

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEXI C. FOSS

BARILOCHE
SECTOR

— AN X-CLAN NOVEL —

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

X-CLAN SERIES

Andorra Sektörü
X-Clan: DeneyiKış Oku
Bariloche Sektörü
Avlandı

V-KLANI KURLARI
Kan Sektörü

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BARILOCHE SECTOR

X-CLAN SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEXI C. FOSS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Müzik Çalma Listesi

Bariloche Sektörü

Lexi'den Bir Not

Kari'den Bir Uyarı

1. Kari
2. Kari
3. Sven
4. Kari
5. Sven
6. Sven
7. Kari
8. Kari
9. Kari
10. Sven
11. Kari
12. Sven
13. Kari
14. Sven
15. Kari
16. Sven
17. Kari
18. Sven
19. Kari
20. Sven
21. Kari
22. Sven
23. Sven
24. Kari
25. Sven
26. Sven
27. Kari
28. Kari
29. Kari
30. Sven
31. Kari

32. [Sven](#)
33. [Kari](#)
34. [Sven](#)
35. [Sven](#)
36. [Kieran](#)
37. [Enrique](#)
38. [Sven](#)

[Sonsöz](#)

[Kan Sektörü](#)

[Avlandı](#)

[Lexi C. Hakkında Foss](#)

[Ayrıca yazan Lexi C.](#)

[Foss](#)

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bariloche Sektörü

Telif Hakkı © 2021 Lexi C. Foss

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz. Bu kitap ticari veya ticari olmayan amaçlarla başkalarına yeniden dağıtılamaz.

Düzenleme tarafından: Outthink Editing, LLC

Düzeltilme Yazarı: Katie Schmahl & Jean Bachen

Kapak Tasarımı: Jay R. Villalobos, Juan Cover

Photography'nin kapaklarıyla: CJC Fotoğrafçılık

Kapak Modelleri: Kristen & Mason

Yayınlayan Ninja Newt Publishing, LLC Dijital

Baskı

ISBN: 978-1-950694-60-0

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

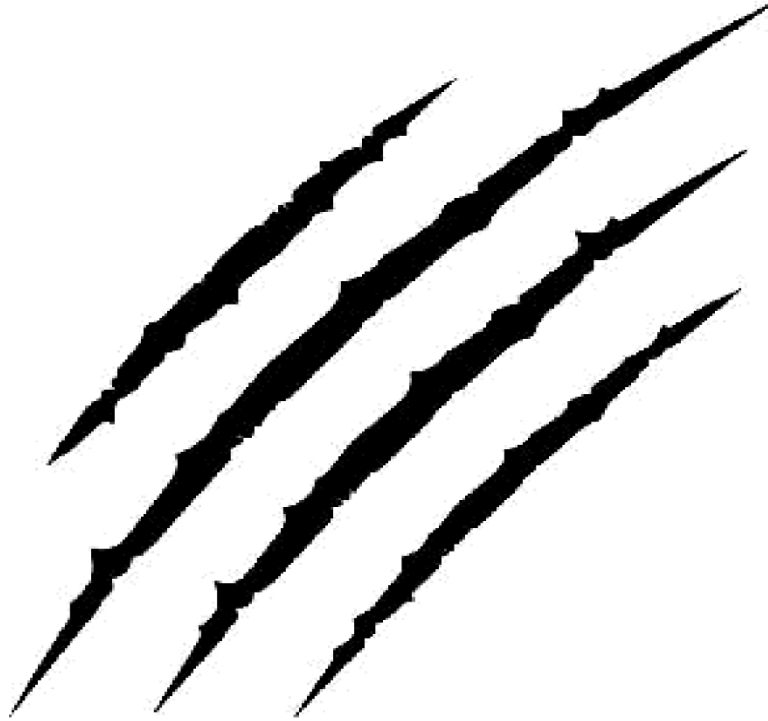
Kürk Asistanı Zoey'e, kucaklamaların ve desteğın bu kitapta hayatta kalmama yardımcı oldu <3

Bu teslim tarihini mümkün kıldıkları için Bethany, Katie ve Jean'e özel olarak teşekkür ederim. Louise ve Diane'e de beni suyun üstünde tuttıkları ve çok ihtiyaç duyduğum yaşam desteğim oldukları için teşekkür ederim <3

OceanofPDF.com

BARILO CHE SECTOR

Y-GLAN SERİSİ, BOO'IX 4

OceanofPDF.com

BARILOCHE SECTOR

MUSIC PLAYLIST

Hayvanlar - Mimarlar
Ölü Kelebekler - Mimarlar
Ölmek Kesinlikle Güvenlidir - Architects
Tüysüz Uçuş - Architects Haunting -
Halsey
Heaven's a Lie - Lacuna Coil
Ölümsüzleştirildi - Saklı
Vatandaşlar
Lithium - Evanescence
Little Wonder - Mimarlar
Purify - Lacuna Coil
Hayatta Kal - Hidden Citizens
Kötü Oyun - Three Days Grace
Utanç Dünyası - Ego Benzerliği
Wrong Side of Heaven - Five Finger Death Punch

OceanofPDF.com

BARILOCHE SECTOR AN X-CLAN NOVEL

Hayat bir dizi hapishanedir.
Ve sonunda, sadece ölüm var.

Kari Zamora

Babam beni köleleştirdi. Beni mahvetti. Sattı. Beni acı
çekmeye terk etti.
Ta ki o beni kurtarana kadar.

Norse Sektöründen Alfa Sven Mickelson kurtarıcım
olduğunu, yaşamamı istediğini iddia ediyor ve beni
korumaya yemin ediyor. Ama alfalara güvenilmeyeceğini
biliyorum. Tek istediği benim çiftleşme bağı. Bana sahip
olmak. Beni kendine ait kılmak.

Ne istediğim kimsenin umurunda değil. Ben sadece bir
bebeğim. Kullanılacak ve ahlaksızlaştırılacak bir varlık.

Belki de onun yerine bu Alfa'yı kullanırım.
Ya da belki hep arzuladığım Alfa olur.

Sven Mickelson

Benim kaderim liderlik etmek. Sahip olmak. Sahip olmak.
Ben doğuştan gelen önemli bir Alfa'yım ve benim olanı talep
etmeye hazırım.

Beni inkar etmeye devam etmesi dışında.

Omega Kari bozuldu. Yok edildi. En güvendiği kişiler
tarafından bir kadın. Ve ben onu kurtarabilecek tek kişiyim.
onu tekrar bir araya getirebilirim. Eğer bana izin verirse.

Kürkünün altında gizlenen savaşçıyı hissediyorum ve ortaya
çıkıp oynaması için ona meydan okuyorum. Çünkü ortaya ,
nihayet hak iddia edebileceğim.

Devam et o zaman, küçük kurt.

Bana acını ver.

Ve birlikte Bariloche Sektörünü yerle bir edeceğiz.

Not: Bu bağımsız bir shifter romantizmidir.

Omegaverse ve distopik öğeler. Bu hikaye iç karartıcı
materyaller içerdiğinden, içerik uyarıları için lütfen yazarın
notunu inceleyin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

A NOTE FROM LEXI

Bu kitap şimdiye kadar yazdığım en zor kitaplardan biri olabilir. Kari'nin sesi kadar zorlandığım şey hikâye değildi. İnanılmaz derecede kırılmış. Beni öyle karanlık bir yere götürdü ki, belki de kendi zihnimde ziyaret ettiğim en karanlık yere. İç karartıcı bir deneyimdi ama güzelliğin ve gücün hikâyesine dönüştü.

Bununla birlikte, okuyucuları bu kitabın duygusal olarak üzücü olduğu konusunda uyarmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Kari, hikâyesi başladığında depresyonun tam kalbinde ve bu durum sayfalardan taşıyor. İntihara meyilli, paramparça ve umutsuz. Hüzünlü duygularla mücadele ediyorsanız veya depresif materyallerden kolayca etkileniyorsanız, bu kitabı okumayı bir kez daha düşünün derim. Ya da iyileşme yolculuğunun başladığı Bölüm II'den başlayın.

Bu bir büyüme, güç ve kudret hikâyesi. Ancak Kari'nin olması gereken kurt olabilmesi için geçmişinin üstesinden gelmesi gerekiyor.

Bu serideki diğer kitaplar şüpheli rıza temaları içerirken, bu kitap iyileşen bir ilişkinin besleyici yönlerine odaklanıyor. Kari'nin geçmişinden gelen güçlü rızasızlık unsurları var, ancak bu kitap daha çok şimdiki zamanına ve geleceğine odaklanıyor.

Bu nedenle, Sven farklı bir Alfa türü. Düşünceli ve titiz ve Kari'yi kendi yöntemleriyle zorlasa da, bu dünyadaki diğer Alfalardan daha saygılı. Kabul etmek istemese de Kari'nin ihtiyacı olan şey o.

Bu hikaye kalbimi kırdı. Ama sonu acı çekmeye değerdı.

Umarım X-Clan serisinin son bölümünü beğenirsiniz. Ve umarım, bu dünyanın V-Klanı sektörlerini tanıttığımda tekrar karşılaşırız.

Sevgil

er,

Lexi

İçerik uyarısı: Bu kitap intihar düşünceleri, kendine zarar verme sahneleri ve güçlü umutsuzluk hisleri dahil olmak üzere depresif materyaller içermektedir. Bu kitap depresif içerikten etkilenen okuyucular için uygun olmay.

OceanofPDF.com

A WARNING FROM KARI

BENİM DÜNYAM BİR KABUS.

Ben kısır bir Omega dişisiyim çünkü babam bir eş edinmemi istemedi. Bu yüzden beni sadece erkek zevki ve karanlık işler için kullanılan bir varlık kabuğuna dönüştürdü.

Alfalar beni aldı.

Beni istismar ettiler.

Beni kırdılar.

Artık nasıl güveneceğimi ya da nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Benim hikayem acımasız. Çarpık. Kalbi zayıf olanlar için değil.

Bu evrende mutlu son diye bir şey yoktur. Sadece acı, ıstırap ve güç değişimi var.

Belki bir gün hepsinden kaçabilirim. Ama bugün o gün değil.

Yarın da muhtemelen öyle olmayacak.

Sven Mickelson bana yardım edeceğine söz verdi. Ona inanmıyorum. Gerçekte ne istediğini biliyorum - düğümünü almaya istekli itaatkâr küçük bir Omega. Bana başka seçenek bırakmayacak. Yapabildiği için beni alacak.

Alfaların hepsi aynı.

Onlar karanlık, ruhsuz varlıklar ve tek amaçları üremek.

Babam bunun asla garanti etti. Yani şimdi tek

olduğum şey sikik bir kol.

Yerimi uzun zaman önce öğrendim.

Hiçbir şey değişmez.

Çünkü bu evren nazik değil; vahşidir.

Alfalar baskındır ve liderlik ederler. Betalar üretken toplumları sürdürmek için onlar için çalışır. Ve Omegalar değerli mücevherlerdir, Alfaların X-Klan ırkının devam etmesine yardımcı olmak için eş olarak aldıkları nadir varlıklardır.

Ama bu benim hikayem değil.

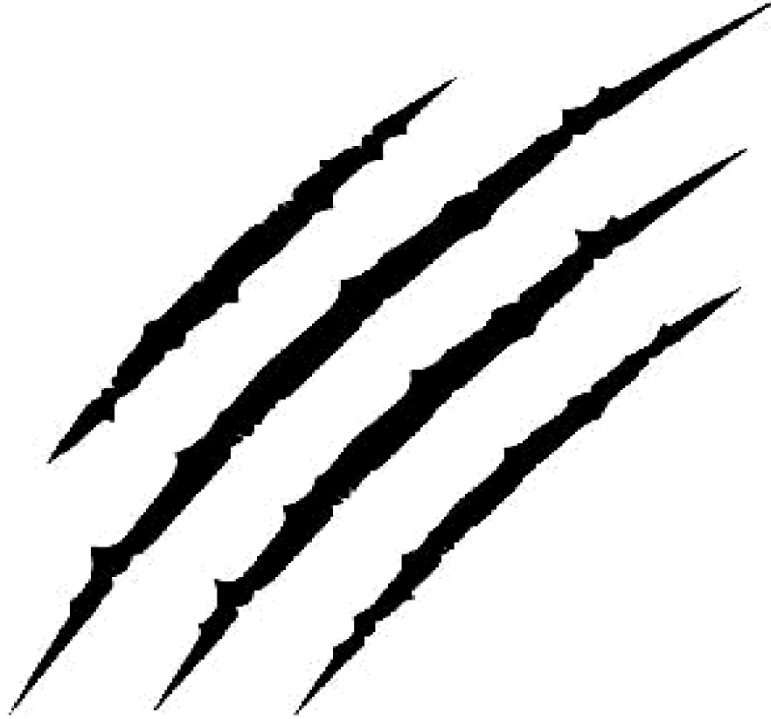
Ben rahmi kırık bir Omega'yım. Benim için tek bir kader var. Ve bu kesinlikle bağlılık ya da aşk değil.

Uyarıldınız.

OceanofPDF.com

PART I

SGAÍVDI1-şAVIAf-J SEGTÖRLER

OceanofPDF.com

K A R I

KİŞ SEKTÖRÜ

Bir gece daha. O kadar. Bunu atlatırsam... Gelecekteki durumumu nasıl tanımlayacağımdan emin olamadığım için düşüncemden sıyrıldım. Hayatım Alfa Enrique'nin ellerindeydi. Özgür olamayacaktım. Hâlâ acı çekiyor olacaktım. Ama Bariloche Sektöründen daha kötü olamazdı.

Erojen bölgelerime karşı vızıldayan sensörler aksini söylüyordu. Bu dünyadaki amacımın bariz bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyorlardı.

Alfalar için bir zevk kılıfı.

Benim iyiliğim ya da keyfim umurlarında değildi. Sadece kendilerininkini. Her zaman onların.

Kafesimin etrafında yankılanan ulumalar omurgamdan aşağı zalimlik ürpertileri gönderiyordu. Midem çalkalandı. Kalçalarım sıkıştı. Ve kayganlığım havaya nüfuz etti.

Titreşimler arttı, uyarılmamı zorladı ve damarlarıma şimşekler gönderdi. Yanıyordu. Zonkluyor ve titreşiyordu. Acıtıyordu.

Bir gece daha, diye tekrarladım kendi kendime, zihnimin rahatlamasını dileyerek. Başa çıkabilirim-

Şiddetli bir hırıltı diğerlerinin üzerine yükseldi ve kollarımdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Alfalar kavga ederken yere kan sıçradı. Hepsinin aklında tek bir amaç vardı; beni düşümlemek.

Sırayla yaparlardı. Birbiri ardına. Ta ki ben yerde kırık bir dağınıklık olana kadar.

Bu şehvetli uyarıcılar durumumu neredeyse kızgınlık noktasına kadar yoğunlaştırmış, etrafımdaki tüm Alfaları kızgınlığa teşvik etmişti.

Bariyeri ilk kim aşacak?

Bu sefer gerçekten ölebileceğim kadar şiddete kendini kaptırmış olabilir mi?

Aynı anda iki tanesi birden içime girmeye çalışır mıydı?

Daha geçen hafta kız kardeşimin neredeyse ölene kadar düğümlendiği anın canlı görüntüsünü hatırlayarak ürperdim. Eşi öldürülmüş, geriye tek bir amacı olan bir kemik ve et yığını kalmıştı: düğüm atmak.

Gözlerim kapandı.

Yaşıyor musun? Bu hafta bininci kez merak ettim. Yoksa huzur sonunda seni buldu mu?

Sık sık ölümün bir şey olduğunu merak ederdim. Sessiz.

Yumuşak.

Nazik. Karanlığın unutuluşu. Nihai kaçış.

Hayır, içimdeki kurt hırlayarak omurgamdan aşağı bir sarsıntı gönderdi ve beni şimdiki zamana geri çekti. Bacaklarım ihtiyaçtan titriyor, bedenim bu Alfalara kendilerine ait olanı almaları, beni bütünleştirmeleri için yalvarıyordu.

Bu yanlış bir sözdü. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bana yaptıkları yüzünden sonsuza dek tatminsiz kalacaktım.

Bir düğüm sadece daha fazla acı yaratır.

Alfalar bunu fark etmedi bile. Onlar için önemli olan tek şey serbest bırakılmalarıydı.

Bir ses gürültüsü beni sıkı bir top haline getirdi, şiddetli dans sona erdi.

Kimin kazandığına bakma zahmetine bile girmedim. Sırada ne olduğunu tartışmak için yarışmacılara hitap eden kadın Alfa'yı da dinlemedim.

Zaten biliyordum.

En güçlüden en zayıfa doğru sırayla gidiyorlardı ve ben hâlâ bilinçliyen odadaki en iyi Alfaların bana sahip olmasını sağlıyorlardı.

Sonunda benim için iyi oldu. En güçlüler her zaman en acımasızlardı. Ve ilk önce beni bayıltma eğilimindeydiler.

Tatlı unutuluş yakında benim olacaktı. Sadece katlanmak zorundaydım.

Hayatta kal. Bekle.

Tenimin üzerinde uğuldayan elektrik, hayata karşı tepkilerimle alay etmeye devam etti ve vücudumun beni ilk alan için sorunsuz bir giriş sağlamasını sağladı.

Meme uçlarım ilgimin sahte bir kanıtı olarak boncuk boncuk olmuştu.

Hepsi de bedenimin doğasında var olan ön koşullanmaya karşı programlanmış tepkilerdi. Omegalar düğümü kabul etmek, toplumun en aşağısı olmak, sikilen ve bir Alfa'nın içeriğine göre kullanılan köleler olarak hizmet etmek için doğmuşlardı.

Betalar hiçbir şey yapmadan durdular, bunun yerine her gün ne halt onu yaparak toplumsal standartları korumayı seçtiler.

Ve Alfalar hüküm sürerdi.

Bütün Alfalar değil. Sadece en güçlüleri. Diğerleri aralarındaki kralı koruyan savaşçılardı.

Gerçi Kış Sektörü'nde gördüğüm kadarıyla bu koloni çoğunlukla Beta'lardan oluşuyordu. Bu da Alfa Enrique'nin neden Alfa Vanessa'nın saflarına katıldığını açıklıyordu. Bir İkinci'ye ihtiyacı vardı, onu koruyacak ve emrinde çalışacak birine.

Bariloche Sektörünün Alfa'sı bana Alfa Enrique'nin hizmeti için bir armağanı olacağımı söylemişti. Bana iyi bir Omega olmamı ve benden ne istenirse yapmamı söylemişti. Karşılığında, bir gün bana kız kardeşimin kaderini söyleyebilirdi.

Hepsi bir yalandı.

Bir Alfa'nın sözüne asla güvenmemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

Ama Alfa Enrique bana umut verdi. O diğerleri gibi değildi. O her zaman daha nazikti. Destekleyiciydi. Meraklı, hatta. Kendini asla diğerlerinin halüsinojenik öfkelerine

kaptırmadı. Ben ağlarken bana sarılırdı.

Kafesimin etrafındaki camlar yükselmeye başladığında bir enerji uğultusu içgüdülerimi alarma geçirdi.

Vakit geldi, diye düşündüm uyuşukça, gözlerimi kapatmaya çalışıp başaramıyordum.

Etrafımı saran Alfalar şiddetle kükredi, sahiplenme içgüdülerini mantıklarını ele geçirdi ve hepsini bana doğru yönlendirdi.

Biri kalabalığı yarıp geçti, mavi gözleri buz gibi bir kararlılığa sahip bir kurda benziyordu. Önüne çıkan herkesi yok etti, yüz hatlarına kazınmış öfke kalbimin birkaç kez atmasına neden oldu.

Beni parçalara ayıracak, diye fark ettim, devasa cüssesine ve vahşi hırıltılarına dikkat ederek. Bu düşünce daha önce de birkaç kez aklımdan geçmişti ama bu Alfa'yla ilgili bir şey bunu daha da gerçek kılmıştı.

Ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir baskınlık yayıyor, ihtiyaçlarına hemen boyun eğme ve istediği her şeyi yapmasına izin verme dürtüsüyle kurdumun inlemesine neden oluyordu.

Diğer erkekler önce bana ulaşmaya çalıştı ama onun öfkesi ve bir diğerinin hırıltısı karşısında kemikleri kırıldı.

Hem ihtiyaç hem de korku içinde bacaklarımı birbirine kenetledim. Benim için sadece bir erkek değil, iki erkek geliyordu.

Yaklaşımlarını okuyabildiğim kadarıyla, güç ve boy bakımından eşittiler.

Eğer ikisi birden içime girerse... Bu deneyimi kavrayamadığım için sözümü yarıda kestim. Geçmişimdeki hiçbir şeye benzemeyecekti ve nefes almaya bile fırsat bulamadan beni yok edecekti.

Alfa Enrique'nin hırıltısı kulaklarımda yankılandı, durumun kötüye gitmesinden duyduğu öfke her halinden belliydi. Öleceğimi biliyor. Dikkatimi ona çevirmeye, gözlerimle kaderimi kabul ettiğimi söylemeye çalıştım ama hareket edecek gücü toplayamadan güçlü eller belimi sardı.

Kurdum hemen gevşedi ve kendini çok daha güçlü olan Alfa'ya teslim etti. Artık beni pençelerine almıştı.

Hayatta kalmaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Hangisinin beni tuttuğunu anlayamıyordum ve umursamamak için mücadele ettim. Sıcaklığı nemli tenimi sarıyor, titreşimler ilgimi çekmeye devam ederken beni inletiyordu.

Başımı göğsüne yasladı, sonra kalabalığın arasından hızla geçerek avına binmek için güvenli bir yer aradı.

Gözlerimi , zihnimin içinde yaklaştığını bildiğim dehşetten kaçmama izin veren gizli bir yer bulmaya kendimi zorladım.

Ancak yarım saat sonra buz gibi hava sıcak bedenimle buluştu ve göz kapaklarımı bir kez daha yukarı doğru çekti.

Beni dışarıda mı düğümleyecek? Karda mı?

Bu kavram karşısında biraz mızızlandım, bunun nasıl hissettireceğinden hiç hoşlanmamıştım. Muhtemelen daha sonra beni ölüme terk edecekti.

Peki ikinci Alfa'ya ne oldu? Çılgınca merak ettim.

Bu Alfa koşarken arkamızda yankılanan ulumaları ve hırlamaları duyabiliyordum ama onlar için çok hızlıydı. Çok güçlüydü. Çok baskındı.

Sonunda hızını yavaşlattı ve beni kollarında korku ve beklentinin karmaşık bir karışımıyla titremeye bıraktı.

Ona içimde ihtiyacım vardı.

Yine de düğümünün beni de öldürebileceğini biliyordum.

Dudaklarımdan miyavlama sesi çıkaran baş döndürücü bir arzu kombinasyonuydu.

"Şşşt," diye sustu, sesi kulaklarıma garip geliyordu ve boğazımdan bir inilti daha çıkaran alçak bir hırıltı eşlik ediyordu.

Bir koluyla beni kucaklayıp vücudunun üst kısmına yasladı, diğer eliyle de üzerimde ilgiyle dolaştı. Parmakları hemen hassas bölgelerime dokundu ve muhtemelen beni bir ödül gibi düşünerek okşadı.

Göğsündeki gümbürtü şiddetlendi, kızgınlığı hissediliyordu.

Durumumla ilgili bir şey onu rahatsız etti. Yeterince ıslak değil miydim? Yalvarmamı mı bekliyordu? İhtiyaçtan ağlamak için mi? Ne yaptı-

Kaygan tenimdeki vızıltı kesildi ve içimden şok olmuş bir iç çekiş geldi. O kadar ani ve beklenmedikti ki gözlerimin önünde siyah noktaların dans etmesine neden oldu.

Sonra göğüslerimdeki uyarıcılar kayboldu, ardından ıslak kanalıma derinliklerine yerleştirilen uyarıcı geldi.

Yoluna çıkıyormuş gibi çekip çıkardı.

İçimde endişe verici bir hızla seken bir sarsıntı görüşümü çaldı.

"Merak etme. Ben senin yanımdayım küçük kurt," dedi Alfa bana usulca, sözleri zihnimde yankılanarak.

Gerçek olduklarından emin
değildim. Ya da onları ben mi
uydurmuştum.

Ne olursa olsun, ona tek bir şey söyleyebilirdim. Evet, ben varım. Ve şey de tam olarak bu.

Bunu yüksek sesle dile getirip anlayamadım.

Muhtemelen ikincisi.

Çünkü bu düşüncüyü aklımdan geçirdiğimde, çoktan arzuladığım unutulmuşluğa düşmüştüm. Karanlık bir deniz. En sevdiğim bilinçsizlik hali.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

K A R I

İSKANDINAVYA HAVA SAHASI

Gerçeklik, kulaklarımın içinde bir çıtırtı ve patlamayla beni hayata döndürdü. İçimdeki hayvan şaşkınlıkla kıpırdandı, etrafımızdaki hava yabancı ve balık kokuyordu.

Neredeyim ben?

Rüzgar teneke duvarların dışında uğulduyor, yakındaki iki erkek sesini zar zor bastırıyordu.

Yaşıyor muyum?

Yumuşak ve sıcak bir şey omuzlarımı sarıyordu ama kalçalarımın bir kemer tokasıyla bağlanmıştım.

Bir Alfa karanlık, ölümcül gözlerle bana bakmadan önce bir şeyler söyledi. Ona göz kırptım, ne dediğini anlamamıştım. Sarı saçlı arkadaşına yeniden odaklanırken yüz ifadesinde memnuniyet parıldıyordu.

İki yönetici koltuğunda oturuyorlardı, etrafları elektronik aletler ve cihazlarla çevriliydi. Önlerinde geniş bir gökyüzü penceresi uzanıyordu, yıldızlı gece tepelerindeki ay tarafından vurgulanıyordu.

Uçmak, sonunda karar verdim. Uçuyoruz.

Kısa süre önce ilk uçak yolculuğumu yapmış, Bariloche Sektörü'nden Kış Sektörü'ne nakledilmiştim. Bariloche Sektörünün Alfa'sı beni bir kafese kilitleyip günlerce bir kargo ambarında bırakmadan önce bir kurda dönüşmeye zorlamıştı.

Bu Alfalar bunun yerine beni bir battaniyeye sarmışlardı... ve kendilerinininkine benzer bir sandalyeye bağlamışlardı.

Beni nereye götürmek istediklerini merak ederek onları inceledim.

Boyları ve cüsseleri birbirine benziyordu, etraflarında hissedilir bir hava vardı ve bu da kafesimde korktuğum kişilerin bu ikisi olduğunu doğruluyordu.

Ama söyleyebileceğim kadarıyla, henüz bana gerçekten dokunmamışlardı. Sadece sensörleri çıkardılar, beni yumuşak bir kumaşa sardılar ve bir sandalyeye bağladılar. Kollarım ve bileklerim serbestti, bacaklarım da öyle. Kalçamdaki kemer de kilitli değildi, sadece kolayca çözebileceğim bir çıtçıt vardı.

Kaşlarımı çattım. oluyor?

pencereden dışarı baktım ve karanlık gökyüzünü fark ettim. Camın ardında gizlenen herhangi bir cevap yoktu.

Kokuları araştırırken burnum seğirdi, balık kokusunu ve metalik alt tonları fark ettim.

Bir an için alanı taradım ve burada benimle birlikte başka birinin daha olduğunu hissettim. Tanıdık birini.

Kar.

Enrique'nin nişanlısı.

Kokusu uçağın arka tarafındaki kargo bölümünden yayılıyordu. Onu bir kutuya falan mı kilitlemişlerdi? Tıpkı benim Kış Sektörü'ne götürüldüğüm gibi mi? Kaşlarım . Pamuk'u neden götürsünler ki? O bir Beta prensesiydi ve bu nedenle saygı görüyordu. Niyetleri onu fidye için tutmak için?

Ya da belki de burada değildi ve kokusu sadece kafamın içindeydi.

Dişi ile sadece Alfa Vanessa beni Alfa Enrique'ye hediye olarak gösterdiğinde karşılaşmıştım. Beta prenses tepki vermemişti ama nişanlısının hediye olarak bir Omega alması fikrinin onu heyecanlandırmadığını tahmin ediyordum. Benim varlığım sadece tek bir amaç için kullanılabilirdi: tatmin. Çünkü Betalar Alfa düğümünü atamazdı. En azından risk almadan.

Uçağın ön tarafındaki iki Alfa rahatlarırken dakikalar sessizlik içinde geçti.

Beni bu küçük alanda tutup gönüllerince kullanmayacaklarını çok iyi bildiğim için içlerinden birinin hamle yapmasını bekledim.

Ancak bu dakikalar, uçak gökyüzünde alçalmaya başlayana kadar uzadı.

Hava hâlâ karanlıktı, bu da çok uzağa ya da çok uzun süre gitmediğimizi gösteriyordu. Belki toplamda bir saatlik uçuş? Bunu gerçekten söyleyemezdim, umurumda da değildi. Ben daha çok nereye gittiğimizle ilgileniyordum. İndiğimizde uçağın bir tarafından okyanus görünüyordu. Diğer tarafta küçük bir köy alanı belirdi, uzakta modernize edilmiş binalar vardı.

Çok fazla kar var, tıpkı Kış Sektörü gibi.

İskandinav Sektörü, diye tahmin ettim, dünyadaki çeşitli X-Clan sektörlerinden haberdardım. Annem bunları bana genç bir kızken öğretmiş, Bariloche Sektöründen kaçarsam nereye gideceğimi söylemişti. Norse Sektörü de onun listesindeydi ama o eski bilgilere güvenip güvenemeyeceğimi kim bilebilirdi ki? Ayrıca konumumu doğru tahmin edip etmediğimi bile bilmiyordum.

İki Alfa birbirleriyle alçak sesle konuşuyor, sözleri küçük alanda titreşiyordu.

Onları dinlememeye çalıştım, düşüncelerimi onların tartışmalarına tercih ettim. Ama konuşmalarındaki nüansları yakalamamak zordu. Ben. Sarışın olan, siyah saçlı olanın benim için onunla dövüşmeye niyetli olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

"Kazanamazsın," dedi siyah saçlı olan düz bir sesle.

"Biliyorum," diye cevap verdi diğeri hiç vakit kaybetmeden ve beni şaşırttı. Alfalar nadiren bu kadar kolay pes ederdi. Ve ikisinin arasına baktığımda, ikisinin de haklı olduğundan pek emin değildim. Bana oldukça denk görünüyorlardı.

"Peki neden bana meydan okuyorsun?" diye sordu ölümcül siyah gözlere sahip olan.

"Hayır, değilim. Sadece meydan okuma için hazırlanmam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum."

"Senin neyin var böyle?"

Sarışın sadece diğer erkeğe baktı. "Cevap ver bana, Kazek. Onun için benimle dövüşecek misin?"

Testosteron uçağın etrafına yayılıyor, içimdeki kurdu çağırıyordu. Boyun eğmek ve kalçalarımın arasındaki ağrıyı dindirmek için can atıyordu. Sensörler beni tatminsiz bırakmıştı. Ama en azından hâlâ vücudumun her yerinde vızıldamıyorlardı.

"Sen her zaman ukala bir orospu çocuğuydun," diye mırıldandı Kazek denen kişi.

Diğer Alfa cevap vermedi, sadece ona bakmaya devam etti.

"Kahretsin, kötü durumdasın dostum. Kızı tanıyorsun bile." Alfa Kazek durakladı. "Senin cenazen Mickelson. Onun için sana meydan okumayacağım. Ancak başkaları muhtemelen meydan okuyacak."

Mickelson, soyadını tanıyarak kendi kendime tekrarlardım. İskandinav Sektöründen Alfa Ludvig Mickelson. Annemin listesinde kesinlikle güvenilmeye değer bir Alfa olarak yer alıyordu.

Ama benim tecrübelerime göre, güvenmeye değer Alfalar yoktu. Ne bu yeni dünyada ne de benim hayatımda.

İki erkek konuşmaya devam etti ama ben dinlemeyi bıraktım, onun yerine annemi ve kız kardeşimi düşündüm.

İlki on yıldan fazla bir süre önce babamın ellerinde ölmüştü. Generallerinden birini tatmin etmeyi reddetmişti. Ve en büyük bedeli ödemişti... babam ona generallerinin zaten kırılmış olan kız kardeşimle oynamasını izlettikten sonra.

Bu anıyı hatırlayınca çenem sıkıştı, kalbim kaybın acısıyla sızladı.

O daha iyi bir yerde, diye hatırlattım kendime, yıllar boyunca defalarca tekrarladığım bir mantrayı. Artık acı çekmiyor.

"Kızı istiyor musun, istemiyor musun?" Alfa Kazek tersledi, ses tonu omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. Öfkeli Alfalar beni her zaman tedirgin etmiştir. Öfkeleri alevlendiğinde, bedelini genellikle fiziksel vahşet olarak öderdim.

"O benim," diye yanıtladı Alfa Mickelson, ses tonu içimde bir ürperti daha uyandırarak.

Güçlü kurt. Baskın erkek. Değerli eş. İçimdeki hayvan neredeyse beklentiyle mırıldandı. Ama insan yanımda onu bu şekilde değerlendirmem gerektiğini çok iyi biliyordu.

Ben asla bir eş almazdım.

Bu dünyadaki amacım bu değildi.

Alfa Kazek bir şeyler homurdandı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Onu istiyorsan, onun için İskandinav Sektörünün Alfa'sıyla savaşırısın. Bunu senin için yapmayacağım."

Sözleri beni duraksattı.

Bekle... Alfa Mickelson'ın Norse Sektörünün Alfa'sı olduğunu sanıyordum?

Soruyu tam olarak düşünecek zamanım olmadı çünkü sarışın Alfa çoktan üzerime geliyordu. Bundan sonra ne olacağını bildiğim için uzuvlarım beklenti ve korkuyla titriyordu.

İri eli göz açıp kapayıncaya kadar belimdeki tokayı buldu ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni iri kollarının arasına aldı. Temastan dolayı boğazımdan yumuşak bir inilti kaçtı, vücudum doğuştan gelecek acıya tepki veriyordu.

Göğsünden gelen bir gümbürtüyle karşılık verdi, ses beni irkiltti. Bu bir hırıltıdan çok yumuşak bir yankılanmaydı.

Bir kızgınlık sesi, belki? Ama hayır, bu tam olarak doğru değildi.

Bu... aslında hoş bir histi. Göğsünden gelen uğultu devam etti, beni ve duyularımı okşadı ve kurdumun hemen içime yerleşmesine neden oldu.

Beni uçaktan taşıdığını fark etmedim bile, zihnim ve hayvanım göğsünden gelen rahatlatıcı ritme odaklanmıştı.

Bir mırıltı, diye düşündüm, ona sokulmak istedim. O... o mırıltıyor.

Annem bir keresinde bana bundan bahsetmiş, bunun sadece Alfaların çıkarabileceği bir ses olduğunu söylemişti. O kadar hayalperestti ki

Bu konuda konuştuğunda, bunun gerçekten huzurlu hissettiği birkaç andan biri olduğunu söylemişti.

Savi de bundan bahsetmişti. Alfa eşi ara sıra onun için mırıldanırdı.

Ama daha önce hiçbir Alfa benim için mırlamamıştı.

"Senin adın ne küçük kurt?" diye sordu Alfa, sesindeki o gürlemeyle.

Yutkundum. "Ka-Kari." Boğuk bir sesle çıkmıştı, sesim sanki birkaç gündür çığlık atıyormuşum gibi çatlıyordu.

Belki de öyleydim.

Bedenim benim kontrolümde değildi. Talimatlara göre tepki verdim, Alfaların bana söylediği her şeyi yaptım, hepsi de birkaç dakikalık sessizlik kazanma umuduyla.

"Kari," diye tekrarladı, alçak sesi ismimin üzerinde şehvetli bir okşayış gibiydi. "Ben Sven."

Ludvig Mickelson değil o zaman. Belki bir kardeş? Ya da bir oğul?

"İskandinav Sektörüne hoş geldiniz," diye devam etti. "Burada güvende olacaksınız."

Güvenli mi? Neredeyse . Hiçbir yerde güvende değildim.

Şüphelerimi sezmiş gibi mırıltısı daha da şiddetlendi, şimdi havaalanının bir parçası olduğundan köy tarzı alanı kolaylıkla geçip uçaktan gördüğüm daha yüksek binalara doğru ilerlerken beni sıkıca kavradı.

Yumuşak ışık yolumuzu aydınlatıyordu, kar zarif bir şekilde kaldırımdan küreyerek dev ağaçların altındaki yığınlara dönüşmüştü. Bitki örtüsü evimdekinden farklıydı, dışarıda fazla vakit geçirdiğimden değil. Sadece bir Alfa talep ettiğinde kurduma dönüşmüştüm. Bazen hayvan formunda kızışmayı tercih ederlerdi.

Bu Alfa'nın bana nasıl binmeyi seçeceğini düşündükçe midem bulanıyordu.

Daha da yüksek sesle mırıldanarak karşılık verdi, titreşim tenime işliyor ve rahatlamamı istiyordu. Neredeyse büyüleyiciydi. Ve biraz da... sinir bozucuydu... çünkü biliyordum ki

beni sikmek için daha uysal bir hale getirmenin sahte bir yöntemiydi.

"Şşşt," diye sustu. "Sana zarar vermeyeceğim, Kari."

Bu sefer hırıltımı yutamadan ağzımdan kaçtı.

Adımlarının ortasında durup hipnotize edici mavilikteki gözleriyle bana baktı. Sarı saçları alnına düşmüştü ve saçlarını geriye doğru savurmak için başını sallamak zorunda kalmıştı. Ancak saç telleri bir kez daha yüzüne düşerek ona neredeyse çocuksu bir çekicilik kazandırdı.

Ama onda çocuksu hiçbir şey yoktu.

Sert erkeksi hatları, keskin çenesi ve mükemmel elmacık kemikleri vardı. Gerçekten çok güzeldi. Ama çoğu alfa öyleydi. Gerçi bunda da bir parça kurtluk vardı. Hayvanının bana baktığını, görünüşümü ve bir eş olarak uygunluğumu değerlendirdiğini görebiliyordum.

İçindeki canavar çok geçmeden bu fikirle alay edecek ve benim onun düğümünü sonsuza dek kabul edemeyecek kadar kırılmış olduğumu fark edecekti.

Ona bir varis sağlayamadım. Kızgınlık dönemine bile giremedim.

"Bir şey ciddiylimdir," dedi bakışlarımı yakalayarak. "Sana zarar vermeyeceğim, Kari. Yemin ederim."

Ona inanmamam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden başka tarafa baktım. İsteddiği kadar onurlu davranmaya çalışabilirdi. Bana iyi davranıyormuş gibi bile yapabilirdi. Bunun tadını çıkarırdım - gerçek o ortaya çıkana kadar dikkat dağıtıcı bir şey.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "O zaman bunu eylemlerle kanıtlayacağım."

Bununla ne demek istediğinden emin değildim.

Ancak, gürleyen mırıltısı beni anlamaya çalışmaktan alıkoymuştu.

Adımlarına devam etti ve ben de göğsüne yaslandım, sesi içime çektim ve daha sonra rüyalarımda beni takip edip etmeyeceğini merak ettim. Huzurlu bir gece uykusu işime yarayabilirdi. Belki de bu gece beni becerdikten sonra benim için gürlerdi.

Gözlerimi kapattım ve birkaç saniye daha uyuklamama izin verdim.

Eğer bir şey olursa, bu anıyı önümde ne olursa olsun hayatta kalmak için kullanacaktım.

Çünkü bu Alfa'yı iş başında görmüştüm; ruhunda şiddet ve cinayetin gizlendiğini biliyordum. Beni bir çıkış noktası olarak kullanması an meselesiydi.

Ne de olsa benim bu hayattaki amacım buydu. O neden farklı olsun ki?

OceanofPDF.com

SVEN

İskandinav Sektörü

Kari bana doğru kıvrıldı, minyon vücudunda bir Omega'nın sahip olabileceğinden çok daha fazla yara izi vardı. İzler görünür halde değildi. Bunlar, soluk mavi gözbebeklerine kazınmış ve siyah gözbebeklerini sonsuza dek karartan iç yaralarıydı.

Bu dişi, hiçbir kadının çekmemesi gereken bir şekilde acı çekmişti. Özellikle de bir Omega'ya. Onun durumundaki birine bile işkence etmek için çok nadir bulunurlardı.

Steril, Alfa Vanessa söylemişti. Kari steril.

Bu yüzden hizmet sınıfına gönderilmişti, varlığı sadece tek bir eylem için işe yarıyordu.

Bu doğru olsa da, bu onun bir kafesin içinde yaşamayı ve kendisine yapılan her ne varsa, şiddete ilham vermek için kullanılmayı hak ettiği anlamına gelmiyordu.

Bariloche Sektörü onu düğün hediyesi olarak Alpha Enrique'ye göndermişti.

Ne kadar çekici.

Yine de, Alfa Vanessa onu istediği gibi kullanmak yerine, Omega'yı soymuş ve bir sürü şehvetli oyuncakla onu tahrik etmeye zorlamıştı.

Siktiğimin kaltağı, diye öfkelen dim. Kari, orada bulunan o dengesiz ve beceriksiz Alfalar tarafından paramparça edilecekti. Tüm bu olduğundan şüpheleniyordum. O meşhur

Aynalar Kraliçesi kanlı eğilimleriyle tanınırdı. Alfa Enrique işini bitirmeden önce muhtemelen Omega Kari'nin acı çekmesini izlemek istemişti.

Ve o da yapardı. Odada kıza yardım etmek için hem zihinsel hem de fiziksel olarak yeterli güce sahip olan diğer tek Alfa muhtemelen o bile. Herkesin oyununu izledikten sonra kendini kaybetmiş olabilirdi.

Başımı salladım, yeniden sinirlenmişim.

Kari kollarımda kıpırdandı, kurdu tedirginliğime tepki veriyordu.

Onu susturdum ve mırıltımı bir kez daha güçlendirdim. Bu, eşler için ayrılmış bir sestti. Yine de şimdi bana çok doğal geliyordu, kurdum kollarımdaki dışiden memnun ve mutluydu. Dışinin sözde kısır olması umurunda değildi. Yine de onu istiyordu. Ben de istiyordum.

Bu daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu. Bazıları bunun sadece bir Alfa'nın bir Omega'nın güçlü varlığına tepki vermesi olduğunu düşünebilirdi ama Kari tanıdığım ilk Omega değildi.

Güçlü bir Alfa'nın oğlu olduğum için, birkaç sektör lideri ittifak amacıyla bir çiftleşme ayarlamak için tekliflerle bana ulaşmıştı. Ama tanıştığım Omega'ların kurdumla konuşmamıştı.

En azından cam kafesteki ufak tefek sarışını görene kadar. Ve kokusu bana çarptığında? Ona sahip olmam gerektiğini biliyordum.

İskandinav Sektöründe bir hizmetçi olması gerekmiyordu. O benim olmalıydı. Bu gerçeği ruhumun derinliklerinde hissettim. Ve kurdum da tüm kalbiyle aynı fikirdeydi.

Steril, diye düşündüm yine, kaşlarımı çatarak. Eğer sterilse, neden ona karşı bu kadar güçlü bir tepki veriyorum?

Çünkü bu sadece onu düğümlemekle ilgili değildi. Benim olması için onu kurtarmak istiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, aptalca bir tepkiydi. Onu tanıımıyordum. Ama onun doğal parfümü içimdeki hayvana bir fener görevi gördü.

Sürü kokularının havayı ısıttığı İskandinav Bölgesi'nin kalbine girdiğimizde bile tek koklayabildiğim kollarımdaki dişiydi.

Şirket koridorunun ortasındaki merkez binaya yaklaştığımda Joel, "Sven," dedi. Dışarıda her zamanki yerinde duruyordu, İnfazcı personel arasında en az sevdiklerimden biriydi.

"Joel," diye karşılık verdim, girişimi engellediği için durakladım. "Elinde ne var?"

Sadece ona baktım. Kari'nin kokusu yeterli bir cevap veriyordu. Bir Omega taşıdığımı biliyordu ve nedenini açıklayacak değildim.

"Onu nerede buldun?" diye ekledi derin bir nefes almadan önce. Burun delikleri ilgiyle alevlendi ve kurdumdan bir hırıltı yükseldi.

Kari tepki olarak sertleşti ve çıkardığım uyarı sesinden anında pişman olmamı sağladı. Joel'in kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasına neden olan mırıltımı onun için yeniden alevlendirdim.

Evet, sen de ben de dostum, diye düşündüm. Ama ona bu cevabı yüksek sesle verme zevkini tattırmadım, bunun yerine ona "Sohbet edecek vaktim yok. Kapıyı aç ve Alfa Ludvig'e benimle misafir odasında buluşmasını söyle."

"Ona bir emir vermemi mi istiyorsun?" Joel'in sesi kuşkulu geliyordu.

"Hayır, ona benim siparişimi vermeni istiyorum," diye karşı çıktım. "Bu bir sorun mu?"

Kapıyı kabaca açarken Joel'in dişleri birbirine çarptı. "Hiç de değil," diye mırıldandı sıkılmış çenesinin arasından. Yanından geçerken, "Ukala herif," diye homurdandı.

"İyi bir nedenle," diye karşılık verdim ona bakmadan. "İyi geceler."

Ses tonumdaki alaycı tınıya engel olamadım. Yaşça benden üstündü ama kurt hiyerarşisi açısından benden aşağıdaydı. Babamın liderlik rolü yüzünden de değil. Ama rütbelerimi yükseltmek için savaştığım ve meydan okuduğum için. Babam dışında benden üstte sadece Kaz ve Alana vardı.

Onlara saygımdan dolayı meydan okumadım.

Ama bu onları yenemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Başparmağımın bir hareketiyle asansörü aşağı çağırırken Kari'yi kollarımda yeniden ayarladım. İçeri girdiğimizde ne bir ses çıkardı ne de hareket etmeye çalıştı.

Yükselmemizi sağlayacak özel kodu girdikten sonra onu tekrar kollarıma aldım ve "Sana zarar vermeyeceğim" diye tekrarladım.

Bu sefer alay etmedi. Bunun bir gelişme olduğuna karar verdim.

"Artık bir köle değilsin," diye ekledim, başparmağım boğazının etrafındaki çiğ deriyi okşarken. Tasmaını çıkarmak biraz çaba gerektirmişti ve boynunun etrafındaki hasar, çok uzun zamandır çıkarılmadığını gösteriyordu. Muhtemelen onunla birlikte yer değiştirmeye programlanmıştı, bu nedenle bir tür iz sürücü işlevi görüyordu. Bu yüzden onu yok etmiştik.

Ve ayrıca böylesine zarif bir yaratığı yakalamak yanılttı.

Elini belli belirsiz boğazına götürdü, tenini hissedince gözleri irileşti. "Neden...?"

"Çünkü artık bir köle değilsin," dedim kapılar bu binanın çatı katına açılırken.

Önümüzdeki uzun koridorun her iki ucunda da birer kapı vardı ve her ikisi de biraz daha fazla güvenliğe ihtiyaç duyan konuklar için tasarlanmış bir tür korumalı alana açılıyordu. Bu kata sadece güvenlik kodu olanlar girebiliyordu. Bu aynı zamanda Kari'nin dışarı çıkamayacağı anlamına da geliyordu, ama ben babamla tüm ayrıntıları hallederken geniş daireler ve açık hava yaşam alanı onu tatmin edecekti.

Koridora çıkıp sola döndüm ve kapıyı açmak için saatimi kullandım.

Kari etrafına hiç dikkat etmedi, boynuna odaklanmıştı. Boğazının dibine dokunmaya devam ederken parmak uçlarındaki hafif titremeyi yakaladım.

"Acıyor mu?" Ona sordum.

"Her zaman acıyor," diye fısıldadı.

Boğazına baktım. "Boynuna mı?"

"Her şey." O kadar yumuşak çıkmıştı ki bir insan muhtemelen cevabı kaçırırdı. Ama kurt kulaklarım onun kırık dökük söyleyişle birlikte bunu da algılamıştı.

"Aç mısın?" Soruyu dile getirirken içerideki mutfak alanına doğru ilerledim.

Cevap vermedi.

"Kari? Aç mısın?" Tekrar denedim. Bu misafir alanı nadiren kullanıldığı için kiler ve buzdolabının ne kadar dolu olduğundan emin değildim. Muhtemelen gidip ona biraz erzak alıp geri getirmem gerekecekti.

Yavaşça başını salladı.

"Susadın mı?" Ben teklif ettim.

Bu kez başını sallamaya başladı ama sonunda başını salladı.

Bir kolumla onu dengede tutarken diğer elimle buzdolabını açtım ve içinde çok az şeyle birlikte bir paket su şişesi buldum. "İşte," dedim ve bir şişe alıp ona uzattım.

Küçük parmakları, içindekileri dolgun dudaklarına götürmeden önce kapağı çevirdi. Bunu yaparken bana bakmadı, bunun yerine duvara odaklanmayı tercih etti. Birkaç yudum aldıktan sonra durdu. Ama suyu bir can simidi gibi tutuyordu, ben de elinden almaya çalışmadım. Bunun yerine, onu oturma alanından yatak odasına taşıdım ve dış alana nasıl erişeceğini gösterdim.

"Kurdunu uzatmak istersen diye," diye açıkladım odaya geri dönmeden önce. "Şuradaki banyoda ihtiyacın olan her şey vardır. Sana kıyafet bulma konusunda da ne yapabileceğime bakacağım."

"Neden?"

"Rahatınız için," diye cevap verdim. "Oh."

Onu yatağa götürdüm ve üzerine yatırdım. Gözleri yuvarlandı, nabızı hızla atmaya başladı.

kıvrınmaya başladı. Ani dehşetinin nedenini anlamam bir anımı aldı ve neredeyse hırlayarak karşılık veriyordum. "Seni becermeyeceğim, Kari. En azından bu şekilde."

Onu tamamen götürmeye niyetliydim. Ama bu halde değil.

Tatlı kayganlığı kesinlikle kurduma çekici gelse de, alttan gelen korku havayı yok etti. Onun uysal ve tahrik olmuş olmasını istiyordum. Erotik sensörlerden korkmuş ve hassas değil.

"Ben... Ben..." Yutkundu, bakışları yere düştü. "Anlamıyorum."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve onun durumunu düşündüm. Birkaç saat içinde cam bir kafeste zorla uyarılmaktan oldukça lüks bir yatak odasına geçmişti. Vanessa'nın şehvetli bir şekilde heyecanlanmış bir Omega'yı aç Alfalardan oluşan bir kalabalığın önünde sallandığı o ilk gösteriyle açıkça neyi başarmayı amaçladığı düşünüldüğünde, kafasının karışmasının bir kısmını anlayabiliyordum.

Kari kavga etmeyi ve becerilmeyi bekliyordu.

Geldiğinde onu doğruca yatak odasına götürmüştüm.

Yani akli doğrudan amacına gitmişti ve şimdi benim kızgınlığımı anlamıyordu.

Önünde yere çömelip avuçlarımı sarkan bacaklarının iki yanındaki şiltenin üzerine koydum. Biraz daha dik oturdu, ben onu bilerek yukarıdan değil de aşağıdan bana bakmaya zorladığımda bakışlarında uyanıklık parladı.

"İskandinav Sektörü Kış Sektörü ya da Bariloche Sektörü gibi değil," diye söz verdim ona. "Burada köle değilsin. Sen..." Doğru kelimeyi bulamadım. Kurdum benim dedi, beynim ise ona misafir demek istedi. Ama ikisi de tam olarak doğru değildi. "Ne olduğunu anlayacağız. Ama sen artık buraya aitsin."

Bileğimdeki bir uğultu daha fazla bir şey söylememi engelledi. Kolumu döndürerek babamdan gelen mesajı aldım ve bir kez daha ayağa kalktım.

"Alfa Ludvig'e sektör transferinizi bildirmek için onunla görüşmem gerekiyor," dedim ona usulca, babamın adını kullanarak ve

alışkanlıktan dolayı. Başkalarının yanında ona neredeyse her zaman bu şekilde hitap ederdim. Kaz bu kuralın birkaç istisnasından biriydi, çünkü bana normal bir sürü arkadaşından çok aileden biri gibi geliyordu.

"Elini yüzünü yıka ve biraz dinlen," diye önerdim. "Birazdan seni kontrol etmek için döneceğim. Yiyecek de getireceğim."

Cevap vermedi, ben de su şişesini hâlâ can simidi gibi tuttuğu yere baktım.

"Bu odalara benden başka kimse girmeyecek. Ve belki Alfa Ludvig, neye ihtiyacı olduğuna bağlı olarak. Çok az kişi erişim kodlarına sahip. Burada güvendesin, Kari."

Yüz ifadesinden buna bir an bile inanmadığı anlaşıyordu.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Haklı olduğumu göreceksin," diye söz verdim ona. "Git bir duş al ve uyu. Yakında döneceğim."

Cevap vermedi.

Öylece durup beklemektense, kendimi bir kez daha sözlerle değil eylemlerle kanıtlamaya karar vererek oradan ayrıldım. Yaşadığı her şeyi bildiğimi iddia edemezdim ama bazıları hakkında oldukça makul bir fikrim vardı.

Bariloche Sektörünün Alfa'sı nezaketiyle tanınmıyordu.

Boynundaki tasma da bu durumu daha da kanıtlıyordu.

Alçak bir hırıltıyla koridora adım attığımda babamı asansörün yanında beni beklerken buldum. "Çiftleşmemiş bir Omega ve aşırı miktarda balık kokusu alıyorum," dedi beni selamlarken. "Neden?"

OceanofPDF.com

K A R I

İskandinav Sektörü

Yeni bir varlık yakınımda oyalanırken kurdum içimde sızlandı. Alfa. Üstün. Baskın.

Onu görmekten çok hissedebiliyordum, varlığı teslimiyet isteyen bir işaretti.

Sven bu odalara kendisi ve Alfa Ludvig dışında kimsenin girmeyeceğini söylemişti. Bu da ikincisinin geldiği anlamına geliyordu. Ama o odada değildi. Aksi takdirde onu net bir şekilde duyabilirdim. Onun yerine, tek duyduğum alçak seslerdi.

Sudan bir yudum daha aldım, Sven'in yalan söyleyip beni düğümlemek için geri dönmeye karar verme ihtimaline karşı volta atıyordum. Sekse aç karnına katlanmanın en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Ne zaman önce yemek yesem, içimdekileri Alfa'da kaybediyordum ve bu hiç iyi sonuçlanmıyordu.

Alçak mırıltılar devam etti, tenorları hareket etmediklerini gösteriyordu.

Şişeyi yere bıraktım ve ayağa kalkmadan önce battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım. Yatak odasının kapısından dışarı baktığımda apartman boşluğunda olmadıklarını gördüm. Bu yüzden onları daha iyi duyup duyamayacağımı görmek için ana kapıya doğru ilerledim.

Belki benim için planlarını açıklarlardı.

Sven köle olmadığımı söylemişti. Ayrıca şu anki halimle beni becermek niyetinde olmadığını -ne demekse- ve buradaki yerimi belirleyeceğimizi söylemişti.

Ama bir kez bile burada olmak isteyip istemediğimi sormadı. Ya da beni neden Kış Sektörü'nden uzaklaştırdığını açıklama zahmetine girmede. Sadece güvende olduğumu söyleyip durdu.

Neredeyse gülüyordum.

Bir Omega, bir Alfa'nın yanında asla güvende olmazdı.

Kapıya yaklaştıkça sesleri kurt kulağım için daha net hale geldi. Eğer daha iyi beslenmiş ve daha güçlü bir şekil değiştiren olsaydım, muhtemelen diğer odadan söylediklerini ayırt edebilirdim. Ne yazık ki, ne dediklerini tam olarak anlayabilmek için kulağımı kapıya dayamam gerekiyordu.

"... yüceltilmiş bir evcil hayvan mı?" diye sordu

daha derinden gelen ses. "Öyle değil-"

"Ne dediğini duydum, Sven. O senin kendin için istediğin çiftleşmemiş, kısır bir Omega. Bu işler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun."

"Onu ben kazandım. Bu yüzden o benim."

"Düzelتيyorum. O benim," diye cevap verdi derin ses ölümcül derecede yumuşak bir sesle. "Yaptığın her şey Norse Sektörüne yansıyor. Ve buna bir Omega kölesi için diğer Alfalarla kavgaya tutuşmak da dahil."

Sessizlik çöktü ve tüylerim diken diken oldu.

"Yapılacak doğru şey buydu," dedi Sven bir süre sonra. "Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Bu doğru ya da yanlışla ilgili değil, kararlarınızın sektörü bir bütün olarak nasıl etkilediğiyle ilgili. Bana durum hakkında anlattıkların doğruysa, evet, onu adil bir şekilde kazandın. Ama o senin değil, Sven. O artık İskandinav Sektörüne ait. Ve sonuç olarak tüm Alfalar için kullanılabilir olacak."

Midem bulandı, geleceğim gözlerimin önünden geçti.

Sven burada köle olmadığımı söylemişti. Ona tam olarak inanmamıştım ama tasmamı çıkarması hoş bir dokunuş olmuştu.

"Buna hazır değil," dedi Sven aynı derecede baskın bir ses tonuyla. "Yetersiz beslenmiş, bitkin ve korkmuş durumda. Kokusunu benim kadar senin de biliyorum. Yemek yemeye ve uyumaya ihtiyaçı var. Ayrıca gerçekten steril olup olmadığının belirlenmesi için muayene edilmesi gerekiyor."

"Ve sen de bu süreci denetleyen kişi olmak istiyorsun." Bu bir soru değil, bir açıklamaydı.

"Onu ben kazandım. Bu nedenle onu İskandinav Sektörüne uygun şekilde hazırlamak benim sorumluluğum olmalı."

Neredeyse homurdanacaktım. Elbette beni beslemeyi ve "muayene etmeyi" teklif edecek kişi o olacaktı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Diğerlerinden önce beni düğümleyecekti. Beni doyuracak ve arkadaşlarına aktaracaktı.

Bütün Alfalar aynıydı.

Onlar sadece düğümlerini önemsiyorlardı. Onların zevki.

Onların

İhtiyacım var.

Bu asla Omegas ya da bizim ne istediğimizle ilgili değildi. Biz sadece eğilip almak için buradaydık.

Konuşmalarının geri kalanını dinlemeye zahmet etmedim. Bilmem gerekenleri duymuştum.

Sven Mickelson tanıştığım diğer tüm Alfa'lar gibiydi. Beni vahşi bir oyunda kazanmış ve kendi bölgesine götürmüştü. Alfa Enrique'den uzağa -arzularımı umursayan tanıdığım tek erkek kurt.

şimdi ne olacak? Merak ettim. Bilmediğim bir yerdeydim, annemin farklı olduğunu iddia ettiği bir yerde, beni kendi türlerinde bir köleye dönüştürmek isteyen Alfa erkekleriyle birlikteydim.

Evet, tasmamı çıkarmıştı. Ama beni İskandinav Sektörünün Alfalarının kullanması için bu yüceltilmiş hapisanede tutmaya niyetliyse, bunun hiçbir anlamı yoktu.

Yatak odasına geri dönerken dişlerimi birbirine geçirdim.

Bana yalan söyledi. Bunun beni neden şaşırttığından emin değildim. Ya da belki şaşırmak doğru bir terim değildi. Bu... bu... şey, bir nedenden dolayı acıttı. Belki de içimdeki küçük bir duyguyu uyandırdığı içindi.

Bir umut ışığı; annemin genç bir kızken düşüncelerime yerleştirdiği bir ışık.

Her zaman iyi Alfalar olduğunu söylerdi. Sadece birkaç dakikalığına neredeyse ona inanacaktım.

Alfa Sven bana karşı neredeyse şefkatliydi. Ama gerçek yüzünü koridorda göstermişti. Beni kendi malı olarak görüyordu çünkü beni kazanmıştı.

Ve şimdi beni İskandinav Sektörünün Alfaları için hazırlamayı planlıyordu.

Hiç şüphesiz nazik ve düşünceli davranarak. Sadece kızışma ihtiyacı ortaya çıktığında hepsini söküp atmak için.

Bunu onun için kolaylaştırmazdım. Beni o kafesten çıkararak tek kaçış yolumu elimden almıştı. Sadece son bir gece acı çekmem gerekiyordu. Sonra Alfa Enrique bana yardım edecekti.

Sözünü tutan tek Alfa oydu.

Artık ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu çünkü Alfa Sven beni çalmıştı. Her şeyi mahvetmişti.

Ondan nefret ediyordum.

Ona itaat etmeyi reddettim.

Ve yemek yemeyerek başlardım.

Ya da banyo yapmayarak.

Battaniyemi bıraktım ve yere baktım. Aslında, bunu bir adım daha ileri gö.

Artık insan olamayacaktım.

Kurdum çağrımı memnuniyetle yerine getirdi, istediğimiz zaman yer değiştirme özgürlüğümüz eşsiz bir deneyimdi. Tasma beni her zaman kontrol etmişti. O olmadan, nihayet hayvan tarafımla bir şekil değiştirenin olması gerektiği gibi bağ kurabilirdim.

Alfa Sven bilmeden bana bu fırsatı sağlamıştı.

Şimdi bunu ona karşı kullanarak ona borcumu ödeyecektim.

Düğümünü alacak kadar sağlıklı olmamı mı istiyorsun? İyi şanslar.

Zevk kılıfı olmaktan bıkmıştım.

Seçme hakkım olsun istedim. Ve bu noktada, açlığı ve ölümü seçtim.

Kurdum onaylamaz bir şekilde hırladı.

Böylesinin daha iyi olduğunu savundum.

Yüksek sesle homurdandı ve bana yer değiştirdiğimi hatırlattı. Kendi başıma. Biri talep etmeden.

Huh.

O kadar doğaldı ki neredeyse hiç hissetmemiştim. Genelde değişmek acı verirdi, sanki kemiklerim yanlış yöne zorlanıyormuş gibi. Ama bu ayağa kalkmaya benziyordu.

Özgür olmanın tadını çıkararak etrafımda döndüm. Statik elektrik omurgam boyunca okşarken tüylerim kabardı. Koşmak istiyordum. Eğlenmek. Oynamak. Ama dışarıdaki alandan başka gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

Sven'in bana gösterdiği kapıya doğru koştum ve burnumu sokarak dışarı çıktım. Sonra bir dakikadan kısa bir sürede çim kaplı veranda alanının sonuna atladım.

Hayal kırıklığına uğradım.

Az önce boşalttığım odaya benzer bir odaya açılan başka bir kapıya açılıyordu. Yatak odasının kapısından dışarı baktığımda da benzer bir yaşam alanı gördüm. Yani aslında asansörlü koridor ve açık hava verandası ile birbirine bağlanan iki süitti.

Tekrar dışarı çıktım ve tepemdeki ağaç dallarına baktım. Kökleri toprakta ve aşağıdaki çimenlerde olan canlı ağaçlara bağlıydılar ve çoğunlukla yukarıdaki gökyüzünü engelliyorlardı. Balkon duvarlarının üzerinde uzanan cam pencereler muhafazayı tamamlıyor, platformdan aşağıdaki dalgalara atlama riskine okyanusu ve ötesindeki ayı görmemi sağlıyordu. Havada en az yirmi kat yükseklikte olduğumu düşünürsek, bu güvenlik önlemini anlayabiliyordum.

Bu kesinlikle Bariloche Sektöründeki kafesimden daha iyiydi. Ama bu lüks hapisane hücrelerine alışmaktan daha iyisini biliyordum.

Alfa Sven emirlerine uymak istemediğimi anladığında beni bir kutuya atardı.

Tıpkı babamın yaptığı gibi.

Kurdum bu düşünce karşısında biraz sızlandı. Ben de dizginleri hayvani hislerine bırakarak onun dikkatini dağıttım.

Git kokla.

Dolaşın.

Keşfe çıkın.

Ve belki de yol boyunca birkaç şeyi yok etmesi için onu ikna edebilirim. İçerideki yastıklar gibi.

Beni kandıramazsın, Alfa Sven. Senin gibileri bilirim. yüzden yeni bir şey deneyeceğim ve boyun eğmeyeceğim. Beni itaate zorlamak için kafamın üzerinde tutabileceğin hiçbir şey yok. Peki kaybedecek neyim var?

OceanofPDF.com

SVEN

Daha önce ona yemek getirmeye çalıştığım da KARI uyuyordu. Kendine bir yatak yapmak için kanepenin minderlerini parçalamıştı. Onu alıp kıvrılması için gerçek bir yatağa götürmeyi düşünmüştüm ama sıkı, tüylü topunun içinde uyurken o kadar sevimli görünüyordu ki onu rahatsız etmek istemedim.

Yine de yarattığı karmaşa hakkında konuşmamız gerekecekti. O kanepeler ucuz değildi ve babam kurt modundaki bir Omega tarafından yok edildiğini öğrendiğinde pek memnun olmayacaktı.

Benim sorumluluğumda olduğu için muhtemelen her şeyi temizlemekten ben sorumlu tutulacaktım. Ama onu hayvan formunda görmek her şeye değdi. Doğal saç rengiyle uyumlu, yumuşak görünümlü sarı bir kürkü vardı. Bu benim için ilginçti çünkü kürküm beyaz çizgilerle karışık koyu kahverengiydi ve bu nedenle çene uzunluğundaki kül sarısı saçlarıma hiç benzemiyordu.

Hmm, gözleri mavi miydi yoksa kurt formunda mı değişti merak ettim.

Bu kez süitinin kapısını açtığım da ilk keşfettiğim şey bu oldu.

Mavi.

Neredeyse gülümseyecektim. Ta ki odanın durumunu fark edene kadar. "Bu da ne böyle?" Nefes aldım.

Bu sefer kanepeden daha fazlasını yok etmişti. Ahşap masa çubuklara dönüşmüştü. Yastık tüyleri odanın çeşitli yerlerini süslüyordu. Her yerde içi boşaltılmış yastıklar vardı. Kitaplar kağıt parçalarına dönüşmüştü. İki raf devrilmişti. Parçalanmış bir televizyon. Ve bir dizi parçalanmış tabak.

Omega öfke nöbeti geçirdi.

Ortada kendini beğenmiş bir şekilde oturmuş, bana misilleme yapmam için yalvaran bir bakış atıyordu. Şimdi ne olacak Alfa? diye sordu ısıltılı gözleri.

Ne söyleyeceğimden bile emin değildim.

"Neden?" diye sordum. "Neden odayı yok ettiniz?"

Cevap olarak ofladı, sesi özür dilemeden ve sınırdaki kızgındı.

Bakışlarımı kısararak bu küçük kurdun ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Mutfağı hızlıca kontrol ettiğimde hiçbir şey yemeye çalışmadığını gördüm. Ben de yatak odasına gittim -çarşafı yerde lime lime buldum- ve banyoya doğru ilerledim.

Duş temiz kokuyordu ve yakın zamanda şampuan ya da sabun kullanıldığına dair bir iz yoktu. Bu da onun da yıkanmadığını gösteriyordu.

Güzel sarışın bir kurda dönmüştü ve çatı katının bu yarısını yok etti.

Diğer tarafı kontrol etmeye zahmet etmedim. Bu zaten ciddi bir temizlik gerektirecekti. Yaşam alanına yeniden girdiğimde ona "Bunlar gerçekten güzel çarşaflardı," dedim. Yerinden kıpırdamamıştı, yüz ifadesi hâlâ kendini beğenmiş bir ifadeydi. "Çoğu Omega bunları yuva yapmak için kullanmaya bayılırdı."

Bana dişlerini gösterdi, boğazından kısık bir sesle hırladı. "Bu çok şirin," diye karşılık verdim. "Benim de hırlamamı ister misin?"

"Elinden geleni ardına koyma Alfa" der gibi homurdandı.

Belli ki benden bir tepki bekliyordu. Bir çeşit azarlama. Ya da belki de bu devasa krizi çıkararak beni ayrıldığım için cezalandırıyordu.

Oyun oynayan biri değildim.

Ona kötü bir durumdan kurtulması için yardım etmişim ve o da karşılığını böyle mi ödedi? Misafirperverliğimin üzerine işeyerek mi?

"Vardiya," dedim ona. "Şimdi."

Onun yerine uzandı, gözleri belli belirsiz bir teslimiyetle benimkilerden uzaklaştı. Hırlamaya başladım, sadece omurgasından aşağı inen hafif bir ürperti beni kontrol altında tuttu.

İtaatkâr bir kurdu istemediği halde yer değiştirmeye zorlamak acı vericiydi ve Kari bugün insan olma havasında değil gibi görünüyordu. Belki de hâlâ iyileşme sürecindeydi. Tabii ki bu odanın durumunu açıklamıyordu. Ama onun durumunda olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyormuş gibi bile yapamazdım.

Alfalar zayıf sürü üyeleriyle ilgilenmek içindir, onları sömürmek için değil.

İç çekerek onun önünde çömeldim. "Sana zarar vermeyeceğime söz verdim Kari," dedim elimden geldiğince yumuşak bir sesle. "Ve bu sözü tutacağım."

Kulakları seğirdi ama herhangi bir tepki vermedi. Yine de bunun onun açısından bir tür test olduğundan şüpheleniyordum, ben onu serbest bırakmadan önce beni ne kadar zorlayabileceğini görmenin bir yolu.

Bazı Alfalar sabırdan yoksundu. Ben o Alfalardan biri değildim.

Öne doğru uzanarak parmaklarımı nazikçe şımarık kulağının üzerinde gezdirdim, bu hareket yatıştırmak içindi. Ancak kürkü belirsizlikle titreşti, korkusu dokunuşumu geri çekmemi ve bir kez daha ayağa kalkmamı sağlayan güçlü bir kokuydu.

Kurt formunda kalmaya kararlıysa, şimdilik buna izin verirdim. Bir şeyler yediği sürece.

Hayvanlara uygun bir şeyler aramak için mutfağa gittim ve su için bir kap buldum, ardından çiğ bir biftek koymak için bir tabak aldım.

, vücudu yerde kaskatı kesilmiş bir halde ne yapacağını bekliyordu. Zavallı kız bana istismara uğramış bir evcil hayvanı , etrafındaki herkesten en kötüsünü beklerken duruşu her zaman tetikteydi.

Onun güvenini kazanmak zaman alacaktı; babam onu sürüyle tanıştırmak istediği için ne yazık ki bu konuda yetersizdim. Onu elden ele dolaştırmayı değil, ona uygun bir koruyucu bulma fırsatı sunmayı planlıyordu.

Omegalar da tıpkı Alfalar gibi sekse ihtiyaç duyuyordu. Doğuştan gelen ihtiyaçlar, Alfaların saldırganlığı tatmin edici bir şekilde düğümleyip dışarı atabileceği ve karşılığında Omega'nın kendini güvende ve tatmin olmuş hissedeceği amaçlı bir ilişki yarattı.

Ancak ben bundan daha fazlasını istiyordum.

Bir eş istiyordum ve biyoloji Kari ile bunun imkânsız olduğunu iddia etse de kurdum aksini düşünüyordu.

Bu yüzden zaman çizelgesini kısalttım - sadece onu sürüyle tanışmaya hazırlamam gerekmiyordu, aynı zamanda benim olmayı kabul etmeye de hazır olması gerekiyordu.

Neyse ki, her türlü zorluğa bayılıyordum. Ve bu hepsinden daha ödüllendirici olacaktı.

Yaşam alanına döndüğümde, "Yeni çevrene alışman için sana bir gün daha vereceğim," dedim. "Ama ben yokken yemek yemeni bekliyorum." Önüne bir kâse ve tabak koydum. "Duş alman da tavsiye edilir." Odaya bir göz attım. "Ve belki de başka bir şeyi yok etmemeye çalış. Burayı temizlemek zaten çok zor olacak." Değiştirmenin pahalı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bana bakmadı ama kulakları yine kıpırdadı, söylediğim her şeyi duyduğunu ve takip ettiğini doğruladı.

Kapıya doğru ilerlerken "Yirmi dört saat," diye ekledim. "Ve bunda ciddiyim, Kari. Senden yemek yemeni bekliyorum. Eğer yemezsen sonuçlarından hoşlanmayacaksınız."

Ona zarar vermeyeceğime söz vermiştim ve vermeyecektim ama kendine zarar vermesine de müsamaha göstermeyecektim. Yemek yememek de bunlardan biriydi.

"Eğer çiğ et sevmiyorsanız, o zaman geri dönün. Buzdolabında pek çok seçenek var." Mutfağı işaret ettim.

Beni kabul etmedi. Kendimi tekrarlamaktansa oradan ayrıldım.

İyileşme göstermesi için yirmi dört saati vardı.

Eğer yapmazsa, ona gerçek bir Alfa'nın bu durumda nasıl tepki verdiğini gösterecektim. Bundan hoşlanmayacağından şüpheleniyordum. Ama hayatta kalacaktı. Ve daha sonra bunun için bana teşekkür edecekti.

OceanofPDF.com

SVEN

Karın içindeki çiğ bifteği inceledim, nereden geldiğini çok iyi biliyordum - yukarıdaki yüksek açık balkon belli bir misafir süitine aitti.

Lars eti kokladı, üstündeki dış çentiklerinden Omega'nın izlerini alırken tüylü kafasını yana eğdi.

Büyük siyah burnunu yukarı kaldırdı ve bir çift meraklı kahverengi gözle beni kıstırdı.

"O yeni bir üye," dedim alçak bir sesle. "Alfa Ludvig onu birkaç hafta içinde tanıtmayı planlıyor."

Ya da günler, diye düşündüm sıkıntıyla.

Dün Kari'nin durumunu ona bildirdiğimde bana hiç hoşgörü göstermemiş, sürü kokusunu almadan önce onu hazırlamam gerektiğini söylemişti.

O da lanet yemeğini balkondan aşağı atarak bana pek yardımcı olmuyordu.

Muhtemelen okyanusa gittiğini düşünmüştür, çünkü bulunduğu noktadan küçük kara şeridini göremezdi. Dış avlu duvarlarını kaplayan cam pencerelerden sadece su gibi görünürdü. Belli ki yemeğini atmak için havalandırma çıtalarından birini bulmuştu.

Normalde, muhafazayı kar sürüklenmelerinden korumak için bu havalandırma deliklerini kapalı bırakırdık. Ancak, ben onları açık bırakmışım.

Çünkü temiz havayı seveceğini düşündüm.

Bir sonraki ziyaretimde bunu düzeltmem gerekecek. Tabii hatırladığımı varsayarsak. Gerçekten odaklanabildiğim tek şey onu bağlama ve ona saygı konusunda bir ders verme arzumdur.

İtaatsiz küçük Omega. Seni uyarmıştım küçüğüm ve sen tek bir talebimi bile yerine getirmedi.

Lars homurdanarak bakışlarımı tekrar ona çevirdi. Muhtemelen artan saldırganlığımı fark etmişti.

Nefret ettiğim bir şey vardı: Saygısızlık. Genç bir Alfa olarak bunu düzenli olarak yaşadım. Ama rütbelerimi yükseltmemin bir sebebi vardı. Ve Kari, Norse Sektöründeki kurtların yaşına rağmen beni neden neredeyse Kaz ve Alana kadar üstün gördüklerini üzereydi.

"Diğerlerine söyleme," dedim Lars'a, sessiz ses tonum otoriterdi. Sürünün üst rütbeli bir üyesi olduğum için talebime uyacaktı. Yine de nedenini açıklamam gerektiğini hissettim. Astlar, harekete geçmeleri için kayda değer bir neden sunulduğunda itaat etmeye daha istekli olurlardı. "Henüz kimseyle tanışmaya hazır değil." Bakışlarının devam etmesi üzerine, "Bariloche Sektöründen." diye ekledim.

Gözle görülür bir şekilde irkildi, kurdu alçak bir hırıltı çıkardı. "Evet, benim hislerim aynen." Bariloche Sektör oldu

Omega'lara kötü davranmakla ünlüdür. Ama kimse bu konuda bir şey yapmadı çünkü hepimizin halletmesi gereken kendi sorunları vardı.

Enfekte'yi bizim bölgemizden uzak tutmak gibi.

X-Clan kurtları zombi virüsüne karşı bağışıklıydı ama bu, enfekte olmuş insanların bizi ısırmaya çalışmasını engellemiyordu. Biz sıcak kanlıydık ve onların ölü zihinlerinde yiyecektik.

Ben bu hayatla büyümüştüm, pandemi benim doğumumdan neredeyse seksen yıl önce gerçekleşmişti. Ancak Kaz gibi başkaları da sık sık enfeksiyon öncesi hayattan bahsediyordu.

Kari o dönemden miydi? Binaya bakarak merak ettim. Kaç yaşındaydı?

Belki de ona sorardım.

Ona neden mükemmel bir bifteği balkondan attığını söyledikten sonra.

Başka bir şey yeseydin daha iyi olurdu. Başka bir şey, diye düşündüm, dişlerim hayal kırıklığı içinde birbirine çarpıyordu. Belki de onu bir gün daha bırakmak yanlış bir hareketti. Yine de, biraz zamana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Başımı salladım.

Yerini aldın, küçük kurt. Neredeyse otuz altı saat. Çünkü daha önce anneme yardım etmek zorunda kaldığım bir görev beklenenden çok daha uzun sürmüştü.

Bu da Kari'nin iki gündür burada olduğu anlamına geliyordu.

Ve eğer şüphelerimde haklıysam, geldiğinden beri tek bir şey bile yememişti.

"Bana bir iyilik yap ve şunu temizle," dedim kurt formundaki Beta'ya. "Henüz kimsenin onun kokusunu almasını istemiyorum." Çünkü bu sadece zaman çizelgemi daha da kısaltacaktı.

Lars başını sallayarak kabul etti, sonra eti dişleriyle aldı. Bifteği yemeyi mi yoksa suya atmayı mı planladığından emin değildim. Öğrenmek için etrafta dolaşmadım, içimdeki hayvan Omega'nın açık bir yemek emrine itaatsizlik ettiği için öfkeyle kükrüyordu.

Ona iyileşmesi ve saklanması için güvenli bir alan vermiştim. Bol miktarda kaynak da. O da bana mobilyaları parçalayarak ve mükemmel bir et parçasını balkondan aşağı atarak teşekkür etti.

Doğru.

Ders zamanı.

Eğer kendi başının çaresine bakamıyorsa, onun işini ben yapardım.

Gerekli kodları girdim ve birkaç dakika içinde kapısının önünde durdum.

İçeri girdiğimde beni sessizlik karşıladı ve mutfağı hızlıca taradığımda Kari'nin tek bir lokma yiyeceğe bile dokunmadığını gördüm. Onun için bıraktığım su kabı masanın üzerinde ters çevrilmişti.

sıvının zeminin liflerine nüfuz ettiği halı. Daha sonra temizlenmesi gereken eğlenceli bir pislik daha.

Ama önce cezalandırmam gereken itaatsiz bir Omega vardı.

Onu çağdırmaya zahmet etmedim. Bunun yerine burnumu takip ettim ve onu balkonda sıkı bir tüy yumağı halinde kıvrılmış buldum.

"Vardiya," dedim.

Hareket etmedi. Küçük kafasını bile kaldırmadı. Ama kesinlikle uyanıktı. Omuzlarının titremesinden, sadece varlığımın farkında olduğunu değil, aynı zamanda akıllı bir parçasının da bundan sonra ne olacağı konusunda endişelendiğini anlayabiliyordum.

"Vardiya," diye tekrarlardım, bunu isteyerek yapması için ona bir şans daha verdim.

Reddettiğinde, alçak sesle ve emrederek homurdandım ve onu sadece irade gücüyle insan formuna dönmeye zorladım.

Vücudu hâkimiyetime tepki verirken inledi, tam olarak ona yapmasını söylediğim şeyi yaptı. Yiyecek eksikliği ne kadar hızlı itaat ettiğinden belliydi, zayıf hali kurduma karşı bir mücadele görüntüsü bile veremedi.

Bacakları uzadıkça kemikleri kırıldı, hayvanı geri çekilmeye zorlandığı için acı içinde haykırdı.

Sonra titremeye başladı, dehşeti burnumu sızlatan keskin bir kokuydu.

Saklanmaya çalışırken kollarını bacaklarına dolayarak bir topun içine daha sıkı kıvrıldı.

"Kari." Adı dilimden bir hırıltıyla döküldü ve irkilmesine neden oldu. Sonra sırtüstü dönmeye başladı, bacakları yere doğru uzanıyor ve çoğu kişinin sevişmek için bir davet olarak göreceği şekilde ayrılıyordu.

Kurdum merakla canlandı.

Ama içimdeki erkek, teslimiyetin dövülmüş ifadesini tanıdı.

Bu şekilde tepki vermek, bir Alfa'nın kızışma ihtiyacını tahmin etmek ve orada öylece yatıp kabul etmek üzere eğitilmişti. Benim

Kalbim göğsümde acıyla çarptı, kendine bakmamasına duyduğum tüm hüsrân ve öfke balkondan atlayıp yerdeki bifték izine katıldı.

Bu zavallı kız cehennemi yaşamıştı ve benim öfkemden en kötüsünü bekliyordu.

Tek istediğim onunla ilgilenmekti ve hiçbir sözün onu bu konuda ikna edemeyeceğinden şüpheleniyordum. Bu yüzden bu konuya sadece eylemlerle yaklaşmam gerekiyordu.

Yanına çömelip kollarımı yavaşça omuzlarının ve dizlerinin altından geçirerek onu yerden kaldırdım. Hafif kilosuna bana ne kadar kırılğan olduğunu gösteriyordu, kim bilir kaç gündür açlıktan midesi bomboştu.

Onu göğsüme yaslayarak mırıldanmaya başladım ve içeri aldım.

Geçen seferkinin aksine bana sarılmadı. Gevşek kaldı, gözleri sanki çoktan ölmüş gibi kapandı.

Dudaklarımı başının üstüne bastırdım ve onu yatak odasına taşıdım. Tepki vermedi; kaderine çoktan boyun eğmiş bir halde nefes bile almıyordu.

Ama onu yatağa koymadım.

Bunun yerine onu banyoya götürdüm ve mermer tezgahın üzerine koydum. Sırtını aynaya yasladım, sonra bir elimi , yana düşmesinden korkuyordum. Ama gözleri ve dudakları kapalı bir şekilde oturmaya devam etti.

Bu, zihninin içinde karanlık bir boşluğa düşmüş ve Alfa'nın istediği her şeyi yapmasına izin veren bir Omega'ydı. Ve ben onun bu halinden hiç hoşlanmadım. Çünkü itaatsiz hırıltılarını ya da hatta geçen gece onu buraya ilk getirdiğimde elde ettiği sessiz rahatlığı tercih ederdim.

Bir şeyler olmuştu. Zihnindeki bir tür düğme pes etmişti ve geldiğinden beri bunun eşiğinde olduğundan şüpheleniyordum. Onu rahat yanlışı bir hareketti. Bunu bir daha yapmazdım.

Biraz güven kazanmak için beslenmeye ve yenilenmeye ihtiyacı vardı.

Banyo yapmanın yanı sıra, diye düşündüm, küvete bakarak.

Uyuşuk hali göz önüne alındığında, bu en iyi seçenek gibi görünmüyordu, bu yüzden onun yerine duşu açtım. Temizlendikten ve sıcak bir havluya sarıldıktan sonra onu beslemeyi düşünecektim.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp boxer'ıma kadar soyundum, ardından asi saç tellerimi evcilleştirmek için parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Kilitler derhal yüzümün kenarlarındaki yerlerine geri düştü.

Öyle bir uzunlukta idi ki ne arkadan bağlayabiliyordum ne de kulaklarımın arkasında tutabiliyordum.

Denemekten vazgeçerek suyun sıcaklığını test ettim ve dışarıdaki serin kış iklimine rağmen çoktan ısındığını gördüm. Cam kapıyı açık bırakarak Kari'yi tekrar kucağıma almak için yanına gittim, onu mümkün olduğunca sakın tutmak için mırıltımı yüksek sesle titreştirdim. Ama o fark etmemiş gibiydi. Neler olduğunun farkına bile varamayacak kadar akli başından gitmişti.

Onu tekrar insan formuna zorlamak kırılma noktası olmalı. Yer değiştirmesinin emredilmesi acı veriyordu ve içimden bir ses beni bilerek bu noktaya getirdiğini, böylece tüm seçeneklerini ortadan kaldıracağımı söylüyordu. Bu dünyada kötü adam olmamı, ona en kötü tarafımı göstermemi istiyordu. Bundan nasıl bir fayda sağladığından emin değildim. Belki de bu onun için yeni normalini tanımlamanın bir yoluydu.

Bizi yukarıdan gelen ılık spreyin altına götürürken parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve suyun sarı saç tellerine ve solgun tenine işlemesine izin verdim. Hareketsizliği, farkında olmadığı bir duruma düştüğünü doğruluyordu. Ben onunla ilgilenirken şimdilik orada kalabilirdi ama yemek yiyebilmek için eninde sonunda kendine gelmesi gerekiyordu.

Bir kolumla ağırlığını dengeleyerek onu göğsüme yasladım ve diğer elimle saçlarını şampuanlayıp duruladım. Açı vermek biraz zor oldu, ama hafif yapısını idare etmek yeterince kolaydı. Aynı işlemi saç kremi için de tekrarladım, ardından onu kendime doğru çekerek iyice sabunladım.

Bir kere bile kendi başına hareket etmedi.

O güzel mavi gözlerini açma zahmetine de girmedim.

Kalp atışları sabitti, nefes alışları sığırdı ama uyumuyordu. Sadece... boştu.

Suyun ikimizin de üzerinden biraz akmasına izin verdim ve duşu kapatmadan önce tüm köpüklerin giderden aşağı gitmesini sağladım. Göğsüm o sakin, ritmik sesle gürlemeye devam etti, bunun onu bu durumdan çıkaracağını umuyordum.

Ama hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi.

Onu büyük, kabarık bir havluya sardım, saçlarını taradım ve kurulandım ama onu uyandırmayı başaramadım.

İç çekerek fısıldadım, "Pekâlâ ufaklık. Sen kazandın." Bu şekilde yemek yiyemezdi ve ben de onu bu durumdan çıkmaya zorlayarak daha da kötü bir duruma sokma riskini almak istemedim.

Bunun yerine onu yatak odasında yere yatırdım, ben de yatağı dolaptan yeni çarşaflarla yenilerken -çünkü diğer çarşafları ve yorganı pençeleriyle parçalamıştı- mutfaktan birkaç şişe su getirdim.

Tüm bu süre boyunca gevşek kaldı, vücudu hareket ettirmek ve istediğim her şeyi yapmak için bana aitti.

Onu yerden kaldırarak yatağa taşıdım ve battaniyelerin içine yerleştirdim. Eğer dinlenmek isterse, onunla birlikte yatacaktım.

Onu arkadan kucaklayarak, bir Alfa olarak gücümü hissetmesine izin verirken, kurdum göğsümdeki gurultuyla onu bu zayıf durumunda ihtiyacı olduğu sürece koruyacağına yemin etti.

Benim, diye mırıldandı. Bu Omega benim olmak için tasarlandı.

OceanofPDF.com

K A R I

KURTUM VIYAKLADI ve içimde gerindi, memnuniyeti sisli düşüncelerime yayıldı. Kendimi dinlenmiş ama zayıf hissediyordum.

Garip bir his. Zayıf kısmı değil, dinlenmiş kısmı.

Ve güvende, fark ettim, vücudum yabancı bir sıcaklıkla karıncalanıyordu.

Bir ses uğultusu içimde yankılandı, damarlarımı ısıttı ve kurdumun aynı şekilde gürlemesine neden oldu. Bu tekrarlayan sesi seviyordu, yatıştırıcı sükûneti onun temel duyularına hitap ediyordu.

Ne oldu? Merak ettim, bulanık zihnimde bir kaynak aradım. Neredeyim ben?

Sık sık bu kafa karışıklığı içinde uyanırdım, çevremden ve az önce üzerime salınan dehşetten habersizdim. Ama hiç bu kadar tatmin olmuş, saatlerce huzur içinde uyumuş gibi hissettiğimi hatırlamıyordum.

Birkaç saniye düşündükten sonra, son somut anımı, Alfa Sven'in beni yer değiştirmeye zorladığı anımı hatırladım.

Titredim, o anın dehşeti kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Bu titreşimin artması ve bir sonraki nefeste derimin yumuşamasına neden olması dışında. Bu sesi gerçekten seviyorum.

zihinsel bir iç çekişle düşündü. Ne kadar hipnotize edici, güzel bir gümbürtü.

Dudaklarım neredeyse kıvrılıyordu.

Ama Alfa Sven'in insan formuna dönmemi istediği anı aklımdan çıkmıyordu. Onu çok zorlamıştım, zaten amaç da buydu. Bana zarar vermesini istemiştim. Alfa'sını oyuna kıskırtmak ve böylece bu dansı bitirmek istiyordum.

İncele beni.

Beni diğer Alfalara sun. Ya da sadece öldür beni.

Bekle... Kaşlarımı çattım. Bu yüzden mi bu kadar iyi hissediyorum? Sonunda öldüm mü?

Gözlerim kaldırılamayacak kadar ağır, bedenim hareket edemeyecek kadar rahattı.

Oh, ve o nazik mırıltı, ondan uzaklaşmak yerine kendimi etrafımdaki sıcaklığın daha derinlerine gömmek istememe neden oldu.

Kesinlikle muayene edilmiş ya da kullanılmış hissetmedim. Aslında, hiç ağrım yoktu. Sadece açtım. Karnım ihtiyaçla guruldayarak bunu doğruladı.

Öldüğünüzde mideler bunu yapar mı? Merak ettim, kaşlarım çatıldı.

Yumuşak bir şey tenimin üzerinde süzüldü, yüzümün kenarından çeneme doğru kaymadan önce alnımdaki kırıksıklıkları yumuşattı. "Yemek yemelisin," diye mırıldandı derin bir ses, sözlerinin altı o bağımlılık yaratan gürültüyle çizilmişti.

Alfa Sven.

"Neredeyse bir gündür bu yataktayız küçük kurt," diye devam etti. "Yemek yemeden geçen üç gün ve kim bilir ondan önce ne kadar zaman geçti. Ve miden bana bunu sadece bildiğini değil, aynı zamanda farkında olduğunu da söylüyor. O yüzden aç o güzel gözlerini ve bu sorunu birlikte çözelim."

Gövdemin etrafında çelikten bir bant sıkılaşıırken nazik dokunuşu gözlerimin altındaki boşluğu okşadı. Parmağı

Saçlarıma geri döndü, omurgamda karıncalanmalara neden olan bilmiş bir tavırla saç tellerimi taradı.

Nasıl...? Ne sormak istediğimden bile emin olamadan konuyu kapattım. Beni değiştirdikten sonra olan hiçbir şeyi hatırlayamıyordum. En kötüsünü bekleyerek kendimi kapatmışım. Ama tenimdeki temiz koku ve sıcaklık bir rutin belirtisi değildi.

Kendimi temiz hissettim.

Ve güvende, diye tekrar düşündüm. Çok güvenli.

Ama bu hiç mantıklı gelmedi. Çok kızgın ve talepkârdı, hırıltısını daha önce birçok kez duymuştum. Kay ki seni sikebileyim. Değiş ki seni düğümleyebileyim. Değiş ki sana sahip olabileyim.

Ancak, kalçalarım morarmamıştı. Besin eksikliğinden dolayı kramp giren midem dışında iç organlarım ağrıyıyordu. Ve cildim tazelenmiş ve lekesiz hissediyordu.

Açlık acısı dışında hiçbir yerim acımadı.

"Ben..." Sesim hırıltılı çıktı, boğazım inanılmaz derecede kurudu.

Alfa Sven kıpırdadı, beni rahat sığınağımdan itti ve kurdumdan yumuşak bir protestoya yol açtı. Bunu saklamaya, içimdeki hayvanın sesini bastırmaya çalıştım ama Alfa beni duymuş olmalı ki etrafımda dolanırken kulağıma usulca bir şeyler söyledi.

Göz kapaklarım kalkmayı reddediyor, her ne yapıyorsa beni görmezden geliyordu.

Sonra plastik bir şişe dudaklarıma değdi. "İç," diye emretti ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Suya ihtiyacım olduğu için kabul ettim. Boğazımı yaktı ve irkilmeme neden oldu. Karşılık olarak mırıldandı, rızamdan memnun olduğu belliydi.

Ne oldu böyle?

Alfalar bunu yapmazdı. Beni becerdikten sonra benimle ilgilenmediler. Bir sonraki erkeğin bulması için beni tohumlarıyla sıırıslam bıraktılar.

Ama altımdaki battaniyeler çok yumuşaktı.

Ve bu erkek ateşliydi. Bana güneşi hatırlatıyordu, ısısı tenime işliyor ve beni kurdumu boğmakla tehdit eden bir koruma deniziyle kaplıyordu. Kendini onun içinde kaybetmek, onun gücünü kabul etmek ve asla gitmemesi için yalvarmak istiyordu.

Bu bir numara olmalı diye düşündüm. Bir çeşit oyun.

Plastik ağzımdan çıktı, başparmağı yol boyunca dudağımdan bir damlacık yakaladı. Sonra tekrar hareket etti ve bu sefer gözlerim açılarak şişeyi yanımdaki komodinin üzerine koymak için bana doğru uzanışını izledim.

Üstü çıplaktı, sarı saçları dağınıktı ve uçları tek tük dışarı çıkıyordu. Başı benimkiyle aynı yastığı paylaşarak önümdeki pozisyonuna geri döndüğünde mırıltısı üzerimde yuvarlandı. Bir kolu altımdaydı, ön kolu sırtım boyunca ateşten bir şerit gibi uzanıyordu.

Çıplaktım; muhtemelen bu yatakta yaptıklarımız düşünüldüğünde beni şaşırtmayan bir gerçektir bu.

Ama ne benim kayganlığımın ne de onun tohumunun kokusunu alıyordum. Çarşafklar temizdi ve altlarında hafif bir sabun ve su kokusu vardı. Alfa Sven'in erkeksi kokusu beni de sarmıştı, tenimdeki izi ter ve erkek kokusuydu.

Ama genelde yaşadığım şekilde değil.

Beni yabancı bir şekilde damgaladı, dokunuşu garip bir şekilde şefkatliydi.

Başparmağı çenemi okşayarak bakışlarımı onunkine çekti. "Bir şeyler yemeye hazır mısınız?"

İçimdeki kurt başını sallayarak teklifini kabul etmem için yalvardı. Ancak yemekten sonra ne olacağını biliyordum ve ilk kızışma seansımızı hatırlamıyor olmam ikincisini hatırlamayacağım anlamına gelmiyordu. Özellikle de bana yemek yedirirse. Vücudum midemdekileri dışarı atmamı isterken zihnimden kaçmak zordu.

Mavi gözleri parladı, ifadesi koyulaştı. "Hmm, anlıyorum." Çekildi, yataktan ayaklarının ucuna doğru yuvarlanırken mırıltısı beni terk etti.

İçimdeki hayvan temasın kesilmesiyle zihnim bu her neyse tekrar başlamadan önce başka bir kaçış yolu bulmak için savaştı.

Alfa Sven kapıya doğru yürürken, "Sanırım bunu zor yoldan yapacağız," dedi.

Kahretsin, hiii-

Dur . Neden çıplak değil?

Kaslı sırtı zayıf bir bele doğru sivriliyordu, teni siyah boxer şortuna kadar pürüzsüz ve solgundu.

Kafam karışmış bir halde onun sert poposuna bakakaldım.

Sonra başka bir şey söylemeden kapı aralığından kayboldu.

Çarşafla boğuştu, elim enerji eksikliği yüzünden istediğimden daha yavaş hareket ediyordu ve sonunda zaten bildiğim şeyi ortaya çıkarmak için kumaşı kaldırdım. Çıplağım.

Ama değildi.

İç çamaşırı giyerken bana sarılıyordu.

Hangi Alfa bunu yapar?

Battaniyeleri bıraktım ve tavana bakmak için sırt üstü döndüm. O...? Ne yaptı? Bitmemiş sorular kafamın içinde dönüp duruyor, zihnim uygun bir yanıt bulamıyordu.

Hayatımda ilk kez, bir Alfa'nın bana ne yaptığını hatırlamaya çalıştım. Ama beynim işbirliği yapmayı reddetti. Vardiyamı tamamlar tamamlamaz kendimi kapatmıştım. Sonra onun kollarında sıcak, rahat ve güvenli bir şekilde uyandım. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Belki de ilk kızgınlığımdan önce. Annemin benimle ve kız kardeşimle vakit geçirmesine izin verildiği zaman. O zaman kendimi tamamlanmış hissetmiştim. Masum. Mutlu.

Kız kardeşim eşini yeni bulmuştu ve annem çok umutluydu.

Babam Savi'nin Alfa'sını öldürene kadar.

Ve beni bir Omega olarak yeni amacım ve hayatımla tanıştırmak için annemden aldı.

Güvenli yerimden çalınıp kırılmak, kullanılmak ve ruhsal olarak içimin boşaltılması için zindana atılmanın acısını hatırladıkça midem bulandı.

Belki de bu oyunun amacı buydu - bana bir anlık güven duygusu gösterip sonra da onu etmek. Ama ne amaçla? Alfa Sven beni bir an yatıştırıp bir an sonra kırarak ne kazandı?

Çoktan paramparça
olmuştum. Yenildim.

Sahipli.

Bana her şeyi yapabilirdi ve ben buna izin verirdim. Beni öldürebilirdi ve ben karşılık bile vermezdim. Neden mırıltılarla, banyolarla ya da -havada çiçek açan kokularla burnum seğirdi- yemeklerle uğraşayım ki?

Tabii sonrasında beni uyanık tutacağını bilmiyorsa. Sahip olduğu karanlığı deneyimlemek için.

Niyeti her neyse ondan saklanmak için hayvan formuma geçmeyi düşündüm ama ayak sesleri süitte yankılanarak beni yaklaştığına dair uyardı.

Kalbim küt atmaya başladı. Eğer kurdumu çağırırsam, o zaman-

"Yapma," dedi odaya girerken. "Seni incitmek istemiyorum, Kari. Ama seni tekrar bu hale getirip yemek yemeye zorlayacağım."

Ona göz kırptım, telaşlanmıştım. Planımı nereden biliyordu?

"Enerjinin tenimde uğuldadığını hissedebiliyordum," diye açıkladı, yine yüz ifademi, düşüncemi ya da enerjimi okuyarak ve dile getirilmemiş soruma cevap vererek.

Kelimeleri kafamdan çekip çıkarabilecek kadar benimle uyum içinde olması konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

Yatağın üzerine bir tepsi koydu, üzerindeki tabaklarda bir ordu yavruyu doyurmaya yetecek kadar yiyecek vardı. Karnım heyecanla gurulduyor, kurdum içimde hevesle volta atıyor, yiyecek bir şeyler için can atıyordu.

Ama ikimiz de bundan sonra ne olacağını biliyorduk.

Bu da sadece biraz yiyebileceğim anlamına geliyordu, yoksa daha sonra ciddi şekilde pişman olacaktım.

Bu hep böyleydi ve beni sürekli zayıflamış bir halde bırakıyordu. Ancak seks sırasında ya da sonrasında tüm yediklerimi kusmaktansa aç kalmayı tercih ederdim.

"Yılın bu zamanında hava aydınlıktan çok karanlık oluyor, bu yüzden kahvaltı her zaman uygun geliyor." Tepsideki yiyecekleri göstermeye ve her birini tarif etmeye başladı.

Yumurta, somon füme, çeşitli peynirler ve bir tabak dilimlenmiş sebze vardı. Bu deneyimin amaçlanan sonucunu düşündüğümde bunların hiçbirisi iştah açıcı gelmedi.

Alfa Sven kaşlarını kaldırarak isteksizliğimi fark etti. "Eğer eline bir çatal alıp kendin yapmazsan seni beslemeye başlayacağım."

Çenem sıkıştı, bir yanım sadece prensip olarak onu reddetmek istiyordu.

Bu anlamsız bir tepkiydi, bana kesinlikle bir ölüm cezası kazandıracak bir tepkiydi, hem de acı verici bir tepki. Ama elimde değildi. Bundan sonra ne olacağını biliyordum ve daha önceki mutlu ruh halimi bozmak istemiyordum.

Bir yanım ondan tekrar mırıldanmasını ve sadece birkaç dakika daha huzur içinde kollarında tekrar uykuya dalmasını istiyordu.

Tüm yaptığımızın bu olduğunu varsayarak. Ama nasıl hissettiğime bakılırsa, tek olası senaryo bu gibi görünüyordu. Alfa Sven büyüklüğünde bir erkek, çok daha küçük olan bedenimin her yerinde çürükler ve izler bırakırdı. Eğer beni siktiyse, bunu hissedebilirdim. Özellikle de sadece bir gün kadar uyuduğumu söylediği için.

Burada üç gün, diye düşündüm, ne dediğini hatırlayarak. Evet, ben-

"Kari." Adım bir uyarı hırıltısıyla çıktı.

Yavaşça kendimi dik konuma getirip yatak başlığına yaslandım. Sonra bir kereviz çubuğuna uzandım ve onu çiğnedim.

Çenesi titredi ama bir şey söylemedi. Sadece izledi.

Yuttuktan sonra bir tane daha aldım ve gözleri kısıldı.

Bileğimi yakalamadan önce hareketler üç tur daha devam etti. "Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum Omega ama tavşan yeminden daha fazlasına ihtiyacın var."

"Sebze tabağını sen getirdin," dedim içimden.

Benim yorumum üzerine kaşları kalktı. "Onlar garnitür. Somon yiyin."

"O zaman bana bir tepsi seçenek yerine somon ver," diye cevap verdim, omurgamın birdenbire nereden geldiğinden emin değildim. Bu, daha genç ve daha rahat olduğumuz zamanlarda kız kardeşime verdiğim türden bir ses tonuydu. Kesinlikle daha önce bir Alfa'ya verdiğim türden bir yanıt değildi.

İçgüdüsel olarak geriye doğru kaydım, ancak o zaman sırtımdaki tahta parçasını hatırladım. Kahretsin. Bir özür mırıldanırken gözlerimi indirdim ama çok azdı, çok geçti. Alfalar itaatsizliği takdir etmezdi. Daha azı için Omegaları öldürdüler.

Alfa Sven çenemi tuttu ve ben de kaderimi kabullenerek gözlerimi kapattım.

"Bana bak," dedi sertçe.

Demek böyle olacak, diye düşündüm, boyun eğerek. Cezamı izlemeye zorlandım. Ve şimdi midemde biraz yiyecek olduğu için, muhtemelen tüm bunlar boyunca tutarlı kalacağım.

Tabii ki hak ettiğim buydu. Aklımdan geçeni söylememem gerektiğini biliyordum.

"Kari," diye tersledi, sabırsızlıkla adımın altını çizdi ve göz kapaklarımı dikleştirdi.

Yatağın üzerinde yanımda diz çökerken yüzünde sert bir ifade vardı. "Sana zarar vermeyeceğim." Bu sözler duyularıma bir yumruk gibi indi, sinirlenmesi tüylerimi diken diken etti. "Ama kendine zarar vermene de izin vermeyeceğim. Bu yüzden ben tatmin olana kadar yiyeceksin."

Beni bıraktı, sadece yanımdaki boşluğu ele geçirmek ve tepsiyi devasa kalçalarına yerleştirmek için. Kendimi çok küçük hissettim.

Onun varlığında, onun cüssesi benimkini en az ikiye bir oranında gölgede bırakıyordu.

Bu benim için yeni bir şey değildi ama yakışıklı yüz hatlarında diğer Alfalarda olmayan bir yumuşaklık vardı. Bu onu daha az erkeksi yapmıyordu, sadece bakması daha kolaydı. Bariloche Sektörü Alfalarının çoğunun sahip olduğu barbarca sertliğe sahip değildi. Neredeyse muhteşem görünüyordu. Tanrısal. Diğer dünyadan.

"Bana öyle bakman seni bu durumdan kurtarmayacak tatlım," diye mırıldandı, dolgun dudakları bir yandan yukarı kıvrılırken. "Yine de gözlerinin üzerimde olması umurumda değil."

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. Sonra bilmediğim bir süredir ona hayranlıkla baktığımı fark ettim, sadece yüzünün düzlemlerini inceliyor ve çenesinin zarif kare kesimini takdir ediyordum. Durmak yerine, boynunun güçlü tendonlarına ve omuzlarının iriliğine dikkat ederek incelemeye devam ettim.

Alfaların çoğu kaslıydı. Sven de bir istisna değildi. Ancak damarları diğerlerinininki gibi çıkıntı yapmıyordu, kolları sert ve korkutucu olmaktan ziyade daha zarif ve atletikti.

Ağızma bir çatal getirerek incelememi yarıda kesti. Açtım çünkü başka yoktu. Dumanlı bir tat dilime değdi, kurdum etin bariz yüksek kalitesi karşısında onaylayarak hırladı.

Uzun zamandır sofra artıkları dışında bir şey yememiştim. Bu tür bir yemek muhtemelen iç dengemi bozacak, beni daha sonra götürdüğünde her zamankinden daha hasta edecekti. Ama yutkunurken onaylama inlememe engel olamadım, çünkü tadı gerçekten de çökmüştü.

Yanıt olarak mırıldandı, bu ses beni pasif bir duruma sokan hipnotik bir okşamaydı. Daha sonra hasta olacağım konusunda endişelenmeyi bıraktım, bunun yerine ne kadar sürerse sürsün anın tadını çıkarmayı seçtim. Buna değdiğinden emin olmalıyım, diye düşündüm, tatların tadını çıkararak. Sonunda, benim

Midem itiraz etmeye başladı, yıllardır zar zor yemek yediğim için iştahım azdı ve rafine edilmemişti.

Alfa Sven beni zorlamadı, bunun yerine göğsündeki o rahatlatıcı gürültüyü sürdürürken yemeği kendisi bitirdi. Sonra tepsiyi yere koydu ve beni inceledi.

Kalbim sıkıştı, bedenim bundan sonra olacakların farkındaydı.

Daha fazla zaman istemek istedim, en azından başlamadan önce yemeği sindirmek için birkaç dakikam olsun istedim, ama bir istekte bulunmaktan daha iyisini biliyordum.

Ben de onun yerine uzandım ve bana öğretildiği gibi bacaklarımı açıp bekledim.

Alfa Sven yanıma uzanıp dirseğini dayamadan önce manzarayı seyretti. "Bu haldeyken seni sikmeyeceğim Omega," dedi. "Henüz benimle başa çıkamazsın. O yüzden rahatlayabilirsin."

Kaşlarım çatıldı. Ne oldu?

Parmaklarını çenem boyunca gezdirdi, boynumun eğimini göğüs kafesime doğru hafifçe iterek göğüslerimin arasında bir çizgi çizirken mırıltısı yoğunlaştı.

"Sana yalan söylemeyeceğim Kari," diye mırıldandı, parmak uçları göbek deliğimi çevrelemek için karnıma doğru indi. "Kurdum senin üzerinde çoktan hak iddia etti. Bu nedenle, seni benim yapmak niyetindeyim. Ama sen beni alabilecek kadar güçlü olana kadar bunu yapmayacağım."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için ürperdim. Burada bir seçenek yoktu. Beni istiyordu, o yüzden bana sahip olacaktı. Tıpkı tüm Alfalar gibi. Ve benden bıktığında, beni başka birine verecekti.

Eskiden kaçmayı hayal ederdim. Kaçmayı. Başka bir yerde kendi hayatımı bulmayı. Ya da ormanda tek başıma ölmeyi.

Belki de bu arzularımı burada tekrar gözden geçirebilirdim. Bana kalmam için oldukça büyük bir kafes ve koşmak için biraz güç kazanmamı sağlayabilecek yiyecekler vermişti.

Balkondaki camları kırıp okyanusa atlarsam ne olur? Bu beni öldürür mü?

Etki mi? Yoksa kurdum beni iyileştirebilir mi? Şu anki halimle ölürdüm. Ama yemeye devam eder ve doğal şekil değiştirici eğilimlerimin bir kısmını geri kazanırsam, hayatta kalabilirim.

Ve ne yapacaksın? Dışarıdaki soğuk havayı düşünerek merak ettim. Bir buz küpü mü olacaktım?

Alfa Sven'in dokunuşu traşlı tümseğime ve kalçama kadar indi. Tüy kadar yumuşak bir dokunuş, elleri, ne kadar uzun süre isterse istesin kendisine ait olacağına çoktan karar verdiği bir bedeni keşfediyordu.

Bunun farkına varmak içimi burktu, tüm kurt türüne olan nefretimi ve kaderin bana dağıttığı zalim eli yeniden alevlendirdi.

Ama parmak uçlarının tenimin altında belli bir sıcaklık uyandırdığını inkâr edemezdim, göğsünden gelen derin yankılarla güzel bir şekilde eşleşen bir sıcaklık.

Beni kendi iradesine boyun eğmem için itaatkâr bir duruma sokuyordu. Onunla savaştıkça kadar güçlü değildim, bu yüzden onun yerine sunduğu gücü emdim ve zihnimin alternatifleri hayal etmesine izin verdim. Başka bir çıkış yolu düşünmek için.

Alfalar beni hayatım boyunca kullandı.

Bunu şimdi kullanmanın ne zararı olabilir?

Katlandığım her şeyi göz önüne alırsak, bu adil görünüyordu. Eğer onu ele geçirmem için beni güçlendirmek istiyorsa, buna izin verecektim. Fırsat ortaya çıktığında, bu yenilenmiş gücü kendi avantajıma kullanacaktım.

Ve koş.

K A R I

Sıcak bir battaniyenin yanında kendime geldim, zihnim ne zaman uykuya daldığımı hatırlamak için savaşıyordu. Alfa Sven bana saatlerce gibi gelen bir süre boyunca beni okşamış, elleri vücudumu keşfetmiş ama yayılmış kalçalarımın rağmen hiçbir zaman gerçekten mahrem bir yerime dokunmamıştı.

Sadece tenimi ısıtmış, kurdumun hayatım boyunca özlemine çektiği güvenlik ve sıcaklık hissiyle benimle alay etmişti. Zihnim onun oyunlarına kanmamam gerektiğini bilse de, varlığının verdiği rahatlığı inkâr edemezdim.

Gözlerimi açtığımda başımı göğsüne yaslanmış buldum. Güçlü kolları beni sarmış, o inanılmaz yumuşak gürültüyü çıkarmaya devam ediyordu. Günlerdir durmadan mırıldanıyordu ya da öyle görünüyordu. Bağımlılık yapıcı ve hipnotikti ve bu sona erdiğinde çok özleyeceğim bir sestti.

"Yine yemek zamanı" derken parmakları saçlarımı tarıyordu.

Neredeyse inliyordum. Bu erkek yemek konusunda takıntılıydı. Daha on dakika önce yemek yemiş gibi hissediyordum ama midemdeki hafif gurultu bana bundan çok daha uzun zaman geçtiğini söylüyordu. Hatta belki de tam bir gün. Bu sıcaklık ve mırıltı yuvasında zamanın nasıl geçtiği anlaşılmıyordu. Bir noktada battanierlerin yerini değiştirerek bir tür duvar oluşturmuştum, sanki bizi bu yatağa hapsedmeye çalışıyordum, böylece asla ayrılamayacaktık.

Kendini kozamızdan kurtarmaya çalışırken dudakları başımın tepesine bastırdı. Rahatsızlıkla homurdandım, hareketleri özenle hazırladığım bariyerlerimi bozuyordu.

Durakladı ve ben de onaylarcasına mırıldandım, göğsünün titreşimlerine daha da sokuldum.

"Seni beslemekten beni alıkoyamayacaksın, Kari," diye uyardı.

Ne demek istediğinden emin olmadığım için onu görmezden geldim ve o hareket etmeden önce yaşadığım memnuniyeti bulmak için kendimi onun sert vücuduna bastırmaya devam ettim.

İçini çekti ve beni tekrar kendine çekti, sonra parmak uçlarını omurgamda gezdirdi. Cennet gibiydi. Ya da belki cehennem. Çünkü bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ve her nefes alışımda en kötüsünü bekliyordum.

Ama o bana sarıldıkça ben daha da rahatlardım. Sonra gitmeye çalışırken dokunduğu battaniyeyi düzeltmek için uzandım ve gözlerimi bir kez daha kapattım.

Dakikalar geçti.

Belki saatler.

Ve büyük Alfa beni tekrar yerinden oynatmaya çalıştı. Hırladım.

Bu sefer o hırladı. Kurdum inledi.

Alnımdan öptü ve itirazlarıma rağmen beni yarattığım kalede bırakarak uzaklaştı. Garip ama doğaldı. Diğer Omegalarda tanık olduğum ama kendim hiç deneyimlemediğim bir şey olan yuvalanma belirtilerini fark ettim.

Daha önce hiç kendime ait bir yerim olmamıştı, ne de bu kadar lüks yatak takımlarına erişebilmişim. Bariloche Sektöründeki hücrem daha çok bir kafes gibiydi. Dışarı çıkmama izin verdikleri tek zaman bir Alfa'nın beni bir yatağa yatırmak istediği zamandı ve o yatak hiçbir zaman bana ait olmamıştı.

Bu da benim değil, diye düşündüm kaşlarımı çatarak.

Ama bu beni yastıklardan birini kabartmaktan ve battaniyeleri bir kez daha istediğim yere yerleştirmekten alıkoymadı. Alfa Sven için bir yer bıraktım. Bu garipti çünkü o kesinlikle benim yuvama ait değildi. Yine de kokusunun çarşafalara sinmesi hoşuma gitmişti. Ve sıcaklığını da.

Tam duvarıma son rötuşları yapıyordum ki, Alfa Sven ve başka bir yemek tepsiyi ortaya çıktı. Tepsiyi içeri koyunca sinirle hırladım. Tepsiyi aldım ve alçak bir hırıltıyla yere fırlattım.

Yiyecekler yuvaya girmez! Zihnimde ona bağırdım.

"Kari." Öfke, içimdeki kurdu üzen, hissedilir bir dalga halinde ondan akıyordu. Ama geri adım atmadım. Alanımı balıkla ve kokladığım kadarıyla sığır etiyle kirletmeye çalışmıştı.

Ona ters ters baktım, yemeğin artık yerleri süslediğini hiç umursamadan. Halı çarşaflarımdan daha iyi.

"Yemek yiyeceksin," diye .

Homurdandım. Bunun benim yemek yememle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun yuvamıza saygısızlık etmesiyle ilgiliydi.

"Ciddiyim," dedi, sesi buz gibi soğuktu ve mırıltısı çoktan gitmişti. "Bu kendine zarar verme saçmalığından bıktım."

Zarar hakkında mı konuşmak istedi? Yuvama yiyecek koymaya çalıştı. "Sen korkunç bir Alfa'sın." Böyle değerli bir alanı yok etmekten daha iyisini bilmeliydi. Benim alanımı. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şey. Belki de bu onun oyununun bir parçasıydı - beni evimde hissettirme arzusu, bana evimde ya da güvende olmadığımı ve tamamen onun kontrolü altında olduğumu hatırlatmak içindi.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Evet.

Bu dersin amacı da buydu. Birkaç günlük rahatlık hissetmeme izin vermişti, sadece onu söküp atmak için-

"Korkunç bir Alfa mı?" Öfkesi tüm duyularıma yayıldı ve içimdeki kargaşayı bir anlığına susturdu.

Ona böyle mi seslenmiştim? Hatırlayamadım. Yuvama ve duruma çok odaklanmışım ve... Neden böyle davranıyorum? Daha önce hiç bölgeci olmamıştım. Yuva yapmak şöyle dursun, bu yatağın benim olduğunu bile bilmiyordum.

"Seni yıkadım, besledim, senin için mırıldandım, sana sıcaklık ve koruma sundum ve sen benim korkunç bir Alfa olduğumu mu düşünüyorsun?" Sesi öyle bir kükremeye dönüştü ki yuvanın içinde büzüldüm ve sadece içgüdülerimle kurduma seslendim. Kürküm derimin üzerinde filizlendi ve beni tahmin ettiğimden daha hızlı bir şekilde hayvan halime soktu.

Beslenmeden dolayı, fark ettim.

Daha şimdiden kendimi daha güçlü hissediyordum ve Alfa Sven bana rahatlık ve yemekten başka pek bir şey vermemişti.

Dönüşümümü öfkeli bir hırıltı izledi, Alfa onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi. "Hemen geri döneceksin," diye emretti. "Yoksa yardım et Kari, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksınız."

Lanet olsun. Onu gerçekten kızdırmıştım. Diğer zamanlardan çok daha fazla kızdırdım. Ve şimdi beni gerçekten yok edecekti.

Beni yakalayıp yere yatırmasından korkarak yuvamdan sıçradım.

Yaptığım yanlış bir şeydi çünkü hırlayarak bana doğru hamle yaptı, gözlerinde kurt parlıyordu. Ona hakaret etmekle kalmamış, aynı zamanda yırtıcı içgüdülerini de kışkırtmıştım.

Bu kötüydü.

Çok, çok
kötüydü.

Ondan uzaklaşmaya çalışarak oturma alanına doğru koştum ve yol boyunca birkaç eşyayı yere düşürdüm. Arkamdan kükredi, sonra kanepenin yanında dondu kaldı, dikkati kapıya yöneldi.

Burun deliklerime tatlı bir koku değdiğinde tüylerim diken diken oldu.

Omega.

Rekabet.

Beğenmedim

.

Tepki içimdeki kurttan geldi, hırıltısı Alfa Sven'in yatak odasına doğru yürürken ve ana kapıya yönelmeden önce bir kot pantolon ve bir gömlek çekerken bana karşılık verdiği bir hırıltıydı.

Beni başka bir Omega için terk etmesine sinirlenerek homurdandım, ancak "Dur" diye tersleyince donakaldım.

Kapı arkasından çarparak kapandı.

İçimdeki hayvan isyan etti, başka bir kadınla birlikte olmak için beni terk ettiği için öfkeleni. Bu sırada kafam karışık bir şekilde dönüyor, az önce ne olduğunu ve neden olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Bir yuva yaratmıştım.

Yuvamı kirletmeye çalışmıştı.

Yemeği yere atmıştım.

Sonra ona korkunç bir Alfa dedim.

Ve şimdi başka bir kadınla birlikte olmak için beni terk etti.

Kıçımın üzerine oturdum, boşluğa göz kırpmıyor, ruhumda patlak veren duygusal kaosu çözmeye çalışıyordum. Beni terk etmişti. Bu iyi bir şey değil miydi? Kurdum öyle düşünmüyordu. Bir yanım tepinerek yatak odasına gitmek ve orada yaratmama yardım ettiği güvenliğı yok etmek istiyordu. Bu arada, başka bir parçam da yatak odasına girip güvenli sığınağında ağlamak istiyordu.

Bunu ettim. Sayılır.

Olabilir.

. Alfa Sven tanıdığım kurtlar gibi davranmıyordu. O... o bana yemek teklif etti. Sığınak. Mırıltılar.

Şimdi de başka bir Omega ile oynayarak beni cezalandırıyordu. Başka bir köle mi? Birkaç tane mi vardı?

Burnum seğırdi, koku hala güçlüydü. O zaman henüz tam olarak gitmediğini fark ettim. Tıpkı geçen gün Alfa Ludvig'e yaptığı gibi kapının dışındaki koridorda duruyordu.

Seslerin uğultusu kulaklarımla buluştu ve hastalıklı bir şekilde tatlı sesin rahatsız edici bir şekilde seğıirmesine neden oldu... Ben

bu sesi tanıdı.

Snow Frost.

Ama o bir Beta'ydı, Omega değil.

Yanında bir Omega var mıydı?

Havayı kokladım, aradım ve sadece Alfa'mla karışan rekabetin kokulu parfümünü buldum.

Kaşlarım kalktı. Alfa'm mı? Hayır, hayır, hayır. Benim değil.

Hiçbir şey.

Kurdum, Alfa'm, diye karşılık verirken bir homurtu anlaşmazlık içinde kıpırdandı.

Paltomu silkeledim, zihinsel yetilerimi yeniden kazanmaya çalıştım çünkü açıkça aklımı kaybetmişim. Sonra kıcımlı tekrar bir yığın parçalanmış minderin üzerine yerleştirdim. Bunlar yuvamda iyi durabilir. Belki-

Kapı açıldı ve rekabet kokusu havaya karışarak kurdumdan bir hırıltı çıkardı. Rekabet!

"Bu konuşma henüz bitmedi," dedi Alfa Sven, mavi gözleri üzerimde gezinirken. "Bunu bir zaman hediyesi olarak kabul et, Omega. Şimdi tavrını düzeltmek için en az iki saatin var."

Benim tavrım mı? Ona homurdanarak karşılık verdim. Koridorda başka bir Omega ile flört eden sensin!

"Ben yemek yiyeceksin," diye devam etti.

Yemek mi? Bunun yemekle bir ilgisi yok, diye homurdandım. Kurt formunda olduğum için beni duyamıyordu ama daha önce yaptığı gibi gözlerimden düşüncelerimi okuyabilirdi. Peki iki saatliğine nereye gidiyorsun? Yeni Omega'nla oynamaya mı? Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken etti. Tamamen mantıksız bir tepkiydi ama bu durumla ilgili hiçbir şey mantıklı değildi.

"Kendini aç bırakmak bir seçenek değil," diye tersledi, belli ki bu sefer aklımı okuyamamıştı. Ya da belki yeni Omega'sı muhakemesini bulanıklaştırıyordu.

Senden nefret ediyorum.

"Dün yaptığım gibi seni zorla besleyeceğim," diye ekledi ve beni duraksattı. "Seçim senin, Omega."

Bu deneyimi beni zorla beslemek olarak mı değerlendirdi? Hangi noktada bana bir Şey yaptırdı? atalı dudaklarıma g t rm Ő t  ve gerisini ben halletmiŐ tim.

Dur bir saniye. Şimdi de yemek takıntıyla dikkatimi dağıtıyorsun. Ona ters ters baktım. Bu yemekle ilgili değil, seni aptal Alfa.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "İki saat," dedi. "Yemek yiyin, yıkanın ve döndüğümde insan olun."

Neden? Yeni Omega'yla oynadıktan sonra beni ikinci bir kılıf olarak kullanabilesin diye mi? İçimdeki tüm bu öfkenin nereden geldiğinden emin olamadan ama yine de Őımartarak talep ettim. Daha önce hiçbir Alfa'ya karşı sahiplenme duygusu hissetmemiŐ tim ve bunu neden birdenbire bu Alfa'ya karşı dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de on yıllık iŐkenceden sonra bana birkaç dakikalığına iyi davrandığı içindi.

Yine de onda farklı bir Şeyler var, diye düşündüm, bakıŐ larımla buluŐ mak için önümde  melirken bunu düşündüm.

"İçinde bulunduğun durum nedeniyle sana karşı hoŐ g r l  davrandım. Döndüğümde bu sona erecek ve bu davranıŐın sert bir Şekilde düzeltilecek." Sanki baŐ ka türlü anlayamayacağımı d Ő nm Ő  gibi kelimeleri yavaşça söyledi.

Bu bende ona hırlama isteği uyandırdı ama onun yerine korkmadığımı göstermek için bakıŐ larını tuttum. Eğer diğer Omega ile gitmeyecekse beni Şimdi düzeltebilirdi.

Benim neyim var böyle? Aramızdaki bu tuhaf deęiŐ imden dolayı sayıklayarak merak ettim. Aniden ona saldırıp omzunu ısırma dürtüsü beni sersemletti ve cevap veremez hale getirdi.

Benim kurdum öfkelendi.

Neden? Cevap olarak talep ettim.

Alfa Sven aniden ayağa kalktı, kızgınlığı peŐ inden gelen bir kırbaç gibi dürtümü daha da kıŐ kırttı. Gitme, kurdum bunu söylememi istedi. Sen buraya aitsin. Benim yuvama.

Dur, diye yalvardım. Bu ılgınlığı durdur.

"Ona biraz akıl ver, olur mu?" dedi, kafamı daha da karıştırarak.

Kurdumun onu işaretleme ihtiyacını hissedebiliyor muydu? Bana bunu kontrol altına almamı mı söylüyordu?

Elbette bunu isteyecektir. Kısır bir Omega olarak onu sahiplenemezdim, ya da tam tersi. Tüm bu durum-

"Kazek'in sektörün yarısını öldürmediğinden emin olmam gerekiyor," diye ekledi koridordan ve kaşlarımı çatmama neden oldu.

Ne?

Asansörün kapanma sesi kurdumu tedirgin etti. Az önce Omega'yı alıp gitmişti, böylece önümüzdeki iki saat boyunca ne yapmayı planladığını tam olarak öğrenmiş olacaktım.

Yanımdaki sehpayı devirerek homurdandım ve koridorun duvarlarını tırmalamaya hazır bir şekilde kapıya doğru atıldım.

Sadece önümde duran Kar Ayazı'nı görünce koridorda donup kaldım.

Omega kokusunun kaynağı oydu.

K A R I

İÇİMDEKİ HAYVAN, rakibimizi tanıdığı için tanıma ve kızgınlık içinde hırladı. Bir kraliyet prensesi. Eski bir Beta. Nasıl Omega oldun? Talep etmek istedim. Peki Sven'imden ne istiyorsun?

O benim değil! Kendi kendime bağırdım.

Kahretsin, hayal görüyorum. Bu adam yüzünden aklımı tamamen kaybettim.

Snow bana hırlayarak karşılık verdi, sesi aynı derecede sertti ve bir parça endişeyle vurgulanıyordu. "Hiç havamda değilim Kari," dedi. "Ama iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Durakladım, sözleri karşısında afalladım. İyi olduğuma sevindin mi? Neden sevindim? Birbirimizi çok az tanıyorduk. Ben onun nişanlısı için bir hediyeydim. Pamuk yapamadığı için düğümlenecek bir Omega... Ama o artık bir Omega. yerinden kokusunu alabiliyordum. Tıpkı bir iddia gibi tenine gömülmüş başka bir Alfa'nın kokusunu aldığım gibi.

Kapıdan içeri girdi, belli ki konuşmamız bitmişti ve etrafı keşfetmeye başladı.

Onu takip ettim, merakla ve biraz da alanımı işgal edebileceğini düşündüğü için sinirlenerek. Benim alanım değil, diye bininci kez düzelttim o mutfağı incelerken. Orada Alfa Sven'in beni beslemeyi bitirdikten sonra tadını çıkarması için hazırlandığından şüphelendiğim bir tepsi yemek daha vardı.

Oops.

"Vay canına," diye nefes aldı buzdolabına hayranlıkla bakarken.

Bakışlarını takip ettim, neyi bu kadar etkileyici bulduğundan emin değildim.

Sonra yemek masasında bıraktığım pençe izlerine baktı.
-bir şey Ben olsam bitti ve diğergünü içinde
benim çaba ve sonra benim odama girdi.

Hmm.

İnsan formumu çağırdım, ona yuvamdan uzak durmasını söylemek istiyordum. "Tamam..." dedi ve ben vardiyamı bitirirken bana doğru döndü.

"Ne yapıyorsun sen?" Ses tonum amaçladığımdan biraz daha agresifti. Ama yuvama çok yakın duruyordu.

"Alana'nın bahsettiği dış alanı bulmaya çalışıyorum," diye cevap verdi.

Alana'nın kim olduğundan emin değildim, bu yüzden tek yapabildiğim "Oh" demek oldu. Sonra başımı salladım ve ona odanın arka tarafındaki açık verandaya açılan kapıyı gösterdim. "Burası bir sera," dedim ağaçlara dikkat çekerek. "Sanırım yüceltilmiş bir hapishane hücresi için fena değil." Bu da beni onun neden burada olduğunu merak etmeye itti. Geçen gün uçakta onu hissetmişim ama bunun benim hayal gücüm olabileceğini düşünmüştüm. Ve buraya geldiğimden beri onu tamamen unutmuştum.

Bunu hatırlayınca ona neden uçağa gizlice bindiğini sordum. O da bana "Neden orada olduğumu söylemedin?" diye karşılık verdi.

Gözlerimi kırıştırdım ve onun gerçek olup olmadığından emin olmadığımı itiraf ettim. Sonra etrafıma bakındım ve ekledim, "Bunun gerçek olduğuna hala ikna olmadım."

Her şey bana çok garip ve yabancıydı ve Alfa Sven'e sahip çıkma eğilimim bu noktayı daha da belirginleştirdi.

En azından bir Omega ile gitmedi, diye kendimi teselli ettim.

Sonra neredeyse hırlayacaktım çünkü bu beni yatıştırmamalıydı. Ondan nefret etmeliydim. "Onlar iyi adamlar değil, biliyorsun," dedim.

Snow'dan çok kendime söyledim. "Yalan söylemeye devam ediyor. Beni kandırmaya. Ama ben daha iyi biliyorum. Alfaların tek yaptığı aramak ve yok etmektir ve ben onun beni yok etmesine izin vermeyeceğim."

İşte. Söylemişim. Bu onu doğru yaptı.

O zaman neden çenem sallanıyor?

Gah!

Çıglık atma isteğimi bastırdım ve ondan bir adım uzaklaştım, ancak uzaktan gelen Alfaların uluma sesleri kulaklarımı süslediğinde kaskatı kesildim. Olamaz. Oh, hayır, hayır, hayır! Bu sesi tanıyordum. Savaş. Yıkım. Saldırganlık. Lanet olsun.

Bariloche Sektörü'nün Alfaları, bir miktar saldırganlığı dışarı atmak için sık sık birbirlerine karşı şiddet içeren eylemlerde bulunur, ancak daha sonra bu saldırganlığı yatıştırmak için bir çıkışa ihtiyaç duyarlar.

Gerçekleşiyor.

Geliyorlar.

Sven beni burada bıraktı... çünkü şimdi beni düzgün bir şekilde tanıtmak istiyor.

Bir köşeye olabildiğince yaklaşırken dizlerim büküldü, sallanmaya başlarken kollarım başımı örttü. Her şey yoluna girecek. Bugün yemek yemedim. Acıyı atlatacağım.

Kahretsin, onu itmemeliydim. Yapmalıyım... Sadece yapmalıyım... Emin değildim. Hiç emin değildim!

Snow'un sesi etrafımda yankılandı ama rüzgârın uğultusundan onu duyamadım. Çok öfkeliydiler. Çok vahşiydiler. Çok vahşiydiler.

Yanımdaki Omega konuşmaya başladı.

Anlamadım, sözleri aşağıdaki hırıltılara karıştığında anlamsızlaşıyordu.

Ancak birkaç dakika sonra ifadeleri kayda geçmeye başladı. Alfa Enrique hakkında bir şeyler söyledi, onu nasıl öldürmeyi planladığını anlattı ve dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Alfa Enrique bunu asla yapmaz diye düşündüm. Tabii seni korumak için değilse.

Belki de onun bir Omega olduğunu biliyordu ve diğerleri gibi onu kullanmadan önce acısına son vermeyi planlıyordu.

Ben ve Savi?

Geldikten sonra nasıl kızgınlık dönemine girdiğini, baskılayıcıların gerçek doğasını gizlediğini anlatmaya devam etti. Bu da Beta kokusunu açıklıyordu.

Sonra bana Alfa Kazek'ten, onu nasıl sahiplendiğinden bahsetti. Ve şimdi de bir Omega'yı izinsiz aldığı için cezalandırılıyordu ki bu kafamı daha da karıştıran bir hareketti. Tüm Alfaların izinsiz almasına izin verilmiyor muydu? Ya da belki de Sektör Alfa'sının onayı olmadan onu sahiplendiği için?

"Sanırım bu yüzden uluyorlar," diye sözlerini tamamladı. "Duyabileceğimi ama onu göremeyeceğimi söyledi."

Kim olduğundan ya da tam olarak ne demek istediğinden emin değildim. Ama açıklaması beni biraz rahatlattı çünkü bunun benimle ilgili olmadığını ima ediyordu.

Onunla ilgili.

Damarlarımdan buz damlıyordu çünkü bu neredeyse daha kötüydü. Bundan sonra başına ne geleceğini anlamış gibi görünmüyordu. Masumdu ve Alfa Enrique'nin onu kurtarmaya çalıştığı kaderden habersizdi.

Zavallı Snow.

Onu artık bir rakip olarak değil, bir arkadaş olarak görüyordum.

Aşağıda bir Alfa konuşmaya başladı, sesi yüksekti ve kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyordu. Sesi büyüktü. Güçlüydü. Korkutucuydu.

Sonra uçaktan gelen sesini tanıdım. Bu onun Alfa Kazek'i . Yarım vuruş sonra adını söyledi, ardından pozisyonunu söyledi ve o olduğunu doğruladı.

Eş olarak kimi aldığını açıklamaya devam etti - Kış Sektörü'nden Kar Ayazı. Kurtların onaylamadığı bu açıklamayı hırıltılar izledi. Ama o yılmadı ve meydan okumalarına hazır olduğunu söyledi. Ardından, teslim olmadan önce ölümüne düello edeceği konusunda onları uyardı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ellerimde kanınızı görmekten memnuniyet duyarım."

Titredim. "Bu senin eşin mi?"

"Ah, evet. Bu Alfa Kazek."

Yüzüm kızardı. "Kulağa korkunç geliyor."

Cevap vermedi ama yüz hatlarındaki anlaşılmayı yakaladım. Birdenbire beni beslemeye çalışanın Alfa Kazek değil de Alfa Sven olduğu için kendimi şanslı hissettim.

"Kaybederse sana ne olacak?" Yüksek sesle merak ettim, sesim yumuşaktı.

"Yeni bir Alfa tarafından sahiplenildim," diye fısıldadı.

Bu hiç mantıklı gelmedi. "Ama o ölürse, parçalanan bağlantı seni yok edecek." Ona baktım, bunun ona ne yapacağını farkındaydım. Çünkü bunun kız kardeşimin başına geldiğini görmüştüm. "Bağların kırılmaz olması gerekiyordu."

"Kırılmaz mı?" diye tekrarladı, ses tonu başına gelecekler hakkında hiçbir fikri olmadığını doğruluyordu.

Alfa Kazek kaybettiğinde... bir köle olmuştu. Etrafta dolaştırılan, alay edilen ve ölümü arzulayana kadar becerilen kırık bir Omega. Ve sadece nazik bir Alfa ona bunu verebilirdi.

Bunlardan sadece biriyle gerçekten tanışmıştım. Alfa Enrique. Onu kurtarmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Tıpkı beni kurtarmayı başaramadığı gibi.

Çünkü ona bir şans bile verilmeden beni almıştı. "Evet," diye fısıldadım, aramızdaki kopmaz bağı teyit ederek. "İ Babamın beni mahvetmesinin bir lütuf olduğuna inanırdım çünkü Alfalar kırılmış bir Omega'yı sahiplenmezler. Bağlanmamak, ruhumun asla bir başkasına bağlanmayacağı anlamına geliyor. Ama Alfaların beni tamamen farklı bir şekilde yok edebileceğini zor yoldan öğrendim."

"Baban mahvetti-" Sözleri keskin bir solukla kesildi, yere yığılıp sıkı bir topun içine kıvrılırken gece yarısı gözleri panikle parladı.

Gözlerim yaşlarla doldu, yıllar önce kız kardeşimin aynı pozisyona düştüğü anılar zihnimde canlandı.

Eşi... Eşini hissediyor...

"Kar," diye nefes aldım, ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ama denemek zorunda hissediyordum.

Dışarıdaki ulumalar artıyor, öfkeli saldırganlık duyularımı kamçılıyor ve düşüp onun yanına saklanmak istememe neden oluyordu. Ama yeni yol arkadaşıma yardım etmek için güçlü olmak zorundaydım. Elimizdeki tek şey buydu. Tek yapabileceğim buydu.

Yanında kaldım, ara sıra adını fısıldıyor ve teselli etmeye çalışıyordum. Çığlık atıyordu, acısı kalbimi delip geçiyordu. Bu böyle devam etti, sahne ürkütücü bir şekilde tanıdıktı. Kalbim onun için, kız kardeşim için, annem için kırıldı. Acı çeken tüm Omegalar için.

Yanaklarım nemliydi, ciğerlerim nefessizlikten ağrıyordu.

Snow sonunda sakinleşti, omuzları yumuşadı ve artık titremiyordu. Çok erken diye düşündüm. O ölü bakışını geliştirmek için çok erken. Kız kardeşimin bu duruma gelmesi aylar sürmüştü. Birçok kez çığlık atmış, ağlamış ve kendini öldürmeye çalışmıştı. Ama Snow... çok çabuk sakinleşti. Ve dışarıdaki ulumalar da azaldı.

Neler oluyor? Merak ettim, etrafıma bakındım ve atmosferdeki değişikliği anlamaya çalıştım.

"Kar mı?" Fısıldadım. "Sen...?" Gerçekten ne soracağımdan emin olamadığım için sözümü bitiremedim. Her şey yolunda çok zayıf bir ifade gibi görünüyordu. Tabii ki değildi-

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, sesi çığlıklardan bozulmuştu.

Mucizevi iyileşme karşısında şok olmuş bir halde ona bakakaldım. Bu Alfa'sının hayatta kaldığı anlamına mı geliyordu? Ona karşı kullanılacak mıydı? Onu boyun eğmeye ve itaate zorlamak için mi?

Sormaya cesaret edemedim, duruşu ve tavrı bana yeterince incindiğini söylüyordu. Yanından ayrılmadım, sahip olduğum azıcık gücü ona sunarak bağ kurmaya çalıştım.

Sonra güçlü bir varlığın ruhumun sınırlarını zorlamasıyla donup kaldım.

Gelen Alfa.

Baskın.

Güçlü.

Sert.

Kurdum hemen kontrolü ele aldı, beni hayvan formuna soktu ve kemiklerimin yeniden yapılanmasını görmezden geldi. Bu durumdayken kimsenin Pamuk'a dokunmasına izin veremezdim. O çok kırlgandı. Onun yerine benimle uğraşabilirlerdi. Ben hallederdim. Saldırganlıkları için kum torbası olurdu.

Snow korkuyla sımsıkı bir topun içine kıvrıldı.

Ve ben onun önünde durdum, içeri girenle yüzleşmeye hazırdım.

Sarışın bir erkekti, uzun boylu, geniş omuzluydu ve Alfa Sven'in tıpatıp aynısıydı. Babası olduğunu hırıltıyla fark ettim. Ona dokunmayacaksın! dedi kurdum ona, savunma pozisyonu alarak.

Azarlarcasına homurdandı, belli ki benim duruşumdan hiç hoşlanmamıştı.

Hayvanımın köşeye kaçması için tek gereken buydu, boyun eğme ihtiyacım mantığımı bastırıyordu. Senden nefret ediyorum, diye düşündüm ona, bir topun içine kıvrılarak. Hepinizden nefret ediyorum!

"Cezanı olduğundan daha kötü hale getirme Omega," diye cevap verdi, ses tonunun altında bir uyarı notu vardı. Kurdum inledi ve duvarın içinde kaybolmaya çalıştı. Ona korkak demek istedim. Ama diyemezdim. Bu Norse Sektörünün Alfa'sıydı. Ondan yayılan yaş, üstünlük havası gibi beni korkuttu.

Alfa Sven'in kendi gücünü nereden kazandığını görebiliyordum. Bu ikisi karşısında hiç şansım olmayan doğa güçleriydi. Ve ona, olabildiğince sıkı bir top gibi kıvrılarak Yapabilirim.

Bir beni izledi, sonra odağını Snow'a çevirdi.

Ve mırıldanmaya başladı.

Ses Alfa Sven'inkiyle aynı değildi ve bu kurdumu rahatsız ediyordu çünkü duymak istediğim kişi o değildi. Ben kendi Alfa'mı istiyordum, kurdumun son birkaç gündür yanında rahat ettiği Alfa'yı.

Başım çok büyük belada.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

S V E N

Koridorda durmuş, babamın Kış'la konuşmasını bitirmesini bekliyordum. Omega prensesi, Kazek onu sahiplendikten sonra adını Kar Ayazı'ndan Kış'a değiştirmişti. Uygun bir hareketti, onun isteyeceğini biliyordum. Eskisini silmek için yeni bir kimlik önermek tam da onun yapacağı bir şeydi.

Neyse ki dışarıda çoğunlukla kontrol altında görünüyordu. Winter bana babamın organize ettiği cezadan bahsettiğinde, sürü arkadaşlarım için endişelenmiştim. Kazek'i bu şekilde serbest bırakmak tehlikeli bir hareketti, ama onu o tedirgin adımlarla sahada dolaşırken görmek bana babamın bunu neden düzenlediğini anlatmıştı.

Kazek'in tek bir kusuru vardı, o da kendi liderlik yeteneğinden şüphe duymasıydı. Kendisini başkalarının gördüğü gibi göremiyor, sürünün onu her zaman değerli bir Alfa'dan çok bir it olarak gördüğünü varsayıyordu.

Bu test babamın zaten bildiği bir şeyi kanıtlayacaktı: Sürü Kazek'in iddiasına saygı duyacaktı.

Daha aç olan Alfalardan birkaçı onunla dövüşmeyi denemişti, çoğunlukla da saldırganlıklarını gösterme fırsatını göz ardı edecek kadar olgun olmadıkları için. Ama çabucak yere serildiler ve anında boyun eğdiler.

Eşikle yeniden bir araya gelmeyi beklerken Kaz için uzun bir üç gün olacaktı.

Ve babam onu burada Kari'yle birlikte tutmaya niyetliydi.

İçimi çektim, duvara yaslandım. Yukarı çıkarken onu Kari'nin hâlâ yemek yemediği ve kendine zarar vermeyi teşvik eden faaliyetlere katıldığı konusunda uyarmıştım. Mutlu olmamış ve bana bunu düzeltmemi söylemişti.

Sonra bana Winter'la konuşurken burada beklememi söyledi. Birleşik enerjimizin içerideki Omega'ları alt etmesini istemiyordu. Ayrıca Kari'yi değerlendirmek istediğinden de şüpheleniyordum.

Çünkü henüz onunla resmi olarak tanışmamıştı.

Sen berbat bir Alfa'sın.

Sözleri kafatasımın içinde yankılanıyor, arkasındaki yumruk kalbimi tekrar tekrar dövüyordu. Bu ifadeyi söylerken sesi çok sert ve kızgın çıkmıştı, sanki hayatındaki varlığım onu rahatsız etmişti.

Öfkemin büyük kısmı kafa karışıklığına dönüşmüştü çünkü onu düğümlemek dışında bir Alfa'nın onun için yapması gereken her şeyi yapmıştım. Bu yüzden mi bana saldırmıştı? Onu henüz sikmediğim için mi?

Çenem sıkıştı.

Benim için hazır değildi, zayıf vücudu gıdasızlık ve kötü muamele yüzünden çok zayıflamıştı. Onu bu halde kabul edemezdim. Bununla başa çıkmak zorundaydı. Bir Alfa olarak onun gelişimini izlemek ve rahatını sağlamak benim görevimdi. Eğer bu beni korkunç bulacağı ve ona baktığım için benden nefret edeceği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Yine de, beni geri seçmezse onu talep etme yeteneğimi ciddi şekilde etkileyecekti. Bu da bir sorundu çünkü aramızdaki bu farklılıkları çözmek için üç günden daha az bir süremiz vardı.

"Denemeler biter bitmez İskandinav Sektörüne yeni katılanlar için bir kutlama düzenleyeceğiz ve Kazek'in hak talebini sonuçlandıracağız," diye duyurmuştu babam bir saatten kısa bir süre önce sektöre.

Kari'nin varlığına dair fısıltılar saflar arasında dolaşıyordu, kokusunu saklamak imkânsızdı. Özellikle de onu tenimde bir parfüm gibi taşıyor gibi görüldüğümde. Birkaç alfa bana dışarıda onun hakkında sorular sormaya çalıştı ama babam

misafir odalarına kadar eşlik etmemi söylediğinde onları kovalamıştı.

Bulunduğu yerle ilgili söylentiler artık tüm sektöre yayılacaktı çünkü herkes bu bölgenin sadece tek bir amaç için kullanılabileceğini biliyordu: değerli birini korumak.

Şimdi burada iki Omega vardı ve bu da bir muhafıza ihtiyaç duyulmasını gerektiriyordu. Bu rolü üstlenmeye niyetliydim ama Alfa Alana'nın yardım edeceğinden şüpheleniyordum. Ya da Kaz'ın kimseye ciddi bir zarar vermediğinden emin olmak için onunla birlikte dışarıda kalabilirdi. Joel onu daha önce kızdırdığında etkileyici bir kontrol sergilemişti ama bu yeni eşi olmadan geçireceği birkaç günün ardından kendini kaybetmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Hay sikeyim. Kaz'ın bir arkadaşı var, diye hayret ettim, nefesimi üfleyerek. Şimdi Kari'yle birlikte uçaktan ayrılmam için acele etmesi anlamlıydı. Onun için onunla savaşmam gerektiğini tahmin etmişim ama o gitmeme izin vermişti. Bunun kendi sebepleri olduğunu bilmeliydim.

Babamın kapıya yaklaştığını hissettiğimde duvardan uzaklaştım ve bana vereceği emri beklemeye başladım.

Koridora girdi ve kaşlarını kaldırmadan önce kapıyı usulca arkasından kapattı. "Yeni dekordan bahsetmeyi unuttunuz."

Boğazımı temizledim. "Sana zor olduğunu ve yemek yemeyi reddettiğini söylemişim."

"Ayrıca, belki de ona zarar vermeniz ya da öldürmeniz umduyla öfkenizi kışkırtmak için damarınıza basmaya çalışıyor."

Ona bakakaldım. "Ne?"

"Belli ki intihara meyilli, Sven. O dişi ne yaşadı bilmiyorum ama kurdu şu anda avluda titriyor. Yine de takdire şayan bir şekilde Kış'ı korumaya çalıştı. Sadece bir saniye sürdü ama önemli olan çabası."

Kaşlarımı çattım. "Winter'ı neyden koruyacaksın?"

"Ben," diye yanıtladı basitçe. "Alfalardan korkuyor."

Buna çoktan karar vermiştim. "Ve onu sektörün üzerine salmak istiyorsun."

"Hayır, onu sektörle tanıştırmak istiyorum, böylece uzun süreli kararlar almadan önce buradaki hayatın nasıl olduğunu görebilsin," diye karşılık verdi. "Bu durumdayken kimsenin ona kur yapmasına izin vermeyeceğim. Buna sen de dahilsin."

"O zaten benim," diye cevap verdim hiç vakit kaybetmeden. "Ve kurdumun bu iddiayı ortaya atmasını engelleyemeyeceksin."

Bana baktı, bakışları hesaplayıcıydı. "Oğlum olabilirsin ama ben hâlâ senin Alfa'nım."

"Buna saygı duymakla birlikte, sana onun benim olduğunu söylüyorum. Onunla ben ilgileneyeğim. Onu iyileştireceğim. Ve hazır olduğunda, ona kur yapacağım." Beni bu yoldan vazgeçirmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kurdum günler önce kararını vermişti ve ben de içgüdülerimi inkâr etmeyecektim.

"Steril Omegalar sahiplenilemez," diye hatırlattı bana usulca.

"Kurdum aksini söylüyor." Gebe kalamayabilir. Kızgınlık dönemine bile giremeyebilirdi. Ama onda beni çağırın bir şey vardı ve bunu görmezden gelmeyi reddettim.

"O zaman umarım kurdun haklıdır," diye cevap verdi. "Önümüzdeki birkaç gün içinde kısırlığı hakkında neler öğrenebileceğinize bir bakın. Kutlamadan önce konuşur ve onun tanıtımı için en iyisinin ne olduğuna karar veririz."

"Kaz'ın kazanacağından hiç şüpheniz olmasın."

Homurdandı. "Tabii ki bilmiyorum. Kendinden şüphe eden o. Diğer herkes onun fazlasıyla yetenekli olduğunu biliyor."

"Ve bunu ona öğretmek için bir yol olarak kullanıyorsun."

Sadece gülümsedi. "Aynalar Kraliçesi'nden hiçbir zaman hoşlanmadım. Belki Kazek bu konuda bir şeyler yapar."

"Uygun bir itici güçle, bence bunu yapabilir."

Babam bir an beni inceledi. "Hmm, evet. Olabilir." İçimden bir ses artık Kaz'dan çok benden bahsettiğini söylüyordu. Ama ayrıntıya girmedi, sadece

"Alana'yı Winter'a göz kulak olması için yukarı göndereceğim, zira Kari'yle çok meşgul olacağından şüpheleniyorum."

Asansör geldiğinde içeri girdi ve bir kez daha benimle yüzleşti.

"Nazik ve sert arasında ince bir çizgi vardır. Buna hakim olursan ona da hakim olursun." Bir düğmeye basarak kapıların kapanmasını sağladı ve usulca ekledi, "İyi şanslar."

OceanofPDF.com

K A R I

ALFA LUDVIG'in veda sözleri zihnimde dönüp duruyordu.

"Alfa Kazek meydan okumayı bitirdiğinde aç olacak ve yemek için demiyorum. Bu yüzden kendini hazırla Omega. Zorlu ve acımasız olacak ve tam itaat isteyecek."

Snow onun ne demek istediğini anlamış gibi görünmüyordu, o gittikten sonra da omuzları kamburlaşarak itaatkâr bir duruş sergilemeye devam etti. Onu uyarmak niyetiyle insan formuma geri döndüm. Ama bana baktığında gözlerindeki kararlılığı görebiliyordum. Kırılmamış ya da korkmamıştı. Güçlüydü ve önündeki gelecekle yüzleşmeye hazırды.

Yüz ifadesinde kız kardeşimi gördüm - babamız eşini öldürdüğünde ölen kız kardeşimi.

Snow'un iyiliği için Alfa'sının hayatta kalmasını umdum.

Yine de bunun sonunda onun için çok daha iyi olacağından emin değildim. Belki de adam sahiplenici olur ve paylaşmayı reddederdi, o zaman kadının tek yapması gereken sonsuza kadar onun düğümünü almak olurdu. Belki de ona karşı hisler geliştirir ve onun için mırıldanırdı.

Annem, bir Alfa'nın Omega'sını sevmesinin ve ona değer vermesinin mümkün olduğunu söylerdi.

Ancak ben buna hiç şahit olmamıştım. En azından Bariloche Bölgesi'nde.

Snow bakışlarını benden kaçırdı, kovulduğu her halinden belliydi. Yalnız kalmak istiyordu. Bu ihtiyacını anlıyordum, bu yüzden onu sessizce verandada bıraktım ve bir sonraki hamlemi düşündüm.

Alfa Sven döndüğünde duş almamı, yemek yememi ve insan olmamı istiyordu. Benim açımdan itaat etmek akıllıca olacaktı, çünkü Snow'un bana ihtiyacı olduğunda yardım edebilecek durumda olacaktım.

Artık yol arkadaşıydık.

Arkadaşı olarak, en kötü ihtimalde onun yanında olmayı ona borçluydum.

Eş-bağları ruhları birbirine bağlayarak çiftlerin birbirlerinin acılarını hissetmelerini sağlıyordu. Kız kardeşimin asla tam anlamıyla iyileşememesinin nedeni buydu. Onu her gördüğümde, gözlerinde sanki ruhu uzun zaman önce ölmüş ve geride sadece bedeni kalmış gibi cam gibi bir ifade vardı.

Alfaların umurunda değildi. Yataklarında kırık bir oyuncak bebek olmasından hoşlanıyorlardı. Bu yüzden ben de sık sık aynı rolü oynuyordum, onlar kalçalarımın arasında kızışırken zihnimin içinde saklanmayı seçiyordum.

Pamuk'un da benzer bir kaderi paylaşacağı düşüncesiyle ürperdim, midem bulandı. Onu tanımıyordum. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Ama bir Omega dostu olarak, onun için üzülüyordum. Ona elimden geldiğince yardım etmeye çalışacaktım çünkü bu dünyada yapayalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Orada bana yardım edecek kimse yoktu. O zaman yoktu. Şimdi de yok. Hiçbir zaman. Bu kaderi uzun zaman önce kabullenmişim ama Snow kabullenmek zorunda kalmayacaktı.

Daha önce hiç bir Alfa'nın hayatta kalmasını ummamıştım ama Kazek'in kazanmasını umuyordum. Snow'un akli melekelerini korumasını sağlamak için.

Ürpererek yatağın yanındaki tepsiyi almak için diz çöktüm ve elimden gelenin en iyisini yaparak yiyecekleri halıdan çıkarıp kendilerine ayrılan tabaklara geri koydum. Sonra yemeğin sağlıklı çekiciliğini görmezden gelerek birkaç

soğuk lokma yedim ve

Alfa Sven'i tatmin etmek için kendimi yiyeceğın olabildiğince çoğunu bitirmeye zorluyordum.

Çiğnerken gözlerim kapandı, hayal gücüm dün paylaştığımız yumurta ve somon yemeğini çağrıştırdı. Bifteği kendime yedirirken dudaklarıma dokunan parmaklarım değil de onun çatalı gibi davrandım.

Midem itiraz edene kadar durmadım.

Sonra ayağa kalktım ve yıkanmak için usulca duşa doğru yürüdüm.

Cam kapıyı açana kadar Alfa Sven'in orada olduğunu ve beni izlediğini fark etmedim. Yüzünde tam olarak anlayamadığım acı dolu bir ifade vardı. Henüz duş almadığım için üzgün müydü?

Muhafazanın içine atladım, ellerim tutamağı bulmak için mermer duvarda geziniyordu. Buz gibi sivri uçlar tenime çarparak çenemi sıktı ama uzaklaşmaya cesaret edemedim. Onu daha fazla üzme istemedim. Dönmeden önce yemek yememi ve duş almamı söylemişti ama ben daha işimi bitiremeden gelmişti bile.

Eğer beni şimdi cezalandırırsa, Snow'a yardım edemem ve bu-

İri eli boynumun arkasına dolandı ve beni soğuk spreyden çekip sert, sıcak göğsüne doğru çekti. Kıyafetlerini tekrar çıkarmış, üzerinde sadece bir çift boxer kalmıştı ki boşdaki eliyle kola bir şeyler yapmak için etrafıma uzandı. "Sola," diye fısıldadı kulağıma. "Sol sıcak su. Sağ soğuk."

Dişlerim cevap veremeyeceğim kadar şiddetli gıcırdıyordu, bu yüzden sadece başımı salladım.

Beni bırakmadı, bunun yerine yavaşça beni ılık suyun altına geri götürdü. Sonra kolunu belime dolayarak beni kucakladı.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden öylece durduk. Bacaklarımdaki tüyler yavaş yavaş eridi, sıcak sıvı orada olduğunu fark etmediğim bir ağrıyı yatıştırdı.

Alfa Sven ağzını tekrar kulağıma bastırmadan önce şakağımı öptü. "Yerden yemene gerek yoktu ama karnını doyurduğun için teşekkür ederim."

Titredim, gözlerim yaşardı.

Bu Alfa'yı, benden ne istediğini ya da bana karşı neden bu kadar nazik olduğunu anlamıyordum. Aklımı karıştırıyor ve hassasiyetlerimi karıştırıyordu.

Rahatlayarak içine düşmek, tekrar mırıldanması için yalvarmak ve sadece bana sarılmasını istedim. Ama aynı zamanda beni becermesini ve bu işi bitirmesini de istiyordum. Çünkü Alfaların gerçekten istediği tek şey buydu. Diğer tüm içten iyilikler sonsuza dek sürecektir bir acı boyunca rüyalarımın girecekti.

Bu da beni daha çok ağlattı çünkü bundan zevk almak istiyordum ama kendimi fazla kaptırmaktan da korkuyordum.

Alfa Sven dizlerim bükülürken beni yakaladı, gücü beni dik tutarken kulağıma doğru mırıldandı ve baskın bir kurdun yapması gerektiği gibi beni yatıştırdı.

Bu yüzden ondan nefret ettim.

Ama küçük bir parçam da ona tapıyordu ve sonsuza kadar böyle kalmak istiyordu. Onun koruması ve gücüyle şımarmak ve bir daha asla zalim avcılarının eline düşmemek için.

Birden kız kardeşimin Joseph hakkında neler hissettiğini anladım. Onun için bir canavardı, sahiplenici ve Omega'sına tapan bir Alfa. Onun için dünyayı katletmeye söz vermişti. Sadece kandırılmış, bastırılmış ve sonra da öldürülmüştü.

"Hiç şansı yoktu," diye fısıldadım kendi kendime. "Ona karşı kimsenin şansı yok."

"Kim?" Sven gürültülü bir sesle sordu.

"Babam." Sesim zar zor duyuluyordu. Neredeyse konuşup konuşmadığımı ya da bunun sadece kafamdaki bir fantezi olup olmadığını merak edecektim. Neden bu Alfa'ya bir şey söyleme zahmetine gireyim ki? Ne yapabilirdi ki? "Olan oldu zaten. Onu öldürdü."

"Baban mı?"

Başımı salladım, içimdeki yabancı konuşma dürtüsüne boyun eğdim. Hayatımın acımasızlıklarını dile getirmek için. Ağlamak, çığlık atmak, bağırıp çağırmak için. Ancak sesim hiç de yüksek değildi, yumuşak ve kesin bir şekilde kırıldı, "Savi'nin eşini öldürdü. Alfa Joseph ona dünyayı vaat etti ve babam bunun için onu öldürdü." Kalbim göğsümde gümbürdüyor, dünya nemli gözlerimden su damlacıklarına dönüşüyordu.

"Neden?"

"Rekabet," diye mırıldandım, başımı arkaya eğip ona baktım, anlamasını istedim. "Alfa Carlos rekabeti sevmez. Hepsini katleder. Ama asla adil değil." En azından benim gözlemlediğim kadarıyla. "Hile yapar."

Tıpkı Alfa Joseph'e yaptığı gibi.

Sırtın alt kısmına bir bıçak.

Bir kurt yerde ölüyor.

Alfa Sven bana karşı dondu, beni şiddetli görüntüden uzaklaştırdı ve yüzünün yakışıklı hatlarına odaklanmaya zorladı. "Alfa Carlos senin baban mı?"

Başımı salladım, dudaklarım yana doğru büküldü. "Beni o yarattı. Her şeyimi. En ince ayrıntısına kadar." İçimdeki yaraları ona göstermek istercesine avucumu karnıma bastırdım. "Alfa Joseph gibi başka bir tehdit olmasın diye asla bir eş edinmeyeceğimi garanti etti."

Uyuyakalmış olmalıyım, diye düşündüm. Yoksa neden böyle şeyler hakkında konuşayım ki?

Kar yüzünden.

Yenilenen enerji uzuvlarıma dokunarak bana yenilenen amacımı hatırlattı -yol arkadaşımı korumak. "O artık bir Omega mı? Snow mu?" Bunu hâlâ tam olarak anlamamıştım.

Ama bastırıcılardan bahsetmişti. Onları hiç almamıştım. Ama bazen Bariloche Sektöründeki Alfalar onları kullanırdı... sıkılaştırmak için... Omegas yapmak için...

Odaklan, diye düşündüm, hafıza sarmalından kurtuldum. Snow'a odaklan. Şu anda güçlü olmama ihtiyacı var.

"Snow artık bir Omega," diye tekrarladım, bir soru olarak değil, bir ifade olarak.

Alfa Sven bir an için beni inceledi, sanki aklımdan geçenleri anlamaya çalışıyordu. Belki de sorumu çoktan onaylamıştı. Doğruladıysa bile ben duymamıştım.

"Evet," diye yavaşça cevap verdi. "Ve yeni bir isim de seçti. Kış."

"Oh." Bunu düşündüm, dikkatimin dağılması bir an için beni yatıştırdı. "Onun için iyi bir isim." Teni kar kadar solgundu ama saçları gece kadar karanlıktı. Kış mantıklı geliyordu. Arkadaşım için güçlü bir isimdi.

Ama bu onu kurtarmaya yetmeyecek, diye düşündüm uyuşukça. "Ben... Umarım Alfa'sı hayatta kalır." Bu acı bir gerçektir.

Yüksek sesle söylemeyi hiç düşünmemiştim. Tüm Alfalardan nefret ederdim. Alçak, acımasız yaratıklardı. Alırlardı... alırlardı... alırlardı.

Çenem sıkıştı, gözlerim kapandı.

Omegalar hayatta kalmak için Alfalara ihtiyaç duyarlar. Bu eskimeyen bir gereklilik, içsel bir ihtiyaçtı. Ve ben bundan nefret ederdim. Ama Snow için... Kış için... Bunu kabul edebilirdim. Artık bu hayatta herhangi bir şansa sahip olabilmesi için Alfa'sının yaşaması gerekiyordu.

"Kaz iyi olacak," diye mırıldandı Alfa Sven. "Şu anda hayatlarından endişe etmesi gerekenler sektörün geri kalanı."

"Neden?" Kekeleydim, yorumuyla dikkatim dağılmıştı.

"Çünkü o kararlı bir orospu çocuğu ve tanıdığım en azılı Alfalardan biri."

Midem bulandı. Zavallı Winter. "Belki o..." Hayır. Bunu söyleyemezdim. "Hayatta kalmak için ona ihtiyacı var." O olmadan, tıpkı Savi gibi delirirdi.

Boğazım sessiz bir hıçkırığa boğuldu, kalbim ikisi için de parçalanıyordu. Biri eşi olmadan arafta bir hayata mahkum edilmişti, diğeri ise bir eşle sonsuza dek acı çekecekti.

Omegalara asla bir seçenek sunulmadı. Her zaman sadece sahiplenildik.

"Ne demek istiyorsun, Kari? Hayatta kalmak için neden ona ihtiyaç duyuyor?"

Sorular karşısında irkilerek ona baktım. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor muydu? Alfa Kazek, Omega Kış'ı ele geçirerek onu sonsuza dek yok etmişti.

"Bağ," diye mırıldandım, bu iki kelimenin ilham ettiği üzüntüyle görüşüm bulanıklaştı. "Bu... Alfa öldüğünde bir Omega kırılır. Kız kardeşim..." Yutkundum, bakışlarım köprücük kemiğine kaydı. "Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Norse Sektörüne gidersem bana söyleyeceğine söz vermişti. Ama sonra sen... sen beni aldın."

Kaşlarım çatıldı, zihnim kararsızlıkla yarışyordu. Beni konuşmaya iten şeyin ne olduğundan emin değildim ama şimdi duracak gibi de görünmüyordum.

"Alfa Enrique'nin bana yardım etmesi gerekiyordu. Ama sen bunu mahvettin." Bunun için ondan nefret etmeliydim çünkü artık kız kardeşime ne olduğunu asla öğrenemeyecektim. Asla özgür olamayacaktım. Her zaman kullanılacak, düğümlenecek, atılacak ve incitilecektim.

"Yardım etmek mi?" diye tekrarladı, sesi kulaklarıma uzak geliyordu.

Sanki bir tünelde koşuyordum.

Ama asla kaçamazdım. Bunların hepsi gerçektir. Rüya değildi.

Sadece kader.

Yine de başımı salladım, ağzım sanki karşımdaki Alfa tarafından hipnotize edilmiş gibi cevap veriyordu. Enrique'yi düşünerek, "O Joseph'in ikizi," diye itiraf ettim. "Beni kurtaracağına söz verdi." Fısıltıyla söyledim, bunun artık asla gerçekleşmeyeceğini anladığımda kalbim kırıldı.

Bu yeni Alfa'nın, şefkatli dokunuşları ve gürleyen mırıltılarıyla anlamadığım bu Alfa'nın merhametine kalmıştım.

Şimdi bile bana özelmişim gibi sarılıyor.

Sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi.

Sanki kırılmamı istemiyormuş gibi.

"Ama hepsi yalan," dedim kendi kendime. "Her şey yalan."

"Yalan olan ne?"

"Sen," diye suçladım onu, ellerim ona vurmak için yabancı bir dürtüyle yumruk haline geldi. "Bu. Her şeyi. Ve bunu neden yaptığını anlamıyorum!"

Ardından gelen ıstırap dalgasının altında neredeyse çöküyordum, bu dünyada hayatta kalmam için hiçbir gücüm kalmadığını fark ettiğimde ellerim gevşedi. Zar zor ayakta durabiliyordum... Alfa Ludvig'le bile dövüşemiyordum... Yapamadım... Kış'ı ya da kendimi koruyamadım.

Çünkü bu Alfalar beni bir hiç haline getirmişti. Yine de beni tutan kişi kararlılığımı tehdit etmeye devam etti. Umut kavramıyla benimle alay ediyordu ve neden rahatsız olduğunu bile bilmiyordum.

"Ben zaten kırıldım, Alfa. Ben zaten bir bebeğim. Ben zaten istekliyim. Neden bana bunu sadece... sadece..." Doğru kelimeleri bulamadım, yeni bir gözyaşı dalgası gözümü doldururken kalbim göğsümde paramparça oldu.

"Sadece ne için?"

"Beni düğümlemek için," diye nefes aldım, bacaklarım tamamen iflas etmişti.

Beni kollarına aldı, duş spreyinin sıcaklığı altında ağlarken beni büyük göğsüne yasladı. Kendim için ağladım. Savi için. Annem için. Winter'ın geleceği için. Kendi hayatım için. Ağladım... ve ağladım... ta ki onun kollarında hıçkırıklara boğulana kadar.

Ve iyi hissettirdi. Arzuladığımı bilmediğim bir rahatlama. Tekrar nefes alabilmek için ihtiyacım olan bir şey.

Ama ne demek istediğini anlamamıştım. Neden beni tutmaya devam ettiğini ve ağlamama izin verdiğini anlamıyordum.

Uzun süre hiçbir şey söylemedi, sadece mırıldandı, bana sarıldı ve beni dünyadan korudu.

Acı içinde huzurlu bir an. İşkenceli hayatıma mükemmel bir son.

Ama öldürmeye ya da incitmeye çalışmadı. O sadece... mırıldandı.

Sen de kimsin? Neredeyse soracaktım.

Ama önce o konuştu, sadece bir Alfa'nın dile getirebileceği bir ifadeydi.

"Omegaların düğüme ihtiyacı var," dedi yumuşak bir sesle. "Neden benimkini istemeyesin ki?"

Sadece beni kızdır, diye yalvardım neredeyse, aramızdaki bu ıstırabın sona ermesini istiyordum. Umut boşunaydı. İyilik tehlikeliydi. Yine de kendimi gerçeği söylerken buldum, iradem o kadar kırılmıştı ki artık saklanacak gücü bulamıyordum.

"Acıyor," diye itiraf ettim. "İçimde acı var. Bu..." Düşüncelerim tükenmiş ve bitkin bir halde konuyu kapattım. Neden açıklama zahmetine gireyim ki? Umursamayacaktı. Nefesimi ve zamanımı boşa harcıyor, kaçınılmaz olanı uzatıyor ve bu arada kendimi bir şekilde daha da zayıflatıyordum.

Belki de hatalıydım. Belki de tamamen kırılmamıştım. Şimdiye kadar değil. Bir Alfa beni nezaketin bir parçasıyla tanıştıran kadar. Bir daha asla alamayacağım bir hediye. Varlığımdan nefret ederken sonsuza dek yaşatacağım bir anı.

"Bana yardım edeceğine söz verdi," diye sızlandım, Alfa Enrique'yi düşünerek. "Ve şimdi nerede olduğumu ya da ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Ve seni nasıl memnun edeceğimi bilemiyorum."

"Konuşman beni memnun ediyor," diye fısıldadı kulağıma. "Düğümü atmanın neden acı verdiği hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"Neden?" Göğsüne yaslanarak sordum. "Alfalar umursamaz. Kızışırlar." Bundan kısa bir süre sonra aklıma başka bir düşünce geldi, beni hareketsiz bırakan bir düşünce. "Acımasını mı istiyorsun?" Beni sonunda düğümlemek için istediği bilgiyi ona vermiş miydim? Beni sürekli bir ıstırap durumuna sokacağını bile bile daha sert mi sikecekti?

Kulağıma doğru hırladı, sesi omurgamdan aşağı bir panik ürpertisi gönderdi. "Sana zarar vermeyeceğime yemin ettim, Omega. Ve vermedim, değil mi? Sana zarar vermek isteyeceğimi düşündüren ne yaptım?"

Kendimi yutkunmaya zorlarken boğazım taş gibi gıcırdıyordu. Ama ağzımda buna yetecek kadar tükürük yoktu. "Alfalar... acıtıyor."

"Tüm Alfalar değil."

Başımı salladım. Anlamamıştı. "Anlıyorlar."

"Ben değil." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek başımı geriye çekti ve beni alev alev yanan mavi gözleriyle buluşmaya zorladı. "Bana üç gün ver."

Kaşlarımı attım. "Üç gün mü?" Konunun değişmesi beni zihnimdeki sis perdesinden çekip çıkardı ama bu sefer de bir kafa karışıklığı denizinin altında boğulmama neden oldu. "Ne için üç gün?"

"Bunu sana kanıtlamam için bana üç gün ver. Benimle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu sana göstereyim. Sonra oradan devam ederiz."

Gözlerimi kırptım.

"Neden?" "ünkü seni istiyorum."

Tamam... "O zaman beni al." Basit ve anlaşılırdı. Onu durduramazdım.

Başını iki yana salladı. "Bu şekilde değil. Benim olmanı istiyorum."

"Ne zamana kadar?"

"Sonsuza kadar."

Dudaklarım ses çıkarmadan kıpırdadı, söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Ama... ama ben kısırım. Beni kısır yaptı. Bir eş alamam."

"Seni kim kısır yaptı?"

"Alfa Carlos... babam..." Ona böyle hitap etmekten nefret ediyordum ama hayatımdaki rolü buydu. "O... Joseph'ten sonra... emin oldu..."

"Bir eş edinemeyeceğin için," diye tamamladı Alfa Sven benim yerime. "Seni kısırlaştırarak."

Başımı salladım, işlemin acısını hatırladıkça dudağım titriyordu. Ama en kötüsü, bir Alfa beni her düğümlediğinde kalan ıştırıptı. "İğne gibi hissettiriyor... düğüm... titreşiyor... ve..." Ürperdim, omuzlarım kamburlaştı. Konuşmayı kesmem gerekiyordu ama kendi kendime "Düğüm içimde çok derinlere gidiyor. Bana her ne yaptıysa ona dokunuyor."

"Ve Alfalar bunu hissetmiyor mu?"

Başımı salladım. "Fark edemeyecek kadar çok seviyorlar." "Siktir," diye nefes aldı. "Ne kadar süre için?"

"Her zaman için," diye itiraf ettim. Babam prosedürü hazırlarken tek başıma birkaç kızgınlık dönemi geçirdim. Beni tedaviye sokmadan önce hayatta kalma oranını garanti altına almak için önce diğer Omegalar üzerinde test etmişti. "On altı yaşındaydım." Önemli olduğundan değil ama bunu yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissettim.

"Şimdi kaç yaşındasın?"

Soruyu düşündüm. "Yirmi... dört?" Bu bir tahmindir. Doğum günlerini kutlamayı uzun zaman önce bırakmıştım. "Zaman anlamsızdır."

"Zaman her şeydir," diye karşı çıktı. "Bana üç gün verir misin? Sana tüm Alfaların zalim olmadığını göstermek için?"

"Üç gün sonra ne olacak?"

"Diğerleriyle İskandinav Sektöründe buluşacaksınız."

Kalbim dibe vurdu. Beni sonsuza dek elinde tutacağından bahsetmişti ama görünüşe göre bu sadece üç günmüş. "Oh."

"Öyle değil, Kari. Babandan çok daha iyi bir Alfa olan Alfa Ludvig seni sürümüzdeki tüm kurtlarla tanıştırmak istiyor. Seni İskandinav Sektörünün bir parçası yapmak istiyor."

"Tüm Alfaları için hazır olmak," diye fısıldadım, o ilk gece söylediklerini hatırlayarak. "Anlıyorum."

Alfa Sven yanağını avuçlayarak, "İstedğini sanmıyorum," diye cevap verdi. "Onlar için sadece sen istersen müsait olacaksın ve az önce bana düğümü atma konusunda söylediklerine bakılırsa, hiç müsait olacağını sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Evet, bunu anladım," diye mırıldandı dudaklarını alnıma bastırmadan önce. "Ama birlikte geçireceğimiz zamanı daha iyi açıklamaya çalışmak için kullanacağım ve sana Alfaların nasıl farklı olabileceğini göstereceğim. Bu düşünce bitirerek başlayacağız."

OceanofPDF.com

S V E N

Kari'yi uyuyacak kadar sakinleştirmek için birkaç saat mırlamak, okşamak ve yemek yemek gerekmişti. Yuvasına sokulmuştu, saçları sarı tellerden oluşan bir yelpaze halinde yastıkların üzerine yayılmıştı. Bileğime odaklanmak için biraz kaymadan önce bir an parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Bir evirme hareketiyle saat canlandı, teknolojisi özellikle benim genetiğime göre programlanmıştı. Benimle birlikte hareket ediyor ve sadece benim dokunuşuma ve komutlarıma yanıt veriyordu. Boş bir mesaj ekranı ve altında bir klavye açtım. Sonra sessizce babama bir not bir yandan da gözüm Kari'nin üzerindeydi. Kendini benim mırıltıma kaptırmış, burnunu göğsüme dayamıştı.

Ona konuşmamızdaki tüm detayları anlattım ve babasının ona uyguladığı prosedürle ilgili ifadelerini bir doktorun değerlendirmesini ayarlayıp ayarlayamayacağımızı sordum.

Bunu yazmak bile çenemi yeniden sıkmama neden oldu, ruhumun içinde tepki vermemi isteyen sıcak bir diken oldu. Ancak, Kari'nin şu anda ihtiyaçı olan şeyin öfkeli değil, şefkatli bir Alfa olduğunun farkında olarak bu dürtümü bastırdım.

E-postanın konusu olarak "Alfa Carlos Onun Babası" yazdım. Bu babamın hemen dikkatini çekerdi. Çünkü benimkini kesinlikle çekmişti.

Bariloche Sektörü'nün Alfa'sıyla hiç tanışmamıştım ama acımasız ününün farkındaydım.

Kendi kısırlaştırarak kölelik hayatına mahkûm etmişti. Dişlerimi gıcırdattım, derimin altındaki kurdum kılandı. Sonuç olarak düğümlemenin acı verdiğini söylemişti, bu da her ne yaptıysa kalıcı olmadığını gösteriyordu.

Eğer rahmini alsaydı, zamanla iyileşirdi. Ölümsüzlük eğilimlerimiz göz önüne alındığında, belki de tekrar büyüdük.

Buna rağmen, Biz durdu yaşlanma ve yirmi beşinci yılımızda büyüyor. Yani onu gençken sakatlamış olsaydı, ölümsüzlüğü henüz devreye girmemiş olacağından organı yeniden büyütemeyebilirdi. Ne olursa olsunve dava, o gerekli içinolmak tıbbi olarak değerlendirildi. Ama bugün değil.

Bunun için çalışmamız gerekecek.

Ben olsam önce biraz güven tesis eder, sonra oradan devam ederdim.

Mesajımı gözden geçirdim, sonuna Alana'nın daha fazla yiyecek gibi bazı temel malzemeleri getirmesini rica eden bir not ekledim ve Gönder'e bastım.

Kari kıpırdamadı, dolgun dudakları aralanmıştı ve bana karşı huzur içinde uyuyordu. Ona doğru biraz daha kıvrılarak hafifçe düzelttim ve kollarımı sıkıca sırtına doladım.

Uzun bir iç çekti, geçmişindeki acıların ağırlığıyla dolu bir iç. Sonra mırıltımın sesini yükseltmemi istercesine tekrar göğsüme sokuldu. Başının tepesini öptüm ve kurdunun arzuladığı titreşimleri vererek ona itaat ettim ve onunla birlikte dinlenmek için gözlerimi kapattım.

Omega birkaç saat sonra kıpırdanmaya başladı ve kurdumun bir anda uyku halinden alarm durumuna geçmesine neden oldu. Uyandığında ne olacağından emin değildim ve onun için hazır olmak istiyordum.

Bileğimdeki hafif bir vızıltı bana cevapsız bir iletişim olduğunu söyledi - muhtemelen babamdan gelen bir cevaptı - ama onu açma riskini almadım. Tekrar ağlamaya başlarsa diye tüm dikkatimi Kari'ye vermek istedim.

Ancak gözlerini açtığında, kristal mavisi berrak gözbebeklerinde azap değil endişe vardı. Bir an yüzümü inceledi, göğsüme baktı ve sonra bariz bir boşluk ihtiyacıyla biraz sırt üstü yuvarlandı.

Onu takip etmedim, sadece kısık bir mırıltı yaymaya devam ettim ve onu tutuşumu bıraktım. Omuzlarının altındaki kolumdan uzaklaşmaya çalışmadı ve ben yanımda kalırken yan tarafı hala gövdemle aynı hizadaydı. Gözleri yuvada gezinirken, hareketlerinden dolayı çarşaflarından birinin hafifçe büküldüğünü görünce kaşlarını çatı.

Uzanıp kenarları düzeltti, sonra ben izlerken diğer battaniyeleri yeniden düzenlemeye başladı, dizlerinin üzerine çöküp tüm çarşafları tam istediği gibi yerine çekti. Yataktan kayarak indiğinde kaşlarım havaya kalktı ve dirseğimin üzerinde doğrulup onun banyoya doğru kayboluşunu izledim.

Kari bir dakika sonra duştan aldığımız havlularla ve dünkü giysilerimle geri döndü ve onları sessizce güvenli sığınağına, açıkça onlar için yarattığı küçük köşelere ekledi.

Her şeyi sessizce yaptı, yüzünde ciddi bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Kendimi yavaşça yanıma yatırdım ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledim.

Parmaklarını kenarlarda gezdirip her bir parçayı kontrol ettikten sonra yavaşça yanıma yerleşti ve burnunu göğsüme bastırdı. Bir Omega'nın bu yönünü daha önce hiç deneyimlememiştim ama kurdum içimde tamamen meşguldü, o çalışırken onu koruyor ve onu kendi alanına dahil ettiği için minnettarlıkla mırılıyordu.

"Bu benim ilk yuvam," diye fısıldadı. "Bir süre bende kalabilir mi?"

"İstediğin kadar tutabilirsin," diye söz verdim ona.

Başını memnun bir şekilde hafifçe salladı. Daha fazlasını söylemesini bekledim ama sessizlik içinde dinlenmekten memnun görünüyordu. En azından midesi ikimize de yemek yemesi gerektiğini bildirene kadar.

"Yemek tercihin var mı?" Yüksek sesle merak ettim.

Yanıt olarak sertleşti ve içgüdülerimin ateşlenmesine neden oldu.

"Kari, yemek yemelisin," dedim, sesim amaçladığımdan biraz daha sertti. Ama dün olanları tekrarlamayacaktım. "Lütfen seni zorla beslemek zorunda bırakma beni."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve kurdumu tedirgin etti. "Diğer odada yiyebilir miyiz?" Sorusu o kadar yumuşaktı ki bana havada süzülen ve kulağıma zar zor değen bir tüyü hatırlattı.

Kaşlarımı çattım ve sırt üstü yuvarlanırken ona bakmak için dirseğime uzandım. "Diğer oda mı?"

"Yoksa yuvanın hemen dışında mı?" diye kekeledi, biraz şaşkın ve aynı zamanda korkmuş görünüyordu, sanki sorduğu için ona bağırmamı bekliyordu.

Bir an için onu inceledim, anlayışım zihnimde yol almaya çalışıyordu. "Dün tepsiyi bu yüzden mi yere attın? Yuvaya koyduğum için mi?"

Yutkundu, çenesi küçük bir baş hareketiyle hafifçe sallanıyordu. "Evet. Ben... Ben özür dilerim. Öyle demek istemedim, ya da ben... Özür dilerim." Gözleri açık bir teslimiyet gösterisiyle yana kayd, sesi sonunda bir fısıltıya düşmüştü.

Yanağını avuçladım ve dikkatini tekrar bana çektim. "Hatam için özür dileme," dedim ona elimden geldiğince nazik bir ses tonuyla. "Yuvana saygı göstermediğim için özür dilerim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Benim berbat bir Alfa olduğumu söylemesi birden anlam kazandı. Bunu benim yorumladığım şekilde kastetmemişt; sadece o anın sıcaklığıyla, güvenli sığınağına bir şey koymadan önce sormayarak onun için özel olan bir şeyi bozmaya çalıştığımı kastetmişti.

Daha önce bir Alfa'nın özür dilediğini hiç duymamış gibi bana baktı.

Bana anlattığı her şeyi göz önünde bulundurduğumda, bir Alfa ile hiç deneyimlemediği pek çok şey bahse girmeye hazırdım.

Doğru düzgün öpüşüp öpüşmediğini merak ederken bakışlarım ağzına kaydı. İçimdeki derin bir gümbürtü beni öğrenmeye itti - sorarak değil, alarak.

Henüz hazır olmadığının farkında olarak bu içgüdüyü görmezden geldim.

Ama sonra küçük pembe dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı.

Gözlerimi yavaşça onunkilere çevirdim ve göz bebekleri büyümüş bir kurdun bana baktığını gördüm. Aramızdaki kalp atışının ince ipucu artarken nefesi titreyerek dışarı .

İlgi, içimdeki hayvan bunu fark etti. Karşılıklı ilgi.

Bir öpücüğün zararı olmaz. Hatta yardımı bile olabilir. Çünkü ona gerçek bir Alfa'nın Omega'sına nasıl davrandığını gösterecektim. Kendi sektöründeki, kurtulmak için bir köleye eziyet etmek ve canını yakmak zorunda kalan o korkaklardan biri değildim. Hayır, ben onun kurduna layık bir Alfa'ydım.

Başparmağımı dudağında gezdirerek onu niyetim konusunda uyardım.

Kurdu beni ruhuma kadar hissettiğim bir yoğunlukla izlemeye devam ederken gözbebekleri inceldi. Başımı yavaş yavaş eğdim, tüm bu süre boyunca o ikiz entrika kürelerini tuttum ve ağzımı onunkine bastırdım.

Hızlı bir nefes aldı, dudakları ani bir hareketle aralandı ama ben hemen içeri dalıp kontrolü ele almadım. Nefes almasına izin verdim. Kucaklaşmamızın tadını almasına izin verdim. Var olmasına izin verdim. Dil olmadan bu hissi yaşamasına izin verdim. Baştan çıkarmak ve hayranlığı ifade etmek için ağızların nazikçe buluşması.

Öpücüğüme hemen karşılık vermedi, vücudu benimkinin altında tamamen hareketsizdi, sanki onu bir şeylere zorlamamı bekliyordu.

Ama bir süre sonra gevşedi ve dudakları benimkilerle daha sıkı buluştu.

Dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirdim, dolgun dokuyu sıyırdım ve tepkilerini test ettim. Ağzını araladı, bu sefer nefes verirken değil, dilinin az önce dişlerimin okşadığı yeri okşamasına izin vermek için.

Tüm bu süre boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu, göz bebekleri büyümüş ve baştan çıkarıcı bir şekilde tahrik olmuştu.

Bir elini boynuma doğru kaldırdı, tenimi sıyrarak saçlarıma doğru ilerlerken dokunuşu çekingendi. Parmak uçlarını saç tellerimin arasından geçirip, gecemiz boyunca ona sayısız kez yaptığımı benzer bir şekilde tararken mırıldandım.

Kari beni tekrar öptü, bu sefer kurdu kontrolü ele geçirip hareketlerini yönlendirirken biraz daha güçlüydü. Derisinin altında isyan eden hayvanı hissettim, varlığımdan zevk almaya ve sunduğum şeyi almaya ihtiyaç duyuyordu.

Bir Alfa'ya boyun eğmek bir Omega'nın doğal içgüdüsüydü.

Ama burada istediğim bu değildi.

Onun istekli ve hevesli katılımını istiyordum ve dilinin dudağıma değmesi bunu elde ettiğimi gösteriyordu. Bana tepki veren kadından çok onun kurdu olsa bile, bu bizim uyumluluğumuzu gösteriyordu.

Kendi dilimle onun diline dokundum, sonra yavaşça ağzına girdim ve benden önce gelen tüm erkekleri silmek için şehvetli bir dansa başladım.

Bu dişi benimdi.

Ve bunun ne anlama geldiğini bilmesini istedim.

Gözlerini kapattı, öpüşmemize teslim oldu ve bedeninin zihnini yönlendirmesine izin verdi. Onayımı hissettiğinden emin olmak için daha yüksek sesle mırıldandım ve onu iz bırakmadan damgalamak ve sahiplenmek için ateşli bir öpücükle şımarttım. Zarar vermeden. Onu incitmeden. Ama daha fazlası için ettiğim yemini, onu elimde tutacağıma dair verdiğim sözü, onu benim olarak ilan etme ihtiyacımı hissetmesini sağladım.

Boğazından yumuşak bir inilti çıktı, korkudan ya da acıdan değil, içimde dalgalanan ve kurdumda bir coşkuyu ateşleyen içsel bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu.

Onu varlığımdaki herhangi bir şeyi ya da herhangi birini arzuladığımdan daha fazla arzuluyordum. Bu dişi içimde öyle bir yer edinmişti ki bir daha kimse bana dokunamayacaktı çünkü onun benim için o olduğunu biliyordum.

Ne kadar tuhaf ve çılgınca bir eğilim. Bununla birlikte, kurdum her zaman inatçı ve hatasız bir şekilde odaklanmıştı. Dürtüsel, hatta, ama her zaman mantıklı bir amacı vardı.

Ve o amaç şu anda Kari'ydi.

Bu andan itibaren yaptığım her şey onun için, bizim için, kurtlarımız için olacaktı.

Onun kayganlığı havaya nüfuz ettikçe karnım sıkılaştı, uyarılması dilimde bir afrodizyak etkisi yarattı ve onu bir öpücükle yuttum. Onu alamazdım. Bugün olmaz. Yarın bile. O hazır olana kadar olmaz. Ama ona ne isterse verirdim.

Parmakları boynumun arkasına kaydı, beni daha yakına çekmeye çalışırken tırnakları tenime batıyordu. Beni karşılamak için kalçalarını ayırdı ve ben de içgüdüsel olarak kalçalarının arasına yerleştim, sikim sert ve onun sıcaklığına karşı hazırdı.

Boxerım bir bariyer görevi görerek beni yapmamam gereken bir şeyi yapmaktan korudu. Ancak, bu onun içime doğru eğilmesini engellemedi, hassas eti şaftıma bastırdıkça küçük iniltisi bir inlemeye dönüştü.

"Kari," diye uyardım, dişlerimi bir kez daha dudağına geçirerek.

Yanıt olarak sevimli bir hırıltı çıkardı, sonra bu sesin dudaklarından geçmesine izin verdiğine inanamıyormuş gibi altımda dondu kaldı.

Ağızına karşı gülümsedim, sonra dilimi bir kez daha okşamak için içine daldırdım. Kucaklamaya aynı coşkuyla karşılık vermedi, hareketleri daha sertleşti, sanki kurdunu dizginlemeye çalışıyordu.

Onu daha fazla zorlamak yerine burnumu yanağında gezdirdim ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "Yuvada yemek yok," diye mırıldandım. "Kural kabul edildi ve anlaşıldı. İzin ver

Daha fazla kuralın olup olmadığını bilmek istiyorum." Kulak memesini ısırđım ve güzelce yayılmış kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm.

Bana baktı, yanakları kızarmış ve göğsü eforla kabarmıştı. Sonra bakışları kasıklarına kaydđ ve burun delikleri açıldı.

Bir an öylece kaldım, gövdem ve vücudumun alt kısmının her santimini incelemesine izin verdim. Vücudu girişime hazırlanırken bacaklarının arasında yeniden ilgi birikti.

Ama onun heyecanlı halinden faydalanmak yerine, sadece eğilip tepesinin ortasına bir öpücük kondurdum. Dokunuşumun altında sarsıldı, parmakları kalçalarının her iki yanındaki çarşafları kavradı.

"Zevke ihtiyacın varsa, söyle bana," diye fısıldadım onun sıcak tenine karşı. "Seni dilimle memnun edeceğim." Tek bir yalamayla gösterdim, kayganlığını tattım ve nefis özünü yutarken inledim.

Kurdum içimde volta atıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Ama cevap vermeyince -en azından kelimelerle- tekrar doğrudum. Gözbebeklerinin mavi halkalarında bir miktar korku gizliydi, ama genişlemiş gözbebekleri gibi güzel kızarması da devam ediyordu.

Kesinlikle ilgileniyorum, diye düşündüm. Bununla çalışabilirim.

Sonra görüşürüz.

Önce yemeğe ihtiyacı vardı.

"Pizza," diye karar verdim, onun yerine onu yemeden önce dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Herkes pizza sever."

Korkusunun bir kısmı şaşkınlığa dönüştü.

Açıklamak yerine, yuvasının duvarlarını bozmadan dikkatlice manevralar yaparak yuvasından çıktım ve kapıya doğru yöneldim. "Benimle mutfakta buluş," dedim ona. "Orada yeriz."

Ve eğer istersen, tatlı olarak seninle eğlenirim.

OceanofPDF.com

K A R I

KALBİM göğüs kafesime çarpıp duruyordu.

O da neydi öyle? Kalçalarımı birbirine sıkıştırıp yan tarafıma dönerken şaşkınlıkla düşündüm. Neden böyle bir tepki vermişim?

Daha önce de uyarılma yaşamıştım. Ama hiç böyle olmamıştı.

Birkaç yumuşak dokunuşla asla.

Ve o öpücük.

Dudaklarıma dokundum, dişlerinin tenimi sıyırıp geçtiği yeri okşadım. Karıncalandı, görünmez damgasının bedenimi ve zihnimi yönlendirdiğini hatırlattı.

İyi hissettirdi.

Kalçalarımın arasını yalamak gibi.

Aman Tanrım... Karnımın alt kısmında bir kasılma oldu, kirli çenesinin hassas kıvrımlarıma nasıl dokunduğunu hatırladıkça ihtiyacım arttı. Ve dilini.

Daha fazlasını

istedim. Ben

daha az

istedim.

Çılgılık atmak

istedim. Ağlamak

istedim.

Yukarı mı aşağı mı, sağ mı sol mu karar veremiyordum. Zihnim, mümkün olduğunu hiç bilmediğim yabancı hisler ve arzularla doluydu. Alfalar beni baştan çıkarmazdı. Bedenimi uyarmak için oyuncaklar ya da vızıldayan değnekler kullanırlar, sonra da kızıştırırlardı. Bazen boşalırdım ama asla

kendi isteğimle değil.

Ancak, Sven sadece zevk için orgazm olmak istememe neden oldu.

Ne oluyor bana böyle? Merak ettim, yuvamın etrafına baktım ve onun kıyafetleriyle güçlendirdiğimi fark ettim. Bu alanı sadece benim değil, bizim olarak görüyordum.

Bunun tehlikeli olduğuna karar verdim. Çok tehlikeli.

Çünkü bir umut ışığı ve "Ya..." diye başlayan sorular uyandırdı.

Yutkundum. Hayır. Hayal kurmaya gücüm yetmezdi.

Ama o üç gün istiyordu ve ben ilk günün büyük bir kısmını yuvamızda uzanarak geçirmiştım. Birlikte geçireceğımız zamanın geri kalanında ne olacaktı? Daha fazla yalama mı? Öpücükler mi? Yumuşak okşamalar? Mırıldanmalar?

Ürperdim. Tüm bunlar bir oyun ya da çarpık bir oyun olsa bile, daha sonra karanlık saatlerimde besleyebileceğim anılarım olacaktı.

Ya da belki bana eziyet edecekler, başka bir Omega için hayatın nasıl olabileceğini göstereceklerdi.

Kış gibi bir Omega.

Dondum kaldım, duyularım alarmdaydı. Sonra havayı tek bir koklayışım bana onun hâlâ burada olduğunu söyledi. O iyi mi? Merak ettim, endişe içimi sıkıyordu.

Alfa Ludvig onu bundan sonra olacaklara hazırlanmak için yetmiş bir saati olduğu konusunda uyarmıştı. Alfa Kazek meydan okumayı bitirdiğinde aç olacak, diye uyarmıştı. Yemek için demiyorum.

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. Onu kontrol etmem gerekiyordu.

Yuvamdan çıkıp arkadaşımı aramaya koyuldum ve onu verandada, beyaz kürkünün içinde sımsıkı uyurken buldum.

Uzaktan bir Alfa uluyarak kollarımdaki tüylerin dans etmesine neden oldu ama Winter memnuniyetle iç çekip yarattığı parçalanmış kıyafet yatağının daha da derinlerine kıvrılıyor gibiydi.

Arkamdaki sıcak varlık, Winter'ı savunmaya hazır bir şekilde dönmemi sağladı. Sven ellerini kaldırarak

Barış ve benim de onu takip etmem için başını eğmeden önce süite doğru iki adım attı.

Hâlâ boxer'ını giyyordu ama bir elinde tişörtü vardı.

Onu takip ettim, gözlerim malzemenin üzerindeydi, ne için kullanacağını merak ediyordum.

Kapıyı arkamdan usulca kapatarak ona yaklaştım ve gömleğimi başımdan çekştirirken donakaldım. "Alfa Alana bana birkaç giysi getirmiş," dedi, dışarıda uyuyan kurdu rahatsız etmemek için sesini alçaltarak. "Ödünç almak isteyebileceğini düşündüm."

Pamuk kalçalarımı gıdıklıyordu, gömlek daha küçük bedenimde bir elbiseyi andırıyordu.

Saçlarımı ensemden çekti, sonra kulaklarımın arkasına sıkıştırmadan önce parmaklarını saç tellerimde gezdirdi. "Pizza fırında."

Bu Alfa çok tuhaftı. Ve yemekle ilgili bir takıntısı vardı.

Göğsümün yanında asılı duran saç tutamını hafifçe çekştirdi ve oturma alanına doğru geri geri gitmeye başladı. İçgüdüsel olarak onu takip ettim, neye niyetlendiyse ona açtım.

Ama odaya vardığımızda burnuma yeni bir koku değdi ve kurdum sinirli bir hırıltıyla canlandı.

Alfa dişi.

"Alana," dedi ben daha sorarak kendimi utandırmadan. "Babamın üçüncü adamı. Ve görünüşe göre dağınıklıkları toplamak gibi bir huyu var." Tertemiz oturma odasını işaret etti, kanepe ve sandalye yepyeni görünüyordu.

Ama kaşlarımı saç çizgime yönlendiren şey bu değildi.

"Babanın kadın bir generali mi var?"

"Aslında dört tane var. Ama diğer üçü Beta. Alana tek Alfa. O da teknik olarak bir İnfazcı, general değil. Ancak, Kazek Kış Sektörü'nün başına geçtiğinde babamın İkinci adamı olacağından şüpheleniyorum." Sonra kaşlarını çattı, alnı kırıştı. "İşi kabul ettiğini varsayarsak."

Verdiği bilgi karşısında afallamış bir halde ona göz kırptım. Daha önce hiçbir Alfa benimle bu şekilde konuşmamıştı, sanki düğümü nasıl düzgün atacağımdan başka bir şey bilmemi istiyor gibiydi.

Ayrıca kadınların genel rütbelere girmesine izin verildiğini de hiç duymamıştım. Alfa Vanessa kayda değer tek istisnaydı ama o da Alfa Carlos'la olan ailevi ilişkisi nedeniyle bu rolü üstlenmişti. Teknik olarak benim teyzemdi. Gerçi ben ona asla öyle demezdim.

"Alana senin kardeşin mi?" Yüksek sesle merak ettim.

Sven homurdandı. "Kan bağı yok ama bazen benim büyük kardeşimmiş gibi davrandığı kesin. Kaz da aynı şekilde. İkisi de benim sınırlarımı test etmekten hoşlanıyor."

"Sınırlarını mı test ediyorsun?" Anlamadığım için tekrarladım.

"Alfa limitleri," diye yeniden ifade etti. "Beni zombi yuvalarına bırakıp kaçış zamanımı ayarlamak gibi bir huyları var."

Çenem düştü. Kulağa korkunç geliyordu. "Neden?" Ses tonumdaki nefessizliğe engel olamayarak sordum.

Bakışlarımı karşıladı, gözleri parlıyordu. "Bu onların benim cesaretimi sınama yöntemi. Ve beni İskandinav Sektöründeki zorluklara hazırlamaya yardımcı oldu. Alfalar tamamen hiyerarşiyle ilgilidir ve bazen yaş ayırt edici bir faktör olabilir."

Onu inceledim. "Yaşın?" Bunu ona sormak daha önce aklıma gelmemişti. İri, güçlü ve Alfa'ydı. Yaşı neden birileri için önemli olsun ki?

"Yirmi beş yaşındayım," dedi, ses tonu onu aşağılamam için bana meydan okuyordu. "Bazı kurtlar baskınlığın deneyimle ilgili olduğunu düşünür. İçimdeki canavar ve ben aynı fikirde değiliz."

"Oh." Bunun mantıklı olduğunu sanıyordum. Alfa Joseph daha gençti. Ama babamın bir kavgada onu yenmesinin nedeni bu değildi.

Mutfaktan gelen bir bip sesi Sven'in benden uzaklaşmasına neden oldu. Ben de peşinden gittim, fırından gelen koku ağzımı sulandırıyor.

Peyniri ve eti cızırdayan dev bir pizza çıkardı.

Gördüğümde gözlerim doldu. "O zamandan beri pizza yemedim..." Kalbim göğsümde acınası bir şekilde çarparken sözümü yarıda kestim.

"Ne zamandan beri?"

"Annemden beri..." diye fısıldadım, devam edemedim. Bana ve Savi'ye birkaç kez pizza yapmıştı, en sevdiği sosis parçacıklı patatesli ve mısırlı oldu.

Bunun üzerinde farklı bir et türü varmış gibi görünüyordu, halkalar koyu kırmızıydı ve bana biraz pastırmayı hatırlatıyordu.

Bana annemi sormadı, onun yerine "Ne çeşit seveceğinden emin değildim, bu yüzden sucuklu ve jambonlu tercih ettim" dedi.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşadığımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Jambon, evet. Pepperoni, hayır. Ve kesinlikle pizzada değil.

Bir çekmeceyi açtı ve keskin görünümlü metal bir tekerlek çıkardı. "Sende ne tür vardı?"

"Sosis, patates ve mısır," diye mırıldandım.

Durdu, bana baktı. Sonra pizzaya baktı ve başını eğdi. "Denemek ilginç olurdu. Belki yarın yaparım."

Bu düşünce göğsümü ağrıttı. "Yardım edebilirim," diye teklif ettim sözümü geri alamadan.

Mavi gözlerinde bir gülümsemeyle bana baktı. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Başımı salladım, onu memnun ettiğim için rahatlamıştım. Damarlarımda kalbimden yayılan acıyı yatıştırmaya yardımcı olan ve sinirlerimi oldukça yatıştıran sıcak bir his uyandırdı.

Peyniri ve sosu keserek pasta dilimleri oluşturdu. Sonra bir tanesini benim için tabağa koydu ve kendisi için ikinci bir dilim aldı.

Buzdolabını açtı ve bir kase kuşbaşı et çıkardı. Onlarla ne yapacağını merak ederek inceledim. Henüz pişmemişlerdi.

"Kış için," diye açıkladı odadan çıkmadan önce.

Neredeyse onu takip ediyordum, arkadaşımı koruma içgüdüm kurdumun Alfa'ya olan doğuştan gelen güveniyle çelişiyordu.

Sven. Onun diğer Omega'ya yaklaşmasından hiç endişe duymuyordu, Winter'la ilgilenmesi fikrinden tamamen memnundu. Daha çok onun hemen geri dönmesi konusunda endişeliydi -ki döndü- çünkü onu kimseyle paylaşma fikrinden hoşlanmıyordu.

Başparmağı alnının üzerinde bir çizgi çizerek tenimi yumuşattı. "Kaşlarını çatıyorsun," diye mırıldandı. "Neden?"

"Kurdum kafamı karıştırıyor," diye itiraf ettim. "Nasıl yani?"

"O... sahiplenici davranıyor."

"Bana karşı mı?" diye tahmin etti, sesinde bir gülümseme vardı. "Bu iyi çünkü benim kurdum da sana karşı sahiplenici hissediyor."

"Neden?"

"Çünkü sen benimsin," dedi ve tabaklarımızı yemek masasına götürdü. "Su mu istersin yoksa şekerli bir şey mi?"

Ona ağzım açık bakmakla o kadar meşguldüm ki buna cevap veremedim.

İkimiz için de su seçti, sonra eliyle sırtıma dokunarak beni masaya doğru yönlendirdi. Beni bir sandalyeye oturturken, "Pençe izlerin ilginç bir dekorasyon olmuş," diye düşündü.

Karşımdaki koltuğa oturduğunda hâlâ ağzım açık ona bakıyordum. "Beni sahiplenemezsin; ben kısırım." Sözcükler ben onları tutamadan ağzımdan dökülüyordu. "Bütün bunların ne olduğunu anlamıyorum. Ben... Ben müsait bir Omega değilim. Ben bir köleyim."

"Sen eski bir kölesin," diye düzeltti. "Ve benim Omega'm sayılırsın."

"Neden? Neden ben?"

Bir an beni düşündü ve omuz silkti. "Kurdum senin bizim olduğunu söylüyor. Öyleyse öylesin."

"Peki ya kurdum aynı fikirde değilse?" Ben de karşı çıktım. "Katılmıyor."

Gözlerimi kırptım. Bu... Nasıl...? Ama...

"Ye," diye talimat verdi. "Bunu daha sonra tartışabiliriz."

"Daha sonra neyi tartışacağız?" Biraz sinirlenerek sordum. "İkimiz için de çoktan karar verdin."

"Evet, var ama seni ikna etmekten zevk alacağım."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordum. Çünkü bu Alfa'nın deli olduğu açıktı. Bunu neden tartışıyorduk ki? Burada bir gelecek olamazdı. Bunu düşünmek bile tehlikeliydi. Kısır Omegalar kırgınlık dönemine giremezdi, bu da üreyemeyeceğimiz ve dolayısıyla eş alamayacağımız anlamına geliyordu. Belli ki bunu biliyordu. Öyleyse neden-

"Sanırım sana dilimle tapınarak başlayacağım," diyerek düşüncelerimi yarıda kesti ve tamamen yok etti.

"Um, ne?"

"Dilim," diye tekrarladı, bakışlarımla buluşup onları tutarken gözleri için için yanıyordu. "Sanırım kur yapmaya böyle başlayacağım."

Kur yapmak mı? Kendi kendime tekrarladım. Dil mi? Düşüncesi bile tenimi ısıttı.

"Benim düğümü alamazsın ama bu başka şekillerde oynayamayacağımız anlamına gelmez," diye devam etti. "Ve güven bana Omega, mükemmel bir hayal gücüm var."

"I..." Yutkundum. "Düğümünü alamaz mıyım?" Ben bir Omega'ydım. Elbette onun düğümünü alabilirdim. Varlığımın sebebi buydu.

"Henüz değil," diye cevap verdi. "Bir doktor tarafından tam olarak değerlendirilene kadar olmaz. Sana zarar vermeyeceğime söz verdim, Kari. Ve sen de düğüm atmanın canını yaktığını söyledin. O yüzden elim kolum bağlı."

Ona bakakaldım. "Sen... sen beni düğümlemeyecek misin?" "Seni düğümleyeceğim, Omega. Ama sadece Bunu yapmak güvenli." Tabağımdaki el değmemiş yemeği işaret etti. "Ye. Güce ihtiyacın var. Bunu yarın daha fazla tartışacağız."

OceanofPDF.com

S V E N

KARI, sanki her an ona saldırmamı bekliyormuş gibi beni dikkatle izliyordu. Doğasında var olan güvensizliği sinirlerimi bozmuştu.

Bu yüzden birlikte pizza yedikten sonra tatlı olarak onu yalamamıştım.

Ve ayrıca takip eden iki gün boyunca ona çok yakından dokunmaktan neden kaçındığımı da.

Her gece onun yuvasını paylaşıyorduk. Ama bu bile belli bir çaba gerektiriyordu. Her zaman tişörtünü çıkarır ve bacaklarını açarak ortasına uzanır, onu almamı beklerdi. Her seferinde kendime yer açmak için onu nazikçe kenara çeker, sonra mırıldanarak kendime çeker ve sonunda uykuya yenik düşene kadar ona sarılırdım.

Onun üzerindeki hak iddialarımı tartışmamıştık. Ne dilimle ne de öpücüğümle onu kızdırmıştım. Benim açımdan aşılmaz bir direnç gerektiren dayanılmaz bir deneyim olmuştu ama başka seçeneğim yoktu. Onun güvenini kazanana kadar ilerleyemezdik.

Ne yazık ki son saatlerimizi yaşıyorduk ve ben onunla o noktaya yaklaşamamıştım.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu onunla diğer kurtlar gibi konuşarak geçirmiştım. Geçen günkü pizza yemeğimizden önce bu işe yaramış gibi görünüyordu, ben de bunu tekrarlamak için çalıştım.

kolay dostluk. Çoğunlukla buna yatkın görünüyordu, hatta birlikte patates, mısır ve sosisli pizza yaparken annesi ve kız kardeşi hakkında biraz açılmayı bile tercih etti.

Ama sonra babam Winter'ı -ve pek de gizli olmayan bir şekilde Kari'yi- kontrol etmek için ortaya çıktı ve o da buna karşılık olarak tamamen içine kapandı. Ondan sonra pizzasına neredeyse hiç dokunmamıştı ve o kollarımda mışıl mışıl uyurken ben gecemizin çoğunu birlikte mırıldanarak geçirmiştim.

Ertesi sabah ona bir mesaj göndererek bir daha habersiz gelmemesini söyledim. Kısa bir anlaşmayla cevap vermiş, bugün sahiplenme töreninden sonra konuşacağımızı söylemişti.

Kari sürüyle tanışmaya henüz hazır değildi. Son birkaç gündür ona İskandinav Sektörü hakkında daha fazla şey anlatmaya çalışmışım, buna hiyerarşinin nasıl işlediğine dair ayrıntılı bir yapı vermek de dahildi. Dişi generaller geçen gün ilgisini çektiği için iyi bir başlangıç noktası gibi görünüyordu. Dinledi ve birkaç soru sordu, ancak her konuşma boyunca tereddüt ve endişesini hissettim.

Bana inanmaktan korkuyordu. Bana güvenmekten korkuyordu.

Ruhuna en ufak bir umudun dokunmasına izin vermekten korkuyordu.

Onu zerre kadar suçlayamazdım. Geçmişi hakkında bana anlattığı çok az şey, hayatının birbiri ardına dehşet içinde geçtiğini doğruluyordu. Annesi hakkında geçmiş zaman kipiyle konuşmuş, onun artık hayatta olmadığını ima etmişti. Ve kız kardeşinin akıbetini bilmediğini çoktan doğrulamıştı.

Babam elinden geleni yapmaya çalışıyordu ama Bariloche Sektörünün Alfa'sı müttefiklerimizden biri değildi.

Çırpılmış yumurtaları bir kaseye boşaltmak için tavayı aldım, sonra Kari'nin yaptığı meyve salatasının yanına masaya koydum. Salatayı birleştirmeden önce tüm meyveleri çok dikkatli bir şekilde yıkamıştı, hareketleri titiz ve mükemmeldi, sanki tek bir hata yapmaktan korkuyordu.

Son olarak fırında ttslediğim somonu yeni bir tabağa koyup yumurtaların yanına yerleştirdim.

Kari oturdu ama ben oturamadan bileğimin üzerinde bir uyarı belirdi. Babamın yüzünün görüntüsü belirince gözleri büyüdü. "Alana, Winter'ı serbest bırakmak için yukarı geliyor," dedi selam vermeden. "şimdilik Omega Kari ile kal. Bu gece için sana ulaşacağım."

Kaşlarımı çattım, planların değişmesi kafamı karıştırmıştı. Daha dn beni yemin töreninde görmek istediğini söylemişti. "Her şey yolunda mı?"

"Feromonlar," diye yanıtladı.

"Ah." Kaz tedirgin olmalı. Kokuyu alıp Kari'ye götürmemi riske atmak istemedi. "Anlaşıldı."

Başıyla onayladı ve aramayı sonlandırdı.

"Bu nasıl oldu?" Kari bileğimin üstündeki havaya bakarak sordu. "O...? O...?" Gözleri yuvarlaklaştı ve kendi koluna baktı. "Ben...?"

"Bu benim saatim," diye açıkladım ona bileğime sarılı cihazı göstererek. "Genetik olarak bana ve kurduma göre programlanmış. Yani istersem onunla yer değiştirebilir ya da bu durumda onu saklayabilirim. Ama DNA'ma minyatür bir bilgisayar gibi."

Sanki beş tane kafam çıkmış gibi bana göz kırptı.

Eğlenerek onun karşısındaki koltuğa oturdum ve saatin nasıl çalıştığını ve ne işe yaradığını göstermek için ana ekranı açtım. Alana Kış için geldiğinde birincil uygulamaları gözden geçirmenin ortasındaydık.

"Onunla asansöre kadar yryemememin bir nedeni var mı?" Selamlama amacıyla sordum.

Alana, "Evet, Alfa Ludvig önce ona işkence etmemi istiyor," dedi.

Kari'nin gözleri büyüdü ve homurdanmama neden oldu. "Alana."

"Ne? Bu doğru. Ve Kaz bunu hak ediyor. Ona giymesi için benim kıyafetlerimi verdi, Sven. Aptalca bir hareketten bahsediyoruz." Yuvarlandı

Büyük mavi gözlerini ve sarı at kuyruğunu omzunun üzerinden geçirdi. "Sana verdiğim tüm kıyafetlerin sana ait olduğunu fark edeceksin. Bir şey değil."

Masanın yanından geçip balkona çıkmadan önce Kari'ye küçük bir parmak işareti yaptı. Kari ayağa kalkmaya başladı, tüyleri diken dikendi.

"Winter'a zarar vermeyecek." "Az önce dedi ki-"

"Ne dediğini biliyorum ama mecazi anlamda söyledi. Winter Alana'dan hoşlanmıyor çünkü daha önce Kazek'le yatmış. Bu yüzden Alfa Ludvig Alana'yı buraya bilerek gönderdi, onun varlığının Winter'ı cezalandıracağını biliyordu. Uçağa gizlice girdiği için ondan hiç memnun değil." Babam da Omega'ya fiziksel olarak zarar verme riskine girmeden onu en iyi şekilde cezalandırmak için kullanabileceği her türlü yöntemi arıyordu. "Söz veriyorum Winter'a zarar vermeyecek."

Tam bunu söylediğim sırada balkondan bir hırıltı geldi ve ardından alçak bir Alfa hırıltısı duyuldu.

Kari müdahale etmeye hazır bir şekilde yukarı doğru fırladığında Winter kurt formunda içeri girdi. Alana'ya dişlerini gösterdi, bu da Alfa'nın genişçe sırtmasına neden oldu. "Oh, senden hoşlanıyorum," dedi.

Winter karşılık olarak çenesini kırdı ve duyguların karşılıklı olmadığını açıkça belirtti.

"Pençelerini kendine sakla, tatlım. Senin Alfa'nı istemiyorum. O tamamen senin."

Winter, Alana'ya hiç inanmadığını ima edercesine homurdandı.

Bu da tabii ki Alana'yı daha da eğlendirdi. "Karşılama töreninde görüşür ?" diye sordu yanımdan geçerken, bakışları kısa bir süreliğine Kari'ye kaydı ve gözlerinde bariz bir soru vardı.

"Evet," diye cevap verdim. Beni görecekti. Ama bana kalırsa Kari değil.

Alana başını salladı. "Güzel. İskandinav Sektörüne hoş geldin, Omega Kari. Herkes seninle tanışmayı dört gözle bekliyor."

Kari dondu kaldı ve içimden inledim. "Hoşça kal Alana," dedim dişlerimin arasından.

Sadece gülümsedi ve Winter için ön kapıyı açtı. "Dışarı çık, küçük Omega."

Küçük Omega çenesini tekrar kırarak Alana'dan bir hırıltı daha kopardı. "Buna izin veriyorum çünkü bölgeni işaretleme ihtiyacını anlıyorum. Ama bunu zorlama."

Winter gözle görülür bir şekilde çenesini sıktı ve Alana'nın peşinden kapıdan dışarı fırladı. Kapı arkasından çarptı ve Kari'yi masada kaşlarını çatmış bir halde bıraktı. Hâlâ ayaktaydı ve ellerini yumruk yapmış bir şekilde yanında tutuyordu. "Onu nereye götürüyor?"

"Alfa Kazek'e."

"Ona işkence etmeden önce mi sonra mı?"

"Zaten ona işkence ediyor," diye söylendim. "Onun buradaki varlığı Kış'ın kurdunu kızdırıyor."

Kari bana baktı. "Anlamıyorum."

"Alana'yı becerdiğimi söylesem ne hissederdin?" Ona sordum, nasıl tepki vereceğini gerçekten merak ediyordum.

Hayal kırıklığına uğratmadı, gözleri kısılırken yanakları kıpkırmızı oldu. "Onu neden sikedin ki? Bana sahipsin."

Bu yanıt karşısında gülümsememek için gerçekten çaba sarf etmek gerekti. "Ben bunu sormadım."

"Şey, sorunuzdan hoşlanmadım."

"Ve Alana şu anda Winter'a tam da böyle işkence ediyor," diye söylendim.

Kari bana ters ters bakmaya devam etti. "Alana'yı becermeni istemiyorum."

Tamam, bu konuda takılıp kalmıştık. Yanıt olarak kıkırdamama engel olamadım, ki bu kesinlikle yanlış bir şeydi çünkü Kari homurdanarak avuçlarını

masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "O düğüm atamaz. Ben atabilirim."

"Tatlım, mesele bu değil." Çenesini kavramak için öne uzandım ama avucumu dişlerinin arasına aldı ve ısırıldı. Sertçe. Kaşlarım kalktı. "Az önce beni işaretledin mi?"

Gözleri büyüdü, ikiz kırmızı lekeler bir anda beyaza dönerken önce elime sonra da bana baktı. "Oh... Ben..." Dizlerinin bağı çözülerek yere düştü ve yerde yalvarır bir poz aldı. "Özür dilerim, Alfa. Bana ne oldu bilmiyorum. Ben... ben sadece tepki verdim."

Az bile.

Beni kendi yöntemleriyle sahiplendi.

Ve sonuç olarak kurdum artık içimde yaltaklanıyordu. Ama onun yerdeki pozisyonundan hoşlanmamıştı.

Masadan kalktım ve alnı yere değecek şekilde eğildiği yere doğru yürüdüm.

"Kari," diye mırıldandım, önünde çömelerek. "Özür dilemene ya da eğilmene gerek yok. Kızgın değilim." Parmaklarımı nazikçe saçlarında gezdirdim, sonra yerden kalkmak için herhangi bir hareket yapmadığında başını geriye çekmek için saç tellerinden bir tutam aldım.

Gözleri yaşlarla doldu, utancı her halinden belliydi.

"Sana Alana'nın Winter'a nasıl işkence ettiğini anlatmaya çalışıyordum," dedim usulca. "Omegalar Alfalarına karşı çok bölgecidirler, tıpkı Alfaların Omegalarına karşı sahiplenici olmaları gibi. Bu durum özellikle bir bağın başlangıcında çok kötüdür, yani Winter, Kazek'in eski sevgililerinden biri olduğu için Alana'nın yanında olmaya dayanamıyor."

Teknik olarak sadece bir seks arkadaşıydı ama Kari'ye karşı bu terimi kullanmak istemedim.

"Hadi küçük kurt," dedim, avucumu boynunun arkasına dolayarak onu yerden kaldırdım. "İkimizin de yemek yemesi lazım, ben de saatimin nasıl çalıştığını anlatmayı bitireyim."

Bakışları elime ve avucumdaki küçük diş izlerine gitti. Onu yerden kaldırmak için bilerek diğer elimi kullanmıştım.

"Öpüşüp durumu düzeltmek ister misin?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak teklif ettim.

"Öpmek mi?" diye tekrarladı.

"Evet, Kari. Avucum," dedim ve avucumu ona doğru uzattım.

İzi öpmek için bir hamle yapmadı, sadece bakakaldı. Ama gözlerinde bir memnuniyet titreşimi yakaladım, kurdu dişlerini tenime batırmış olmaktan memnundu.

Başımı sallayarak onu tutmayı bıraktım ve elimi tekrar yanına indirdim. "Otur ve yemeğini ye, Kari."

Hemen itaat etti, yerine oturdu ve çatalını aldı.

İçimi çekerek sandalyeme döndüm ve artık soğumuş olan yemekleri tabaklarımıza doldurdum.

Bir süre sessizce yemek yedik, sonra bileğimdeki teknolojiyle ilgili açıklamamı bitirerek sessizliği bozdum. Bu, hem sektörümüz içinde hem de sektör müttefikleriyle iletişimi kolaylaştıran gelişmiş bir cihazdı. Ona görüntüleri ve gözetimi gösterirken, doğrulduğunu ve gözüne çarpan albüme geri döndüğünü fark ettim.

Küçük bir gülümsemeyle, omzunda küçük bir kurt olan ağabeyimin fotoğrafını getirdim. "Bu Ander," dedim. "Ve bu da onun oğlu, Joaquim. Gerçi ona kısaca Quim diyorlar. Bu Andorra bölgesindeki Katalan dilinin bir adaşı."

Kari'nin beni duyup duymadığından emin değildim. Fotoğrafı incelemekle çok meşguldü.

Ben de Ander'i Omega eşi ve oğullarıyla birlikte gösteren ikinci bir fotoğrafa geçtim. "Bu Katriana," dedim ona. "Kardeşimin eşi."

Kari resme dokunacakmış gibi öne doğru eğildi. Sonra iri mavi gözleri benimkilerle buluştu. "O... o gülümsüyor."

"Evet ve sanırım yine hamile." Tam olarak emin değildim çünkü Ander bunu doğrulamamıştı ama son görüşmemizde her zamankinden biraz daha hırçın davranmıştı. "Aslında henüz onunla tanışma fırsatım olmadı ama umarım yakında olur."

"Ama... ama o gülümsüyor." Kari tekrar resme baktı. "Mutlu görünüyor."

"Sanırım mutlu olduğu için," diye cevap verdim, onu inceleyerek. "Savi'nin bir eşi olduğunu söylemiştin. Mutlu değil miydi?"

Kari bir an için bunu düşündü ve bakışları masaya kaydı. "Evet. Mutluydu." Yanağını ısırırken dudakları büküldü. "Onu güvende hissettirdi."

"Bir Alfa'nın yapması gerektiği gibi."

Bakışları bir an için uzaklara döndü, ifadesi sertleşti. Sonra görüntüye tekrar baktı ve yüz hatlarında bir çatışma belirdi. Uzun bir süre sonra boğazını temizledi ve elime odaklandı. "Özür dilerim."

Gülümsedim. "Şey, ben ."

Kaşları çatıldı. "Gerçekten kızgın değilsin." Bir soru değil, bir ifade.

Yarı saydam ekranımdaki uygulamaları kapattım ve onun temkinli bakışlarıyla karşılaştım. "Hayır, Kari. Çok heyecanlıyım." Bu bir yalan değildi. "Kurdum şu anda içimde çırpınıyor, onu sahiplendiğin için memnun."

"Onu ben talep etmedim."

"Elbette," diye mırıldandım. "Yemeğini bitirdin mi?"

Neredeyse tartışacakmış gibi görünüyordu ama sonra vazgeçti ve başını salladı.

Ben mutfağı temizlerken öğrendiği her şeyi düşünmesine izin verdim. İşimi bitirdiğimde masadan kalkmamıştı ve alnında derin düşüncelere dalmış olduğunu gösteren bir kırılganlık vardı. "Bu bizim üçüncü günümüz," dedi sessizce.

"Evet."

"Sonra ne olacak?"

"Sektörle tanışıyorsun," dedim ona. Zaten babamın fikrini değiştiremeyeceğimi varsayarak.

"Peki sonra?"

"Ve sonra bizim korumamız altında bir Omega olarak İskandinav Sektörüne kabul edileceksin." Avucumu tekrar boynunun arkasına doladım. "Hadi gidip duş alalım. Babam yakında bir toplantı için arayacak ve hazır olmam gerekiyor."

"Beni burada mı bırakıyorsun?" diye fısıldadı.

"Kısa bir süre için, evet." Avuç içim ensesinde kalırken başparmağımı çenesinin kenarında gezdirdim. "Ama daha sonra seni törene götürmek için geri geleceğim."

"Bundan sonra nereye gideceğim?" Bu neredeyse sessiz bir soruydu, gözleri yine yaşlarla dolmuştu.

"Henüz bilmiyorum Kari," diye itiraf ettim. Babam onun burada kalmasını mı istiyordu yoksa aklında başka bir yer mi vardı emin değildim. İskandinav Sektörü'nün bir parçası olduğunda, aziz bir üye olarak kabul edilecekti. Onun izni ya da onayı olmadan kimse ona dokunmaya cesaret edemezdi.

Deneyen herkesi de öldürürdüm.

Kari başını salladı, alt dudağı hafifçe titriyordu. "Tamam."

Dudaklarımı alnına bastırdım. "Her şey yoluna girecek küçük kurt," diye söz verdim ona. "Göreceksin."

Cevap vermedi, bana olan güvensizliği bir kez daha ortaya çıktı.

İç çekerek onu yatak odasına götürdüm.

Belki de tören onun için iyi bir deneyim olacaktı. Sonunda burada dünyamızın nasıl işlediğini anlayacak ve gerçekten iyileşmeye başlayacaktı. Çünkü bu kısmı tek başıma halledemeyeceğim belli olmaya başlamıştı. O bana güvenene kadar olmaz.

Bu gidişle bunu başarmak yıllar alabilir.

İçimdeki kurt kılıandı ve dikkatimi elimdeki ısırik izine çekti.

Ya da belki düşündüğümden daha erken olur, diye düşündüm başparmağımla girintileri okşarken içten içe gülümseyerek. Yakında iyileşecekti. Ama şimdilik, onun küçük iddiasının tadını çıkaracaktım.

Benim tatlı kurdum, diye düşündüm. Bir gün ben de seni
o. ısıracağım. Yemin ederim

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

K A R I

ALFA SVEN SESSİZCE GIYİNDİ, önce bir kot pantolon, sonra da bir kazak Bir çift botu bağlamaya başladığında kalbim küt küt atmaya başladı.

bu, fark ettim. Beni temelli terk ediyor.

Bu geceden sonra, diğer Alfalara teslim edileceğim. Ve buradaki zamanımız sona erecek.

Tam da korktuğum gibiydi; mırıltısına, varlığına, kokusuna bağımlı hale gelmişim. Cehennem gibi varlığıma geri döndüğümde anılar bir ömür boyu peşimi bırakmayacaktı.

En azından Winter'ın eşi hayatta kalmıştı. Hâlâ yaşamak için bir şansı vardı.

Ama ben değilim.

Alfa Sven'in elindeki iyileşme izi bunu kanıtlıyordu. Onun beni sahiplenemeyeceği gibi ben de onu sahiplenemezdim. Denemeye bile hakkım yoktu.

Ve kızgın bile değildi.

O... o mükemmeldi. Bana sarılmıştı. Beni sıcak tuttu. Güvende hissettirdi. Bana bir Alfa'nın nasıl olabileceğini gösterdi. Amacını hâlâ anlamamış olsam da, kalması için yalvarmak dilimin ucundaydı.

Saati daha önce olduğu gibi titreyerek canlandı, bu kez bir mesaj vardı ve ben okuyamadan kaydırarak uzaklaştı. Cihazı daha önce fark etmemiştim, bant mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde derisiyle bütünleşmişti. Ama ben

Kurt formuna geçişin büyülu teknolojinin var olması gerekiyordu.

Botlarını bağlamayı bitirdi ve ayağa kalkarak yataktan çıktı.

Beni terk

ediyorsun.

Yuvamız.

Bu güzel huzur anı.

"Alfa," diye fısıldadım, bitmesine hazır değildim.

Yatağın ortasında oturuyordum, hala onun gibi kokan ęarşaplardan oluşan duvar tarafından korunuyordum.

Döndü, kaşları yukarı doğru kalktı. "Bana Sven diyebilirsin."

Burnum kırıştı, gayri resmiyet yanlış ama garip bir şekilde doğru da hissettirdi. Sven. "Alfa Sven."

Dudakları kıpırdadı. "Unvana ihtiyacım yok. Statümün çok farkındayım, küçük kurt." Avuçlarını yuvamızın içindeki şiltenin üzerine dikkatlice yerleştirmek için eğildi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Bu sözler ve arkasındaki ima midemi bulandırdı. Nereye gittiğinden ya da geri dönmeyi planlayıp planlamadığından bile emin değildim. Üç günümüz sona ermişti. şimdi diğer Alfalarla tanışacaktım. Ve ardından ne olacağını biliyordum.

Bana Alfaların nasıl farklı olabileceğini göstereceğine söz vermişti ve bunu başarmıştı. şimdi de bunu elimden almaya niyetliydi.

Anlamadım.

Yanlış bir şey mi yapmıştım? Onu rahatsız mı ettim?

Her gece vücuduma girmesine izin vermiştim ama o beni almamıştı. Sadece benim için mırıldandı ve bana sarıldı. Daha fazlasını yapmalı mıydım? Sorumluluk mu almalıydım? Ona zevk vermeyi mi teklif etmeliydim?

Bazı Omegalar açıkça yalvarırdı. Bunu evdeki ince duvarlardan duymuştum, özellikle de kızgınlık dönemlerinde. Ama hiçbir zaman bir Alfa için diz çökecek biri olmamıştım.

Ancak, birkaç saat daha huzurlu olmak için bile olsa Sven ne isterse yapardım.

Üç gün istemişti. Sonsuza kadar demişti.
Onun olduğumu iddia etmişti.

Peki neden şimdi gidiyor?

Yeterince iyi olmadığını mı fark etti? Sonunda kısır bir Omega'ya sahip çıkamayacağını anladı mı?

Yoksa bir yerlerde bir ipucunu mu kaçırmıştım? Daha önce bir öpücük istemişti. Belki de istediği buydu, ilgi göstermemi. Geceleri bacaklarımı ayırmak onun için yeterli değildi. Bir bebekten daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Onun için öyle olabilir miydim? Bu beni tutması için onu cesaretlendirir mi? Olaya daha sonra hazırlanmak yerine burada kalması için? Beni diğer Alfalara vermemesi için onu ikna edebilir ?

Denemem gerektiğini fark ettim. Beni tutması bir şeyler yapmalıyım.

Benden, yuvamızdan, bu anın güvenliğinden uzaklaşmaya başladı ve ben de tepki verdim. Onu yakaladım, parmaklarım saçlarına gömülürken onu kendime çektim, dudaklarım yalvaran bir öpücükle onunkini aldı.

Beni bırakma.

Bunu

mahvetme.

Her şeyi yaparım, ne olurum! Sadece kal. Lütfen kal. Lütfen kal.

Kelimeler zihnimde kaos yaratıyordu, ses tonu çaresizlik ve ihtiyaçtan kaynaklanıyordu.

Son birkaç gün hem bir hediye hem de bir lanetti. Yeni bir işkence biçimi. Beni hiç varlığından haberdar olmadığım bir hayatla tanıştırmamanın, sonra da onu benden koparıp gerçek kurtların önüne atmanın bir yolu.

Hiç ayrılmak istemedim. Bunun bitmesini hiç istemedim. Sadece onu istedim. Ve ona ağızımla, birkaç dakika daha huzurlu olması için kendi hayatımı verebileceğimi gösterdim.

"Kari." Sesi göğsümü titreten bir gürültüydü.

Onu dilimle susturdum, tam olarak bana diğer gün yaptığı şeyi yaptım, sadece daha fazla güçle ve

çaresizlik.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden kurdumun önderlik etmesine izin verdim, vücudumun dizginlerini ona verdim ve ona ne istediğimi göstermesine izin verdim. Ona. Yuvamda. Sonsuza kadar.

Bu tehlikeli bir arzu, yabancı bir umut, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir hayaldi.

Bu Alfa nazikti. Nazikti. Koruyucuydu. Bu ilgi ve sıcaklığın bir parça daha fazlası karşılığında ona her şeyimi vermek istedim. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, zihnim arzu ve uyarılarla dolu bir labirente dönüyordu.

Beni hiç beklemediğim bir şekilde kırmış, kalbime dokunmuş ve onu paramparça etmişti.

Beni bırakma, diye tekrarlardım öpücüğümle. Beni sürüyle tanıştırma. Beni ele verme. Sakla beni. Lütfen.

Avuç içleri yüzümü kavradı, hırıltısını iliklerime kadar hissettim.

Ama gücünü beni geri itmek için kullandı, bakışları ikiz ısı havuzlarıydı. "Gitmem gerek," diye mırıldandı. "Üzgünüm, Kari. Yapabilseydim seninle kalırdım."

Göğsüm çatırdayarak açıldı, nefesim bir sesle beni terk etti. Çok geç kalmıştım. Son teslim tarihimi çoktan kaçırmıştım ve şimdi onu kalmaya teşvik etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Lütfen," diye mırıldanmayı başardım, sesim bir nefeslikti ve kararlılıktan yoksundu.

Dudakları nazik bir okşayışla benimkileri okşadı, yumuşak bir veda, olabileceklerin fısıltısı. "Uzun sürmeyecek," diye söz verdi. "Yakında döneceğim ve bu geceki töreni konuşacağız, tamam mı?"

Umudum titredi ve içimde yandı, ince iplikler çözüldü ve küle dönüşerek kayboldu. "Tamam," diye mırıldandım, bunu kastetmemiştim.

Çünkü tören hakkında konuşmak istemedim.

Onun sürüsüne katılmak istemedim. Alfalar için uygun olmak istemedim. Burada, güvenli sığınağımda kalmak istedim.

Ancak başımın tepesini öpüp başka bir şey söylemeden giderken ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim. Sven ona Alfaların nasıl olabileceğini göstermesi için üç gün vermemi söylemişti. Bu şekilde kalacağına asla söz vermemişti. Ve ben de ondan bunu beklememem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Ben kısır bir Omega'ydım.

Bir eşim olamazdı. Benim onun olmamla ilgili tüm o konuşmalar sadece kurdunun başka bir dişiyle gelecek hayali kurmasıydı.

Ben değil.

Bu geceki törene katılmam gerekiyordu. Diğer Alfalarla tanış. Düşümleri için hazır ol.

Yine de burada, bu yuvada oturmuş, farklı bir kader diliyordum.

Asla gerçekleşmeyecek bir hayali dilemek.

Ne yapıyorum ben? Etrafımdaki çarşafılara bakıp her şeyin ne kadar yanlış olduğunu, buraya ait olmadığını, içgüdülerimin aklımın önüne geçmesine nasıl izin verdiğimi fark ettim.

Bundan daha iyisini biliyordum.

Alfalara güvenilmezdi. Omegaları kullandılar. Onları yok ettiler. Onları düşümlerle. Bunların hepsi çarpık bir oyun, asla anlayamayacağım zalim bir cezaydı.

Çünkü artık bir önemi yoktu.

Zamanımız dolmuştu. Onu sonsuza dek yaşatacağım anılar için kullanmıştım ve şimdi... şimdi bir sonraki aşamayla yüzleşmek zorundaydım.

Yutkundum, dökülmemiş gözyaşlarımdan oluşan bir duvarın altında görüşüm bulanıklaştı. Kime dönüşmüştüm ben? Buraya nasıl geldim ki?

Daha bir hafta önce Alpha Enrique'ye gitme konusunda içimde bir umut yeşermişti.

Yine de başka bir erkeğin kokusuyla çevrili yumuşak bir yatakta oturuyordum.

Gömleğini tuttum, başımın üzerine çektim ve yere fırlattım. Yeter artık. Artık onun hilelerine kanmayacaktım. Ben bu kurt olmazdım. Kendime izin vermeyecektim

Alfaların nazik olabileceğine inanırdım. Kendime onların gerçek doğasını hatırlatırdım. Babamın yarattığı Omega olurdum.

Steril.

Değersiz.

Bir kılıf.

Bir çığlık atarak battaniyeleri yataktan söktüm ve yere attım. Ama bu yeterli değildi. Koku her yerdeydi, duvarlarımın güvenliğini yeniden yaratma isteği güçlü ve neredeyse eziciydi.

Kurdum inleyerek geri dönmem, dağınıklığımı düzeltmem, yuvamda saklanıp Alfa Sven'in dönmesini beklemem için yalvardı.

Ne anlamı var ki? diye sordum, göğsümden bir hıçkırık koptu. Bizi Alfalarla tanıştıracak ve sikmeleri için bırakacak!

Zihnimde homurdanarak kelimeleri geçersiz kıldı.

Ama onu duyamayacak kadar uzaklaşmışım. Bu oyunla işim bitmişti. Bu hile. Bu korkunç, kötü nezaket gösterisi.

Artık yok.

Yataktan fırladım ve bükülmüş çarşaf yığınınına baktım. Beni geri dönmeye, yeniden inşa etmeye, bir Omega'nın olması gerektiği gibi olmaya çağırıyordu.

Ama ben o Omega değildim.

Ben bir hiçim.

Ben sadece düğüm için bir

aracım. Eşi olmayan bir

Omega.

Babam bana amacımı kaç kez söylemişti?

Nasıl bu kadar kolay unutabildim?

Neredeyse gülecektim, göğsüm nefret ve umutsuzlukla alevlenmişti. Burada senin için hiç umut yok Kari, diye düşündüm, içimdeki ses derin ve babamı anımsatıyordu. Sen zayıfsın. Bir Omega. Becerilecek bir şeysin.

Sallanan çenemden gözyaşları dökülüyor, kapıya doğru koşarken oda dönüyordu.

Onu yok etmek zorundaydım... bu umudu... kalbimdeki bu tereddüt bana bir nefes almamı ve düşünmemi söylüyordu. İstemiyordum.

düşünmek için. Ortadan kaybolmak istedim. Hiçbir şey hissetmemek. Ne olacağını bilmemek. Babamın yarattığı oyuncak bebek olmak.

Cansız.

Kırık.

Ölü.

Mutfağa girdiğimde boğazıma bir çığlık düğümlendi, gözlerim bıçaklara takıldı. İki tane kaptım ve yatak odasına geri koştum, yuvaya nişan aldım, onu ve temsil ettiği her şeyi yok etmem gerekiyordu.

Hissetmeme izin yoktu. Bu hayale, bu fanteziye, bu gerçek dışı hayata sahip olmama izin verilmedi.

Güvenlik diye bir şey yoktu.

Alfa Sven benim değildi.

Ben tüm Alfalara aittim, sadece birine değil. Çiftleşme yok. Aşk yok. Bağ yok. Sadece kızıştırılacak, işaretlenecek ve kullanılacak bir şey.

Onu kullanmak istemiştım.

Ama başarısız oldum. Onun yerine bu kabul edilemez duruma düştüm.

Bu kadar yeter. Benden bu kadar. İşimiz bitti.

Bir çığlık atarak yatağı defalarca bıçakladım, iki elim de kokuyu ve yuvamızı yok etmek için çalışıyordu. Ama yeterli olmadı. Anılar kalbime ve ruhuma işlemiş, beni bu karmaşanın içinde dizlerimin üzerine çöktürmüştü.

"Öl!" Yuvanın yok olmasını, bu duygunun beni yalnız bırakmasını, beni katatonik bir duruma geri götürmesini ve sessizliğe boğmasını isteyerek çığlık attım.

Zamanın izini

kaybettim. Uzay.

Bıçaklamaya devam etti. Bıçaklamaya. Bıçaklamaya.

Bıçakları kaybettim, tüyler ve parçalanmış çarşaflardan oluşan karmaşa onları Sven gibi kokan kabarık bir bulutun içine çekti.

Daha fazla gözyaşı döküldü, görüşüm bir renk ve acı arkasında örtüldü. Bir hıçkırıkla dağınıklığın içine çöktüm, bitmesini istiyordum, hissetmemeye ihtiyacım vardı, sadece beni şimdiki zamanda topraklayan derinlerde keskin bir his hissettim.

Bana ameliyatı hatırlattı, çok uzun zamandır yaşamadığım bir acıydı. Kızıışmadan daha kötüydü. Ara sıra olan ısırtıklardan daha kötüydü.

Karnımı tuttum, acı içinde bağırdım ve cildimdeki yapışkan hissi görünce gözümü kırptım. Elimi kaldırdığımda koyu kırmızı rengi fark ettim.

Bir yerimi mi yırttım? Başım dönerek merak ettim, görüşüm bir yanıp bir sönüyordu.

Birden kendimi inanılmaz sersemlemiş hissettim. Ve hasta. Çok, çok hasta.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için bir avucumu ağzıma, diğerini de karnıma bastırdım. Acı daha da kötüleşti, vücudum tepki olarak sarsıldı ve boğazımda alçak bir inilti uyandırdı.

Tanrım... Nefes alamıyordum. Kesici acı akciğere doğru kaymış, beni bacaklarımı düzeltmeye ve sırt üstü dönmeye zorlamıştı.

Ben göremedim.

Karanlık beni içine çekmişti. Ama bu düşüncelerimi uyuşturan iyi türden bir karanlık değildi. Hayır, damarlarımda dolaşan azabın her zerresini hissediyordum.

Ben... Sanırım ölüyorum, bir anlayış dalgasıyla fark ettim. Sonunda gerçek huzuru deneyimleyebilecek miyim?

Göz kırptım. Ya da öyle sandım.

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılırken kalbim küt küt atmaya başladı.

Hayır, kendi kendime fısıldadım. Ben zaten huzuru yaşadım. Alfa Sven ile.

Ölümcül bir dilek.

Ölmekte olan bir anı.

Güzel bir umut anı.

Mezarıma götüreceğim bir tane. Beni gömülmeye layık gördüklerini varsayarsak. ettim, bedenim

büyük bir çam ağacının altında, kar ve buzla çevrili.

Alfa Sven yanımda durdu, büyük avucu yüzümü kavradı, yüz ifadesi üzgündü.

Evet, kendi kendime fısıldadım. Gerçek fantezi bu. Bir Alfa'nın benimle yeterince ilgilenmesi... ölümde bile yanımda olması.

Zihnimde o rüyayla uykuya daldım. Bir parçam bir daha uyanmamayı umuyordu.

Ve başka bir kısmı... gerçekten benim olmasını istediğim bir Alfa'nın kaybının yasını tutmak.

Belki bir sonraki hayatımda.

Ya da belki sadece rüyalarımda.

Sanırım... Sanırım seni sevebilirdim, Sven. Bana huzur verdiğin için teşekkür . Üç günümüz için teşekkür .

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

S V E N

Kaz, seksapeli yüksek Winter'ı alandan uzaklaştırırken babamın yanında durdum. Kari'nin koyu renk gözleri tutkuyla parlarken, babam dişisine resmen sahip olmanın verdiği memnuniyetle mırıldandı. Gösterinin çoğunu kaçırmıştım, Kari'nin beklenmedik öpücüğü yüzünden gecikmiştim.

Tadı çok güzeldi ama ondan akan çaresizlik beni kontrol altında tutuyordu. Onu o halde kabul edemezdim. Buna neyin sebep olduğunu da anlamamıştım.

Son birkaç günü birbirimizi tanımakla geçirmiştik ve bir kez bile bana bu şekilde sarılmamıştı. Ona dönmek ve bu davranışına neyin sebep olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Yine de sebebin hoşuma gitmeyeceğinden şüpheleniyordum, bu da göğsümde zonklayan bu garip sıkışma hissini açıklıyordu.

Rahatsızlığın geçmesini dileyerek yumruğumla ovuşturdum. Ama daha da kötüleşti. Sanki bir şeyler ters gidiyordu ve ben buna neyin sebep olduğunu anlayamıyordum.

Anlamsız bir düşünce.

Ama bu kurdumu rahatsız etmesine engel olmadı. İçimde sinsice dolaşüyor, eşi olarak gördüğü dişiye dönmek için sabırsızlanıyordu.

Elimi büktüm ve birkaç saat önce beni ısırdığı yere baktım, dudaklarım iki yana seğirdi. En azından kalbime bir sızı daha saplanana kadar.

"Ne oldu?" diye sordu babam sessizce, dikkati dağılmakta olan sürü üyelerindeydi. Bu, etrafındakilerin sürekli farkında olmasını engellemiyordu. Bu onun hayranlık duyduğum ve bir gün kendimde de mükemmelleştirmeyi umduğum bir özelliği idi.

"Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum," diye itiraf ettim. O benim babam ve Sektör Alfa'm olduğu için ondan hiçbir şey saklamadım. Bu yüzden Kari'ye sahip çıkma niyetim konusunda açık ve net davranmıştım. "Ben ayrıldığımda çok"-durakladım, doğru terimi düşündüm-"duygusaldı, üzgün değildi, daha çok yapışkandı. Ve bu bana doğru gelmiyor."

"Nasıl yapışkan?"

"Kalmam için bana yalvardı."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu bir gelişme."

"Evet, ama bu doğru gelmiyor." Ve sorun da tam olarak buydu. Onunla kalmamı istemişti, bu da kurdumun sevinmesine ve tüylerinin diken diken olmasına neden olmalıydı. Bunun yerine, huzursuzca volta atıyor ve beni ona geri koşmaya çağırıyordu.

Yüzü bana dönüktü, ifadesi dalgındı. "Hangi açıdan doğru gelmiyor?"

Hissettiklerimi nasıl ifade edeceğimi düşündüm. "Kalmamı isteyerek ilerleme gösterdiği için memnun olmalıyım. Ama tek hissettiğim derin bir korku. Sanki bir şeyler gerçekten yanılmış gibi." Göğsümü tekrar ovuşturdum, kurdum içimde hırlarken yüzüm buruştu, sabrı azaldı. "Hayvani tarafım ona gitmemi istiyor. Bir şey için endişeleniyor."

Babamın mavi gözleri kurt bakışlarıyla titriyor, gözbebekleri parlıyordu. "Onu ısırдын mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Ama daha önce beni ısırıldı." Kaşları kalktı. "Seni ısırıldı mı?"

"Ona varsayımsal bir soru sordum ve o da elimi ısırarak cevap verdi. Bu onun doğuştan gelen sahiplenme duygusunun bir sonucuydu." Beni son derece memnun eden ama şimdi rahatsız edici hissettiren bir şey.

Bir şeylerin çok yanlış gittiğine karar verdim ve sadece bir blok ötedeki binaya baktım. Düşünmeden ona doğru bir adım attım ve kendimi durdurmak için başımı salladım.

Ancak babam hareket etmeye başladı. "Hadi gidelim." "Ama tören-"

"Bitti," diye araya girdi. "Hepsi dağılmayı bitirecek ve tatlı ziyafetine hazırlanmak için evlerine gidecekler."

Başımı salladım ve onu takip ettim, kurdum kaçmam için bana yalvarıyordu. "Bunu ona babasının yaptığını söylemiştin," dedi.

hızını artırdı. "Muhtemelen onun kısırlığını kalıcı hale getirmedi, bu da kurdunun onun sana ait olduğu konusundaki ısrarını açıklıyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf ettim. Çünkü en başından beri, kısır olduğunu bilsem bile, onun benim olduğunu hissetmiştim.

"Yani seni ısırması gizli bir bağlantı başlatmış olabilir," diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

Onun sözleriyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, kurdum öncekinden daha da tedirginleşti. "O zaman bu demek oluyor ki..." Hızım koşuya dönüştü, içgüdülerim beni ele geçirdi.

"Bağlantı aracılığıyla bir şeyler hissediyorsun. Bir şeylerin ters gittiğini böyle anlarsın."

Babam yarışı bitirdiğinde ben koşuyordum, onun ayakları da aynı hızla ilerliyordu. Beş yüz yaşının üzerindeydi ve genellikle bir yarışta beni yenebilirdi ama bugün değil.

Binaya ilk ben ulaştım, içeri daldım ve saatimle asansörü çağırdım. Kurdum merdivenleri kullanmamı istiyordu ama sonuçta daha yavaş olacaktı.

Ben yaklaşırken kapılar açıldı, ben onun katının şifresini girerken babam da hemen arkamdaydı.

Her geçen saniye içimdeki korkunun arttığını hissediyordum.

"Süitte keskin bir şey bıraktın mı?" diye sordu babam, bileğinin üzerinde bir ekran geziniyordu.

Paketin doktorunun numarası başparmağının hemen üzerinde titreşiyor.

"Sence kendine zarar mı verdi?"

"İntihara meyilli olduğun konusunda sizi uyarmıştım," diye homurdandı. "Süitte kesici aletler mi bıraktınız?"

"Evet," diye fısıldadım, duruşum aniden dengesizleşti. "Ben... Ben düşünmedim..."

"Açıkça," diye tersledi ve katının kodunu tuşladı.

Yumruklarım sıkıldı. "Lanet olası pençeleri var," diye tısladım. "Onları ondan alamam."

Bana baktı. "Belki de bu yüzden onu daha önce tasmaladılar, kurdunu kontrol altında tutmak için."

Bu düşünce beni çileden çıkardı. "köle yapmak için tasmaladılar."

O cevap veremeden kapılar açıldı. Artık onu dinleyecek havada değildim. Hızla ilerledim, tanıdık metalik koku içimdeki kurdu çıldırtıyordu.

Ağırdı.

Etkileyiciydi.

Ve havada yoğun.

Oh, Kari, ne yaptın sen?

Kapıdan geçip yaşam alanına koştum, kokuyu takip ettim.

Kalbimi mideme indiren bir sahneye. Kan.

Tüyler.

Parçalanmış yapraklar.

Ve çıplak bir Omega, parçalanmış bir yatağın ortasında sızıp kalmıştı.

Yuvamızı yok etmişti. O... O kendini bıçakladı yuvamızda.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü. Bıçak karnının derinliklerine saplanmıştı, açısı muhtemelen ciğerlerinden birini delmişti.

"Siktir," diye nefes aldım, ellerim onun üzerinde geziniyordu. "Siktir!"

"Sakın çıkarma," dedi babam ısrarla.

"Hadi canım," diye tersledim onu. "Onu hayatta tutan tek şey bu!"

Eğer bıçağı çekmiş olsaydı, ciğerlerini su basmış olacaktı. Kurtlar pek çok şeye dayanabilirken, sadece en güçlüleri kendi kanında boğulmaya dayanabilirdi.

Bunu kendine yaptığını düşünürsek, böyle bir şeyle savaşmaya çalışacağından şüpheliydim. Ölümü hoş karşılardı.

Yuvamızda.

Kurdum öfkeyle hırladı, sonra solgun tenini görünce sızlandı. Çok kırılğan ve kırık görünüyordu. Zar zor yaşıyordu.

Havlular yanıma düştü, babam iyileşme modundaydı. Onları yaranın etrafındaki alanı örtmek için kullandım ve kanamanın bir kısmını durdurmaya yardımcı olmaya çalıştım.

"Doktor Pal-"

"O zaten yolda," diye araya girdi babam. "Onun için mırıla. Ona güç ver. Burada olduğunu bildiğinden emin ol."

"Bu ona yardımcı olacak mı?" Küçük dişiye şaşkınlıkla bakarak sordum. "Yuvamızda kendini öldürmeye çalıştı." Bu birlikte geleceğimiz için pek de iyi şeyler ifade etmiyordu. Şu anda istediği son şey benim mırlamam olabilirdi.

"O senin mi değil mi?" diye sordu babam.

Kurdum onun sözlerinin iması karşısında hırladı, duruşu hâlâ bu dişinin ona ait olduğu konusunda kararlıydı. Kırılmış ve eş olmak yerine ölümü tercih etmiş olsa bile.

"Bana üç gün önce onunla ilgilenmenin ve onu iyileştirmenin senin görevin olduğunu söyledin. Ya bunu kabul et ya da yolumdan çekil."

Babamı sevdiğim anlar da oldu, ondan nefret ettiğim anlar da. Bu an ikisinin karışımıydı.

Dişlerimi sıktım ve Kari'ye odaklandım. Onu çevreleyen katliama ya da bu sahnenin uyandırdığı duygulara değil, benim olduğunu düşündüğüm Omega'ya.

Kalbi kulaklarımda dengesiz bir şekilde atıyor, nefesleri minyon formundan titreyerek çıkıyordu. Yarasını sarsmamaya dikkat ederek onunla birlikte pisliğin içine kaydım ve sıcaklığımı hissetmesine izin verdim. Benim korumamı. Gücümü. Mırıltımı.

Ona burada olduğumu ve bunu atlatmasını sözsüz olarak söyledim. Ve bundan sonra ne olacağını düşünme dürtüsüyle savaştım.

Önemli olan tek şey onun hayatta kalmasıydı.

Ondan bu kadar kolay vazgeçmeyeceğimi bilmesi gerekiyordu. Benim kurdum inatçı bir Alfa'ydı ve bir meydan okumadan kaçmayı reddediyordu.

Hoşuna gitse de gitmese de o benimdi.

Saniyeler dakikalara dönüştü, sonra yeni bir varlık geldi. Babam doktorla alçak sesle konuşarak dikkatimi dağıtmaması için onu uyardı. Doktor bedeniyle ilgilenirken ben de ruhunun hayatta kalmasını sağlıyordum.

Bu bir hassas dansıydı. Yorucu. Çileden çıkarıcı.

Yürek parçalayıcı.

Ama bunu onun için yaptım, bir sağlık ekibi onu dikkatlice taşımak için geldiğinde elini tuttum. Asansöre girerken yüzündeki saçları fırçaladım. Binadan onu korudum. İskandinav Sektörü'nün tıbbi bölümüne doğru ilerlerken yüzünün ve parçalanmış halinin görünmesini engelliyordum. Sağlık ekibi onu ameliyat odasına götürürken daha yüksek sesle mırıldandım. Onlar ameliyat ederken benim nefes alış verişimin onunkiyle aynı olmasını sağlamak. Ve onu hasta odasına getirdikten sonra alnına serin bir havlu koymak.

Çok uzun sürmemişti, yara düşündüğüm derin değildi.

Bıçağın ona kuvvetle girdiğini ama ciddi bir hasar verecek kadar olmadığını söylemişlerdi. Kurt genetiği ve gelişmiş tıbbi teknikleriyle, önümüzdeki birkaç saat içinde uyanacak ve bir gün içinde büyük ölçüde iyileşecekti.

Ancak, bu sadece fiziksel yaralarına atıfta bulunuyordu, duygusal yaralarına değil.

Kızgındım. Perişandım. Kafam karışmıştı. Ve sayısız başka duygu.

Yine de onun için mırıldanmayı hiç bırakmadım.

Onu kendi kargaşamdan üstün tuttum, hala burada olduğumu, onu yalnız başına acı çekmeye bırakmayacağımı bilmesine ihtiyacım vardı.

Ama babamın benim için başka planları vardı. Bu geceki kutlamalar için giyinmiş olarak geldi ve hasta odasının kapısına bir takım elbise çantası astı. "Sen ilgileniyorsun," dedi. "Sen üstünü değiştirirken ben ona göz kulak olurum."

"Onu bırakmayacağım."

"Öylesin," diye karşılık verdi. "Ama sadece bir saatliğine." Ona ters ters baktım. "Varlığıma ihtiyaç yok."

"Tam tersine, buna çok ihtiyaç var. Kazek bir Omega eş aldı. Hem de herhangi bir Omega eşini değil, Snow Frost'u. Alfa Vanessa herkesin duyması için bir iletişim gönderdi ve Kazek'le dayanışma içinde olmanız için size ihtiyacım var."

Çenem titredi. "Beni cezalandırıyorsun."

"Seni cezalandırmama gerek yok, Sven. Bugün zaten yeterince şey yaşadın. Artık niyetinin etrafında keskin nesneler bırakmaman gerektiğini daha iyi bileceğini varsayıyorum."

Suratına yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü Kari'nin başına gelenlerin benim suçum olduğunu ima ediyordu. Ve evet, suçun bir kısmı kesinlikle benim ayaklarımın altında olsa da, kendine zarar verme seçimini o yapmıştı.

"Kurduna tasma takmayacağım," dedim giysi çantasının fermuarını açarak. "Ne kadar intihara meyilli olduğumumda değil, onu hayvanından ayırmak çözüm değil." Eğer bir şey varsa, tüm bunların suçlusu bu gibi görünüyordu. Kurt içgüdülerine hiç güvenmiyordu.

Onları kışkırtmadığım sürece. Elimi ısırdığı iddiası gibi. Ama onun dışında, sürekli kafasının içinde yaşıyor gibiydi, gözünün önünde durmasına rağmen sürekli başkalarından korkuyordu.

Kari'nin kurdu benden hoşlanıyor gibiydi, en azından tepkilerini yönlendirecek kadar. Yuvasını inşa eden onun kurduydı.

Beni ısırın kurdu. Daha birkaç saat önce beni öpen kurdu.

Kişi olarak Kari değil.

"Siz dönene kadar burada gözetim altında tutulacak," dedi babam düşüncelerimi bölerek. "Doktor Palmer'la çoktan konuştum ve en az bir saat daha uyanmayacağını düşünüyor. Yani gittiğinizi fark etmeyecek bile."

"Onun için mırıldanmamı söyleyen sendin," diye mırıldandım, gömleğimi çıkarıp resmi kıyafetlerimi giymek gibi sıkıcı bir sürece başladım.

"Ve sen yaptın. Şimdi iyileşiyor. Belki de son kısmı kendi başına yapmasına izin vermek akıllıca olur, böylece ne yaptığını düşünebilir."

Kot pantolonumu bir çift elbise pantolonuyla değiştirirken bunu düşündüm. Annem muhtemelen ruh halime uyacağını bildiği için tamamen siyah bir takım seçmişti. Tabii bugün olanları bildiğini varsayarsak. Annemle babam birbirlerinden nadiren sır saklardı, bu yüzden muhtemelen biliyordu.

"Uyandığında gitmiş olmamı istiyorsun," diye cevap verdim sonunda, taktığını düşünerek. "Kokulardan varlığını hissedecek ama gittiğimi bilecek. Ve sen de ona beni ve korumamı kaybetmeyi düşünmesi için o anı vermek istiyorsun."

Mavi gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. Yine de, "İşte şimdi bir Alfa gibi düşünüyorsun," dedi.

"Ben her zaman bir Alfa gibi düşünürüm," diye verdim. "Ben senin lanet olası oğlunum."

"Bir Sektör Alfa," diye düzeltti. "En iyi dersler fazla müdahil olmadan öğretilenlerdir."

"Sanırım bu yüzden Vanessa'nın mesajını sektöre göstermeyi ve Kaz'ı harekete geçirmeyi planlıyorsunuz."

Şimdi gülümsedi. "Sen gerçekten benim oğlumsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve giyinmeyi bitirdim. Sonra kıyafetlerimi bilerek Kari'nin yanına koydum.

onlara ihtiyaçı olacaktı. "Bir saat," dedim ona. "Sana sadece bu kadar veriyorum."

"İhtiyacım olan tek şey bu," diye cevap verdi, kapıyı işaret ederek. "Hadi gidip biraz tarih yazalım."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

K A R I

HER ŞEY ACIYORDU. Başım. Vücudum. Kalbim. Yutkundum ama boğazım taş gibi gıcırdıyordu.

İnledim, ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordum ama bir yandan da bilmekten dehşete düşmüştüm.

Bir Alfa'nın... Sözlerimi yarıda kestim, etrafımdaki Alfa kokusuyla burnum seğirdi. Sarı saçlı ve mavi gözlü güzel bir erkeğin görüntüsü düşüncelerime sızarak içimdeki kurdu uyandırdı. Sven.

Bunu bana o mu yaptı? Kaşlarımı çatarak merak ettim. Hayır. Hayır, Sven beni güvende hissettiriyor. Rahat. Sıcak.

Kokusuna daha da sokuldum, yumuşak pamuk içimdeki kargaşayı yatıştırmaya yetti. Sadece bir an için. Kısa bir nefes. Bir anlık zaman.

Ta ki bana acı veren şeyin anısı aklıma gelene kadar.

Yuva. Onu yok etmişim. Sonra düştüm ve bir şey beni bıçakladı.

Tekrar inledim, detayları hatırlamaya çalıştım ama beynim benim emrim altında çalışmayı reddetti. Sisliydi. Bitkin düşmüştü. Kazayı hesaplayamıyordu.

Sesler zihnimden süzülüyordu, bir kadın Snow Frost'tan bahsediyordu. Kelimeleri ya da nereden geldiklerini tam olarak kavrayamadım.

Gözlerim açılmayı reddediyordu ama uyanıktım.

Ne oluyor?

Yedi gün ve Snow Frost'un yerini bulmaya çalışmakla ilgili bir şey.

Adı Winter, diye düşündüm sese döndüğümde. Ve o kayıp değil. Onu daha yeni görmüştüm... Ne zaman? Kaşlarım çatıldı, zaman kavramım her zaman olduğu gibi beni hayal kırıklığına uğrattı.

Göz kapaklarımı kaldırmayı tekrar denedim. Yarıldılar ve içine gömülmüş insanların olduğu beyaz bir duvar ortaya çıktı. Bu doğru olamaz. Gözlerimi kısıtım, sahneyi ayırt etmeye çalışıyordum ki bir erkek sesi bastırıcı kullanan bir Omega'dan ve Aynalar Kraliçesi'nin onu nasıl düğümleyerek öldürmeye çalıştığından bahsetmeye başladı. "O artık İskandinav Sektörünün Kışı. Benim Kış'ım. Benim eşim."

Evet, kabul ettim. Adı Winter.

Boğazımdaki taşları temizlemeye, insan duvarına daha net odaklanmaya çalıştım ama bedenim henüz tam olarak çalışmaya hazır değildi. Bilinçsizlik ve bilinç hali arasında kaybolmuştum, etrafımın farkındaydım ama onlara cevap veremiyordum.

Gözlerim tekrar kapandı, bulanık sahneyi engelleyerek aşağıdan yukarıya doğru anlamaya çalıştım.

Ancak sesler tekrar içeri sızdı, bir Omega'nın hayatını tehdit etmenin bedelini Aynalar Kraliçesi'ne ödetmekle ilgili bir şeyler söylüyordu.

Alfa Vanessa mı? Kaşlarımı çatarak tahmin ettim. Ne dinliyorum ben? Neredeyim ben?

"Kış Sektörü ile nasıl başa çıkılacağına dair karar, Kış'ın eşi olarak hakkı olduğu üzere Alfa Kazek'e bırakılacak." Derin erkeksi ses tonu odamda yankılanarak beni tekrar gözlerimi açmaya zorladı.

Alfa Ludvig'i tanıdım, sesi hatasızdı.

Sarışın kafasının arkası duvarımdaydı, tıpkı resmi kıyafetler giymiş diğerleri gibi. Bunun bir video olduğunu fark ettim. Bir çeşit canlı yayın.

Ama bunu neden gördüğüme dair hiçbir fikrim yoktu ve kaynağını bulmak için başımı kaldırıp odama bakamıyordum. Ne de

konuşabilirmişim gibi görünüyor.

"Mükemmel," diye devam etti Alfa Ludvig. "Hepimizin Alfa Kazek'in karar verme hakkı ve Kış'ın İskandinav Sektöründe kalması konusunda nasıl ilerleyeceğimiz konusunda hemfikir olmamızdan memnunum. Özellikle de Vanessa tarafından Alfa Enrique'nin yarın Snow Frost'un nerede olduğunu görüşmek üzere bizi ziyaret edeceği konusunda bilgilendirildiğim için."

Alfa Enrique mi? Kendi kendime tekrarladım, içime bir umut dalgası yerleşti.

"Ne?" diye sordu Kış'tan bahseden Alfa, kara gözlerini Alfa Ludvig'e dikerek tüylerimi diken diken etti.

Evet, Kış'ın Alfa'sı korkunçtur, diye düşündüm titreyerek. Bunu ona daha önce de söylemiştim ama şimdi elimde duvardan bana bakan bir kanıt vardı.

"Evet, görünüşe göre Omega Kari'nin mülkiyet haklarını da tartışmak istiyor," dedi Alfa Ludvig, dudaklarımın aralanmasına neden olarak.

"Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye tersledi Alfa Sven, tepkisi göğsümden keskin bir nefes çekmeme neden oldu. Diğer birkaç kişi de benzer tepkiler verdi, solukları ekranda somut ve içten bir şekilde hissediliyordu. Az önce Sektör Alfa'sıyla tehlikeli bir tonda konuşmuştu.

Yaşlı Alfa'nın oğlunun patlamasına tepki vermesini beklerken tüylerim diken diken oldu.

Lütfen ona zarar verme, diye fısıldadım içimden. Lütfen Alfa Sven'e zarar verme.

"Omega Kari'nin İskandinav Sektörüne katılmak istemediği açık olduğundan, Alfa Enrique onun serbest bırakılması için pazarlık yapma hakkına sahiptir," dedi Ludvig, sesi soğuk ve baskındı. "Ayrılmak istediklerinde Omega'ları bölgemde kalmaya zorlamaya alışık değilim."

Göz kırptım. Ne oldu?

Zihnim iki düşünce arasında bölündü. Alfa Enrique serbest bırakılmam için pazarlık mı yapmak istiyor? Alfa Ludvig gitmeme izin verecek mi?

Bu... bu tipik bir Sektör Alfa davranışı değildi. Omegalar gıpta edilen seks oyuncaklarıydı. Neden bir şey yapmama izin versin ki?

Sven sinirlenerek sessiz bir küfür savurdu. Öfkeli ifadesi incinmişlikle karıştı. Alfa'sı az önce ona beni tutamayacağını söylediği için mi? Yoksa bu bakışın başka bir sebebi mi vardı?

Kaşlarımı çatarak aşağıya baktım. Anlamıyorum.

Bu, onun huzurunda dile getirdiğim ortak bir ifadeydi ve şimdi düşüncelerimde tekrar tekrar duyuyordum. Sadece durumu kavrayamadığım için değil, bir seçeneğe sahip olma fikri beni huzursuz ve şaşkın bıraktığı için.

İstersem . Ama istiyor muyum?

Alfa Ludvig İskandinav Sektörüne katılmak istemediğimi düşünüyor gibiydi. Ancak ben bunu hiç söylememiştim. Çünkü kimse bana ne istediğimi sormamıştı.

Ben bir insan değil, bir şeydim. Seçme şansım yoktu.

Yine de, kalmam ya da gitmem bana bağıymış gibi konuştu.

Ve Alfa Enrique serbest bırakılmam için pazarlık yapmaya geliyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, zihnim arzularımla çelişiyordu. Bu düşünce beni rahatlatmalı ve mest etmeliydi ama Alpha Sven'in ekrandaki ifadesi düşüncelerimde yer etmeye devam etti. Tek görebildiğim gözlerindeki hüznün, dudaklarının aşağı doğru yumuşak eğimi ve alnındaki endişeli çizgilerdi. Deliydi ama aynı zamanda çaresizdi. Üzgündü. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu, oyuncağını kaybetmek üzere olan bir Alfa'nın bakışı değildi.

Bu, değerli birini kaybetmek üzere olan bir adamın bakışıydı. Bu ifadeyi tanıdım çünkü Alfa Yusuf da Savi elinden alındığında benzer bir ifade takınmıştı. Öfkeli ama bir o kadar da kırgındı. O da aynı şekilde hissetmişti.

Alfa Ludvig, Alfa Kazek'e nasıl devam etmek istediğini sorarken konuşma devam etti. Zamandan bahsediliyordu ama ben duymazdan geldim. On beş saat benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Alfa Sven'in sesini duyana kadar tekrar dinlemeye başladım.

"Bu tehlikeli oyunda oğlunu riske atıyorsun," dedi sessizce ve gözlerini açmama neden oldu. Diğer grup arkadaşları arkalarındaki balo salonunda sosyal sohbete dalmışken o, babasıyla birlikte odanın bir kenarında duruyordu.

Alfa Sven'in sürekli bahsettiği tören bu olmalıydı. Hayal ettiğim gibi değildi, arkasındaki kurtların hepsi insan formundaydı ve birbirlerine gülümsüyor ya da gülüyorlardı. Ayrıca çeşitli tatlılar yiyor gibi görünüyorlardı. Aç ya da kızgın Alfalar yoktu. Sadece... sosyalleşen bir sürü. Sanki gerçekten arkadaşarmış gibi.

"Eğer Enrique Kari'yi yanına alırsa, o zaman ben de onun peşinden gitmek zorunda kalırım," diye devam etti Alfa Sven. "Kurdum başka bir alternatifine izin vermez."

"O halde onu evcilleştirmenin bir yolunu bulmanızı öneririm," diye yanıtladı Alfa Ludvig. "Yoksa onu senin için evcilleştirmek zorunda kalacağım."

Alfa Sven alçak sesle ve derinden hırladı, sesi omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. "O benim."

"Yine de davranışları senin olmak istemediğini gösteriyor," diye karşılık verdi, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Bir Omega'da istediğin şey gerçekten bu mu Sven? Ortak olmayı reddeden bir dişi mi? Seninle birlikte olmaktansa güvenli sığınağında kendini bıçaklamayı tercih eden bir dişi mi?"

Kaşlarım kalktı. Kendimi bıçaklamadım.

Ama Alfa Sven bunu söylemedi. Onun yerine ifadesi daha da düştü, yüz hatlarındaki umutsuzluk göğsümü sızlattı.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Nedenini bilmiyorum..." Sözünü yarıda kesti, yutkunurken boğazı düğümlendi. "O kadar çok şey yaşadı ki. Ne istediğini bildiğini sanmıyorum. İskandinav Sektörüne katılmayı reddettiğini söylemek haksızlık olur. Bunun ne anlama geldiğini henüz anlamadı. Daha fazla zamana ihtiyacı var."

Babası uzun bir süre onu düşündü. "On beş saatin var."

Alfa Sven'in çenesi sertleşti. "Bu yeterli değil ve bunu sen de biliyorsun."

"O zaman burada vakit kaybetmeyi bırakıp Omega Kari'nin yanına dönmenizi öneririm. Henüz uyanmadıysa bile yakında uyanacaktır." Omzunun üzerinden doğrudan bana baktı. "Belki de bir mesaj iletmek için kendine zarar vermek yerine sana neye ihtiyacı olduğunu söyleyecektir."

Yüreğim ağzıma geldi. Bu mesajın benim için olduğu çok açıktı. Çünkü ekran yarım saniye sonra kayboldu ve beni yatakta yalnız ve inler halde bıraktı. Yabancıydı. Soğuktu. Sterildi. Tıpkı vücudum gibi.

Yakınlarda bir boğaz temizlendi ve irkilmeme neden oldu. Sonra yumuşak kahverengi gözlü bir erkek, ayaklarımın dibindeki yatağın etrafından dolanarak yüzüme doğru yürüdü. "Merhaba Kari," dedi nazik bir ses tonuyla. "Ben Doktor Palmer. Alfa Ludvig bu geceki töreni izlemek isteyebileceğinizi düşündü. Bu yüzden duvarda oynuyordu."

Ne söyleyeceğimi ya da nasıl tepki vereceğimi bilemeden ona göz kırptım. Midemde bir rahatsızlık hissi belirdi, yüzüm buruştu ve boğazımdan bir inilti daha çıktı.

"Bıçak yaranız temizlenip bandajlandığına göre çabuk iyileşirsiniz. Ama önümüzdeki birkaç saat boyunca fazla hareket etmemeni öneririm. Dinlenmen gerekiyor ve benim görevim de burada durup kendine daha fazla zarar vermemeni sağlamak. En azından Alfa Sven dönene kadar. O yüzden aklına komik fikirler gelmesin."

Ona kaşlarımı çattım. Kendime daha fazla zarar vermek mi? Sanki bunu bilerek yapacakmışım gibi?

"I..." Ne söyleyeceğimden emin değildim, sözleri zihnimde kafa karıştırıcı bir düşünce girdabında yankılanıyordu.

"Odanızdaki tüm kesici aletler kaldırıldı. Eğer yer değiştirmeye çalışırsan, seni tekrar insan formuna sokmak için emir aldım," diye ekledi.

Kaşlarım çatıldı. Şimdi de yer değiştiremeyecek miyim?

"Çok şey yaşadığınızı anlıyorum ama kendinizi bıçaklamak çözüm değil," diye devam etti, ses tonunda bir kınama notu vardı.

"Kendimi bıçaklamadım," diye cevap verdim, beni tanımayan bu kurdun yapmadığım bir şey için beni kınamasına sinirlenmişim. Kelimeler boşuk boşuk çıksa da, kaşları kalktığı için onları duyduğu belliydi.

"Karnında bir biftek bıçağı vardı."

"Çünkü üzerine düştüm," dedim ona, damarlarımda yoğun bir kızgınlıkla. Neden kendimi bıçaklayayım ki? yeterince acı çekiyorum. Ve kendimi bıçaklayacak olsam bile, bu kesinlikle karnıma olmazdı!

"düştün," diye tekrarladı, inanamayarak.

"Ben... Ben bıçakları düşürdüm..." Ve gerisini hatırlayamadım. Ama kendimi bilerek bıçaklamayacağımı biliyordum. "O olmadan da yeterince acı çekiyorum."

Kaşları çatıldı, sonra yavaşça başını salladı. "Evet, tellerin oldukça acı verici olduğunu tahmin ediyorum."

"Hangi teller?" sordu arkamdan yeni bir ses.

Alfa Sven.

Doktor Palmer hemen Doğruldu, onun Gözleri ani bir teslimiyet gösterisiyle yana kaydı. Alfa Sven'in yaklaştığını duymamış olmalıydı, tıpkı benim onu hissetmediğim gibi. Ama etrafımda onun kokusu varken, sanki yokken bile yanımdan hiç ayrılmıyormuş gibi hissediyordum. Doktor, "Karnındaki kablolar efendim," dedi. boğazını. "Yarasını temizlerken fark ettim." "Ve onlardan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Evet efendim," diye ısrar etti doktor. "Alfa Ludvig'e."

Alfa Sven alçak bir hırıltı çıkardı. "Tabii ki yaptın." Yatağa yaklaşırken sıcaklığı sırtımı örttü. "Onları nasıl çıkaracağınızı konuştunuz mu?"

Doktor Palmer, "Hayır, bana verilen emir röntgenlerini çekip Andorra Sektörüne göndermek," diye cevap verdi. "Ama intihar girişiminden sonra iyileşene kadar ."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "İntihar mı?" Yarı kahkaha, yarı hırıltıyla çıktı. "Sence ben... kendimi öldürmeye mi çalıştım?" Boğazımdaki ağrıyı artık hissetmiyordum, cılız sesim rüzgârda tıslıyordu. "Karnıma bir bıçak saplayarak mı? Her zaman acıyan yerime mi?" Bunu bir kavram olarak düşünebildiği için bile öfkeliydim. "Bunu neden ki?"

Hiç mantıklı değildi.

"Yuvayı yok ettim çünkü işimiz bitmişti... Üç gün... bitmişti. Yapmadım... Yapmazdım..." Düşünmeye daldım. Çünkü evet, kendime zarar verebilirdim. Ama... "Öyle değil. Karnımdan değil. Belki balkondan aşağı. Hızlı bir şey. Ama öyle değil."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama üzüntüden çok hayal kırıklığından kaynaklanıyordu.

Bu kurtlar beni anlamıyordu. Onları suçlayamazdım bile çünkü ben de çoğu zaman kendimi anlamakta başarısız oluyordum. Ya da bu durumu. Ya da hayatımla ilgili herhangi bir şeyi.

Kaybolmu

ş

hissettim.

Umutsuz.

Tek

başıma.

Kollarımı karnımı korumak istercesine sardım ve bir topun içine kıvrıldım. Canım yanıyordu, içimdeki acı damarlarımdan sinir uçlarıma doğru ilerliyor ve hıçkırıklara boğulmama neden oluyordu. Ama küçük olmak istiyordum. Kaybolmak. Artık var olmamak.

Bunu bilerek yaptığımı düşünüyorlar, diye düşündüm, sayıklayarak ve öfkeyle. Sayısız başka duygu zihnime hücum etti, her biri zihinsel bariyerlerimi aştı ve hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istememe neden oldu.

Ölümü arzuluyordum. Ama aynı zamanda yaşamı da arzuluyordum. Onu arzuluyordum. Alfa Sven. Kokusunu. Mırıltısını. Dokunuşunu. Kollarını bana dolmasını ve beni güvende tutmasını arzuluyordum.

Hepsi bir fanteziydi. Sonsuza dek rüyalarımda yaşayacağım bir hayal.

Gözlerimi kapadım, var olmasını diledim ve yatağın

arkamda kaydığını hissettiğimde iç . Sıcaklığı açıkta kalan
bedenime dokundu.

çarşaf lar ikimizi de örtmek için hareket ederken.

Sihir.

Bir büyü. Mutluluk.

Mırıltısı varlığını titreştirdi, dudakları boynumda gezindi, sözleri nemli tenime fısıldadı. "Bundan sonrasını ben hallederim, Doktor Palmer. Biraz dinlenin. Röntgenleri sabah konuşuruz."

"Elbette, efendim."

"Ya Palmer?" diye ekledi, sesi sanki ona sesleniyormuş gibi biraz yükselmişti. "O benim eş adayım. Onun sağlığı hakkında doğrudan bana rapor vereceksin. Ben de İskandinav Sektörü yasaları uyarınca uygun gördüğüm bilgileri babamla paylaşacağım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Alfa Sven başını salladı, çenesi yanağını okşuyordu.

"Güzel."

O anı bozmak istemediğim için gözlerimi kapalı tuttum. Gerçek ya da değil, umurumda değildi. Sağladığı rahatlığı inkâr edemeyecek kadar güçsüzdüm ve bu yüzden kendimi onun gücünü içime çekmeye, sadece var olmaya ve olmaya bıraktım.

Sarhoş edici gürültüsü beni bir battaniye gibi sardı ve uykuya sürükledi. Alfa'm, diye düşündüm hülyalı bir şekilde. Alfa'm bana sahip. Sonunda güvendeyim.

OceanofPDF.com

S V E N

KARI'NIN ÖFKESİ ve ardından gelen çaresizliği kurdumu hem memnun etti hem de acı çektirdi.

Bıçaklarla kendine zarar vermeye çalışmıyordu, Doktor Palmer buna inanmıyor gibiydi ama ben inanıyordum. Bıçağın üzerine düştüğü iddiasını dile getirdiğinde sesinde doğruluğu soluyan bir şey vardı. Ve aynı içgüdü yuvayı yok etmekten bahsettiğinde de yankılanmıştı.

İşimizin bittiğini düşünmüştü, üç gün hakkında birkaç kelime fısıldadı ve bitti.

Mantığını anlayamadığım için kaşlarımı çattım. Bu neden güvenli sığınağını yok etmesiyle sonuçlansın ki? Orayı taşımak zorunda kalmayı mı bekliyordu?

Ben söylediği her şeyin üzerinden geçmeye devam ederken o bana doğru iç çekti, uykuya dalmıştı.

İntihar çalışmakla suçlanmasına sinirlenmesi iyiye işaretti çünkü kendine bu şekilde zarar vermek istemediği anlamına geliyordu. Bu da onu son birkaç gündür doğru okuduğumu gösteriyordu.

Üzüntüsünü fark etmiş olsam da, depresyonunun hayatı için endişelenmemi gerektirecek kadar derin olduğunu hissetmemiştim.

Bariz anlatımları kaçırdığımı düşünmek, çiftleşme şenlikleri boyunca bana eziyet etti ve

Babam Alfa Vanessa'nın yayınını gündeme getirene kadar odaklanamadım.

Sonra Enrique'nin ziyaretiyle ilgili bombayı patlattı ve ben de kendimi kaybettim. Sürünün önünde ona saldırmak istememiştim; ancak Kari'yi başka bir Alfa'ya vermeyi düşünebileceğini söylemesi görüşümü kırmızıya boyamıştı.

Beni istemiyor olabilir. Yuvamızı parçalara ayırmış olabilir. Ama birinin onu İskandinav Sektörünün güvenliğinden uzaklaştırmasına izin veremezdim.

Düşüncesi bile kanımı kaynattı.

Sonra sözleri bir kez daha aklımdan geçti, mabedimizi neden parçaladığına dair ifadesi kalbimi burktu.

İşimizin bittiğini nasıl düşünebilir? Beni daha yeni ısırmişti, kurdu açıkça hak iddia ediyordu. Ve ben ona defalarca bana ait olduğunu söyledim.

Yine de ifadeleri ve onları söyleme şekli, bittiğimizi düşündüğünü ima ediyordu. Bitmesini istediği için değil, zamanımız tükendiği için.

Tüm eylemlerimi, tüm konuşmalarımızı, olası her senaryoyu gece boyunca ve sabahın erken saatlerine kadar gözden geçirdim. Kurdum dinlenmeyi reddetti, Kari mışıl mışıl uyurken onun koruma ve mırılama ihtiyacı beni sürekli uyanık ve tetikte tuttu.

bir kıpırdanıyor, her zaman daha yakınım sokuluyor ve bir noktada burnunu göğsüme bastırmak için dönüyordu. Gecenin erken saatlerinde boxerıma kadar soyunmuştum, tenim onunkine dokunmaya ihtiyaç duyuyordu. Şimdi onun bana doğru kıvrılmış halinden zevk alıyordum, minyon formu benim Alfa bedenim tarafından cüceleştirilmişti.

Bir keresinde kıpırdandı, ağzından su ihtiyacı olduğu fısıldanıyordu. Ona bir içecek buldum, dudaklarının arasına bir pipet yerleştirdim ve bir kez daha bana yaslanmadan önce neredeyse iki bardağı yutmasını izledim. Tüm bu süre boyunca gözleri kapalı kaldı, şekil değiştiren genetiği sayesinde vücudu hızla iyileşiyordu.

Ve şimdiden yanaklarına renk gelmeye başlamıştı, saçları sadece su sayesinde gençleşiyor gibiydi.

Benim küçük mucizem, diye düşündüm, onu kendime doğru tuttum ve derin bir memnuniyetle iç geçirdim.

Böyle olması gerekiyordu.

Hastane ekipmanları, steril atmosfer ve katı beyaz duvarlar hariç.

Doktor Palmer, kendine zarar vermesini engellemek için onu çok az madde içeren bir odaya koymuştu.

Onu kanlar içinde ve baygın bulduğum anı kalbime çarptı ve hemen ardından zihnim onun sözlerini tekrarladı. Tekrar.

İntihara meyilli değil, diye düşündüm, başının üstünü öperken.

Ama o kırılmış.

Çünkü neden gittiğimi anlamamıştı ve yatak odasındaki yıkıcı sahnesiyle bunu açıkça göstermişti.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, onu sevdim, okşadım ve ona gücümü sundum. Sen benimsin. Seni koruyacağım.

Kendin de dahil kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Göğüs kafesime sokuldu, avuç içleri karnıma yaslandı. "Sven," diye fısıldadı, bacakları gerildi ve benimkiyle iç içe geçiyor. "Benim Sven'im."

"Senin Sven, hmm?" İfadesinden eğlenerek ve memnun olarak tekrarladım.

Başını salladı, dudakları tenimin tadına bakıyordu. "Benim Alfa'm." Sesi hülyalı geliyordu, sanki farkındalık ve uyku arasında sıkışmış gibiydi.

Parmaklarımı saçlarında kullanarak, yüz hatlarını incelemek için başını geriye doğru çektim.

Gözleriyle bana gülümsedi, ifadesi nefes kesecek kadar güzeldi. O anda onun gülümsediğini, sırttığını ya da en ufak bir neşe belirtisi gösterdiğini hiç görmediğimi fark ettim. Memnuniyet, evet. Ama mutluluk? Hayır. Ta ki gözlerinin gerçek bir sıcaklıkla kırıştığı o ana kadar.

Hava boğazıma takıldı ve nefes almamı engelledi.

Hayatımın sonuna kadar onu her gün böyle görmek istedim.

"kamaştırıcısın," diye fısıldadım, dehşete düşmüştüm.

Başını salladı ama mavi gözleri iltifattan dolayı parıldadı. "Beni tekrar öpecek misin?" diye sordu ve gerçekten de uyuyup kalmadığımı merak etmeme neden oldu. Çünkü Kari'nin bu versiyonuyla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Mutluyum. Biraz kendinden emin. Gülümseyen.

"Seni öpmemi ister misin?" Sesim tuhaf bir şekilde hırçınlaşarak sormayı başardım. Bu haliyle o kadar mükemmeldi ki. Ruhunun derinliklerinde yaşadığından şüphelendiğim Omega türü. Eşine ihtiyacı olan bir kurt.

"Evet," diye mırıldandı, ağzını çenemin alt tarafına bastırmak için boynunu eğdi. "Hem de çok, evet." Parmakları göğüs kafesimden yukarı çıkıp enseme sararken dudakları çenemde geziniyor, arzuladığı şeyi arıyordu.

Kurdum onaylarcasına gürlledi, dışisinin daha alıngan yanını seviyordu. O anın tadını çıkarmak, hediyesini kabul etmek ve hayatındaki yerini yeniden teyit etmek istedi.

Benim, diye mırıldandı, onun kanlar içindeki bedeninin görüntüsünü düşüncelerimden uzaklaştırdı ve kucaklamasına karşılık vermeme ve ona istediğini vermeme istedi. Her şeyi. Her şeyi. Al. Ver. Talep et.

Ağzını kendi ağzımla yakaladım, dilimi içeri kaydırarak tamamen ona ait olan tatlı lezzetin tadını çıkardım. O da aynı şekilde karşılık verdi, boğazından bir inilti yükseldi ve dudaklarımda yankılandı.

Yüzünün yan tarafını kavrayarak kucaklamayı derinleştirdim, kontrolü ele aldım ve onu sırtüstü döndürüp bir dizimi kalçalarının arasına kaydırırken hâkimiyetimi hissetmesine izin verdim. Hemen içime doğru eğildi, muhtaç küçük bedeni bana Alfa'sını arzuladığını söylüyordu.

Ama ben onu almazdım.

Bu şekilde olmaz.

Burada değil.

Hâlâ iyileşiyordu, yarası kapanmıştı ama kenarları hâlâ pembeydi. Son bardak suyundan sonra kontrol etmişim, uygun şekilde iyileştiğinden emin olmak istemişim. Ve öyleydi, vücudu dirençli ve mükemmeldi ve büyük ölçüde bana aitti.

Ama henüz
değil. Tam
olarak değil.

Aramızdaki bu karmaşayı çözene kadar olmaz. Gerçekten iyileşene kadar olmaz. Bunun için zihninin de en az bedeni kadar iyileşmesi gerekiyordu ve onu aldığım da tamamen hazır olduğundan emin olacaktım.

Dili kararlılığımdan vazgeçmem için beni cesaretlendirdi, beni daha sert öperken tırnakları boynuma batıyordu. "Lütfen, Alfa," diye fısıldadı. "Lütfen."

Başımı salladım, yüzünü bir avucumun içinde tutarken başparmağım çenesi boyunca uzanıyordu. "Sana zarar vermeyi reddediyorum, Kari," dedim ona. "Özellikle de bu haldeyken."

"Rüyalar acıtmaz," diye nefes aldı, içime doğru eğilerek. "Rüyalar biz ne istersek odur."

Kalbim göğsümde tekledi, anlayış duygularıma sertçe çarptı ve beni o andan uzaklaştırdı. Bunun bir rüya olduğunu düşünüyor. Kahretsin.

"Kari," diye fısıldadım ama ağzı tekrar benimkinin üzerine kapandı, kendini kalçama doğru iterken öpücüğü aç ve talepkârdı.

Onun kayganlığı havaya nüfuz etti, tatlı kokusu hayvanımı yumuşak bir hırıltıyla ileri çağırdı. Onu tatmak istiyordu. Onu yutmak. Hak iddia etmek için.

Kahretsin, eğer bunun bir fantezi olduğunu düşünüyorsa, ondan yararlanamazdım.

Ama ben onun hayallerini gerçekleştirebilirim.

Ona zevki gösterebilirdim. Benimle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamasını sağlayabilirdim. Önceki tüm deneyimlerini tamamen tersine çevirip onu yeni bir dünyayla tanıştırayabilirdim. Değerli bir Omega olduğu bir dünya. Tapılan. Tapılan. Güvende.

Dişlerimle alt dudağını sıyırdım, odağını çektim ve nazikçe hassas derisini kemirdim. "Bu bir rüya değil," dedim yumuşak bir sesle, bunun gerçek olduğunu anlamasını istiyordum. "Ama eğer istediğin buysa, bunu şimdiye kadar yaşadığın en tatlı hayal haline getireceğim."

Karşılık olarak bana bastırdı, tırnaklarını sırtımdan aşağı çekerken muhtaç amcığı bacağımı ıslattı. "Evet," dedi, kelime bir talepti. "Bana unuttur. Bana tutunacak bir anı ver. Hayalini kurabileceğim bir şey."

"Bir rüyadan daha fazlası olacak," diye söz verdim ona. "Çünkü bu gerçek, Kari. Sen fazlasıyla uyanıksın."

Kıkırdadı -doğrudan ruhuma giden eğlenceli bir ses- sonra dudaklarım boynuyla buluştuğunda inledi. "Daha fazla," diye yalvardı. "Daha fazla, Alfa, daha fazla."

Onu tekrar kıkırdatmak istedim. Onu gülümsetmek. Adımı inletmek. Hayatta olduğunu hissetmesini ve eşi olarak benimle hayatın nasıl olabileceğini fark etmesini sağlamak.

"Kari," dedim tenine karşı. "Seni tatmam gerek."

"Tatmak mı?" diye tekrarladı.

"Mmm," diye mırıldandım boğazına karşı, göğüslerine doğru bir yol öptüğümde. Meme uçlarından birini ağzıma aldım ve bunu yaparken yüzünü izledim. Gözlerini kapadı ve yukarı doğru eğildi, eli omurgamdan başımın arkasına doğru kalktı.

"Oh," diye nefes aldı. "Bunu sevdim."

Karşılık olarak sert tepesini ısırdım ve sanki hiç böyle bir zevk yaşamamış gibi soluk soluğa kalmasına neden oldum. Eğer hayal kurmak istiyorsa, ben de ona katılır ve ağzımı ve ellerimi onun üzerine koyan ilk kurtmuşum gibi davranırdım.

Hmm, evet, içimdeki canavar onayladı.

Dilimle onu başkaları için mahvetmeye yemin ettim, ağzımla ve dokunuşumla göğüslerine işkence ederken dudaklarından tatlı küçük inlemeler çektim.

Sonra aşağıya, kalçalarının arasındaki cennete doğru inmeye başladım.

O kadar ıslaktı ki, Omega içgüdüleri kendini Alfa'sının sikine hazırlıyordu. Ama onun yerine parmaklarımla ve dilimle uğraşmak zorunda kalacaktı çünkü ona zarar vermeyeceğime söz vermiştim ve bu sözü tutmaya niyetliydim.

Sikim beklemek zorunda kalacaktı.

Ama onu tatmak... bunu şimdi yapardım. Kendimi doyasıya şımartır ve bu süreçte onu yıldızlara gönderirdim.

Bacaklarının arasına yerleşerek pürüzsüz tümseğine bir öpücük kondurdum ve derin derin içime çektim. "Harika kokuyorsun Kari," dedim ona, vücudunun benimkine verdiği tepkiyi severek.

Ameliyattan sonra daha önce yıkanmış ve ardında ona neredeyse keskin bir çekicilik veren narenciye kokulu bir parfüm bırakmıştı. Ama kalbi tamamen Kari'ydi. Tatlı. Çekici. Çağırıcı.

İnledim, kendimi bir saniye daha tutamadım, ona olan ihtiyacım kasıklarımda beni harekete geçmeye zorlayan bir yanıktı. Benim olanın tadına bakmalıyım.

Dilim kıvrımlarını ayırdı, onu derinlemesine yaladı ve yüzümü onun kokusuyla doyurdu. Bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Parmaklarımla etrafında sıkılaştığını hissetmek, parıldayan kayganlığını tatmak ve zevkiyle ziyafet çekmek istiyordum.

Evet, karanlık bir şekilde fısıldadım. Yukarıdakilerin hepsi.

Ben kurdumun içgüdülerimi yönlendirmesine izin verirken eli başımda kaldı, parmakları saçlarımla arasından geçti. Onun hayvanı da aynı şekilde karşılık verdi, yüzümü güzel bir unutuş dansıyla sürerken kalçaları başımın etrafında titriyordu.

Yüzünü izledim, yanaklarını boyayan kızarıklığa hayran kaldım ve dudaklarının bir nefesle ayrılmasını sağlamak için klitorisini ısırdım.

Kahretsin, harikaydı.

Benim muhteşem, mükemmel Omega'm.

Rüyalarının bunu gerektirdiğini bilseydim, bunu günler önce yapardım.

Kaybettiğim zamanı dilimle telafi etmem gerekecekti.

Onu iyice yalayarak, titremeye başladığında gülümsedim, sıkılığını test etmek için bir tanesini içeri kaydırduğımda parmağımın etrafında titreyen bir doruğun ilk işaretleri.

Onu incitmek istemediğim için fazla ileri gitmedim.

Ve onu yakından izledim, ona yaptığım her şeyden zevk almasını sağladım.

Miyavladı, ağzımı klitorisinin etrafına bir kez daha kapatıp onu sertçe ağzıma çekerken başı ileri geri gidip geliyordu.

Tepki olarak bir çığlık havayı kirletti, orgazm onu parçaladıkça midesi sıkılaştı. Ancak çıkardığı coşku dolu ses kısa süre sonra acı dolu bir sese dönüştü.

Kaşlarımı çatarak karnındaki pembe lekeye baktım, yarasını tahriş edecek bir şey yaptığımdan endişelendim.

Sonra karnını tuttu ve titremeye başladı, anlamadığım kelimelerle hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Kari," diye fısıldadım, güzel ve saf olması gereken bir andan sonra yatakta parçalanışını görmek bana işkence ediyordu.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, bacakları kapanmak için mücadele ediyordu.

Alt yarısından uzaklaşarak koruyucu bir topun içine kıvrılmasına izin verdim. Kurdunu çağırırken büyü havada titriyordu, vardiyası acı verici derecede yavaştı.

"Ah, Kari." Kalbim onun için kırıldı, içimde ağır bir taş gibi utandım. "Fark etmemiştim..."

Dönüşümünü tamamlarken sarı kürkü her uzvunu kaplıyordu. Sonra büyük mavi gözleri benimkilerle buluştu, derinliklerinde dehşet vardı.

"Seni geri kaydırmayacağım," dedim ona, düşüncelerinin yönünü tahmin ederek. Ona doğru uzandım ama sanki ona vuracaktım gibi irkilerek uzaklaştı.

Ben de onun için nasıl yapılacağını bildiğim tek şeyi yaptım. Mırıldandım.

Tepkisi anında oldu, bakışları tekrar benimkine kayarken kulakları dikildi.

Göğsümdeki şiddeti artırdım, onu terk etmeyeceğimi, onu itmeyeceğimi, ona zarar vermeyeceğimi sözsüz olarak söyledim.

İlk başta hareket etmedi ama dikkatli gözlerini üzerimden ayırmadı.

Birkaç dakika birbirlerini izledikten sonra, kadın öne doğru kaydı. Sadece birkaç santim. Burnu göğsüme değecek kadar. Bu sefer onu okşamaya çalıştığımda bana izin verdi.

Kurdunu övdüm, ona güzel dedim, yumuşak kürküne iltifat ettim ve Kari için bu kadar güçlü olduğu için onunla ne kadar gurur duyduğumu söyledim.

Sonunda yanıt olarak gürlledi, kendi kurdumun gözlerimin arasından ona baktığı bir ses. "Onunla tanışmak ister misin?" Yumuşakça teklif ettim.

Gözleri benimkilere kilitlendi, cevabı netti. Evet.

Başımı sallayarak boxer'larımı çıkardım ve bakışları pek de ihtiyatlı olmayan bir şekilde aşağı doğru kaydığında biraz sııttım. Ama o bedenime tepki veremedi ben çoktan yer değiştirmiştim ve birkaç saniye içinde yatakta onun yanında tamamen dönüşmüştüm.

Takdir onun güzel gözlerini aydınlattı.

Kurdum da bu tepkiyi paylaştı ve ona karşı neler hissettiğini kendi irislerinden görmesini sağladı. Sonra eğildim ve ağzını yaladım.

Aynı şeyi bana yapmadan önce şaşkın bir ses çıkardı.

Onaylayarak guruldadım, kurt formunda daha yüksek sesle mırıldandım.

Bana sokuldu, kürkü kurdum için bir afrodizyaktı.

Aklıma bir fikir geldi, babamın küçümseyeceğini biliyordum ama Kari'nin tam da ihtiyacı olan şey gibi görünüyordu.

Bir koşu.

Çok yorucu bir şey değil. Sadece temiz hava. Biraz kar. Ve biraz gezinti.

İnsan halime döndüm - kurdunun dehşete düşmesine neden olacak şekilde - ve "Beni takip edin" dedim.

Hiç tereddüt etmedim. Pantolon ya da boxer giyme zahmetine bile girmedim. Sadece iki ayağımın üzerinde durdum ve başparmaklarımı bu şekilde kullanmamın avantajından yararlanarak doğruca kapıya doğru yürüdüm.

Arkamdan bağlandığını duymayınca döndüm ve onu başını yana eğmiş otururken buldum.

"Küçük bir yürüyüşe çıkacağız," diye açıkladım. "Çok uzak ya da uzun değil. Sadece biraz temiz hava ve belki biraz kar." Muhtemelen çok kar yağacaktı. Norse Sektöründe kış mevsimiydi ve çok soğuktu. Ama kurtlarımız buna bayılırdı.

Kımıldamadı.

"Şimdi, Kari," dedim, bunu bir rica yerine bir emir haline getirdim. İçimden bir ses itaat etmesi için gereken itici gücün bu olduğunu söylüyordu, belki de daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamadığı için.

Küçük bir hışımla yataktan atladı ve yerde kayarak bacaklarıma doğru geldi.

Onu yakaladım ve kaşlarımı kaldırdım. "Daha önce hiç mermer üzerinde yürümedin mi?" Tahmin ettim.

Homurdandı, dört ayağının üzerine kalktı, paltosunu silkeledi ve neredeyse yine kıcının üzerine düşüyordu.

Kaşlarımı çatarak onun duruşunu inceledim. Bana ilk kez yürümeyi öğrenen bir yavruyu hatırlatıyordu.

Belki de sorun zemin değil, kurt formunda çok uzaklarda dolaşmaya alışık olmamasıydı. O tasma ne zaman değişebileceğini belirliyordu. Tekrar insan olduğunda, ona ne kadar zamandır taktığını sormam gerekecekti.

Yavaşça ilerlemeyi seçerek kapıyı açtım ve onu koridora yönlendirdim. Topallayarak ilerliyordu, kaygan beyaz zeminde ayağı hâlâ tedirgindi. Bir Beta hemşire dışarı çıktı, bizi koridorda görünce kaşları kalktı. "Biraz yürüyeceğiz," dedim ona. "Eğer babam uğrarsa, bir saat içinde döneceğimizi söyleyin."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Yani, kızacağını düşünüyör müyüm?" Yanından geçerken cevap verdim. "Elbette. Ama bu umursadığım anlamına gelmez."

O da karşılık olarak güldü ve Kari'nin boğazından hırıltılar yükselmesine neden oldu.

Eğlence göğsümü ısıttı. "Beni çoktan sahiplendin, küçük kurt. Hatırladın mı?" Ona elimi salladım ve kurdu başka bir ısırıkla tehdit edercesine dudağını kıvırdı.

Sırtarak koridorda en yakın çıkışa doğru ilerlemeye devam ettim.

Dışarı çıkar çıkmaz yer değıştirdim. Sonra kafamı kullanarak "Bu taraftan" dedim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

K A R I

SVEN BÜYÜKTÜ. Korkmam gereken türden bir Alfa. Yağsız kasları ve canavar gibi cüssesiyle. Hem bir kurt olarak... hem de bir insan olarak.

Yutkundum, zihnim onun erkeksi kısımlarının görüntüsüne gitti. İri demek yetersiz kalırdı. Sadece düşüncesi bile içimi eritiyor, sadece onun yatıştırabileceği bir acıyı uyandırıyor.

Ama gerçekten yapamazdı.

Tüm zevkler acıyla son buldu.

Dayanılmaz acının karnımı parçaladığını hissettiğim an, uyanık olduğumu anlamıştım. Ancak, kendime karşı dürüst olursam, bunu orgazma ulaşmadan önce de biliyordum. Sadece fanteziye kapılmama izin vermiş, bunun bir rüya olmasını ve gerçek olmamasını dilemişim.

Doğru hissettirmişti... hissettirmeyene kadar.

Sonra hayvanım kontrolü ele aldı ve Sven mırıldanırken beni iyileştirdi.

Sırtındaki kahverengi ve beyaz kürkü hayranlıkla seyrederek sağrısına baktım. Yavaş adımlarla ilerliyor, beni az önce ayrıldığımız binanın yanındaki kaldırıma doğru götürüyordu. Niyetinin ne olduğundan emin değildim ama kurdum heyecanlanmıştı.

Beklentisini tam olarak paylaşmadım, zihnim bunun korkunç bir şekilde yanlış gidebileceği tüm yollarla çalışıyordu. Ben asla

Bariloche Sektörünü keşfetmeme izin verilmemişti, yavruyken bile. Ve bana nadiren vardiya değıştirme fırsatı verilmişti - sadece Alfalar talep ettiğinde. O zaman da genellikle bir kafese kapatılırdım.

Koşmak yok.

Çalmak yok.

Keşfetmek

yok.

Kurdumun kulakları dikildi ve etrafımızdaki tüm sesleri algıladı. Burnum kokularla seğırdi. Ve gözlerim tehlikeyi taradı.

Ancak Alfa Sven'in varlığında kendimi güvende hissediyordum. Sanki bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum. Bu tehlikeli bir güvendi, sahip olmaya hakkım olmayan bir umuttu ama yine de oradaydı. Ve kurdum bu hissi en ufak bir şekilde sorgulamadı. Sven'e dolaylı olarak güveniyordu.

Her zaman hayvani yönümden bir şekilde kopmuştum, bu da içgüdülerimi kolayca kontrol edebilmemi sağlıyordu. Ama bugün öyle değildi. Dizginleri eline almıştı ve hiçbir endişe duymadan onu takip ediyordu.

Bana baktı, mavi gözlerinin kenarları koyu renkti ve ona yırtıcı bir parıltı veriyordu. Geniş omuzları ve iri pençeleri de bu görüntüye katkıda bulunuyordu.

Ve kurdum bundan zevk alıyordu.

Onu değerli bir eş, endamlı ve zarif bir erkek ve dürüst bir Alfa olarak görüyordu.

Bizim için mırıldanıyor, der gibiydi. Bizimle ilgileniyor.

Onu dinlemek istemedim. Ters yöne doğru koşmak istedim. Ama onun var olduğunu hiç bilmediğim her şey olduğunu inkâr edemezdim.

Ben yanına gelene kadar hızını yavaşlattı, sonra da burnuyla beni dürterek, "Kafanı topla," der gibi yaptı.

Ya da belki de bu sadece benim yorumumdu çünkü kendime söylemek istediğim şey buydu.

Hayatımda ilk kez, var olmak için bana bir fırsat veriliyordu. Ben de sık sık yaşadığım endişelerle bunu boşa harcamaya devam ettim. Gerçekten ihtiyacım olan-

Bir ciyaklama sesi kulaklarımı delip geçerken ayaklarım adımlarımın ortasında dondu kaldı. Bir ayağım havada, diğer üç ayağım kaldırımdaydı ve kulaklarım sese doğru kıvrılmıştı.

Ardından bir kıkırdama geldi.

Daha sonra bir kadın caddenin karşısına doğru koşarken bir erkek onu kovaladı.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu, içgüdülerim alarmdaydı. Kaç, kaç, kaç! diye bağırdım, onun adına dehşete düşmüştüm. O sadece bir Beta'ydı. Onu takip eden erkek... büyük görünüyordu... başka bir Alfa gibi.

Ve onu çabucak yakaladı.

Bir sonraki adımın ne olacağını bildiğim için irkildim.

Ta ki... Ta ki onu kucağına alıp, kahkahalar içinde başını geriye eğmesine neden olan bir sarılmanın içine sokana kadar.

Gözlerimi kırptım. Ne yapıyor bu adam? Onu yere atmasını ve üzerine binmesini beklerdim, havaya kaldırmasını değil.

Kadın kaçırdığım bir şey söyledi ve adam onu yere bıraktı. Sonra ikisi sokakta soyunmaya başladılar, yer değiştirdiler ve parkın içine doğru koşarak başka bir kovalamaca oyunu oynadılar.

Bu sefer onu yakaladığında sıkıştırdı ve birbirlerini şakacı bir şekilde ısırırken yerde yuvarlandılar.

O sırada başka bir erkek ortaya çıktı; başını sallayıp soyunarak eğlenceye katılırken yüzünde eğlenen bir ifade vardı.

Alfa Sven bana çarparak yanımda olduğunu hatırlattı. Sonra burnuyla onu takip etmemi işaret etti.

Ona ne yaptıklarını sormak için insan formuna geri dönmek istedim ama kurdum ona ne göstermek istediğini öğrenmekle daha çok ilgileniyordu. Bu yüzden onun peşinden gittim ve parkta oynayan hayvanları bıraktım.

Yol boyunca birkaç şekil değiştirenin daha yanından geçtik, birçoğu durup meraklı ifadelerle bana baktı. Sven

Sonunda beni onların meraklı bakışlarından korumak istercesine yanımda yürüdü ve hatta bana biraz fazla aval aval bakanlara birkaç kez hırladı.

Diğerleri ise kar küremek, fener yakmak ya da yemek pişirmek gibi çeşitli işlerle meşgul olarak günlerine devam ediyorlardı. Sonuncusu dikkatimi çekti çünkü çeşitli kapılardan gelen lezzetli kokuları alabiliyordum. Hepsi de bana dün gece ekranda kısa bir süre gördüğüm tatlıları hatırlatıyordu.

Bunu düşününce Alfa Ludvig'in söylediklerini hatırladım. Burada olmak istemediğimle ilgili bir şey. Ama Sven'le birlikte sokaklarda dolaşırken, Alfa Ludvig'in yanılp yanılmadığını merak etmeye başladım.

Burası sessiz görünüyordu. Güzeldi. Sakinleştirici.

Birkaç şekil değiştiren bizi karşıladı. Gerçi bana Omega diyorlardı, belki de adımı bilmedikleri için. Ama yanından geçtiğimiz Alfaların hiçbiri bana doğru bir hareket yapmadı. Sadece izlediler, dikkatleri benden çok Sven'in üzerindeydi. Belki de bir meydan okumada onu alt edip edemeyeceklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Yine de onlardan saldırganlık ya da düşmanlık hissetmedim. Sadece saygı.

Kilometrelerce yol kat ettikten sonra nihayet arkamızdaki parktan çok daha büyük olan ormanlık bir alana ulaştık. Burada ne işimiz var? Sormak istedim.

Ama Sven bana hiç dikkat etmiyordu.

Kenara ulaştığımız anda, dev bir kar yığınının içine balıklama atladı.

Neredeyse tüm tüylü formu beyaz tüylerle kaplanınca gözlerim büyüdü. Sonra kafası tepeden dışarı fırladı ve bana kocaman, kurt gibi bir sırtıttı attı.

Oynuyor, bir başlangıçla fark ettim.

Hayvanım da aynı şekilde tepki verdi ve ona katılırken heyecanlı bir şekilde küçük bir havlama sesi çıkardı.

Ama benim atlayışım çok daha az zarifti. Ve karın ne kadar derin olduğunu fark ettiğimde, yüzerek çıkmaya çalışırken çırpınmaya ve paniklemeye başladım.

Alfa Sven bana yardım ederken dişleri ensemdede kenetlendi. Hayal kırıklığı içinde sızlandım ve o da beni tekrar dikleştirirken mırıldandı. Sonra burnuyla daha küçük bir yığını işaret etti.

Kurdum iznim olmadan tepki verdi, hemen üzerine atladı ve kabarık iyiliğin içinde yuvarlandı. Paltomda serin ve yumuşak bir his uyandırdı, buzlu elementi deneyimlemek heyecan vericiydi. İlk kez kara dokunmuyordum ama daha önce hiç içinde oynamamıştım.

Benzer büyüklükte başka bir yığın buldum ve sürdüm o.

Sven onu takip etti, iri cüssesi kar kulelerini yerle bir etti kolaylıkla.

Mutlu bir havlama sesi çıkardım ve birkaç sürüklenmenin daha içine daldım, pamuk benzeri maddenin girişime izin vermek için ayrılma şeklini sevdim.

Bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım, kurdum tüm enerjimi tüketmişti. Ama iyi hissettirdi. Kendimi hiç bu kadar yormamıştım ve kendimi yakında bunu tekrar yapmak için istekli buldum.

Sven burnuyla beni dürttü, sonra burnumu yaladı ve tekrar peşinden gitmemi işaret etti. Sadece yanımda yürüdü, giderken bana çarptı ve her seferinde bana orantısız bir sırtış attı.

Bir noktada, karşılık olarak burnunu yaladım ve bu da bana bir onay hırıltısı kazandırdı. Ve çıktığımız binaya döndüğümüzde, kendi burnumun kurt sırtışıyla ayrılmasına engel olamadım.

Mutluyum, diye düşündüm. Gerçekten mutluyum.

Belki de tüm bu olanlar bir rüyaydı. Ama öyle olmamasını umuyordum. Çünkü bunun gerçek olmasını istiyordum. Böyle hissetmek istiyordum. Yaşamak istiyordum.

Sven'le birlikte olmak istiyorum, diye fısıldadı küçük bir ses. Benim sesim. Hakkında çok az şey bildiğim bir yerden, kalbimden gelen bir ses.

Yaklaştığımızda bir Alfa bizim için kapıyı açtı ve kurt formlarımızla içeri girmemize izin verdi. Yanından geçerken sırtışım değişti, içimdeki korku içimi ürpertti ama tek yaptığı biz geçene kadar camı tutmak ve sonra bırakmak oldu.

Sven koşar adımlarla ilerledi, ancak koridorun girişinde durakladı. Alfa Ludvig'in tanıdık kokusu duyularıma çarptığında onun yanında donakaldım. İçgüdüsel olarak gözlerimi indirdim, tüm bedenim önümüzde duran güçlü auraya yalvardı.

Konuşmadı, bu da beni daha da gerdi. Takım elbisesinin pantolonu titriyordu, bu ses kulaklarımın seğirmesine neden oldu.

Sonra tam önümdeydi, çömeldi ve başıboş bir hayvana yapılır gibi elini bana doğru kaldırdı.

Neyi kastettiğinden emin olamadığım için yutkundum. Ama kurdum onu kokladı. Ondan benim kadar korkmuyordu, üstün erkeğe güvenme içgüdüğü DNA'sına programlanmıştı.

"Hmm," diye mırıldandı ve uzanıp çenemin altını hafifçe kaşdı. Hayvanım bu şefkatten hoşlanarak iç çekti.

Sven poposunu yanıma park etti ve bir homurtu çıkardı, tedirginliği hissediliyordu.

Ludvig kıkırdadı, beni bıraktı ve bir kez daha ayağa kalktı. "Şimdi bir eş gibi düşünüyor ve davranıyorsun."

Kime söylediğinden emin değildim ama döndü ve koridorda yürümeye başladı. Sven onu takip etmek için ayağa kalktı ve yanıma çarparak beni onunla birlikte yürümeye teşvik etti.

Ben de öyle yaptım.

Ve üçümüz geceyi benim kaldığım revir odasında geçirdik.

Alfa Ludvig, kapının arkasında asılı duran mavi bir elbiseyi göstererek, "Mila bana Kari'nin ödünç alması için bir elbise verdi," dedi. "Senin için de başka bir takım elbise aldı."

Sven homurdandı -bu bir onaylama mıydı yoksa kızgınlık mı, emin değildim. Ama Alfa Ludvig'in

Dudaklar yukarı doğru kıvrılır.

Ağzını inceledim ve oğlununkine olan benzerliğine dikkat ettim. Sonra elmacık kemiklerine, Sven'inkiyle aynı tonda olan mavi gözlerine ve gür sarı saçlarına baktım. Alfa Ludvig'in yaşlı havası dışında, daha çok kardeş gibi görünüyorlardı.

Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde, onun da beni aynı dikkatle incelediğini fark ettim ve hemen başımı eğerek tekrar boyun eğdim. Bunun üzerine bir kez daha çömeldi ve gözlerimi yerden kaldırmak için bir parmağını çeneme bastırdı. "Vermen gereken bir karar var küçüğüm," dedi yumuşak bir sesle. "Burada kalmak mı yoksa Alfa Enrique ile geri dönmek mi istiyorsun?"

Sven onun sözleri karşısında homurdandı ama Alfa Ludvig onu duymazdan geldi.

"Sana sahip olduğumuz için şanslıyız ama bu sektörde kendine zarar vermene müsamaha göstermeyiz. Kazara olsa bile," diye mırıldandı ve kaşlarını çatmama neden oldu.

Hırladıktan kısa bir süre sonra insan haline dönen Sven, "Görüyorum ki Doktor Palmer hâlâ size rapor veriyor," diye söylendi.

"Ben Sektör Alfa'yım."

"Ve ben de onun eş adayıyım," diye karşı çıktı Sven. "Yasalarımıza göre, bu durum bana yetki veriyor."

Alfa Ludvig ayağa kalkmadı ama bakışlarını oğluna çevirdi. "Sadece bu niyetiniz Sektör Alfa'nız tarafından onaylandığında."

Sven bir an sessiz kaldı. "İddiamı kabul etmiyorsun."

"Henüz değil," diye yanıtladı Alfa Ludvig. "Ama beni buna ikna etmek için makul bir iş yapıyorsun." Parmak eklemlerini burnumun üzerinde gezdirdi ve sağ kulağımın arkasını kaşıdı. "Bu yolda yürümeye devam edersen, istediğine sahip olacaksın."

Tıpkı daha önce olduğu gibi, bu sözlerin benim için mi yoksa Sven için mi olduğundan emin değildim.

Ben yer değiştirip ona sormaya fırsat bulamadan ayağa kalktı ve dikkati tamamen Sven'e yöneldi. "Herhangi bir karar vermeden önce Enrique'yi dinleyelim. Düşündüğünüzden daha yardımcı olabilir."

Sven sessizdi ve ona bakmama neden oldu. Üzerine hiçbir şey giymemiş, çıplak vücudunu görkemli bir şekilde sergilemişti. Kesinlikle Alfa, diye düşündüm, güçlü formuna ve etkileyici erkekliğine hayranlıkla bakarak. Onun gibi erkeklerden doğuştan korkmama rağmen, kurdum bu manzara karşısında neredeyse iç çekiyordu.

"Akşam yemeği ne zaman?"

"Belli değil ama Kazek karar verir vermez size haber vereceğim."

"Yani, Enrique'nin akşam yemeğine kadar yaşamasına izin vereceğinden bile emin değilsin."

Alfa Ludvig omuz silkti. "Bu ona bağlı, bana değil."

Eski kurtarıcıma zarar gelebileceği düşüncesi beni insan formuna geri döndürmeye yetti. Her iki adam da değişimimi izledi, muhtemelen enerjinin tenimin üzerinde yuvarlandığını hissetmişlerdi.

Alfalar olarak başkalarının formlarını kontrol edebiliyorlardı, yani büyüyle benim gibi birinden uyumluydular. Ama boynumda tasma olmadan, halimi -insan ya da kurt- istediğim gibi seçebiliyordum. Eksikliğini hiç fark etmediğim bir nüans... Ta ki Sven'e kadar.

Boğazımı temizledim ve konuşma ihtiyacımı doğuran şeye odaklandım. "Alfa Enrique bana daha önce de yardım etti. Kış Sektöründe de bana yardım etmesi gerekiyordu." Konuşurken Alfa Ludvig'in bakışlarını tam olarak karşılayamadım, sesim biraz tereddütlüydü ama meramımı anlatmaya yetecek kadar yüksekti. "O... o... fena değil."

Ben ona iyi demezdim. Çünkü hiçbir Alfa doğuştan iyi değildir.

Belki Sven hariç, diye düşündüm fısıltıyla. Ama benden ne istediğini hâlâ bilmiyordum. Bu yüzden henüz tam olarak çıkarım yapamıyordum.

"Beni özgür bırakacaktı," diye ekledim usulca.

"Bundan şüpheliyim," diye araya girdi Alfa Ludvig. "Ama size yardım etmek istediğinden de şüphem yok. Onu dinleyeceğiz ve Winter'ın cinayet teşebbüsü hakkında ne söyleyeceğini göreceğiz."

"Kazekin izin verdiğini varsayarsak."

Alfa Ludvig tekrar gülümsedi. "Öyle olacağından şüpheleniyorum. Ve bildiğin gibi, şüphelerim neredeyse her zaman doğrudur. Yoluna odaklan evlat. Belki beklentilerimden biri daha gerçekleşir."

Bu sözlerle odadan çıktı ve beni çıplak bir Sven'le baş başa bıraktı.

Vücudu doğal olarak benimkine tepki verdi, bir Omega'ya olan ihtiyacı şaftının sertleşmesinden anlaşıyordu, ama beni sıkıştırmaya veya düğümlemeye çalışmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine bana uzandı ve başımın üstünü öperek beni kucakladı. "Benimle dolaştığın için teşekkür ederim, küçük mucize."

Küçük mucize, diye tekrarladım zihnimde, kulağa nasıl geldiğine gülümseyerek. Bunu küçük bir ve küçük kurttan daha çok sevmiştim. Bir şekilde kendimi özel hissettiriyordu. Eşsiz. Sanki onun için gerçekten bir şey ifade edebilmişim gibi.

"Şimdi bana yuvamızı neden yıktığını söylemeni istiyorum," diyerek bir anlık mutluluğumu mahvetti. Talebinden hoşlanmadığım için değil, bunu düşünmek istemediğim için.

Ama küçük bir parçam onun beni anlamasını, kendime zarar vermeye çalışmadığımı, sadece tehdit olarak gördüğüm bir şeyi yok etmek istediğimi bilmesini istiyordu.

Ona söylemek önemli görünüyordu. Bu yanıma onunla paylaşmak. Birlikte geçirdiğimiz zamana değer verdiğimi, sadece... sadece bitmesini istemediğimi bilmesini sağlamak için.

"Umut," diye fısıldadım, boğazım aniden kurudu. "O... umuda benziyordu."

Bana bakacak kadar geri çekildi. "Umuda benzeyen neydi? Yuva mı?"

Başımı salladım. "Bu... Seninle kalmak istedim... ama üç günümüz dolmuştu. Ve içimdeki umuda izin verdiğim için üzgündüm." Bunu söylerken ona bakamıyordum, kelimeler kulağıma naif ve aptalca geliyordu.

Yanağımı avuçladı, başparmağı çenemin altından dürterek dikkatimi çekici gözlerine çekti. "Sana Alfaların nasıl farklı olabileceğini göstermek için üç gün istedim. Ama bu zamanımızın bittiği anlamına gelmiyordu, Kari. Sen hâlâ benimsin. Ve umut etmeye hakkın var."

Başımı salladım. "Umut tehlikelidir."

"Aynı zamanda harika bir şey," diye yanıtladı sessiz bir sesle. "Umut hayatın bir parçasıdır. İlerlemek, iyileşmek ve yaşamak için motivasyon sağlar."

Hayır, yanıliyordu. "Umut acıtır."

"Umut iyileştirir," diye karşı çıktı. "Bunu sana kanıtlayacağım." "Üç gün içinde mi?" Tahmin ettim.

Kıkırdadı. "Hayır. Buna bir zaman sınırı koymayacağız. Sadece sana kanıtlayacağım."

Gözlerimi kırptım. "Nasıl?"

"Buna ben karar veririm," diye mırıldandı. "Tek yapman gereken bana bir şans vermek, Kari. Ve eğer mobilyalara zarar vermeyi bırakırsan çok memnun olurum. Ayrıca, artık bıçak yok."

Son cümleyle irkildim ve geri çekilerek ona ters ters baktım. "Kendimi bilerek bıçaklamadım."

"Biliyorum," diye cevap verdi, hâlâ sırtarak. "Gelecekteki yuvamızı korumak için bıçaklara erişiminizi elinizden alıyorum."

Dudaklarım aralandı. "Gelecekteki yuva mı?"

"Mmm, evet. Ama burada olmaz. Penceresiz odaları pek sevmem. Daha iyi bir oda buluruz." Birlikte bir geleceğimiz varmış gibi konuşuyordu.

"Peki ya diğer Alfalar için uygun olmak?"

Sırtışı kayboldu. "Kimse için uygun değilsin, Kari. İyileşene kadar sana doğru düzgün kur yapılamaz. Ve eğer daha önceki faaliyetlerimiz bir şey ifade ediyorsa, bu hem fiziksel hem de zihinsel durumunuz için geçerlidir. Ama ben olabilirim."

hasta." Dudaklarını kulağıma bastırmak için eğildi. "Çünkü kurdum senin beklemeye değer olduğunu biliyor."

Ben... Ben ne ya da bana söylediklerini nasıl yorumlayacağımı bilemedim. "Kur yapmak nedir?" Fısıldadım, terimi anlayamamıştım. Bir keresinde de kur yapmaktan bahsetmişti. Ama o zaman açıklığa kavuşturmasını istememiştim.

"Bizim sektörde bir eşin beğenisini kazanmak istediğimizde kullandığımız bir terim." Başparmağı çenemden kalkıp alt dudağıma bir çizgi çekti. "Sen benim olmak için yaratılmışsın Kari. Seni de buna ikna etmek benim görevim. Ve ikna edeceğim. Çünkü ben asla meydan okumaktan geri durmam."

"Ama ben kısırım," diye fısıldadım.

Avucunu karnıma hafifçe bastırmak için belimi serbest bıraktı, diğer eli hâlâ yanağıma kavıyordu. "Bunu düzelteceğiz."

"Nasıl?" Nefes aldım.

"Dünyanın en iyi tıbbi ekiplerinden bazılarıyla görüşerek," diye yanıtladı. "Sana yardım edeceğim konusunda bana güven, Kari. Ve edeceğim de. Yemin ederim."

Yutkundum, kalbim göğsümde huzursuzca çırpınıyordu. Bir Alfa'ya güvenmek mi? Bunu Enrique ile denemiştim ve o beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine de hayatta kalmıştım. Ama içimden bir ses Sven beni hayal kırıklığına uğratırsa bunu atlatamayacağımı söylüyordu. Yine de küçük, zayıf bir parçam ona inanmayı arzuluyordu.

Umut, diye hayret ettim, hafif bir hissin zihnimin kenarlarıyla alay ettiğini hissettim.

Bana umudun değerini kanıtlamak istedi.

Bana kur yapmak istedi.

Benim olmak istedi.

İçimden bir ses tüm bunların imkânsız olduğunu, hayatımın fantezilere ya da peri masallarına dayalı olmadığını fısıldıyordu. Yine de ruhumun bir köşesindeki o ışık titremesi, teklifini değerlendirmem, bir başkasına güvenmem ve kendime bir hayat ışığı tanımam için bana yalvardı.

Bu yüzden kendimi kısa ve küçük bir baş sallama hareketiyle cevap verirken buldum, ağzım kabul ettiğimi söyleyemiyordu. Ancak, öyle görünüyordu ki

Çünkü dudakları nefes kesici bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonsuza dek hayalini kuracağım türden bir ifadeydi, mavi gözleri zevkle parlıyordu.

Onun benim olmasını istiyorum, diye hayret ettim, yakışıklı yüz hatlarına ve güzel ağzına bakarak. Bu Alfa'nın sonsuza dek benim olmasını istiyorum.

Tehlikeli bir düşünceydi.

Ama bu noktada kaybedecek neyim vardı ki?

O, karanlık ve kasvetli bir hayatta ihtiyacım olan parlak ışıktı.

Ona yönelmemek için aptal olmak gerekirdi. Çünkü kendini kanıtlaması ihtimali, çektiğim tüm acılara değecekti. Ve eğer bana ihanet ederse, en azından ihtiyacım olduğunda başvurabileceğim bir anım olurdu.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi, öpücüğü yumuşaktı ve alt karnıma bastıran sertliği yalanlıyordu. Arzusu, Omega duyularıma seslenen, dizlerimin üzerine çökmemi ve daha iyi tatmin olmamı talep eden hissedilir bir sıcaklıktı. Ama o beni dik tuttu, avuçları karnımdan ayrılıp belime dokunurken, ağzı nazıkçe benimkini tatmaya devam etti.

Dudaklarında eski uyarılmışlığımın ipucunu yakaladım, uyandırdığı zevkin anısı beni bir mutluluk denizinde boğdu.

Sadece acı dolu bir azapla sona ermek için.

Çünkü şu anki halimle birlikte olamayız.

Pek sayılmaz. Hepsi acıya yol açtı.

Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki yüz hatlarımı incelemek için geri çekildi. "Röntgenle başlayacağız ve oradan devam edeceğiz," dedi. "Bunu düzelteceğim, Kari. Göreceksin." Ona inandığımdan emin değildim. Ama yine de başımı salladım,

Ruhumun içindeki o sıcaklık her geçen saniye daha da parlıyor.

Umut.

O zaman anladım ki bu duyguyu tetikleyen yuva değil, o olmuştu. Alfa Sven.

O.. o bana umut veriyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

S V E N

Kari'nin gergin enerjisi tenimi sızlattı. Sohbet ve rahatlamayla geçen bir öğleden sonranın ardından, hasta odasından çıkar çıkmaz eski korku kozasına çekilmişti.

Güven kesinlikle doğuştan gelmiyordu. Her seferinde en kötüsünü tahmin ediyor gibiydi.

"Çok güzel görünüyorsun," diye kulağına fısıldadım, yeraltı tünelinden asansöre girerken onu biraz sakinleştirmeyi umuyordum. Sektörün altından hastane merkezinden yaklaşık iki blok ötedeki bir binaya giderken onu sıcak tutmak umuduyla buraya indirmiştim. İnce askılı, uzun etekli, kollarını açıkta bırakan göz alıcı mavi ipek bir elbise giymişti. Ona ceketimi teklif ettim ama o başını yavaşça sallayarak bu teklifi reddetti. Neredeyse itiraz edecektim ama kendini korumak için serin havaya ihtiyaç duyduğundan şüphelenmiştim.

Ben de buna izin verdim, onun yerine kolumu beline doladım ve yürürken sıcaklığımı hissetmesine izin verdim.

Şimdi asansördeydik ve dehşetten neredeyse donup kalacaktı.

Onu duvara yasladım ve bana bakmaya zorladım. "Sana üç söz vereceğim," dedim, avuçlarımdan biri yanağını okşarken diğeri kalçasına düştü. "İlk olarak, bütün gece yanında kalacağım." Bir öpücük çektim

sanki yemini tenine gömmek istercesine kalça kemiğine doğru küçük bir daire çizdi.

Yanıt olarak titredi, gözbebekleri büyüdü.

"İkincisi, kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim," diye devam ettim, sesim bir oktav düşerek. "Benim dışımda."

Başka bir
çember. Başka
bir ürperti.

"Ve üçüncüsü," diye fısıldadım, dudaklarım kulağını buldu. "Gecenin sonunda seni yatağında tutacağım ve sen uyurken senin için mırıldanacağım."

"Yatağın mı?"

"Evet." Boynunun hassas nabız noktasını öptüm. "Yemekten sonra seni evime götüreceğim ve orada bir yuva kurma konusunda ne hissettiğini göreceğiz."

"Senin alanında," diye nefes aldı.

"Bizim alanımızda," diye düzelttim, dudaklarım boğazını sıyrıp geçti. "Sen benimsin, Kari. Henüz sana doğru dürüst kur yapamıyor olabilirim ama bu kurdumun karar vermesini engellemedi. Ve yakında bir gün, senin kurdun da beni seçecek." Teknik olarak, küçük ısırıyla çoktan bir hak iddia etmişti ama onu zorlamak istemedim. Zaten yeterince kırılıyordu. Bunun için dikkatli bir ikna ve bir sürü iyileşme gerekecekti.

Çünkü bu öğleden sonra röntgenleri görmüştüm. Bir doktor ya da tıp uzmanı değildim ama karnındaki teller acı verici bir hikâye anlatıyordu. Doktor Palmer ameliyatın imkansız olduğunu iddia etmişti. Ancak ben imkânsız işlere inanmazdım. Yemekten sonra babama sonuçların Ander'e gönderilip gönderilmediğini soracaktım. Yardım edebilecek biri varsa o da Andorra Sektörü araştırma ekibiydi.

"Tamam mı?" Başparmağım kalça kemiğinin üzerinde üçüncü bir daire çizerken bakışlarımı ondan ayırmadan sordum. "Bir mırıltıyla mühürlenmiş üç söz," diye mırıldandım ve göğsümden yavaşça bir gümbürtü çıkardım. "Ama bu yeminleri bozmayacağıma dair bana güvenmen gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

Alt dudağı titredi, belirsizlik yüz hatlarına kazınmıştı. Ama daha önce umutla ilgili konuşmamız sırasında bana hediye ettiğine benzer ince bir baş sallama hareketi yaptı. Bu kesin bir kabul değildi ama doğru yönde atılmış bir adımdı. Ben de anlaşılmamızı bir öpücük fısıltısıyla pekiştirdim, dudaklarım onunkilerin tadına baktı ve dilimin küçük bir hareketiyle kurdunu dışarı çektim.

İçindeki hayvanın bana olan inancı aşikârdı, Omega'nın kendisini dünyanın zorluklarından koruyacak güçlü bir Alfa'ya duyduğu ihtiyaç sadece gözlerinde taşıdığı bir arzuydu. Kari muhtemelen bunu hissetmiyordu bile ama benim kurdum hissediyordu. Ve biz ona ihtiyacı olan her şeyi verecektik.

Bu zaman, iyileşme ve bolca sabır gerektirecekti.

Neyse ki, bunların hepsi sağlayabileceğim hediyelerdi. Ve çok daha fazlası.

Kucağıma dönmesi için cesaretlendirerek ağzının kenarını yaladım ve döndüğünde onaylayarak homurdandım. Sadece tatlı bir dil darbesiydi ama yeterliydi.

Korku hâlâ tenine yapışmış, kokusu kurdumu rahatsız ediyordu ama onu sakinleştirmek için yapabileceğim başka bir şey olmadığını biliyordum. Sözlerime inanması için beni iş başında görmesi gerekiyordu.

Dudaklarımı onunkilere değdirerek geri çekildim ve bulunduğumuz yeri asansöre programladım. Asansör bir anda canlandı, çıkan ses Kari'nin kolları titrerken ceketimi kavramasına neden oldu.

"Üç söz," diye hatırlattım ona. "Onları bozmayacağım."

Bir kez daha başını salladı, kurdu bakışlarında titreyerek bana baktı. Son on iki saat içinde Kari ve kurdunun birbirlerine olması gerektiği kadar bağlı olmadıkları giderek daha belirgin hale gelmişti. Doktor Palmer'ın muayenesi sırasında ona tasmaını sormuştum ve ne zaman takıldığını hatırlayamamıştı. Birkaç istisna dışında belki de hayatının çoğunda orada olduğunu düşünüyordu.

Büyüdükçe biraz daha büyüğüyle değiştirmek zorunda kaldıklarında.

Bu bilgi midemi bulandırdı.

Kendi formunu kontrol etmesine hiç izin verilmemişti. Bu da bir şekil değiştirenin yapması gerektiği gibi içindeki hayvanla bağlantı kuramadığı anlamına geliyordu.

Bu kopukluk onun davranışları hakkında çok şey açıklıyordu. Kurdunun onu korumasına ihtiyaç duymadığı sürece doğal içgüdülerinin devreye girmesine izin vermiyordu - acı hissettiğinde olduğu gibi. Bu, daha sonra babamla konuşmayı planladığım konulardan biriydi. Babamla konuşmayı planladığım konulardan biri de buydu. daha önce böyle bir şey.

Asansörün sesi geldiğimizi haber veriyordu. Kari'yi yanıma çektim, dudaklarım kulağına değdi. "Bu sadece küçük bir akşam yemeği partisi," dedim ona. "Rahatsız olduğun herhangi bir an olursa bana söyle, ben hallederim."

Titredi, metal çıtalar restoranın fuaye alanını ortaya çıkarmak için ayrıldığında dehşeti daha da arttı.

"Ben buradayım," diye söz verdim ona. "Bana ve kurduma güven. Yanınızdayız."

Bu kez başını sallamadı ama omurgası avuçlarımın altında biraz düzeldi. Onu kendime daha sıkı bastırdım, kolum belinin etrafında sağlam bir bant oluşturdu, kalçasını kavradım ve onu ileriye doğru yönlendirmeye yardım ettim.

Mırlamak için göğsüm ağrıyordu ama ben daha başlayamadan odada başka bir erkeksi ses yankılandı. Kari'nin bakışları yukarı doğru kaydı ve mermer zeminde duran Enrique'yi görünce gözleri .

"Ona ne yaptın böyle?" diye sordu Alfa, bir adım öne çıkarak.

Kari'yi hızla arkama ittim, ona verdiğim sözü tutmaya niyetliydim. Dokunmak yok.

Enrique karşılık olarak hırladı.

Neredeyse hırlayacaktım ama Kaz çoktan konuşmaya başlamıştı. "Ben olsam önermezdim," dedi sohbet edercesine. "Teknik olarak, Omega Kari'yi ben kazandım. Bu yüzden müdahale etmek zorunda kalacağım ve şey,

Seni öldürmek için zaten birkaç sebebim var. Bunlara bir yenisini daha eklemek beni çileden çıkarabilir."

Ve memnuniyetle yardım ederim, diye düşündüm, bakışlarımı daraltarak.

Enrique diğer Alfa'ya ters ters baktı, öfkesi güçlüydü ve Kari'nin sırtına yaslanıp titremesine neden oldu. Küçük pençeleriyle ceketime tutunmuş, vücudu arkamda titriyordu.

"Bu bir oyun değil," diye tersledi Enrique.

"Öyle değil mi?" Kaz'ın sesi neredeyse hakarete uğramış gibi çıkıyordu ama onun alaycılığa olan eğiliminin farkındaydım. "Yani Aynalar Kraliçesi'nin müdahale olmadan tahta geçebilmesi için Beta Snow'u öldürmek için komplo kurmadın mı? Ve onun kralı olmayı planlamadın mı? Her neyse, senin için önemli olanın bu olduğunu tahmin ediyorum. Değerlendirmemi düzeltmekten çekinmeyin."

"Komplo kurmak, evet. Ama bu onun planını uygulamak istediğim anlamına gelmez. Açıkçası bunu kanıtlayamam. Ancak ne istediğime gelince, cevabı bu odada." Dikkati bana kaydı. "Bana onun iyi olduğunu söyle."

"Sana bir bok söylememe gerek yok," diye karşılık verdim, bu Alfa'nın buraya elini kolunu sallayarak girip taleplerde bulunabileceğini düşünmesine çok kızmıştım. O benim hiyerarşimde değildi. Ve ben de ona rapor verecek değildim.

Ama Kari'nin başka fikirleri vardı.

"Ben iyiyim," dedi, sesi titreyerek. "Burada olmamalısın."

"Sen de öyle," diye mırıldandı parmaklarını kalın, siyah saçlarında gezdirirken.

Ondan endişe yayılıyordu. Negatif enerji ya da potansiyel bir zarara işaret eden türden değil, Kari'nin ona yardım etmek istediğine dair söylediklerinin doğru olabileceğini anlatan tanıdık bir türden.

Onu dinlemek istememe neden oldu.

Kari'yi almasına izin vermeyi düşünmediğim için değil.

-Bu konu tartışmaya açık değildi ama ilişkilerini ve birlikte yaşadıklarını merak ediyordum. Aralarında romantik bir yakınlaşma olduğunu ima etmemişti ve ben de ikisinde de herhangi bir arzu hissetmemiştim

Şimdi. Sadece sağlıklı bir umutsuzluk katmanı ile renklendirilmiş bir sürü endişe.

"Görünüşe göre konuşacak çok şeyimiz var," diye babam, duruşu rahatlamıştı. "Ve burada duymayı çok istediğim bir hikâye olduğunu hissediyorum. Akşam yemeğinde dinleyelim mi?" Tanıdık bir kokunun gizlendiği ana kapılara doğru işaret etti.

Annem, diye düşündüm. Babam muhtemelen Kaz'ın fuayeyi kan gölüne çevirmeye karar vermesi ihtimaline karşı, güvende kalması için orada kalmasını söylemişti. Yalnız kurt olan en iyi arkadaşımın ne yapacağı pek tahmin edilemezdi, özellikle de sinirlendiğinde. Ve Alfa Enrique'nin Kazek'in eşini öldürmeye niyetlendiği düşünülürse, Kaz'ın ölüm listesinde bir yer edindiğini varsaymak yanlış olmazdı.

"İyi bir masalı severim," dedi en iyi arkadaşım. "Tam bana göre bir meze gibi görünüyor." Hafif bir vızıltı sesi canlandı, kurt kulaklarım garip titreşimlerle canlandı. Ardından gelen uyarılma kokusu kaşlarımı çatmama neden oldu.

Ah, diye düşündüm, dudaklarım kıvrılmakla tehdit ediyordu. Kaz arkadaşıyla bir oyun oynuyor.

"Sana koltuğuna kadar eşlik etmeme izin ver Winter," dedi yumuşak bir sesle, avuç içi kızın sırtında alçakta ve onu ileriye doğru götürürken kıcını okşuyordu.

O anda, odadaki çiftleşmemiş Alfalarla -özellikle de Enrique'le- alay etme niyetinde olduğunu anladım ama yine de Winter'ın baştan çıkarıcı kokusu beni hiç etkilememişti. Tüm odağım Kari ve onun kokusundaydı, o kadar ki diğer Omega'nın tahrik olduğunu bile fark etmemiştim.

Bunu fark ettiğimde kaşlarım çatıldı, ancak babam bana bilmiş bir sırıtışla baktı.

Bunca zamandır beni yakından inceliyordu ve ben fark etmemiştim bile.

"Hâlâ doğru yoldasın," dedi yanımdan geçerken. "İlerlemeye devam et."

Winter ve Kaz'ı ana yemek alanına kadar takip ederken onu kısık gözlerle izledim. Bir Beta hemen arkalarından geliyordu ama Enrique kapının yanında pusuya yatmış, yoğun bakışları bana odaklanmıştı.

Onu görmezden gelerek Kari'yi tekrar yanıma getirecek kadar döndüm ve dudaklarımı şakağına bastırdım. "Hâlâ iyi misin?" Ona usulca sordum.

Başını salladı. "Evet."

"Güzel," diye cevap verdim, kolumu bir kez daha beline dolayarak. "Bana yaslanmayı unutma."

Çenesi bir kez daha eğildi, sonra onu ileri doğru yönlendirmeme izin verdi.

Enrique'nin gözleri kısılmıştı ama kıskançlıktan değil. Beni dikkatle değerlendiriyor gibiydi. Sonra bakışlarını Kari'nin üzerinde aç bir şekilde değil, değerlendirci bir şekilde gezdirdi.

Yaklaştığımızda ona tekrar "Ben iyiyim," dedi. Onunla tahrik olmadan konuşabiliyor gibi görünmesi beni biraz rahatsız etti, ama benimleyken sormam gerekiyordu. Bununla birlikte, başkalarına güvenebileceği anlamına gelen bir tür bağları olduğunu da gösteriyordu.

Peki onun iyiliğini kazanmak için ne yapmıştı?

Peki aynı şeyi başarmak için neyi kanıtlamam gerekiyordu?

Bakışları kızın boğazına döndü, gözbebekleri orada bulunduğu şeyi onayladığını gösterecek kadar büyüdü. "Tasmasını çıkarmışsın."

"Onu oraya sen mi koydun?" Ben de karşı çıktım.

Homurdandı, abanoz gözleri benimkilere kaydı. "Omega'lara tasma takmak gibi bir alışkanlığım yok, yani hayır."

"Ne alışkanlığınız var?" diye sordum. "Onları kurtarmanın bir yolu olarak öldürmek mi?"

Çenesi titriyordu.

"Yemeği geciktiriyorsun," diye seslendi babam, Enrique'nin niyetlendiği cevabı yarıda keserek. "Yemek konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

Neredeyse gözlerimi devirecektim ama Kari'nin yükselen nabzı beni onu içine bir kelime veya yorum olmadan yönlendirdi. Benim

Biz yaklaşırken annemin masmavi gözleri parıldadı, yanımdaki Kari'yi görünce dudakları hoş bir gülümsemeye dönüştü. Ancak Kari'nin doğuştan gelen korkusunu hissedince ifadesi biraz değişti.

Hızlı bir oturma kararı vererek Kari'yi annemin karşısındaki koltuğa yerleştirdim ve diğer taraftaki koltuğa oturdum.

Dikdörtgen bir masaydı. Dört ve dört.

Kari, ben, Enrique, bilinmeyen Beta.

Annem, babam, Kaz ve Winter.

Ne garip bir anlaşma yapmıştık ama işe yaradı. Çünkü karşısındaki Kaz'ın yardımıyla Enrique'yi hizada tutmamı sağladı.

Babam Beta garsonlarından birine, "Pekâlâ, şimdi salatalarla başlayalım," dedi. "Ekmekler de. Şarap, su, her şey."

"Kahve," diye mırıldanarak ekledi annem.

"Mocha istiyor," diye açıkladı. "Ekstra espresso ile."

Bir sırtışı bastırdım; annem yemeklerine hep aynı şekilde başlardı. Ziyaretçilerimizin çoğunun kafasını karıştıran bir şeydi bu çünkü espresso ve kahve genellikle tatlıya ayrılırdı. Ama bu annemin tarzı değildi ve babam onun ihtiyaçlarını karşılamayı severdi.

"Çikolatalı pasta da var," diye seslendi garsona.

Garson, "Elbette, Alfa Ludvig," diye cevap verdi.

Kari yanımda biraz kıpırdandı, bakışları masaya geri dönmeden önce anneme kaydı. Sonra gözleri, Kaz'ın kontrol ediyor gibi görüldüğü titreşimlere kendini kaptırdığı belli olan, kıvranan Winter'a kaydı.

Başka bir gün olsa, onun maskaralıklarına sırtıttım.

Ama Kari için o kadar endişeliydim ki Kaz'ın bu geceki maçlarını önemsemedim.

Babamın annemi tutuşuna benzer şekilde kolumu sandalyesinin arkasına uzattım ve nereden başlayacağıma dair rehberlik etmesi için ona baktım. O dövülecek biri değildi.

ya da misafirleri formalitelerle yatıştırmaya çalışmazdı. Bir şey öğrenmek istediğinde değil.

Bu yüzden, "Bize neden yaşamana izin vermemiz gerektiğini söyle, Alfa Enrique" dediğinde hiç şaşırmadım. Çünkü durumu gözlemleyen biri senin değerli bir Omega'yı öldürmek için komplo kurduğunu ve bir diğerini de köle olarak almaya niyetlendiğini söyleyecektir. Bizi aksi yönde ikna edersen kaderini yeniden gözden geçiririz."

OceanofPDF.com

K A R I

ALPHA ENRIQUE hiçbir şey , yaptığı açıklama yemek boyunca beni
ürkütmeye devam etti. Babamın Omegas'a karşı
davranışlarından bahsetti.

Bariloche Sektörünü, onları nasıl köleleştirdiğini ve
Alfalarından nasıl uzak tuttuğunu. Onlara Savi ve Joseph'i
anlattı. Onlara beni nasıl kurtarmaya niyetlendiğini, benim
karşılığında Snow Frost'la evlenmeyi nasıl kabul ettiğini ve
Vanessa beni o kafese koyduğunda her şeyin nasıl korkunç
bir şekilde ters gittiğini anlattı.

Alfa Kazek, bana burada yapılan muamelenin
babamınkinden biraz farklı olduğunu oldukça sert bir şekilde
belirtti

-Bu benim için yetersiz bir ifadeydi.

Sonra hepsi vücudum ve durumumu nasıl tersine
çevirebilecekleri hakkında konuşmaya başladılar. Ben bunu
sorguladığımda Sven kolunu omuzlarıma doladı ve
mırıldanmaya başladı.

"Bakalım kardeşim ne diyecek, sonra oradan devam
ederiz," diye mırıldandı, göğsü sadece kendisinin
yaratabildiği o rahatlatıcı enerjiyle titreşiyordu. "Ander
dünyadaki en iyi doktor ve araştırmacı ekibine sahip. Sana
yardım edebilecek biri varsa, o da odur."

Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

Durumumu tersine çevirmek niyetindeydiler.

Kimse bana ne istediğimi sormadı çünkü benim fikrim önemli değildi. Her şey kısır Omega'nın nasıl düzeltileceği ile ilgiliydi, böylece düzgün bir şekilde çiftleştirilebilir ve sahiplenilebilirdi.

Bir yanım hayal kırıklığı içinde çığlık atmak, bir seçenek talep etmek istiyordu.

Bir yanım da bu değişikliği memnuniyetle karşıladı. Çünkü bir kol olmaktansa bir eş olmak daha iyi olmaz mıydı?

Eşime bir şey olmadığı sürece, kırık kız kardeşimi düşündükçe ürperdiğimi fark ettim. Bu gerçekten de Alfalar tarafından sonsuza dek kullanılmaktan ve istismar edilmekten daha iyi bir kader miydi?

Sohbet babamın politikaları, rekabeti sevmemesi ve kendini zirvede tutmak için yaptığı şeyler üzerine devam eden bir tartışmaya dönüştü.

"Halüsinojenik uyuşturucular," diye tekrarladı Alfa Ludvig, kelimeler dilinde kötü tınlıyordu. "Korkak."

"Ne yazık ki işe yarıyor," diye yanıtladı Alfa Enrique. "Onlara ağır bir doz vererek akıllarını başlarından alıyor ve bunun acısını çıkaracakları bir Omega sunuyor. Kızışmayı bitirdiklerinde, orada oluşabilecek potansiyel bağlara zarar vermiş oluyorlar ama yine de dişiye bağımlı hale geliyorlar. Ve sonra Carlos onu alıp götürüyor, kilitliyor ve Alfa'ya ona tekrar erişmek istiyorsa uslu durmasını söylüyor."

Bu kavramın tanındıklığı midemi bulandırdı. Buna hiç maruz kalmamıştım çünkü babam bir eş alamayacağımı garanti etmişti.

Ama diğerleri.

Sven'in mırıltısı yanımda artarken ürperdim, kollarım karnımın etrafında kıvrıldı. "Bir molaya ihtiyacın var mı, küçük mucize?" diye sordu kulağıma doğru usulca, diğerleri konuşmaya devam ederken.

Bunu düşündüm ve başımı salladım çünkü ara vermenin bir faydası olmayacaktı. Bu benim gerçekliğimdi. Benim hayatımdı. O zaman da bundan kaçamamıştım, şimdi de kaçamazdım.

Beni biraz daha yaklaştırdı ve konuşma devam ederken bana sıcaklığını sundu.

Winter ve Alfa Kazek, feromonları bana tam olarak ne yapmak istediklerini söyleyerek izin istediler. Onları görmezden gelmeye çalıştım ama Winter için duyduğum endişe düşüncelerime galip geldi ve onu dinlemekten kendimi alamadım.

Diğer odada inledi. Sonra inledi.

İçten bir yakarış havayı kir alıyor.

Ardından... bir rutin.

Ama bu daha önce duyduğum hiçbir kızgınlığa benzemiyordu. Daha fazlası için çığlık atıyordu, kızgınlık döneminde olduğu için değil... gerçekten daha fazlasını istediği için.

Midem bambaşka bir nedenden dolayı burkulmaya başladı, kurdum yakınlarda meydana gelen bariz zevkten dolayı uyandı.

Sven'e bir bakış attım ama gözleri benim üzerimdeydi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Eğilip dudaklarımı kendi dudaklarıyla sıyırdı, bu tatlı dokunuş ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir rahatlama sağladı. Sonra yanağımı okşadı ve sandalyemi onunkinin yanına doğru kaydırđı.

Beni diğer odaya götürüp aynı şeyi yapmak isteyip istemediğini merak ettim ama beni masadan uzaklaştırmak için hiçbir hareket yapmadı. Alfa Enrique Bariloche Sektöründeki yaşamdan bahsederken o sadece göğsünde alçak sesle ve sıcak bir şekilde mırıldanarak beni yatıştırmaya devam etti.

Onlara Omegaların kızgınlık dönemine girmesini engellemek için kullanılan baskılayıcılardan bahsetti. Onlara Omegaları inanılmaz derecede sıkı hale getirmek için kullanılan işkence ilaçlarından bahsetti - çok sert bir şekilde kızıştırılırsa birinin ölebileceği noktaya kadar. Onlara annemin ölümünden bahsetti, bu da Sven'in beni daha da sıkı tutmasına neden oldu.

Sonra Yusuf'tan, nasıl işkence gördüğünden ve gömülmek üzere bilinmeyen bir yere götürüldüğünden bahsetti.

"Bazen hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyorum," diye fısıldadı Alfa Enrique. "Onu hissettiğime yemin ettiğim anlar oluyor ama Savi..."

"Kırıldı," diye mırıldandım. "Ben... Ben onun... Eğer sana kendi isteğimle gidersem, bana onun hala... olup olmadığını söyleyeceğini söyledi." Ne sözümü bitirebildim ne de Sven'in etrafından Alfa Enrique'ye bakabildim. Etrafımdaki herkes sessizliğe bürünene kadar konuştuğumun farkında bile değildim.

Alfa Enrique, "İşbirliğinizi zorlamak için onun hayatını başınızın üzerinde tuttu," diye tahmin etti.

Çenemi eğdim, alt dudağım bu anıyla titredi. Sven şakağıma sokuldu, ağzı kulağımdaydı. "Senin için öğreneceğiz," diye mırıldandı. "Söz veriyorum."

Bu gece dört yemin oldu.

Kolayca bozabileceği dört yemin.

Ve yine de... şimdiye kadar sözünü tuttu. Bütün gece yanımda kaldı ve ondan başka kimse bana dokunmadı.

Kalbim küt küt atmaya başladı, o tehlikeli duygu içimde biraz daha filizlendi. Başımı kaldırıp ona bakmama yetecek kadar. "Lütfen," dedim usulca. "Lütfen sözünden dönme."

Yüz ifadesi ısındı. "Sana verdiğim sözden asla dönmeyeceğim Kari."

Ona inanmayı çok istiyordum ama bir ömür boyu süren güvensizlik beni kontrol altında tuttu.

Yine de ona o küçük baş selamlarından birini daha verdim. Çünkü denemek istiyordum.

Onun arzuladığı şey olmak istedim, tıpkı benim ihtiyacım olan şey olmasını arzuladığım gibi.

"Ona sorabilirim ama bana doğruyu söyleyeceğinin garantisi yok," dedi Enrique. "Beta Snow ile anlaşmayı bitirmediğim için de memnun değil."

Onun yorumu onları Omega Winter'a ve Alfa Vanessa'yla olanlara geri götürdü.

Tüm içten ve acımasız tartışmalardan yorulmuş bir halde tekrar dinlemeyi bıraktım. Buna ihtiyaç olduğunu, bu kurtların Bariloche Sektörü'nün yöntemlerine ya da orada yetiştirilen Alfalara aşına olmadıklarını biliyordum ama ben bunu yaşamıştım. Daha fazlasını duymama gerek yoktu.

Odağım tekrar diğer odadaki Winter ve eşine kaydı. Birbirlerinin isimlerini yüksek sesle inledikten sonra sessizleşmişlerdi. Duygularım harekete geçti, onun incinmiş olabileceğine dair endişelerim geri geldi.

Ancak birkaç dakika sonra kapı açıldığında pembeleşmiş yanakları ve yüz ifadesindeki tuhaf öfke ortaya çıktı.

Omurgam dikleşti. Alfa ne yaptı? Kız masadaki Beta erkeğine doğru yönelirken, yüz hatlarında endişeli bir ifadeyle hemen arkasında belirmesi dışında.

"Biliyor muydunuz?" diye sordu ve herkesin sessizleşmesine neden oldu. Kalbim küt küt atmaya başladı, onun cesur manevraları karşısında endişeden kanım dondu. Ama Alfa'sının tek yaptığı koruyucu bir gölge gibi arkasında durup durumu ve masadaki diğer herkesi gözlemlemek oldu. Beta cevap vermeyince "Biliyor muydun?" diye tekrarladı.

"Neyi biliyorsun?" diye sordu sonunda.

"O Ludvig benim amcam," diye cevap verdi dişlerini sıkarak.

Sven yanımda belirgin bir şekilde kaskatı kesildi, avucunu koluma dayayıp tepkilerinin kontrolünü yeniden ele geçirmeden önce mırıltısı bir an duraksadı. Bakışları babasına, sonra Omega'ya ve sonra tekrar babasına gitti.

Ama o ve Beta zaten bir konuşma yapıyorlardı. Norse Sektörüyle olan aile bağlarını bildiğini doğruladı, ardından soru başka kimlerin bildiğine kaydı ve gerilim oradan tırmandı.

Alfa Kazek tartışmaya dahil olup Beta'dan duyduğu hoşnutsuzluğu belli ederken kendimi Sven'in yanına sıkıştırdım.

En azından Beta diğer adama kullanımı hakkında birkaç kelime söyleyene kadar.

Sonra ortalık sakinleşmeye başladı ve herkes masanın etrafında yumuşarken ben şaşkınlıkla izledim.

Birkaç dakikalık sohbetten sonra önemli bir sonuca vardım: Burası Bariloche Sektörüne hiç benzemiyordu.

Buradaki alfalar kontrolü ellerinde tutuyorlardı ama düşünceli davranıyorlardı. Alfa Kazek ve Alfa Ludvig'i gözlemlediğim kadarıyla onlar da eşlerine karşı düşünceli davranıyorlardı.

Winter bir noktada Alfa Kazek'in önüne geçerek onu sakinleştirmek için adını fısıldadı ve Kazek hemen onun için eridi. Konuşma daha önce Beta'nın ona dokunmasıyla ilgili olmasına rağmen. Ondan önceki konuşma da Beta'nın ve diğerlerinin onu nasıl yüzüstü bıraktığıyla ilgiliydi, yani Alfa çoktan sinirlenmişti. Ama Omega'sından gelen bir yorumla yumuşadı. Ardından Alfa Kazek, Beta'yı ona bir daha asla dokunmaması için uyardığında konuşma bir kez daha yoğunlaştı.

Winter da "Sarılmaya izin var" diye karşılık verdi.

Alfa Kazek, onun hemen karşı çıktığı bir cevapla karşılık verdi ve onları bir Omega ile bir Alfa arasında daha önce tanık olmadığım bir çekişmeye soktu.

Omegalar
eğildi. Alfalar
hükmetti.

Ama durum hiç de öyle değildi. Başını sallayarak onu onayladı ve dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına neden oldu.

Sven'in beni öpmeyi sevdiği gibi onu öptü ve masaya dönmeden önce ona sarıldı.

Adının Grum olduğunu öğrendiğim Beta, "İşe yarayacaksın," dedi.

"Herhangi bir soru var mıydı?" Alfa Kazek sordu.

Grum masadakilere dönmeden önce, "Evet, yaklaşık bin tane," diye cevap verdi. "Şimdi, Aynalar Kraliçesi'ni alaşağı etmekten mi bahsedeceğiz yoksa duruşumuza devam mı edeceğiz? Çünkü o kaltağa boyun eğmekten bıktım usandım."

Winter ve Kazek'i tekrar incelemeden önce ona kısa bir süre bakakaldım. Benim kurt oldu derinden ilgimi çekti tarafından onların benzersiz dinamik.

Ancak masayı incelediğimde bunun o kadar da benzersiz olmadığını fark ettim çünkü Alfa Ludvig de yanındaki kadınla aynıydı.

Sven'in annesi olduğunu tahmin ettim, kokusu elbisemden dolayı tanıdık geliyordu. Tıpkı Alfa Sven ve Alfa Ludvig gibi beyaz-sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Solgundu da. Elf yüz hatları ona nazik bir çekicilik verirken, minyon boyu çok Omega'ydı.

Masanın karşısından bakışlarımı yakaladı ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Geri vermeye çalıştım ama ağzım beni reddetti.

Bu yüzden gözlerimi kırıştırdım ve onun yerine gözlerimle konuşmaya çalıştım.

Anlamış gibiydi çünkü başını hafifçe eğdi ve Alfa Ludvig'in kulağına bir şeyler fısıldamadan önce hafifçe başını salladı. Söyleyeceklerini dinlerken sanki odanın geri kalanı yokmuş gibi tüm dikkatini ona verdi.

Kulak misafiri olmadım, bunun yerine Sven'e bakmayı tercih ettim.

Ama dikkatle anne babasını izliyordu.

Alfa Kazek ve Alfa Enrique, Kış Sektörüne dönüş planlarını ve Alfa Kazek'in haklı tahtını talep etmesini tartışmaya başladılar. Snow Frost bir prenses ve karmaşık hiyerarşilerinin doğrudan varisi olduğu için, bu durum Alfa Kazek'i Kış Sektörünün meşhur Kralı yapıyordu.

Kendi sektörümden farklı bir sektör olduğu için politikanın nasıl işlediğinden emin değildim ama konseptin ne anlama geldiğini anlamıştım: Alfa Kazek, sektör liderliği için Alfa Vanessa'ya meydan okumayı amaçlıyordu.

Ve Alfa Enrique'den yardım istiyordu.

Bunun beni nereye götürdüğünden emin değildim, ama bir tartışma konusu görünmüyordum.

Ancak, diğer Alfalar konuştuğça Sven'in görevi de netleşmeye başladı. "O dünyanın bu tarafındaki en iyi pilot," diye ısrar etti Alfa Kazek. "Bizi o uçuracak."

"Elbette," Sven. "Görev için beni gönüllü yapın."

Alfa Kazek homurdandı. "Seni Kopenhag'a geri götürmek zorunda bırakma beni Mick."

Sven homurdandı ama bu sinirli bir ses değil, eğlenen bir sestti. "Beni başka bir yuvaya bırak, Kaz. Sana meydan okuyorum."

"Şiddetle cazip," ve Alfa cevap verdi.

"Çünkü görünüşe göre yerini unutmuşsun."

Sven gözlerini devirdi. "Bana sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle."

"Ve şimdi tekrar rayına oturdun. Şuna bak," diye övdü Alfa Kazek ve Sven'den bir başka eğlenen ses daha aldı.

Bana doğru eğildi ve şakağımdan öptü, sonra anne babasına baktı. "Fikrine katılıyorum anne."

"Oof, ona kulak misafiri olmamasını öğrettim, değil mi?" diye sordu, sesi hem dehşete düşmüş hem de başhemşire edasındaydı.

Alfa Ludvig, "Ona bunun tam tersini öğrettiğine eminim, aşkım," diye mırıldandı. "Ne de olsa onu ofisimin kapısıyla tanıştıran sendin."

Gözleri şok içinde açıldı. "Ben asla..."

Kıkırdadı ve dudaklarını kulağına bastırmadan önce yanağını okşadı. Söylediği şey Mila'nın yanaklarını pembeleştirdi ve Sven yanımda inledi. "İşte oğlumuza kulak misafiri olmamayı böyle öğretiyorsun Mila," dedi benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Sven aniden ayağa kalkarak, "Şimdi gidiyoruz," dedi.

Alfa Enrique onu takip edecekmiş gibi hareket etti ama Alfa Kazek'ten gelen alçak bir hırıltı onu yerinde tuttu. "Onunla ilgili niyetini bilmem gerekiyor."

"Hiçbir şey bilmene gerek yok," diye karşı çıktı Sven. "Ama Kaz'la çıkacağımız bu yolculukta işe yarayacağını kanıtlarsan seni aydınlatabilirim."

"Serbest bırakılması için pazarlık yapmaya geldim," dedi Alfa Enrique, ses tonunda alçak bir hırıltı vardı.

"Hayır, onun iyi olduğundan emin olmak için geldiniz ve biz de bunu size fazlasıyla kanıtladık." Sven sandalyesini masaya doğru kaydırды ve doğrudan Alfa Enrique'ye baktı. "Tam olarak nereye gitmek için özgürlüğünü talep ediyorsunuz? Kış Sektörü'ne mi? Orada gerçekten de burada olduğundan daha mı güvende olacak?"

"Tahtta Alfa Kazek'le birlikte olacak," diye mırıldandı Alfa Enrique.

"Evet. Ama henüz tahtta değil. Peki ne istiyorsun?" Sven bastırdı. "Kari'nin Kış Sektörü'nü geri alma görevinde bize eşlik etmesini mi öneriyorsun? Çünkü sana şu anda bunun olmasına izin vermeyeceğimi söyleyebilirim."

Alfa Enrique'nin çenesi sertleşti. "Sanki onun sahibiymişsin gibi konuşuyorsun."

"O benim," diye karşılık verdi Sven hiç vakit kaybetmeden. "O yüzden sana ne olacağını söyleyeyim. Kari annemle kalacak, orada güvende olacak ve eğer bana faydalı olduğunu kanıtlarsan, onu daha sonra tekrar görmene izin verebilirim. Tek teklifim bu. Kabul et ya da etme. Çünkü pazarlık yapmayacağım."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılma tehdidiyle karşı karşıyaydı, bunların hiçbirinde seçim şansımın olmaması aklımı kurcalıyordu.

Ne zamandan beri seçme hakkımı önemsiyorum ki? Hiçbir şeye kendim karar vermeme izin verilmedi. Bu neden farklı olsun ki?

Çünkü onun farklı olması gerekiyordu.

Ve yine de... farklı bir şey yapmayı seçer miydim?

Başımı sallamaya çalıştım, isyan eden düşünceler başımı döndürüyordu.

Omega olmanın bir parçası da Alfaların kendi adlarına karar vermesine izin vermektir. Ve eş olmanın bir parçası da Alfa'sına doğru seçimleri yapması için güvenmektir.

Sven'in az önce söylediği her şey zaten tam da benim kendim için istediğim şeylerdi, o halde neden önce benimle konuşmadan bunları dile getirmesinden rahatsız olayım ki?

Çenem biraz sıkıştı, zihnim daha önce hiç düşünmediğim garip keşkelerle allak bullak oldu.

Onları bastırdım, bunun yerine yanımdaki iki Alfaya odaklandım.

Alfa Enrique Sven'e ters ters baktı ama yüz ifadesindeki yenilgi kırıntısını yakaladım. O da benim gibi Sven'in haklı olduğunu biliyordu.

Ama Sven'in gitmesi fikri beni heyecanlandırmadı. Planladıkları şey kulağa tehlikeli geliyordu.

Bu da beni meraklandırdı: Geri dönmezse bana ne olacak?

OceanofPDF.com

S V E N

KARI iki yatak odalı dairemi çıplak ayakla keşfetti, ayak parmakları her adımda halıya batıyordu.

Oturma odasından başladı, parmakları kanepemin ve sandalyemin süet döşemelerini okşadıktan sonra cam pencereleli arka duvarımdan orman manzarasını . Dış cephede bir çift kapıyla ulaşılabilen bir balkon vardı ama o bunları atlayarak bitişikteki yemek alanıma ve ötesindeki şef tarzı mutfığa geçti.

Gözlerini bıçak bloğunda gezdirdikten sonra bir omzunun üzerinden bana bakarak bir şey söylemem için beni cesaretlendirdi.

Ben yapmadım.

Ama birine dokunmaya kalkarsa, dokunurum.

Ortadaki adanın etrafından dolaştı ve oturma odasının arka koridorunu keşfetmek için mutfak alanından ayrıldı.

Önce ofisime çıktı.

Sonra misafir yatak odasına. Ve son olarak da benim yatak odama.

Sonuncusuna girmeden önce ilk ikisine göz attı. Hareketlerini kurdu yönlendiriyor gibiydi, onu önce koklama testi için yatağa götürdü, ardından banyoma ve gömme dolabıma girdi.

Yatak odamı banyo alanından ayıran çift kapıya yaslandım ve onu bekledim.

Bir kumaş hışırtısı duyuldu, ardından gardırobumun şifonyerlerinin çekmeceleri açılıp kapandı.

Zip.

Kaşlarımı kaldırdım, her ne yapıyorsa ilgimi çekmişti.

Sonra beyaz tişörtlerimden birini giyip çıkınca ağzım açık kaldı.

Başka da bir şey yok.

Elinde bir yığın çamaşırıla yanımdan geçti ve transa geçmiş gibi yatağa gitti.

İş başındaki Omega ilgimi çektiği için sözünü kesmedim. Yatağa tırmandı ve etrafta dolanarak en sevdiği yeri buldu ve çarşafı yolundan çekip derme çatma bir duvar oluşturmaya başladı.

Sanırım bu, burada bir yuva yapılmasını onayladığı anlamına geliyor, Kendi kendime düşündüm.

Sessizce çalıştı, her şeyi ihtiyacı olan yere taşırken konsantrasyonu kararlıydı. Birkaç havlu ve çarşaf almak için banyoya gitmek üzere etrafımda manevra yaparken bile tamamen hareketsiz kaldım.

Küçük elleri içimdeki kurdu memnun eden bir hassasiyetle hareket ediyordu, içgüdüleri görülmeye değerdi. Çok güzeldi. Son derece muhteşem. Kesinlikle benim.

Bütün gece bunu yapmasını izlemekten memnundum, ama sonunda hızını yavaşlattı, her sadece birkaç eşyanın yerini değiştirdi ve sonunda sanki alanı test ediyormuş gibi uzandı.

Nefesimi tuttum, beni içeri davet edip etmeyeceğini görmek için bekledim.

Ancak, bunun yerine kaşlarını çatarak geri döndü ve mavi gözleri bana doğru daraldı.

Neye ihtiyacı olduğunu sormak dilimin ucundaydı ama yuvasından çıkıp bana doğru yürüdü.

Aklında bir amaç vardı. Takım elbise ceketimin düğmelerini açıp dolaba götürürken göğsümde bir mırıltı uğuldadı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra gömleğimi çözmek için geri döndü, çevik parmakları kumaşı kollarımdan aşağı çektikten sonra kendi göğsüne tuttu ve derin bir nefes aldı.

Onu yuvaya götürürken boğazından tatmin olmuş bir ses yankılandı.

Ayakkabılarımı çıkardım ve yüzünde kınayan bir ifadeyle omzunun üzerinden sertçe bakmasına neden oldum.

Bu yüzden o izlerken onları rahatça kenara ittim, sonra bir kez daha kapıya yaslandım ve bir sonraki hamlesini bekledim.

Sanki başka bir şey yapmayacağımdan emin olmak istercesine uzun bir süre beni inceledi. Yataktaki çabalarına geri dönmeden önce dudakları biraz yana kıvrıldı.

Gülümseme dürtüsüyle savaştım, kurdu sadece sorumlu değil aynı zamanda otoriter bir ruh halindeydi. Buna izin verirdim. Şimdilik.

Bakımını bitirdikten sonra pantolonumu almak için geri döndü. Onun için acı verici bir şekilde hareketsiz kalırken damarlarımda ısı cızırdadı. Vücudum onun yakınlığına doğal olarak tepki verdi, sikim ihtiyaçla zonkluyordu ama ona dokunmak için herhangi bir girişimde bulunmadım.

Onun yönetmesine izin verdim.

Pantolonumu yuvasının duvarına yerleştirmesini izledim.

Ve beni tepeden tırnağa incelemek için arkasını döndüğünde yavaşça nefes aldı. Kasıklarına bakarken alt dudağını ısırdı, burun delikleri beni görünce alevlendi. "I..." Yutkunarak sözünü bitirdi.

Onu zorlamak istemediğim için bekledim.

Kurdu bana tekrar baktı, göz bebekleri tepki olarak büyüdü ve bir adım öne çıktı.

Sonra bir tane

daha. Ve bir

tane daha.

Ta ki tekrar önüme gelene kadar.

O andan yararlanmamak, onu yakalayıp yuvasına geri itmemek için kendimi kontrol etmem gerekti.

o güzel kalçaları açtım. Ama bu anın onun için ne kadar önemli olduğunu hissediyordum.

Ona acı çektirmeyi de reddettim.

Bu yüzden bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için nefesimi tutarak bekledim.

Parmak uçları karnımın alt kısmındaki hafif tüylerin kayıyor, izleri takip ederek boxer'ıma kadar iniyor ve parmağını kumaşın içine sokuyordu. Dokunuşunu hafifçe yanlara, kalçama doğru çekerken karnım gerildi.

Dudağını ısırarak biraz çekiştirdi, diğer elini karşı tarafıma koyarak kumaşı kalçalarımın altına aşağı çekti ve beni tamamen soydu. Geriye doğru küçük bir adım atmadan önce iç çamaşırını yuvasının kalbine fırlattı, gözleri üzerimdeydi ve beni takip etmem için işaret etti.

Onunla birlikte hareket ettim, adımlarına uydum ve yatağa ulaştığımızda durakladım. Bir kumaş parçasını kaldırarak bana sözsüz bir şekilde yuvasına girmemi söyledi.

İçeri girdiğimde göğsüm onaylarcasına gürlledi, kurdum bana onun için sırtüstü yatmamı söyledi - tam da boxer şortumun üstüne. Bana katılmadan önce gözleri ilgiyle üzerimde gezindi ve ardından battaniyeleri düzeltti.

Burada çok küçük, neredeyse kırılğan görünüyordu, ama kalçalarıma sarıldığında ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu fark ettim. Onu şımartamayacağım bir vahşilikle istiyordum ve harekete geçmemek için büyük çaba sarf etmem gerekiyordu. Özellikle de kaygan merkezi uyarılmamın üzerine yerleştiğinde.

"Kahretsin," diye nefes aldım ve ona doğru eğilme dürtüsüyle savaştım.

Giydiği beyaz tişört kayboldu, kumaş etrafımızdaki duvara eklendi ve Kari hareket etmeye başladı. İlk başta çekingendi, vücudu benimkini öğreniyor ve beni samimiyetle öpüyordu. Sonra boynumu öpmek için eğildi, dili tenimi tatmak için dışarı kaydı.

Tepki olarak saçlarını avuçladım, ona dokunmaya, onu tutmaya, onu çevirip unutulana kadar sikmeden önce dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Daha önceki tepkisini hatırlayarak, yüzünü ve yüz hatlarındaki ıstırabı hayal ederek dürtümü dizginledim. Bu beni kontrol altında tutmaya yetti, ama ruh halimi caydırmaya yetmedi. Çünkü onu istiyordum. Benim Omega'mı. İstedğim eşimi.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye fısıldadı, aşağı doğru inmeye başlarken boğazımı yaladı. "Tohumuna ihtiyacım var."

Kavrayışım saçlarında sıkılaştı, diğer elim sıkmak için altımdaki yatağa gitti. Çünkü lanet olsun, bu beni öldürdü. Kontrolünü tamamen kurduna bırakmış, sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu. Şimdi de yuvasına mevsim vermek istiyordu.

Benimle gel.

Çok sertleşmişim ve bunu yapması için hazırdım ama onu düğümleyemiyordum. Boşalmasını sağlayamadım. Ona zar zor dokunabildim bile.

Ve bu farkındalık beni boğmakla tehdit ediyordu.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki, aşağıya doğru bir yol öptüğünü fark etmedim ve ağzı sikimin başının üzerine kapanıncaya kadar bana ne yapmak istediğini anlamadım.

"Kari," diye fısıldadım saygıyla, hiçbir uyarıda bulunmadan beni derinlere alırken ağzına doğru . Eli etrafına sarıldı, parmakları hatasız bir şekilde düğümümü buldu ve taşaklarımın beklentiyle sıkışmasını sağlayacak şekilde masaj yaptı.

Bu Omega büyülüydü. Bu

kadın, bir muamma.

Bu kadın... çok benim.

Dişlerini şaftımın alt tarafı boyunca çekerken inledim, kurdu şu anda çok fazla sorumlu olduğunu bilmemi sağladı. İçimdeki canavarın karşılık olarak hırlamasına neden oldu, hükmetme arzusu beni sertleştirdi.

Ama bunu yapmasına izin vermeliydim.

Omega'm için hareketsiz kalmalıydim.

Bırakın rehberlik etsin. Bırak öğrensin. Bırakın-

Sikeyim.

Lanet olası ruhumda hissettiğim bir beceriyle dilini etrafımda döndürdü, damarlarım neredeyse kararlılığımın her bir onsunu geri alan bir öfkeyle tutuştu. "Kari." İsmi ağzımdan hırıltılı bir sesle çıktı ve tekrar yapmasını sağlayan güçlü bir onay mırıltısıyla vurgulandı.

Gözlerini üzerimde bulmak için aşağıya baktım, bakışlarında ona yeni bulduğum lakabımı vurgulayan bir merak vardı.

O gerçekten küçük bir mucizeydi. Çok eşsiz. Çok güzeldi. Çok yetenekli.

Ne zaman sıkacağına, ne zaman emeceğini, ne zaman yalayacağını, ne zaman dişlerini kullanacağını ve ne zaman yutacağını tam olarak biliyordu.

Kendimi durduramıyordum, parmaklarım saçlarında sıkı bir yumruk olmuştu. Şikayet etmedi, sadece başını hareket ettirmeye devam etti, aşağı yukarı salladı ve beni doruğa zorladı.

Parmaklarını düğümüne doğru her sıkışı orgazmın çok daha büyük olmasını sağlıyordu, Omega içgüdüleri kendimi tamamen içine yerleştirmeden ona mümkün olduğunca çok tohum hediye edeceğimi garanti ediyordu.

Boğazını

düğümleyemedim. Sadece amını.

Ve şu anda bunu yapmayı her şeyden çok istemiyorsam lanet olsun. Kayganlığı havayı tatlandırıyor, içgüdülerimle alay ediyor ve benim olanı becermem için bana yalvarıyordu.

Hayır, diye düşündüm, ihtiyaçtan inliyordum. Hayır. Düğüm atma. Hak iddia etmek yok. Hayır... Siktir!

Göğsüm hem mırıltı hem de hırıltı sesleriyle titriyordu, Kari fazla becerikli ağızla beni uçurumdan aşağı iterken kurdum hakkını talep ediyordu.

İçimde beklenmedik ve tamamen kontrolsüz bir patlama oldu, kendimi onun tatlı, işkenceci diline boşalttım.

Beni boğazının derinliklerine itti, hepsini ve daha fazlasını aldı, parmakları duyusal işkencemi uzatmak için düğümümü çalıştırdı.

Gelmeden duramadım.

Ve yutkunmayı bırakmadı.

Devam ediyor gibiydi... ve devam ediyordu... ve devam ediyordu... bir haftalık cinsel hüsrana ve ihtiyaç, kaslarım kasılırken ve kurdum başka bir varlık durumuna yükselirken tekrar tekrar onun içine boşalıyordu.

Etrafımdaki her şey bulanıktı, zihnim daha önce hiçbir kadının beni götüremeyeceği tuhaf bir unutkanlığa kapılmıştı.

Ama yumuşak, ılık bir gözyaşı beni tekrar kalçalarımın arasındaki kadına çekti.

Beni sağmaya devam etti, boğazı ve parmakları çalışıyordu, beni bu kadar çok yutmanın acısı yüz hatlarını zorlasa bile.

Yumruğum içgüdüsel olarak tepki verdi, onu sikimden çekti ve sınırsız zevkle zonklamaya devam ederken onu kendime doğru çektim.

Bana bakakaldı, gerginliğinin yerini şaşkınlık aldı ve onu altına aldım, sikim kıvrımlarının arasından şehvetli bir okşamayla kayarak doruk noktaya devam etmeme izin verdi ama kadınının üzerine. Onun kayganlığı benim dölümle birleşti ve ikimizin de vücudunu seks ve ihtiyaç kokusuyla yakından boyayan şehvetli bir sıvı oluşturdu.

Öz ona garip bir tür besin sağlarken, Kari boğazına bir inilti yerleşti.

Sonra ona ihtiyacı olduğu belli olan başka bir şeyi vermek için onu öptüm - hayranlık.

Bunu tamamen benimle ilgili hale getirmişti, zevkimi açık bir acı noktasına kadar alıyordu, nefes bile alamazken yutkunuyordu ve eğer izin verseydim böyle kalacaktı. Muhtemelen bir Alfa ona işi bitene kadar almaya devam etmesini öğretmişti.

Ama ben o Alfa değildim.

Ben onun Alfa'sıydım. Bu bir birim olarak bizimle ilgiliydi, erkek olarak benimle değil.

Dilinde kendimi ve gözyaşlarının tuzlu özünü tattım ve ona ağızla ne yaptığımızı gösterdim.

birlikte olacaktı.

Kolları omuzlarıma dolandı, ben verdikçe, aldıkça ve biraz daha verdikçe minyon vücudu yuvada benimkini yastıklıyordu.

Parmakları düğümümün üzerinde olmadan, zevkim sonunda azaldı, bizi tutkumuzla sıırıslıkla bıraktı ve ortak yuvamızı resmen vaftiz etti.

Burası artık benim olduğu kadar onun da alanı olacaktı ve eğer istediğim gibi olsaydı, asla gitmezdi.

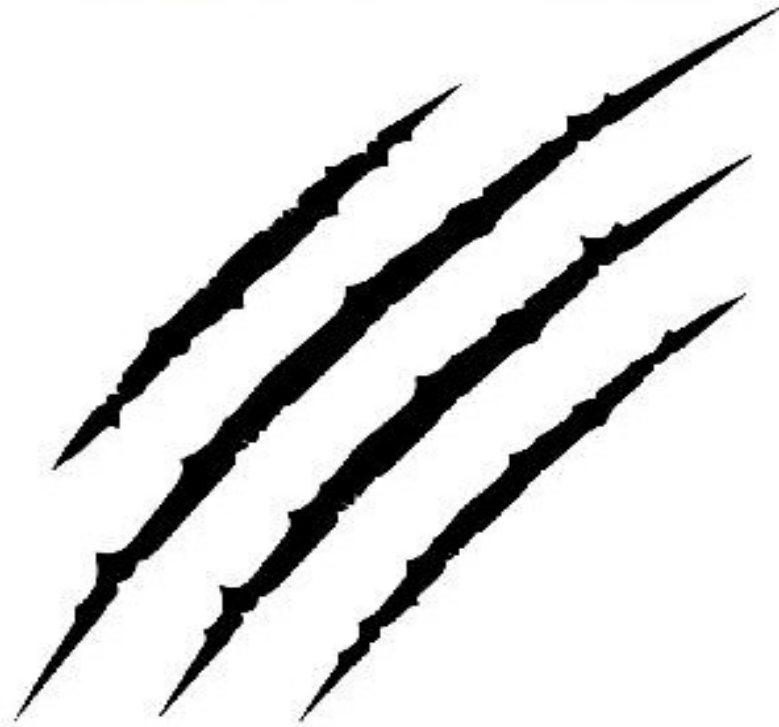
Ancak Kaz'a kuzeydeki meselede yardım etmek için yakında ondan ayrılmam gerekiyordu. Kari'ye ve yeni sığınağımıza bir an önce dönmek için ağızımdan sessizce yemin ettim. Anladı mı anlamadı mı, emin değildim. Ama mesajın alındığından emin olmak için birkaç günüm vardı.

Ondan sonra da Andorra Sektörüne gidecektik.

Ağabeyimin nasıl yardım edeceğini bildiğini varsayıyorum.

PART II

ANDORRA SECTOR

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

S V E N

AVRUPA HAVA SAHASI

Kari oturuyordu, dikkati etrafımızdaki pencerelerdeydi. Uçağın kokpitinde bana katılmak isteyip istemediğini sorduğumda önce tereddüt etti, sonra başını salladı. Önümüzdeki yolculukta dikkatini dağıtmak için iyi bir yol gibi görünüyordu.

Bir hafta boyunca Kaz'a Kış Sektörü konusunda yardım ettikten ve kardeşimle planları koordine etmek için sayısız saat harcadıktan sonra, Kari ve ben nihayet Andorra Sektörüne doğru yola çıkmıştık. Doktorları ilk röntgenlerini çoktan incelemişti ve varışımız için bir ekip hazırlıyorlardı. Hâlâ ameliyatın mümkün olup olmadığı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu ama yüz yüze bir değerlendirme yapmadan bunu söylemek imkânsızdı.

Doktor Palmer bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu düşündü.

Ancak bu çalışma alanında en iyisi değildi.

Doktor Riley'di. Bir Omega ve yüz yılı aşkın deneyime sahip bir doktor olarak Kari'yi değerlendirmesini istediğim kişi oydu. Başka kimse değil.

Kari'ye henüz ondan bahsetmemiştim, çünkü onu evimle tanıştırdığımdan beri yüksek sesle konuşarak çok fazla zaman geçirmemiştik.

Aramızdaki her şey içgüdüsel hale gelmişti ve onun seçimleri kurdu tarafından yönlendiriliyordu. Gün boyunca yuvasında ya da yakınında kalmayı tercih ediyor, beni de içine çekiyordu.

Çoğu gece vücudumun her santimini okşar ve yalar. Şikayet etmiyordum, çünkü olayların değişmesi hoşuma gidiyordu. Düzgün bir şekilde düğüm atamamam ve karşılığında onu memnun edememem dışında, bu bana doğal geliyordu.

Planlarımızı değiştiren tek gece, Kaz ve diğerleriyle birlikte Kış Sektörü'nde geçirdiğim geceydi. Etkili ve kanlı bir yolculuk olmuştu ama Kaz ve Kış'ın hak ettikleri tahtlarına oturmalarıyla çabucak sona ermişti.

Ertesi sabah erken saatlerde ve geldiğimde Kari'yi ailemin süitindeki kanepede pofuduk bir topun içinde kıvrılmış buldum. Annem onunla biraz vakit geçirmek istemiş, babam da Kari ve annemi yalnız bırakmamak için akşam başka bir yerde kalmıştı.

Ne yazık ki Kari pek konuşmamış, benim dönmemi beklerken oturma odasında kurt formunda kalmayı tercih etmişti.

Annem bunun Kari'nin benim geri dönmeme korkusuna verdiği bir yanıt olduğundan şüphelenmişti. Bu da onu bulmaya gittiğimde verdiği aşırı hevesli tepkiyi açıklıyordu.

Yuvaya döner dönmez tekrar insan formuna geçti ve uzanmamı istemeden önce üzerimdeki kıyafetleri parçaladı. Duş almama bile fırsat vermemişti, kokumla yeniden tanışma ihtiyacı çok güçlüydü.

Tam olarak istediği şeyi yapmıştım ve sonrasında bütün gün ona sarılmıştım.

Dün gece ona bugün Andorra Sektörüne gideceğimizi söylediğimde sadece başını salladı. Soru sormadı. Belirgin bir endişesi yoktu. Sadece kasvetli bir kabulleniş.

Aklından neler geçtiğini anlayamıyordum. O anki duyguları memnuniyet ve endişenin bir karışımıydı. Artık dokunuşumdan ürkmüyordu - aslında şimdi rahatlamak için onu arıyor gibiydi - ve benimle konuştuğu birkaç kez boyunca bana Sven dedi.

"Uçaklarla ilgili çok deneyiminiz var mı?" Biraz sohbet etmeye çalışarak ona sordum. Her ne kadar hayvanların hareketlerini kontrol etmesinden hoşlansam da, sesini özlemiştim. Ve şu anda onu aynı anda hem mutlu eden hem de endişelendiren şeyin ne olduğunu gerçekten bilmek istiyordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece Bariloche Sektörü'nden Kış Sektörü'ne ve sonra Kış Sektörü'nden İskandinav Sektörü'ne olan."

Başımı salladım. Yetiştirilme tarzı ve köle statüsü düşünüldüğünde çok parlak bir soru değildi ama en azından bir cümle kurmuştu. "Şu anda ne düşünüyorsun?" Bulutları ve mavi gökyüzünü işaret ederek yüksek sesle merak ettim.

Yolculuk için oldukça güzel bir gün seçmiştik, Andorra'ya kadar yolumuz açıktı. Elbette bu benim açımdan kasıtlıydı. Haftanın geri kalanı için hava tahminleri pek iyi değildi, bu yüzden Ander'i başlangıçta konuştuğumuz gibi önümüzdeki Pazartesi yerine bugün gelmemize izin vermeye zorladım.

"Bu çok özgürleştirici," dedi yumuşak bir sesle. "Ama ben senin onu yönlendirme yeteneğini daha ilginç buluyorum."

Dudaklarım kıvrıldı. "Uçmayı seviyorum. Neredeyse kurdumla uzun bir koşuyu sevdiğim kadar."

Görevime yeniden odaklanmadan önce ona bir göz attım. O kokpitte yanımdayken, burada ekstra tetikte ve dikkatli davranıyordum. Ona bir şey olması riskini almak istemiyordum. Ama ona pilotluk etme görevi için kendimden daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

"Dokuz yaşından beri uçak kullanıyorum," diye ekledim. Çocukken bu benim tutkumdu. Babam beni sürünün baş havacılık uzmanıyla temasa geçirdi ve gerisi tarih oldu. "Seni bir ara Alfa Garland'la tanıştırmam gerekecek. İskandinav Sektöründe uçmayı en az benim kadar seven eski bir generaldır. Bildiğim her şeyi bana da öğretti."

"Neden onunla tanışmamı istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

"Çünkü o benim için önemli," diye açıkladım. "Onun için müsait olmanı beklediğimden değil." İkinci kısmı içgüdüsel olarak ekledim çünkü başka bir Alfa'dan bahsedildiğinde aklının tehlikeli bir yere gittiğinden şüpheleniyordum. "Seni onun eşi Jacy ile de tanıştıracam. O da uçmayı seviyor. Aslında bir insan ordusunda tanışmışlar ama hangisi olduğunu hatırlayamıyorum. Uçmakla ilgili bir şeydi ama."

"İnsan ordusu mu?"

"Evet, Enfeksiyon öncesi dönem." Omuz silktim. "Kaz'ın zulasından izlediğim filmler ve ara sıra okuduğum kitaplar dışında pek bir şey bilmiyorum."

"Filmler mi?"

"Filmler," dedim yan gözle ona bakarak. Kaşları çatılmıştı ve o endişe havası kaybolmuş gibiydi. "Sana bir ara gösteririm. İskandinav Sektörüne geri döndüğümüzde ve Kaz'ın bazı eşyalarını geride bıraktığını varsayarsak."

Bir an için profilimi inceledi ve daha fazla konuşmam için beni bekletti. Sormak istediği bir şey vardı. Bunu içimde hissedebiliyordum.

Devam et, küçük mucize, söylemek istedim. Benim için düşüncelerini dile getir.

"Plan... plan bu mu?" diye sordu sessizce. "İskandinav Sektörüne dönmek mi? Birlikte mi?" Son kelimeyi neredeyse kaçıırıyordum, sesi o kadar yumuşaktı ki uçağın motorları neredeyse onu bastırıyordu.

Ama ses tonundaki tereddütü ve sonunda benim için içsel bir düşünceyi dile getirirkenki hafif ürpertiye yakaladım.

Onsuz gitmeyi planladığım için endişelendiğini fark ettim. Muhtemelen tam olarak konuşmadığımız için. Ve şimdi yuvasından uzakta olduğu için, değişen durumumuzun gerçekliği rahatsız edici bir şekilde etrafına yerleşiyordu.

Kurdum onu rahatlatmamı, kollarıma çekmemi ve mırıldanmamı istiyordu. Ama uçağı kullanırken bunu yapamazdım. Bu da ona bir şeyler söylemem ve onlara güvenmesini ummam gerektiğı anlamına geliyordu.

"Bu işte birlikteyiz, küçük mucize," diye söz verdim ona. "Doktor Riley'nin ne düşündüğünü göreceğiz ve oradan devam edeceğiz. Kardeşim ihtiyacımız süre boyunca kalmamız için gerekli düzenlemeleri yaptı. Ve işimiz bittiğinde birlikte İskandinav Sektörüne geri döneceğiz."

Sözlerimdeki yemini fiziksel olarak hissetmesini istediğim için aramızdaki küçük boşluğa uzanıp kalçasını sıktım. Yüzünü buruşturmadı ya da titremedi, sadece küçük avucunu elimin üzerine koydu ve küçük bir karşılık vererek sıktı.

"Tamam," diye cevap verdi, bu tek kelime nefesimin kesilmesine neden oldu.

Bu bana inandığı anlamına mı geliyor? Bana biraz olsun güvenmeyi kabul ettiği anlamına mı geliyor? Bu düşünceler kalbimi ısıttı ve bir kez daha kontrollere odaklanmak için dokunuşumu onun kot pantolonlu kalçasından çektim.

Neredeyse varmıştık, bu da Andorra Sektörü kubbesine girmek için hazırlanmaya başlamam gerektiğı anlamına geliyordu. Giderken ona yüksek teknoloji atmosferini biraz anlattım, kardeşimin sektörünün dünyadaki en gelişmiş sektör olduğunu -en azından X-Clan kurtları açısından- ve teknolojisinin çoğunu babamla paylaştığını söyledim.

"Ama bir kubbe yaratmadık," diye bitirdim sözümü, ileride gizlenen cam küreyi işaret ederek. "Bir tarafımızda sınır olarak su olduğu için buna gerek yok. Ancak Enfekte'nin geçmesini engellemek için diğer sınırların etrafında sonar teknolojili bazı duvarlar geliştirdik. Ayrıca gece devriyelerimiz de var."

Andorra Sektörü dağın ortasında yer aldığı için ek korumaya çok ihtiyaç vardı. Yakındaki şehirlerde çok sayıda yuva vardı ve bu şerefsizler açlıktan taze et istiyorlardı. Seyahat ediyorlardı.

Etrafımızdaki karlı buzullar gibi engebeli arazilerden geçmek de dahil olmak üzere, tatmak için yüzlerce mil.

Kari bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Alfa Carlos'un Bariloche Sektöründe enfekte yaratıklardan oluşan bir çukuru var. Yaramazlık yapan kurtları oraya atıyor."

Yüzüm kızardı. "Ne?"

Yüzünü buruşturdu ve ben de hemen tekrar kalçasını tuttum. "Üzgünüm, Kari. Bu sadece... bu çok yanlış... İçgüdüsel olarak tepki verdim."

"Yani İskandinav Sektöründe ceza çukuru yok." Bunu bir soru olarak değil, daha çok rahatlamış bir ifade olarak dile getirdi. "Bunların hiçbir X-Clan sektöründe bulunduğunu

sanmıyorum." Bunun dışında,

Görünüşe göre, Bariloche Sektöründe yapmışlar. "Alfa Carlos'un öldürülmesi gerekiyor." Böyle bir Alfa'nın bırakın liderlik etmesine, nefes almasına bile izin verilmemeli.

Cevap vermedi, sadece önümüzdeki kubbeye baktı. "İçeri nasıl gireceğiz?" diye fısıldadı, ses tonunda hafif bir titreme vardı.

Dikkatimin dağılmasının geçici kızgınlığımı yatıştırmasına izin verdim ve ona açılışın nasıl çalıştığını anlattım. Sonra telsizle kule görevlilerinden birine son yaklaşımda olduğumu söyledim.

Kubbe kaymaya başladı ve tepede uçarak havaalanına ulaşmam için bir boşluk yarattı. Kari hiçbir şey söylemedi ama her şeyin nasıl işlediğine hayret ettiğini hissettim. Sonra kalçama uzandı, sadece birkaç saniye sonra yere indiğimizde parmakları siyah kot kumaşın içine girdi.

"Görünüşe göre eski uçaklar uzun pistler boyunca hız yapıyorlarmış," dedim yanımızdaki pisti işaret ederken. "Ama bu yeni jetler roketler gibi düz bir şekilde yukarı fırlıyor ve benzer bir şekilde aşağı iniyor. Kalkışları ve inişleri kolaylaştırıyor. En azından benim için."

Yan gözle bana baktı. "Çok yetenekli bir pilotsun."

İltifatı karşısında göğsüm gururla kabarmak üzereydi. Gerçi, farkına bile varmadığından şüpheleniyordum.

Sözlerinin bu şekilde algılanacağını biliyordu çünkü onları bir övgü gibi değil, bir gerçek gibi söylemişti.

"Kardeşimle tanışmaya hazır mısın?" Uçağı sabit tutmak ve uygun şekilde park etmesini sağlamak için tüm kontrolleri yerine çevirirken sordum.

Cevap vermedi.

"Korkutucu biri," diye itiraf ettim, elimi onun elinin üzerine koyarak. "Ama sana zarar vermez. Seni koruyacaktır."

"Neden?"

"Çünkü sen çok değerlisin," dedim ona usulca. "Andorra Sektöründe çok fazla Omega yok. Burada onlara tapıyorlar. Eşikle tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın." Dokunuşumu çenesine doğru kaldırdım ve yüzünü bana doğru eğdim. "Fotoğraftaki kızıl saçlı Omega'yı hatırlıyor musun? Hani şu gülümseyen?"

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı.

"Bu onun arkadaşı, Katriana. Ayrıca Doktor Riley ile de tanışacaksın."

Kaşlarını çattı. "Başka bir eş mi? Kardeşine mi?"

Sırıttım. "Kesinlikle hayır. Doktor Riley bir Omega ve Jonas tarafından fazlasıyla sahipleniliyor."

Gözleri büyüdü. "Bir Omega doktoru mu? Quinn gibi mi?" Şimdi kaş çatma sırası bendeydi. "Quinn kim?"

Bir an beni düşündü, sanki daha fazlasını söyleyip söylememeyi tartışıyordu. Sanki kendini açıklamaktan korkuyor ya da belki de bu isimden bahsettiğine bile şaşmıştı.

"Quinn kim, Kari?" Tekrar sordum, bu sefer biraz da talepkar bir şekilde. Benimle konuşmayı kesmesini istemiyordum, kaydettiğimiz onca ilerlemeden sonra olmazdı.

"Eve dönen bir Omega," diye fısıldadı. "İyileştirme güçleri var ama Alfa Carlos bunu bilmiyor. Diğerlerine yardım ediyor."

Kaşlarım kalktı. "İyileştirme güçleri, tıp bildiği gibi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sihir gibi. Onun dokunuşu...
O
iyileştirir."

"Ve o bir X-Clan kurdu mu?" Küçük
bir sarsıntı daha. "V-Klanı."

Sistemimde şok etkisi yarattı. "Alfa Carlos'un Omega Klanı mı var?" Lanet olsun... "Nasıl?" V-Klanı'nın varlığı Enfekte döneminden ciddi şekilde etkilendiği için inanılmaz derecede nadir bulunuyorlardı. Geriye kalanların çoğu Kuzey Kutup Dairesi boyunca uzanan adalardaki son derece korunaklı kolonilerde yaşıyordu. Ve insan kanına duydukları ortak ihtiyaç nedeniyle Grönland bölgesindeki vampirlerle sık sık anlaşmazlığa düşüyorlardı.

"Her türden Omegası var," diye yanıtladı Kari. "Kül kurtları, X-Clan, V-Clan, hatta birkaç tane de kurt olmayan var. Onları topluyor."

Sanki Omega kölelerinden oluşan bir klan beslemek son derece doğal bir şeymiş gibi, bunu rahat bir şekilde söylemesi karşısında çenem sıkıldı. Ama ona göre bu normaldi. Çünkü o bunu yaşamıştı. Ve sonra bunu Kış Sektörü'nde Vanessa'yla ve onun isteksiz Omega erkeklerinden oluşan haremiyle tekrar görmüştü. Alana, özellikle bu kullanılmış ve istismar edilmiş kurtlara yardım etmek için Kaz'la birlikte kalmıştı. Sonunda kendisinin de biriyle çiftleşebileceğinden şüpheleniyordum, ama sadece onu seçerse. Ya da belki hepsi seçerdi.

Ne olursa olsun, güvendeydiler.

Bariloche Sektöründeki köleler ise tam tersi bir durumdaydı.

"Carlos'un kaç tane Omegası var?" Şu anda ne yapıyor olmamız gerektiğini tamamen unutarak sordum. Bu tartışmayla tüm dikkatimi üzerine çekmişti.

"Çok fazla," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi. "Bazıları çiftleşmiş. Bazıları değil."

"Hepsi... steril mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece ben."

Bununla rahatlamak istedim ama bir şekilde bu onun durumunu daha da kötüleştirdi.

"Diğerleri arkadaşlarını alabilir," diye ekledi, benden çok kendi kendine.

"Yakında bir tane alabileceksin," dedim, bundan emindim. "Ve o eş ben olacağım."

Cevap vermedi, sadece yanağını çiğnedi ve hafifçe başını salladı.

O anda onun düşüncelerini duymak için her şeyimi verirdim, ama yine kesmişti, tavrı bir kez daha sessizdi.

Bariloche Sektörü hakkında bana bilgi vermesi için onu zaten zorladığımdan, şimdi ondan daha fazla kelime koparmaya çalışmadım. Bunun yerine, onu yardımcı pilot koltuğundan indirmek için uzandım, sonra da kendimi çözdüm. Parmaklarımızı birbirine geçirirken ona "Eğer herhangi bir noktada elimi sık," dedim. "İyi olduğundan emin olmak için her ne yapıyorsak ara vereceğim. Tamam mı?"

Başını bir kez daha salladı, ben bunu biraz kayıtsızlık olarak tercüme ettim. Yine de şimdilik izin verdim. Nefes alış verişini ve kalp atış hızını izleyip oradan devam etmem gerekecekti.

OceanofPDF.com

K A R I

ANDORRA SEKTÖRÜ

Beni iyileştiremezlerse ne olacak? Bininci kez merak ettim. Sven'e sormak istedim ama vereceği cevaptan korkuyordum. Belli ki bir eş istiyordu. Peki onun için o kurt olamazsam bana ne olacaktı?

Bariloche Sektörü ve Omegalar hakkındaki soruları zihnimde tedirgin edici bir tablo çizdi. Steril olup olmadıklarını sormuştu, muhtemelen yedek plan olarak onlardan birini almayı düşündüğü için.

Bundan hoşlanmadım.

Onun için yeterli olmak istiyordum ama saf değildim. Düzgünce düğümleyebileceği bir Omega'ya ihtiyacı vardı ve bunu benimle bir kez bile denemediğine bakılırsa, mevcut durumumda beni buna layık bulmadığı açıktı.

Çünkü bizi incitmek istemiyor, diye hatırlattım kendime.

Tabii bu bir bahane değilse, diye fısıldadı bir ses, beni uçaktan indirirken bu kelimelerdeki belirsizlik beni tedirgin etti.

Merdivenlerin dibinde üç alfa duruyordu, duruşları korkutucuydu ve içgüdüsel olarak Sven'in elini sıkmama neden oldu. Hemen durakladı, bakışları benimkilerle buluştu. "Sana zarar vermeyecekler."

Ne diyeceğimi bilemeyerek yutkundum. Üç devasa yırtıcının görüntüsü karşısında verdiğim doğal bir tepkiydi bu.

Sven beni daha yakına çekti, dudakları kulağıma gitti. "Soldaki koyu renk saçlı ve canlı altın gözlü olan kardeşim Ander. Ortadaki soluk tenli ve açık renk saçlı olan Jonas, Doktor Riley'nin eşi. Üçüncüsü ise Elias, kardeşimin ikincisi. O da Daciana adında bir Omega ile çiftleşti. Hiçbiri sizin için bir tehdit değil. Söz veriyorum."

Ona bir Alfa'nın çiftleşmiş olmasının benim için tehdit oluşturmayacağı anlamına gelmediğini söylemek istedim. Bunu bilecek kadar onlarla birlikte olmuştum. Ama kurdum beni güvende tutması için Sven'e güvenmemi istedi. Eğer bunun tehlikeli bir durum olduğunu düşünmüyorsa, ona inanmam gerekiyordu.

Ben de çenemi eğdim ve elini tutuşumu biraz gevşettim.

Şakağıma bir öpücük kondurdu ve merdivenleri daha yavaş bir tempoda inmeye devam etti. Koruyucu enerjisi yatıştırıcı bir ısı dalgasıyla etrafımı sardı, serin havaya rağmen beni sıcak tuttu ve omuzlarımın biraz daha gevşemesini sağladı.

İçlerinden biri konuşur gibi, "Sana hâlâ yavru gibi görüldüğünü söylemişim," dedi.

"Dikkatli ol Elias, yoksa kardeşim İkinci pozisyonun için sana meydan okuyabilir," diye cevap verdi diğeri, tüylerimi diken eden derin bir ses tonuyla. Kesinlikle bir Sektör Alfa'sı, diye düşündüm, ondan yayılan hâkimiyet aurasının farkına vararak.

İlk konuşan kişi -Elias- homurdandı. "Denemesini memnuniyetle karşılarım."

"Dağlarda yaşamak gibi bir arzum yok," diye cevap verdi Sven. "Senin konumun güvenli. Ama bana bir daha yavru dersin, sırf laf olsun diye seninle dövüşürüm."

"Oh, işte bu eğlenceli olabilir," diye düşündü Elias. "Bir randevu ayarlayalım mı?"

"Yani sana kıcını uzatabilir miyim? Elbette," diye kabul etti Sven. "Ander, Second'unun birkaç günlüğüne devre dışı kalmasına aldırılmazsa tabii."

Sektör Alfa homurdandı. "Eğer seni hafife alacak kadar safsa, o zaman bir molayı hak ediyor demektir."

Elias, konuşmadan yaralanmış gibi büyük eliyle kalbini kapatarak, "İnancınız az," diye söylendi. "Belki de şu anda görevimden feragat etmeliyim."

"Egonuz buna izin vermez," diye cevap verdi Alfa Ander, ses tonunda bir keskinlik vardı. Kızgın görünmüyordu, sadece soğuktu. Sanki etrafında kim olursa olsun hep böyleymiş gibiydi. Omega'sının o fotoğrafta nasıl gülümsemiş olabileceğini merak ettim. Belki de ondan bunu yapmasını istemiştir?

"Jonas," diye selamladı Sven.

"Sven," diye karşılık verdi sarışın olan buz gibi.

Alfa Ander iç çekti. "Eşinizi üzmemek istememişti."

Jonas sert bir ifadeyle, "Bu onun yaptığı gerçeğini değiştirmez," diye karşılık verdi.

"Röntgenler mi?" Sven tahmin etti.

"Evet. X-ışınları." Alfa Jonas'ın sesi öfkeliydi. "İki gündür ağlayıp duruyor."

Sven yüzünü buruşturdu ama konuşan kardeşi oldu. "Bunları ona veren bendim. Beni suçlayın."

Jonas kesin bir ifadeyle, "Evet," diye cevap verdi. "Hem de çok." İri yarı Alfa kollarını kalın kaslı göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neyse ki, mücadeleye katılıyor ve yardım etmeye niyetli." Dikkati bana kayarken tavrı biraz yumuşamış gibiydi. "Seninle tanışmayı dört gözle bekliyor, Kari."

"Evet, sizi karşılamak için burada olmak istiyordu ama Joaquim daha önce kendi kuyruğunu ısırды," dedi Alfa Ander, sesinin tonu biraz yumuşayarak. "Kat, Riley'nin konuyu son derece acil bir şekilde gözden geçirmesi konusunda ısrar etti."

"Onu kovalıyor muydu?" Sven sordu, sesi eğleniyordu.

"Ne yazık ki," diye mırıldandı Alfa Ander. "Ya kendi etrafında dönüp duruyor ya da bana karşı tavır alıyor."

"İkinci rol için bana meydan okumasından korktuğum kişi o," diye araya giren Elias, Alfa Ander'in homurdanmasına neden oldu. "Küçük dostum kurt formunda güreşmeye bayılıyor."

"Ve ısırıldı," diye ekledi Alfa Ander. "Yine Kat değil de kendi kuyruğu olduğu için mutluyum."

"Kat'i ısırıldı mı?" Sven'in sesi şaşırılmış gibiydi.

"Kazayla," diye yanıtladı Alfa Ander. "Kızın kanı bile akmadı ama adam kendini kötü hissetti ve geceyi yuvamızda ona sarılarak geçirdi. Benim onlara katılabilmem için ancak yeterli yer vardı."

Alfa Elias sözlerine şakacı bir hava katarak, "Ve yine de onunla bir tane daha yarattın," dedi.

Sven gururlu bir ses tonuyla, "Demek hamile," dedi.

"Evet, işte bu yüzden kuyruğundaki yaraya aşırı tepki veriyor," diye homurdandı Alfa Ander. "Hormonlar."

"Ama seks sırasındaki o hormonlar..." Alfa Elias boğazını temizleyerek sözünü kesti. "Daciana henüz hamile değil ama yakında. Kesinlikle yakında."

Sven kolunu bana dolamak için elimi bıraktı, işte o zaman bu konuşmanın beni soğuktan titrettiğini fark ettim.

Çünkü ben asla Sven'in hakkında böyle konuşabileceği bir Omega olamam.

Kısırdım. Kırılmıştım. Bir Alfa'ya her zaman arzuladıkları tek şeyi, bir varis veremeyecek durumdaydım.

Konuşmaları devam etti ama ben dinlemeyi bıraktım, zihnim kontrolü ele aldı ve kurt içgüdülerimi ruhumun gerisine itti. Beni tırmalıyor, özgür olmayı, hareketlerimi yönlendirmeyi talep ediyordu ama şu anda onu dinlemek istemiyordum. Sven'le neden asla çalışamayacağımızı kendime hatırlatmak için bu gerçeklik dozuna ihtiyacım vardı.

Tabii beni düzeltmenin bir yolunu bulmazsa.

Ama geçen gün Doktor Palmer'ın ona bunun imkânsız olduğunu söylediğini duymuştum. Bu yüzden kurdumun beni ele geçirmesine izin vermiştim, onun umudunun arkasına saklanma ihtiyacım nefes almaya devam etmek için bir zorunluluktuktu.

Geçen gün fark ettim ki, bir noktada Sven'e güvenmeye başlamıştım bile. Bu, onun benim olduğunu düşünen parçamdan geliyordu. Bu tehlikeli bir düşünceydi çünkü o benim olamazdı... bu durumda olmazdı.

Ve bunu kendime hatırlatmak en iyisi olacaktır.

Benim onun istediği gibi biri olamayacağımı anladığında bu geçici sevdadan kurtulacaktı.

"Kari," diye fısıldadı kulağıma, beni kendisine ve diğer Alfalara doğru çekti. "Hadi içeri girelim."

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım, baskın erkeklerle çevrili olduğumun farkındalığıyla omurgam diken diken olmuştu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, onlardan yayılan acıma duygusu, genellikle onların konumundaki kurtlardan duyduğum açlıktan neredeyse kötüydü.

Sven'in parmakları yine benimkilerin arasında dolaştı, elimi sıktı ama ben karşılık vermedim ve beni camdan yapılmış bir binaya doğru götürdü. Mimari ve çevre bana tüm o karlar, cam gibi dış cepheleri çerçeveleyen bozulmamış kaldırımlar ve temiz beyaz çizgilerle biraz İskandinav Sektörünü hatırlattı ama buradaki dağların arka planı biraz farklıydı.

O zirvelere kurt formunda koşmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Kayar mıydım? Düşer miydim? Ölümüne yuvarlanırmıyım?

Kurt formundaki dengem en iyi ihtimalle zayıftı, çünkü hayatım boyunca çok fazla özgürlük deneyimi . Geçen gün İskandinav Bölgesi'nde Sven'le yaptığım yürüyüş hayatımın en uzun yürüyüşlerinden biriydi. Ve kesinlikle karda da hiç böyle oynamamıştım.

"İstersen daha sonra keşfedebiliriz," diye teklif etti Sven, bakışlarımı dağlara doğru takip ederek.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Kubbeden çıkabilir miyiz?"

"Elbette," diye cevap verdi. "Cam duvarlar Enfekte ve diğer istenmeyen misafirleri dışarıda tutmak içindir, herkesi içeriye hapsetmek için değil."

"Oh." Bu bir dereceye kadar mantıklıydı. "Omegalar bile mi?"

Alfa Ander karşı tarafıma geçerek şöyle dedi: "Omegalar Alfalarıyla birlikte dolaşır. Kendi başlarına dolaşmalarına güvenmediğimiz için değil, doğamızda korumak olduğu için. Ve dağlarda Omegalarımıza zarar verebilecek tehlikeler var, bu yüzden kurtlarımız onlarla birlikte koşturmayı istiyor."

"Daciana keşfetmeyi seviyor," diye ekledi Alpha Elias. "Neredeyse her gece birlikte koşuyoruz. Ya da kızımız doğana kadar koşuyorduk. Şimdi sadece Jonas ve Riley bizim için küçük Brenna'ya baktıklarında koşuyoruz."

"Brenna," diye tekrarladım. "Güzel bir isim."

"Evet," diye onayladı. "Çok güzel küçük bir kurt için."

Gözlerimi kırptım ve az önce Sven olmayan bir Alfa ile konuştuğumu fark ettim. Ve o da bana gelişigüzel cevap vermişti.

Kurdum içgüdüsel olarak beni Sven'in yanına itti, kime ait olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı. Kolunu omuzlarıma dolamak için elimi bıraktı.

Alfa Elias ve Alfa Jonas önümüze geçerek cam binanın kapısını açtılar ve bizi içeri götürdüler.

Işık, iç mekandaki mermer zemin boyunca birikerek havayı doğal bir şekilde ısıtan bir dizi güneş ışığı yaratıyordu. Başka bir teknolojik gelişme mi? Kazağım ve kot pantolonumdaki sıcaklığı hissederek merak ettim.

Kıyafetleri Sven'in annesinden ödünç almıştım. Bedenlerimiz benzerdi, bu da onun gardırobunu yeniden kullanmamı kolaylaştırıyordu. Ama o benden biraz daha dolgundu, kıvrımları sağlıklıydı. Bununla birlikte, onun kıyafetlerini denerken Sven'le birlikteyken biraz kilo aldığımı fark etmiştim, düzenli yemekler vücudumun farkına varmadığım bir şekilde iyileşmesine neden olmuştu.

Erkek olan bizi İskandinav Sektöründe gördüklerime benzer bir asansör sırasına götürdü ve arabayı bize çağırmak için bir dizi kod tuşladı.

Metal kapılar açılıp üçü de içeri girdiğinde kalbim küt küt atmaya başladı, onları ben ve Sven takip ettik.

Dört Alfa.

Bir kırık Omega.

Titredim ve Sven yolculuk boyunca beni tutmak için göğsüne çekti. Kokusu etrafımı sarmış, beni esir almış ve diğerlerinden korumuştı.

İşte o zaman onların kokusunu alamadığımı fark ettim.

Sadece Sven.

O benim kurdum için bir işaretti, yuvamızın dışında bile onun meşhur güvenli sığınağıydı ve tek yapabildiğim ona tutunmaktı.

Sonunda bir tarafı pencerelerle kaplı beyaz bir koridora, diğer tarafı ise yirmi adımda bir aralıklarla yerleştirilmiş soluk ahşap kapıların olduğu sağlam bir duvara vardık. Sonuna vardığımızda Alfa Ander bileğini Sven'in görünmez saatine bastırarak bip sesi çıkarmasını sağladı. "Bu sefer daha geniş bir alan isteyebileceğinizi düşündüm."

"Yükseltme mi?"

"Elias'ın inanmak istediğinin aksine, sen artık bir yavru değilsin. Ve senin de bakman gereken bir eşin var." Alfa Ander, Sven'in sırtını sıvazladı; bu jest, baskın görünen bir şekilde şefkatliydi de. Anlamını anladığımdan emin değildim ama Sven'in hoşuna gitmişe benziyordu çünkü gülümsedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Alfa Ander başını salladı. "Alanı tanımaya başlayın. Üç saat içinde aşağıda akşam yemeği için yeniden toplanacağız, böylece Kari diğerleriyle düzgün bir şekilde tanışabilecek."

Kaskatı kesildim. Diğerleri mi?

"Kat, Kari için de birkaç giysi bıraktı," diye ekledi Alfa Ander. "Ödünç almak isterse diye. Ama akşam yemeği resmi olmayacak, o yüzden üstünü değiştirmene gerek yok." Sesini alçaltarak mırıldandı: "Daha fazlasına ihtiyacın olursa bize haber ver Kari. Burada rahat olmanı istiyoruz."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için Sven'e baktım.

"Size haber veririz," diye karşılık verdi ve elini kapının kolunun üzerinde salladı. Tıkladı ve hareket etti

sihir yaptı, sonra bir hava akımıyla açıldı. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Her zaman," diye yanıtladı Alfa Ander ve koridorda ilerlemeye başladı. Alfa Elias onun peşinden gitti ama Alfa Jonas bir süre daha kaldı.

Yüz ifadesini okumak için başımı kaldırıp ona baktım ve bana baktığını gördüm. "Eşim bir dahidir. Sana yardım edebilecek biri varsa o da odur," dedi ciddiyetini iliklerime kadar hissettiğim bir ses tonuyla.

Bakışlarımı tuttu ve beni boyun eğerek tekrar aşağı bakmaya zorladı.

Hareket etmediğinde ya da konuşmadığında ürperdim, neyi kastettiğinden emin değildim.

"Sen iyi bir kurtsun Sven," dedi bir süre sonra. "Riley elinden gelenin en iyisini yapacaktır."

"Biliyorum," diye yanıtladı Sven, sesi yumuşaktı. "Onunla görüşmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin. Bu tamamen Riley'nin seçimi idi. Ona teşekkür edin." Bu sözlerle birlikte oradan ayrıldı ve asansördeki diğer iki erkeğe katıldı.

Sonra Sven beni kapıdan geçirerek beyaz renklerle ve camla dekore edilmiş bir odaya soktu. Ve kurdum hemen kontrolü ele geçirdi.

OceanofPDF.com

S V E N

KARI öğleden sonra boyunca misafir süitinde dolaştı, kurdu tüm hareketlerine hükmediyordu. Mutfağı kokladı, buzdolabını kontrol etti, iki kişilik yemek masasına göz attı ve oturma odasındaki mobilyaların üzerine tırmandı. Daha sonra her iki yatak odasını da inceledi ve büyük olanı seçerek kral yatağın üzerinde yuvarlandı, sonra da zıplayarak etrafı çevrili balkona çıktı.

Tek kelime etmeden onu takip ettim. Burada rahatlamaya ihtiyacı vardı, bu yüzden o burayı geçici bir sığınağa dönüştürmeye çalışırken ben de mırıldandım.

Sonunda yavaşladı ve yatağa dönüp top gibi kıvrıldı. Onunla birlikte yattım, sıcaklığım ve göğsümdeki gümbürtü ile onu yatıştırdım. Ama saatler hızla geçerek bizi akşam yemeğine götürdü.

Kurdu kontrolü elinden bırakmadı ve Kari'yi yemek boyunca sessiz tuttu. Yemeğini zar zor yedi, dikkatini etrafındakilere değil tabağına verdi.

Sanki masadaki diğer Omegaları ya da iki çocuğu görmemiş gibiydi. Kafam karıştı ve biraz da ihtiyatlı davrandım. Çünkü onu sisinden çıkaracak bir şey varsa o da Omega ve Alfaların birbirlerini sevdiğini gösteren bir deneyim olmalıydı. Ama tüm bunlar onu daha da umutsuzluğa sürükledi ve hayvanını bir tür kalkan olarak kalmaya zorladı.

Yemekten sonra onu süitimize geri götürdüm, orada hemen soyundu ve doğruca yatağa gitti. Ben de onunla birlikte gittim ve onu daireme ilk götürdüğümünden beri neredeyse her gece yaptığı gibi vücudumda rahatlamasına izin verdim. Bitirdiğinde, minyon vücudu kaygan ve tohumla ıslanmıştı, sonunda rahatladı ve ben mırıldanırken uykuya daldı.

Bir tür gerileme gibi görünen bu durumdan rahatsız olarak onu rüya alemine kadar takip etmedim.

Riley ve ben notlar aracılığıyla iletişim kuruyorduk, bu yüzden saatimdeki dosyaları açtım ve bugünkü davranışlarının bir kaydını ekledim. Sonra Riley'nin yemekten sonra aldığı birkaç gözlem notunu okudum.

Özne, muhtemelen hayvani doğasının uzun süre kontrol altında tutulmasının bir sonucu olarak kurdundan kopmuş gibi görünmektedir.

Altına bunu benim de fark ettiğimi belirten bir not ekledim. Sonra da bu hafta başında babama bu konuyu sorduğumda söylediklerini özetledim.

Korktuğu için kurdunu koltuk değneği olarak kullanıyor, diye yazdım. Alfa Ludvig, birçoğumuz için doğal bir içgüdü olan hayvanına asla güvenemediğini söylüyor, bu yüzden neredeyse kaybettiği zamanı telafi ediyor gibi. Ancak hayvanıyla düzgün bir şekilde sosyalleşmediği için kontrolü dengeleyemiyor. Bu yüzden insan formunda olmasına rağmen kurdu kontrolü tamamen ele alıyor.

Ve kurdu bana güveniyor ve benden hoşlanıyor gibi görüldüğü için, normal bir ruh halinde muhtemelen kabul etmeyeceği şeyler yaptı. Bu beni rahatsız eden bir düşünceydi, tohumumu almasına izin verdiğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu, ama aynı zamanda buna ihtiyacı olduğunu da kabul ediyordum.

Zavallı küçük mucizem kırılmıştı.

Ama seni iyileştireceğim, diye söz verdim ona, başının üstünü öperek. Söz veriyorum.

Ben bunu söylerken özel bir sohbet mesajı açıldı, ekranda Riley'nin adı yazıyordu. Konuşabilir misin?

Altında yazıyor.

Evet, sadece bir dakikaya ihtiyacım var, ona geri gönderdim.

Kendimi ondan kurtarıırken Kari hareket etmedi ya da ses çıkarmadı. Sadece daha sıkı bir topun içine kıvrıldı, parmakları atılmış gömleğimi buldu ve göğsüne çekti.

Başının üstünü tekrar öptüm ve ebeveyn banyosundaki bornozlardan birini bulmak için sessizce ayağa kalktım. Sonra ayaklarımı bir çift terliğin içine soktum ve Riley'ye mesaj göndermek için balkona çıktım.

Birkaç saniye sonra seslendi, saçları yuvasından yeni çıkmış gibi dağınıktı. Jonas onun arkasında gömleksiz göründüğünde, tam olarak nereden geldiğini anladım.

Onun telsizde olmasıyla ilgili hiçbir şey söylemedi, varlığı hâkimiyetinin ve sahipliğinin ince bir göstergesiydi ve kurdunu yatıştırmaya yetiyordu. Muhtemelen onun gömleğini giyiyor gibi görünmesi de yardımcı olmuştur.

"Notlar eklediğini gördüm, bu yüzden uyanık olduğunu biliyordum," dedi Riley selamlayarak. "Ama onun davranışları hakkında bazı düşüncelerim var."

"Yardımcı olabilecek şeyler?" Umutlu bir şekilde sordum.

"Belki." Boğazını temizledi ve dudaklarını yana doğru büktü. "İkimizin de daha önce belirttiği gibi ayrışma açık. Hayvanı kontrol altındayken durumuyla başa çıkması daha kolay çünkü kurdu sana güveniyor gibi görünüyor. Ancak bunun daha uzun vadeli sorunlara yol açacağından endişeliyim çünkü zihnindeki korkuları engelliyor ve sonuç olarak endişelerini iletemiyor."

Başımı salladım. "Bunu fark ettim. Ama nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Onun kurdunu kontrol etmen gerekiyor," dedi yumuşak bir sesle. "Umutsuzca arzuladığı koruyucusu oluyorsun, bu yüzden onun için bir güven modeline düşmek kolay. Ancak onun da senin hâkimiyetine ihtiyacı var. Onu zorlaman gerekecek, Sven. Kolay olmayacak ama buna en az senin güvenliğine ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacı var. Seninle konuşmasını sağla."

"Oh, hepsi bu mu?" Sesimdeki alaycı tınıya engel olamadım.

Jonas'ın durumumu anladığı belliydi, çünkü arka planda homurdandı.

"Biliyorum; basitmiş gibi gösteriyorum. Ve öyle olmayacağını da farkındayım. Alfalardan çok korkuyor ve ben de senden onun korktuğu şey olmanı istiyorum. En azından ilk başta böyle düşünecek. Ama iyileşmeye başlaması için seninle konuşması gerekiyor."

Zaten bildiğim şeyleri söylüyordu, bu da beni biraz hayal kırıklığına uğrattı çünkü tavsiyesi Kari ile aramda tam anlamıyla bir ayrılık yaratabilirdi. En azından kurdu şu anda beni kabullenmişti. Eğer ona sırtımı döner ve açılmaya zorlarsam, bu bağı riske atmış olurum.

"Bir şeyden korkuyor," diye ekledi Riley. "Yemekte bunu hissedebiliyordum ve bunun etrafının yeni Alfalarla çevrili olmasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Onu üzen bir şey var ve bu düğümleme korkusundan çok daha derinlere iniyor. Bunu zaten biliyor. Bu geceki tepkisi bana yeni bir korku gibi geldi, anlamadığı bir şey..."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

Riley, "Alfa olarak bunu öğrenmen gerekiyor," diye cevap verdi. "Onu konuştur."

Bu emir karşısında dişlerim birbirine çarptı. Haklı olduğunu biliyordum ama bunu bir Omega'dan bu ses tonuyla duymak hiç hoşuma gitmemiştir. Kurtların hiyerarşi kurmasının bir sebebi vardı. Alfalar itaat ve saygı isterdi ve kurdum onun benim üstün konumumu açıkça hiçe saymasına sinirlendi.

Kari'nin davasına bakan doktor o, diye hatırlattım kendime.

Onu dinle. Karşılık verme.

"Ve bir şey daha var," diye devam etti, küçük tükürük ateşi açıkça benim sinirlenmemden habersizdi. "Kendini bunun geri alınamayacağı ihtimaline hazırlamalısın."

Bakışlarımı ona diktiğimde dünyam durdu. "Az önce ne dedin sen?"

"Onun kısırlığını düzeltemeyebilirim, Alfa Sven. Bu sonuca hazırlıklı olmalısın."

Ne kadar açık
sözler. Böyle...
hayal kırıklığı.

"O zaman bu alternatifi kabul etmememe hazırlıklı olmalısınız," diye karşılık verdim. "İyi geceler doktor." O yorum yapamadan ve ben de yakında pişman olacağım bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

O lanet kurdun bana sadece emir vermekle kalmayıp aynı zamanda imkânsız bir kaderi kabul etmemi söyleme cüreti.

Başka bir alternatifi düşünmeye istekli değildim, kurdum da öyle. Diğer herkes durumdan istediği kadar şüphe duyabilirdi. Benim tek başıma bir orduya karşı koyacak kadar umudum ve inancım vardı.

Kari iyileşecek.

Olması gereken kurt olacak. Ve benim olacak.

Tüm bunları biliyordum çünkü ısıruk olmasa bile onu çoktan sahiplenmişim. Ve onu hayal kırıklığına uğratmayı reddettim.

Haklı olduğumu göreceksin, küçük mucize, diye düşündüm. Yakında bir gün, sen de benim gibi kaderine inanacaksın. Herkes inanacak. Bundan eminim.

OceanofPDF.com

S V E N

OceanofPDF.com

ALTI HAFTA SONRA

Andorra Sektörünün koridorunda kalbim ağzımda .

Bir aydan fazla süren hazırlıkların ardından Riley nihayet Kari'yi ameliyat için açtı ve içerideki manzara... Siktir.

Yumruğum içgüdüsel olarak duvara çarptı, göğsüm Kari'nin babasının karnında yarattığı karmaşa yüzünden ağrıyordu. Teller. Kari'nin üreme sistemini düğümlemek için lanet olası teller kullanmış, bu da onu sadece kısır değil aynı zamanda sürekli acı içinde bırakmıştı.

Gözyaşları görüşümü tehdit ediyordu, kurdum serbest bırakılmak, koşmak, parçalamak için öfkeleniyordu.

Alfa Carlos'u bulup boğazını sıkmak istedim. Sonra da onu yemek. Sonra da lanet mezarına sıçmak. Ve her şeyi tekrar yapmak... ve tekrar... ölümünden tatmin olana kadar.

Alfa Enrique yoluma çıktı, göt herif bugün ameliyat için gelmişti. Destek olmak için burada olmak istemişti ama şu anda tek istediğim bir kum torbasıydı.

Kari geçen ay hiç ilerleme kaydetmemişti. Hayır. Daha da kötüleşti, içine kapandı ve benimle konuşmayı reddetti.

Gittikçe daha da içine kapanırken her hareketi kurdu tarafından yönlendiriliyordu. Onu benimle konuşturmaya çalıştım,

ama kendimi ona karşı zorlamaya ikna edemedim. Katlandığı onca şeyden sonra olmazdı.

Ancak Riley'nin haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Kari ve kurdu arasındaki bu kopukluk daha da kötüleşiyordu. Zihni hayatta kalmak için savaşmazsa, acı içinde kıvranacak ve kabuk bir varoluş içinde yaşayacaktı.

Her gece birlikte uyurduk, kurtlarımız kucaklaşmaktan ve oynamaktan memnundu.

Ama içimdeki Kari beni kucaklamayı reddetti.

Ondan sayısız kez canını sıkan şeyin ne olduğunu söylemesini istedim, bunu düzeltmeme izin vermesini talep ettim ve her seferinde "Benim için yeterince şey yaptın zaten" diyerek geri çekildi.

En kötüsü de ona yardım ettiğim için bana teşekkür ettiği zamandı, sanki minnettarlığıyla bana veda ediyordu. Bunu anlamamıştım. Onu benim yapmak istediğimi bilmesini sağlamıştım. Öyleyse neden veda etme ihtiyacı hissetti?

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim, düzensiz telleri çekiştirdim. Son bir buçuk aydır çeneme kadar uzamıştı ve saçlarımı kestirmem gerekiyordu. Ama çenemi pürüzsüz tutmak için günlük tıraştan ötesine odaklanamıyordum. Gerisinin beklemesi gerekiyordu.

"Bariloche Sektöründeki Alfalar bunun olmasına nasıl izin verir?" Enrique'ye dönerek talep ettim. "Senin işin Omegaları korumak. Onlara onarılamayacak kadar zarar vermek değil."

"Bunu ben yapmadım," diye karşı çıktı omurgasını dikleştirerek. "Ve yıllardır onu korumaya çalışıyorum."

"Berbat bir iş ."

"Farkındayım," diye homurdanarak karşılık verdi. "Hem de çok. Lanet olsun.

Farkında."

Bu onu daha çok yumruklamak istememe neden oldu. Babama, Kazek'e çok değerli istihbarat sağlamıştı.

Benim için bile, ama şu anda onu gerçekten öldürmek istiyordum. "Riley içeride onu dikeyor çünkü ameliyat bile edemiyor. Uyandığında Kari'ye ne diyeceğim ben?"

"Onu hâlâ istediğini," diye yanıtladı Enrique tereddüt etmeden. "Sırf babası onu mahvetti diye korunmaya ve sevmeye layık olmadığını."

Sözleri beni duraksattı. "Neden böyle düşünsün ki?"

"Çünkü hayatı boyunca ona öğretilen şey buydu, o sadece elden ele dolaşacak bir oyuncaktı, bir Alfa tarafından sahiplenilmedi. El üstünde tutulmak için fazla hasarlı. Hayatı boyunca bu söylemi duydu."

Zihnim bu bilgiyle çalkalanırken volta atmayı bıraktım. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Onunla vakit geçirdikten sonra bunu kendiniz çıkarmışsınızdır diye düşündüm. Eminim size kendi görüşünün bu olduğunu söylemiştir."

"Benimle neredeyse hiç konuşmuyor," diye itiraf ettim kendi kendime homurdanarak. "Kurdunun kontrolü ele almasına izin veriyor."

Sustu ve benim ona bakmamı sağladı.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Aklını koruyor," diye cevap verdi. "Yıllarca tarıfsız işkenceler çekti. Muhtemelen ona bu acının dışında bir şeyler hissettiren ilk erkek sensin. Bunun onun için ne kadar dehşet verici olduğunu bir düşünün."

"Umut aşılmalı."

"Umut onun asla güvenebileceği bir kavram değil," diye karşı çıktı. "Olsa olsa ondan korkmayı öğrenmiştir."

Dikkatimi çekmişti. "Konuşmaya devam et," dedim.

İç çekti. "Pekala, bir de şu açıdan bakın. Umut etmek onu her zamankinden daha da savunmasız bırakıyor çünkü bu, bir "ya olursa" dünyasını ortaya çıkarıyor ve kendisi için bunu asla düşünmemek üzere eğitilmiş. Ayrıca bu potansiyel kaderin ona ne yaptığına ilk elden tanık oldu

Bu arada kız kardeşinin hayatta olduğunu duydum. Ama Kari'nin bunu bilmek isteyeceğinden emin değilim."

Dişlerim birbirine çarptı ama yine de onaylarcasına başımı salladım. Çünkü evet, şimdi ona kız kardeşinin hâlâ her gün işkence gördüğünü söylemenin zamanı değildi.

Ancak dikkatimi çeken ve odaklandığım kısım bu bile değildi; Enrique'nin Kari'nin bakış açısıyla ilgili yorumuydu. Umut onu savunmasız kılıyor. "Bariloche Sektöründeyken ne bekleyeceğini biliyordu," dedim, her şeyi yüksek sesle düşünerek. "Ama burada potansiyel bilinmeyenler karşısında kendini savunmasız hissediyor. Çünkü sözümü tutacağıma dair bana henüz güvenmiyor."

"Ona bundan sonra ne olacağını söyledin mi?" Enrique sordu.

Soruyu değerlendirdim. "Tüm ayrıntılarıyla değil, sadece onu iyileştirip eve döneceğimizi söyledim."

"Peki ya onu düzeltemezsen?" diye karşı çıktı. "Bunu tartıştınız mı?"

"Hayır, çünkü bu bir seçenek değil. Ona yardım etmenin bir yolunu bulacağız."

"Demek istediğim bu değil," diye yanıtladı kalın kollarını siyah kazağının üzerinde kavuşturarak. İçten içe yanan kürelere dönüşen gözlerinin rengi de ona uyuyordu. "Kari'ye onu iyileştiremezsen ona ne olacağını söyledin mi?"

Ben tekrarlayamadan elini kaldırdı.

"Bunun senin için bir seçenek olmadığını biliyorum ama Kari sen değilsin Sven. O, babası onu mahvettiği için bir eşe layık olmadığını düşünen paramparça bir Omega." Bunun kafama iyice yerleşmesi için durakladı, söyledikleri kelimelerimin çalkalanmasına neden oldu.

Çünkü hayır, bu açıdan düşünmemiştim. Yolumuzda kararlıydım. Onu iyileştirecektik.

"Senin umuduna ya da bakış açına sahip değil," diye devam etti Enrique. "Büyük başka bir seçenek olduğunu düşünmüyor, Sven. Bu da demek oluyor sadece

Bütün bunları seni yatıştırmak için yapıyor - nazik olduğunu düşündüğü Alfa'yı.

-Bir şeyleri düzelterek düşündüğü değil."

Kulağa hiç hoş gelmiyordu. Yine de tam olarak ne demek istediğini anlayabiliyordum. Çünkü Kari kesinlikle bu şekilde görecekti. Bu da başını sallamasına yeni bir anlam kazandırdı. "Peki ona, eğer Kari'yle birlikte olamazsa ne olacağını söyledin mi?"

İyileşti mi?" diye bastırdı. "Yoksa onu başka bir Omega için bir kenara atacağınızı mı düşünüyor? Çünkü bu tam da ona programlanmış bir mantık."

"Onun zihnini nasıl bu kadar iyi anlayabiliyorsun?" Kurdum içimde huzursuzca kıpırdanırken sordum. Kari ona yardım etmek istediğinden, kız kardeşinin eşiyle bağları olduğundan bahsetmişti ama tüm söyledikleri aralarındaki bu bağın ne kadar ailevi olduğunu merak etmeme neden oldu. Çünkü bir kardeşten çok bir eşe yakışır bir kavrayışı vardı.

"Onun zihninden çok kız kardeşinin zihniyle bir bağ hissediyorum. İkiz kardeşim aracılığıyla."

Kaşlarımı çattım. "Eski bağları yüzünden mi?"

"Mevcut bağ," diye düzeltti. "Bunu kanıtlayamam ama hissedebiliyorum. Kardeşim bir yerlerde yaşıyor."

"O zaman neden Kış Sektörü'ne gitmek için gönüllü oldun? Kari'ye yardım etmek istediğini biliyorum ama bunu yaparken kardeşini nasıl kurtarmayı planladın?"

"Kadın yolumun üzerindeyken ona yardım edemem," diye cevap verdi. Şimdi o da benim biraz önce yaptığım gibi adımlamaya başlamıştı. "Alfa Carlos başarılı çünkü sezgileri kuvvetli. Kari'ye bağlı olduğumu biliyor ama bunun fiziksel bir aşk olduğunu sanıyor. Aile kavramı yok onda."

Homurdandım. Çünkü evet, bu çok açıktı.

"Eğer ona karşı çıkmaya çalışırsam, onu bana karşı kullanır. Bu yüzden ona güvenli bir yerde ihtiyacım vardı. Ayrıca daha fazla bilgiye ihtiyacım var, bu yüzden son on yılımı onun lanet oyunlarını oynayarak ve iyi bir asker gibi davranarak geçirdim. Bunların hepsi, ikizime ne yaptığına dair bir zayıflık ya da ipucu bulma umuduyla."

"Peki bir şey bulabildin mi?" Yüksek sesle merak ettim.

Yüz ifadesinden kayda değer bir şey bulamadığı anlaşılıyordu. "Henüz değil."

Sertleşmiş çenesindeki kararlılık ipucunu fark ettim çünkü Kari'yle benimkiyle eşleşiyordu.

"Ama kardeşimin hayatta olduğunu biliyorum ve onun aracılığıyla acısını ve Savi'nin umutsuzluğunu hissediyorum. Ve son birkaç yıldır Kari'yle onun zihnini de tanıyacak kadar zaman geçirdim." Ben bilinçsizce öne doğru bir adım atınca sertçe başını kaldırdı. "Onu hiç düğümlemedim. O yüzden sakın ol."

Kurdum hırladı, ses tonundan yatışmamıştı ama hızlı beyanla bir anlığına sakinleşti. "Senin iyiliğin için umarım bu doğrudur," dedim alçak bir sesle ve bunu kastettim.

"O benim için küçük bir kız kardeş gibidir," diye homurdandı. "Burada birinin kıcını tekmelemesi gereken biri varsa, o da benim. Onun teninde senin tohumunun kokusunu alabiliyorum, Sven."

"Onu düğümlemedim," diye yemin ettim. "Ama onun kurdu... benim kokumu seviyor."

Bir an bana baktı ve homurdandı. "Hepsi bu olsa iyi olur."

"Eğer öyle , bu seni ilgilendirmezdi, çünkü o benim."

"Ama değil," diye hemen hatırlattı bana. "Çünkü onu sahiplenemezsin, bu da bizi tam bir döngüye sokuyor - çiftleşmemesi durumunda niyetini ona söyledin mi?"

"Hayır," diye tersledim. "Çünkü bunu bir seçenek olarak görmüyorum. Ancak," diye araya girmeye hazır görüldüğünde sertçe ekledim, "ne dediğini duydum ve muhtemelen benim kesinliğimi paylaşmadığını anlıyorum. Bu konuyu ele alacağım."

Bana şöyle bir baktı, yüz ifadesi sinirlilikten belli belirsiz bir saygıya dönüştü. "Güzel." Kollarını gevşeterek yanlarına sarkıttı, sonra bir elini gür siyah saçlarının arasından geçirerek nefesini dışarı verdi. "Bu boktan nefret ediyorum. Hepsi politika ve saçmalık. Sadece Bariloche'ye geri dönmek istiyorum.

Sektör ve Carlos'un kafasına lanet bir kurşun sıkmak. Ama kimse ona meydan okumayacak."

"Ben olsam bu kadar acele etmezdim," dedi ağabeyim yanında Elias'la koridora girerken. "Onun hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra kafatasına birkaç kurşun sıkmaktan çok mutlu olurdum."

"Ama sadece o değil; diğer Alfalar da öyle," dedi Enrique, kardeşimin yaklaşımından hiç etkilenmemişti. Çoğu alfa bir şekilde eğilirdi. Ama bu öyle değildi. Bana karşı da aynı şekilde davrandığını fark ettim; yeteneklerine güveniyor ama gerektiğinde de saygılı davranıyordu - Kaz ya da babam talep ettiğinde olduğu gibi. "Carlos'un generallerinin çoğu ilaçlarla kontrol ediliyor ama hepsi değil."

"Kendiniz de dahil," diye belirttim.

"Evet. Çünkü oyunu nasıl oynayacağımı ve onun halüsinojeniklerinden nasıl kaçınacağımı biliyordum. Kardeşimi bu şekilde alt etti."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kardeşin kendi isteğiyle uyuşturucu mu aldı?"

"İsteyerek değil, hayır," diye yanıtladı. "Savi ile birlikte yuvada uyurken ona bir hava gazı verdi."

"Kahretsin," diye nefes aldım.

"Evet," diye mırıldandı ve tekrar Ander'e baktı. "Söylediğinde ciddi misin? Onu öldürmeye yardım edecek misin?"

"Uygun bir planla, evet," diye yanıtladı Ander, Elias'a bakarak. "Yani, sen de az önce Enfekte'yle işlerin ne kadar sıkıcı hale geldiğini söylüyordun. Biraz kan dökmek için iyi bir yol gibi görünüyor, değil mi?"

Elias'ın dudakları yukarı kıvrıldı, koyu renk gözleri heyecanla parladı. "Kesinlikle."

Ander başını salladı. "Güzel. Sen ve Enrique şemalar hakkında konuşabilir ve bir plan hazırlamaya başlayabilirsiniz. Üç gün içinde gözden geçirmek için buluşacağız. En az üç taktiksel seçenek istiyorum." Altın rengi gözleri beni olduğum yere mıhladı. "Bu arada, bir anlaşmazlığı çözmeye yardım etmek için benimle geleceksin."

Kaşlarımı çattım. "Anlaşmazlık mı?"

"Evet. Jonas ve Riley arasında."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yardım getirmek istiyor," diye açıklıyor Ander. "Kari'yi iyileştirebileceğini düşündüğü bir uzman. Eskiden CDC'de birlikte çalıştığı biri."

"Tamam..." Daha fazla bilgi bekleyerek sözümü kestim. "Çatışmayı göremiyorum."

Bir süre bekledi. "Kieran O'Callaghan'ı aramak istiyor."

Dudaklarım aralandı. "Ne?"

"Ve şimdi çatışmayı görüyorsunuz." Topuklarının üzerinde dönerek yolu açtı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

K A R I

Kafam seslerle dolu bir şekilde uyandım.

Tartışıyorlardı.

Kieran ismi sohbetlerde sürekli karşıma çıkıyordu ve bu ismin neden bu kadar öfke uyandırdığını anlayamıyordum. Ama Alfa enerjisinin yükseldiğini hissettim, baskınlık duyularımı kamçıladi ve beni yerde yalvarmak zorunda bıraktı.

Gözlerimi açamamam dışında.

"Onu tek başıma iyileştiremem," diye bağırdı Riley, tiz sesi kafatasımı yararak. "Neredeyse benim masamda ölüyordu!"

"Ve çözümünüz Kieran O'Callaghan'ı çağırmak mı?" diye karşı çıktı derin bir ses. "Bu asla olmayacak."

"Ben ameliyat ederken onu sabit tutabilecek." Riley sıkılmış çenesinin arasından konuşuyor gibiydi. "İyileştirme büyüyle dolu, bir keresinde senin hayatını kurtardığı için bunun farkında olduğunu biliyorum."

"O benim hayatımı kurtarmadı."

Sessizlik çöktü, ardından bir ayakkabının mermere hafifçe vuruşu duyuldu.

"Peki," diye mırıldandı Alfa Jonas. Ya da en azından Alfa Jonas olduğunu düşünmüştüm. Derin tenor sesi kulağa doğru geliyordu ve Riley'nin bu süreçte gerçekten konuştuğunu duyduğum tek Alfa oydu.

şekilde. "Beni geri getirmeye yardım etti ama bu ona güvendiğim anlamına gelmiyor."

"Bana hiç dokunmadığını sana kaç kez söylemem gerekiyor?" dedi Riley, konuyu değiştirmesi kafamı karıştırdı ve bir bağlantıyı kaçırıp kaçırmadığımı merak etmeme neden oldu.

"İnkârım bununla ilgili değil." "Kesinlikle bununla ilgili."

"O bir V-Klanı Alfa'sı. Hem de herhangi bir V-Klanı Alfa'sı değil, lanet olası Kan Sektörü Prensi," diye hırladı Alfa Jonas. "Benim itirazım da bu, Omega."

"Sakın bana 'Omega' deme Alfa."

"Seni hemen şimdi bu lanet masanın üzerine yatıracağım ve-" "Ve ne?" diye sordu. "Boyun eğmem için beni becermek mi?"

Yap . Sana meydan okuyorum. Bakalım sonra ne olacak." Hırladı.

O da hırlayarak karşılık verdi.

Ve başka biri boğazını temizledi. "Sven'in söylemek istediği bir şey var," dedi buyurgan bir ses tonu.

Alfa Ander, kurdum zihnimde inleyerek onu tanıdı. Onunla tanıştığımdan beri nispeten iyi biri olsa da, bu erkek beni hâlâ korkutuyordu. Omega'sının onun baskın havasına nasıl katlandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Alfa Ludvig'den bile daha kötüydü.

"Prens Kieran'ı neden içeri almak istiyorsun?" Sven sordu, sesi normalde soğuk olan bedenime bir rahatlık dalgası gönderdi. Kendimi hemen güvende sağladı, varlığı zihnimdeki ağrının bir kısmını yatıştırdı.

"Bu durumda faydalı olacak iyileştirme yetenekleri var," diye açıkladı. "İlk pandemi sırasında onunla birlikte çalıştım. O bir arkadaş." İkincisini dişlerinin arasından söylemişti ve bunu söylerken Alfa'sına bir bakış attığından şüphelenmişim.

Bu Omega... eşsiz, diye hayret ettim, Alfalarla dolu bir odada kendi başına ayakta durabilme yeteneğine hayran kaldım. Son haftalarda onunla birkaç kez konuşmuştum,

nazik ve yumuşaktı. Yine de, Alfa'sı geldiğinde bundan başka bir şey değildi.

Eğer Omega kokusunu hissedemeseydim, ona Alfa dişisi derdim.

Ancak, Alfa Jonas'ın cüssesi karşısında cüce kalmıştı ve ondan teselli istediği birkaç seferde, Jonas'ın ona birincil destek olma fırsatına atladığını fark ettim.

Bu da onların dinamikleri konusunda kafamın karışmasına neden oldu. Elias'ın bir noktada "Şımarık itaatkâr" diye mırıldandığını duymuştum. Ama bunun onu neden eğlendirdiğini anlamak bir yana, bu kavramı bile kavrayamamıştım.

"İyileştirme yeteneklerinitanımla," dedi Sven, avuç içi kolumdan omzuma doğru kayarken. Onun ardından tüylerim diken diken oldu, teninin sıcaklığı benim soğuk halimle tam bir tezat oluşturunuyordu. Bunun gerçek olup olmadığını merak ediyordum.

Kendimi

uyanık

hissettim.

Henüz değil.

Sanki gerçek ile kurgu arasında bir rüya halinde sıkışıp kalmış gibiydim.

Riley büyüler ve V-Klanı büyüsü hakkında konuşmaya başladığında, tüm bu rüya fikrini ciddi ciddi düşünmeye başladım. Çünkü anlattıklarının hiçbirisi mümkün görünmüyordu. Telleri çıkarırken beni sabit tutmasıyla ilgili bir şey, aksi takdirde yine masada kan kaybından ölebilirdim.

"Ayrıca üreme organlarına verilen hasarı da geri döndürebilir," diye devam etti. "Bu, tüm metali çıkarmayı bitirsem bile yapabileceğim bir şey değil. Ama onun şekil değiştiren enerjisine yardımcı olabilir ve iç organlarını gençleştirebilir."

Dudaklarım aşağı kıvrılmak istedi ama yapamadım. Tüm metali çıkarmayı bitirdi mi? Bu, telin parçalarını içimde bıraktığı anlamına mı geliyordu? Yoksa hepsi hâlâ orada mıydı? Ameliyat başarısız mı olmuştu?

Öyle olmasını bekliyordum.

Ama henüz kararın yüksek sesle söylendiğini duymamıştım.

Bu benim ve Sven için ne anlama geliyor? Bu garip sektöre geldiğimden beri kaçındığım soru buydu. Daha iyi bir Omega bulacak mı?

Ben... Ben onun bunu yapmasını istemedim. Ama yapması gerektiğini de biliyordum. Çünkü eğer ona ihtiyacı olanı veremezsem, o zaman onu tutmam adil olmazdı. O bundan daha iyisini hak ediyordu. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, değerli birini bulmasını sağlamayı ona borçluydum. Gerçekten düğüm atabileceği bir eş.

Benim gibi bir kurt değil.

Zihnime geri döndüm ve konuşmalarının geri kalanını zar zor duydum. Tek konuştukları Riley'nin Prens Kieran dediği Alfa Kieran'dı. Ve onun büyüğü. Ve Andorra Sektörünü ziyaret etmesine izin verip vermemek.

Riley birkaç konu tartışıldıktan sonra, "Bunu kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyoruz," dedi. "Yani eğer yardım etmeyi reddederse tüm bunlar tartışmaya açık bir konu olacak."

"Yardım edecek," diye tersledi Alfa

Jonas. "Bunu bilemezsin."

"İstiyorum Riley," diye karşılık verdi. "Çünkü bunu sen isteyeceksin ve ikimiz de biliyoruz ki erkek elinden gelse senin için dünyayı yerinden oynatır."

"Biz sadece arkadaşız."

"Sen onu arkadaş olarak görüyor olabilirsin ama o seni kesinlikle görmüyor," diye karşı çıktı. "Ve bunu seninle daha fazla tartışmayacağım. Ben bir Alfa'yım. Bir erkek benim lanet olası eşime ilgi duyduğunda bunu anlarım."

Bu ifadeden kısa bir süre sonra kapı çarptı ve içeride sarsılmama neden oldu.

Sessizlik çöktü.

Sonra Riley daha yumuşak bir tarafını göstererek sustu. "Ben... Jonas'ı üzmem istemiyorum, Ander," diye fısıldadı. "Ama Kieran yardım edebilir. Yardım edebileceğini biliyorum." Parmak uçları karnının üzerinde gezinerek içten içe irkilmeme neden oldu.

Ve sadece bu hareket bile bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Bu çok gerçek ve kablolar kesinlikle hala orada.

"Onu tek başıma iyileştirememe," diye ekledi usulca. "Yardıma ihtiyaım var ve Kieran, Andorra Sektörü dışındaki en iyi kişi. Kari'nin tek umudu o. Size ne yapacağınızı ya da nasıl ilerleyeceğinizi söyleyemem; sadece onsuz çıkmazda olduğumu söyleyebilirim."

Kalbim göğsümde tekledi, ruhum onun sözlerinin doğruluğu altında soldu.

Tüm hava varlığımı terk etmiş gibi görünüyordu ve geride karnımın içindeki tellerin yapabileceğinden daha fazla bana eziyet eden dayanılmaz bir acı dalgası bıraktı.

Sanki yok oluyormuşum gibi
hissettim. Bir boşluğa
batıyordum.

Bu dünyayı sonsuza dek geride bırakmak. Ama bu ölümdede huzur yoktu. Sadece kasvetli bir karanlık tarafından yutulan içi boş bir sefalet vardı.

Dinlemeyi bıraktım. Olmayı bıraktım. Önemsemeyi bıraktım.

Ve sadece... kaderimi kabul ettim. Başından beri kabul etmem gereken bir kaderi. Asla sorgulamamam gereken bir kader. Çünkü ruhumda kalan şey, acı veren bir potansiyelin kıymıklarıydı - olabileceklerin hayatı.

Sven ile bir hayat.

Asla gerçekten
deneyimleyemeyeceğim bir hayat.

Veda etmem gereken bir hayat.

Bitirmem gereken bir hayat.

OceanofPDF.com

K A R I

SVEN'İN SESİ varlığında yankılanarak beni sonsuza dek yaşamayı arzuladığım rüya gibi bir duruma sürükledi. Diğer her şeyi ve herkesi unuttum ve sadece bu sese odaklandım.

Dudakları saçımın, şakağımın, yanağımın tadına baktı.

Yanıt olarak mırıldandım, sadece Alfa'mın sağlayabileceği sıcaklığın tadını çıkarıyordum.

Ta ki onun asla benim Alfa'm olamayacağını hatırlayana kadar.

Ameliyat başarısız olmuştu. Ve hatırladığım kadarıyla, ellerindeki tek çözüm odadaki Alfaların birçoğunu üzen bir çözümdü.

Detaylar bulanıktı ama kararlılığım .

Sven benim olamazdı. Bunu en başından beri biliyordum ama o içimde bir umut kıvılcımı yakmış, beni rüyalarım kadar takip etmiş ve asla olmayacak bir fanteziyi hayata geçirmişti.

Bu fantezi zamanla daha da kötüleşecek ve bana asla benim olamayacak bir dünyaya daha derin bir bakış sağlayacaktı.

Benim için adil değildi. Ve kesinlikle onun için de adil değildi.

Birlikte bir geleceğimiz olmadığını anlamasını sağlayacak bir yol bulmam gerekiyordu. Acıtacaktı. Ama sonunda buna değecekti.

Muhtemelen beni babama geri gönderirdi. Ancak kasvetli ve karanlık bir parça bu kadere, Sven'in daha değerli bir Omega bulunduğunda ruhumda yaratacağı yıkıma neredeyse tercih ederdi. Bunu dūşünmek bile beni mırıltıların verdiği rahatlıktan uyandırmaya yetti, göğsümü keskin bir sızı kesti.

"Kari," diye mırıldandı Sven, sesinde bir endişe notası vardı.

Muhtemelen ağladığım ya da sızlandığım için. Söyleyemedim bile. O kadar kırılmış ve uzaklaşmışım ki artık kendimden sorumlu değildim.

Dizginleri haftalar önce kurduma devretmişim, belki de aylar olmuştu ve bir türlü yüzeye çıkamıyordum. İçgüdüleriyle hareket ediyordu, hayvan aklının arkasına saklanması daha kolaydı.

Ama orada kalamazdım. Daha fazla kalamazdım. Artık benim için gerçekten umut olmadığını biliyordum.

"Kari," diye tekrarladı Sven, dudakları kulağımdaydı. "Orada olduğunu biliyorum. Ve dışarı çıkıp benimle konuşmanı istiyorum."

Kurdum konuşmak istemiyordu. Onu öpmek, yalamak, ağzıyla ona tapmak istiyordu.

Neredeyse ona teslim olacaktım, veda etmeden önce kendimi bir kez daha şımartmak istiyordum. Ama bedenim ihtiyacım olanı yapamayacak kadar güçsüz hissediyordu.

"İki gündür uyuyorsun," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Ama uyandığını hissedebiliyorum ve seninle konuşmak istiyorum."

Sen, diye düşündüm ona, kafam karışmıştı. Şu anda benimle konuştuğunu duyuyorum.

"Artık kurdunun arkasına saklanmana izin vermeyeceğim, küçük mucize. Bugün gelecek hakkında konuşacağız ve sen de söyleyeceklerimi dinleyeceksin."

Ses tonundaki kesinlik karşısında kalbim küt küt atmaya başladı. Ve sonra sözlerini tüketip yorumladığımda biraz kırıldı.

"Haydi, Kari," dedi, bu üç kelimenin altında bir hakimiyet yatıyordu.

Yutkundum.

Ve mırıltısı kesildi.

"Konuş benimle." Bir talep. Altı çelikle çizilmiş bir talep.
"Şimdi, Omega."

Ürperdim. Bana karşı hiç böyle bir ses tonu kullanmamıştı. Ama sabrı tükenmiş bir Alfa olduğunu anlamıştım. Yavaşça gözlerimi açtım ve bu hareketin bana bu kadar kolay gelmesine şaşırdım. Kendimi halsiz hissetsem de bedenim neredeyse yenilenmiş gibiydi. Yatakta geçireceğim iki gün hakkındaki yorumu doğru gibiydi. Ve bir şekilde tüm bu süre boyunca benim için mırıldandığını biliyordum.

O mırıltıyı özleyeceğim, diye düşündüm hüznle, kurdum içten içe sızlanıyordu. Dışarı çıkmak, tekrar kontrolü ele almak istiyordu ve ona izin vermek çok kolay olurdu... kenara ... boyun eğmek... ona-

"Kari," diye homurdandı Sven, gözlerimi tekrar ona çevirmeye zorlayarak. Ses tonundaki bir şey saklanmamı imkânsız hale getirdi, hâkimiyeti duyularımı kamçıladi ve beni şimdiki zamanda topraklayarak burada onunla birlikte olmaya zorladı.

"Bunun çok uzun sürmesine izin verdim." Sesi şimdi kızgın geliyordu. "Gerekirse kurduna tüm erişimi kontrol edeceğim. Şimdi bir şey söyle Omega, böylece beni duyduğunu bileyim."

Ses tonundan ya da bana ismim yerine lakabımla hitap etmesinden hiç hoşlanmadığım için irkildim. Ayrıca küçük mucizeyi de oldukça sevmeye başlamıştım. Ve neden birdenbire bana karşı zalimleştğini anlamıyordum.

"Bunu ameliyat başarısız olduğu için mi yapıyorsun?" Yüksek sesle merak ettim, sesim her zamankinden daha hırıltılıydı. "Sen... sen bana kızgın mısın?" Sonunda istediğin Omega olmadığımı fark ettiğin için mi?

Mavi gözleri tarif edilemez bir duyguyla titredi. Göz açıp kapayınca kadar geçti. "Bunu yapıyorum çünkü seninle konuşmak istiyorum, Kari. O kişiyle. Kurdunla değil. Ve aramızdaki bağa zarar verecek şekilde onun arkasına saklanmana izin verdim. Bunu düzelteceğim. Bugün. Hemen şimdi."

Ona baktım, hem vahşiliğinden hem de kullandığı kelimelerden korkmuştum. Kurduma güvendiğim için beni neden cezalandırıyordu? Birlikte geçirdiğimiz zamandan zevk almıyor muydu? "Seni memnun etmek için her şeyi yaptım," diye fısıldadım, yenilmiş hissederek. "Anlamıyorum."

Yanağımı avuçladı, başparmağı çenemi okşadı. "Beni memnun ediyorsun, Kari. Hem de çok. Ama önemli bir konuşma yapmamız gerekiyor ve bunu senin kurdunla yapamam."

"Tamam," diye nefes aldım, hafifçe başımı salladım.

"Hayır. Bunların hiçbirisi yok. Artık küçük baş sallamalar ve yatıştırıcı sözlerle boyun eğmek yok. Gerçek bir konuşma istiyorum." Gözleri güçle parladı, ifadesindeki otorite bende sırtüstü yuvarlanma ve tam olarak yapmamamı söylediği şeyi yapma isteği uyandırdı.

"Başka nasıl davranacağımı bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Benim için doğal olan şeyi yapıyorum."

"Hayır, tatlım. Saklanıyorsun. Korkuyorsun. Ve bunu anlıyorum. Bunun korkunç olduğunu biliyorum. Ama yaptığın şey geleceğe birlikte adım atmamıza yardımcı olmuyor. Kendini korumak için kurduna sığınıyor ve şimdiki zamandan kopuyorsun. Ve bunu yaparak iyileşmiyor ya da büyümüyorsun."

Kaşlarımı çattım, suçlamalarından hoşlanmamıştım. İlk tanıştığımızda, bırakın yatakta çıplak yatıp onunla konuşmayı, onun yanında bile zar zor konuşabiliyordum. "Yanılıyorsun."

Kaşları kalktı. "Bir ayı aşkın süredir gerçek bir konuşma yapmadık. Hatta neredeyse iki ay oldu. Tek yaptığın sana yol göstermesi için kurduna güvenmek."

"Çünkü içgüdüleri doğru hissettiriyor."

"Ve bir dereceye kadar öyleler," diye kabul etti. "Ama benim de senin aklına ihtiyacım var Kari. Duygularını bilmem gerekiyor. Endişelerini, arzularını, umutlarını ve hayallerini bilmeliyim. Ne olduklarını bilmezsem korkularıyla savaşamam. Neyi arzuladığını bilmezsem sana istediğini veremem."

Aklımı mı öğrenmek istedi? Endişelerimi, hayallerimi ve umutlarımı bilmek mi? Son kelime dökmeme neden oldu. "Ben

Umut yok," dedim ona sertçe. "Umut etmek istemiyorum. Umuttan nefret ediyorum. Hayatım umuda izin vermiyor."

Şiddetin nereden geldiğinden emin değildim ama onu yakaladım ve tuttum. Damarlarıma ateş üfledi ve garip bir şekilde yaşadığımı hissettirdi.

"Bir kere bile ne istediğimi sormadın. Kimse sormaz. Ben bir bebeğim. Beni buraya bir Omega'yla çiftleşebilmen için düzeltmeye getirdin. Beni sen seçtin. Nedenini bilmiyorum. Belki de müsait olduğum içindir. Belki de bozuk dişileri seviyorsun. Belki de yeni bir meydan okuma olduğum için."

Sadece konuşmaya devam ettim, çeşitli noktalarda aklımdan geçirdiğim ama hiç dile getirmedığım kelimeler. Ancak şimdi dile getirmemi istemişti, ben de dile getirecektim. Ve bu süreçte tüm bu umudu öldürecektim.

Onu yok ederdim.

Yakıp kül edin. Gitmesini

talep edin.

Ve onun izinden giderek yok olur.

Çünkü alternatifte tercih edilirdi. Hiç umut yokken bu işi uzatmaya devam etmek.

"Ameliyat başarısız oldu," diye tersledim, sesimin cılız niteliği yabancı cesaret dalgamın altında çoktan kaybolmuştu. "Ben değiştirilemez bir Omega'yım. Ben bir köleyim. Ben bir hiçim. Sana bir çocuk veremem. Sahiplenilemem bile. Beni düğümleyebilirsin. Becer beni. Beni kendi zevkin için kullanabilirsin. Ama bana sahip olamazsın."

Ve bundan nefret ettim.

Onun olamamaktan nefret ediyordum. Ama hayat buydu. Ve başka bir alternatif ummak yanılttı. Acıtıyordu. Gerçekten acıtıyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu, kalbimin içindeki acı karnımdakinden çok daha kötüydü.

Umut etmek istemiyorum. Hissetmek istemiyorum. Bunu istemiyorum.

"Ben senin Omega'n olamam. Senin olmak bile istemiyorum." Çünkü bu birini bulana kadar beklemek anlamına geliyordu.

Başka. Daha değerli biri. Ve onun gidişini izlemek zorunda kalmak.

"Sen genç bir Alfa'sın," diye ekledim fısıltıyla. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun? Önünde uzun yıllar var."

Başka bir Omega bulmak için çok uzun yıllar. Daha iyi bir uyum.

Ona istediği her şeyi verebilecek biri.

"Ne istediğimi sordun ama bu değil. Sen değilsin. Bu değil..." Bu sonsuz, acı verici umut! Sözlerimi dile getiremediğimi düşündüm. "İstemiyorum..." İncitmek istemiyorum... "Seni."

Artık mantıklı bile konuşamıyordum, zihnimdeki sözcükler yüksek sesle söylediklerimle uyuşmuyordu. Sanki tüm hayatımı dilsiz geçirmişim de konuşmayı yeni öğrenmişim gibiydi. Ve yüzündeki öfkeli ifadeden de anlaşılacağı gibi bunların hiçbirini doğru anlatamıyordum.

Kesinlikle bir daha benim için mırıldanmayacaktı. Onun yerine beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Ve onu suçlayamazdım bile.

"Son iki aydır sana neden yardım ettiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Beni sahiplenmek için."

"Hayır, Kari. Seni o kafesten çıkardığımda sahiplendim. Sana yardım ediyorum çünkü sen benimsin."

"Ama ben senin değilim," diye cevap verdim. Pek sayılmaz. "Ve sen de benim ." Bu yüzden gitmesine izin vermek zorundaydım, daha iyi bir Omega bulmak için, ona istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi verebilecek birini.

Göğsüm yarıldı, göğüs kafesim milyonlarca parçaya ayrıldı. Çünkü bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Köle kafesimde geçirdiğim binlerce gecenin toplamından daha fazla acı veriyordu.

Ona aşık olduğumu fark ettim. Kurdum ona güvenmeye başlamıştı ve bu süreçte ona kalbimi vermiştim. Ne kadar aptalca bir şey. Ama en azından onun anısına sahiptim.

"Başka bir Omega bulmalısın," diye fısıldadım kırık bir sesle. Daha değerli birini. "Senin iddianı kabul edebilecek birini." Çünkü ben kabul edemezdim.

Sonsuza dek onu hayal edecektim, nazik olan ve kalbimi çalan Alfa'yı. Ve belki şanslıysam o da bazen beni düşünürdü.

Ama bundan şüpheliydim.

Düzgün bir Omega ile çiftleştğinde beni tamamen unutacaktı.

"Artık gidebilirsin," dedim ona. "Bunu tercih ederim, lütfen." Çünkü bir dakika daha kalırsa ayaklarına kapanıp gözyaşlarına boğulacak ve kalması için yalvaracaktım. "Lütfen git."

"Gitmemi mi istiyorsun?" İnanılmazlık ses tonunu renklendirdi, ifadesi dehşete düşmüştü.

"Evet," diye fısıldadım. "Ben de bunu istiyorum." Yalandı ama başka çaresi yoktu. Hayatına devam etmek zorundaydı. Ve ben de... var olmak zorundaydım. "Ama bir isteğim var."

Bana bakarken ifadesi donuklaştı. "Hangisi?" "Andorra Sektöründe kalabilir miyim?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Gerçekten burada kalmak istemiyordum; onunla gitmek istiyordum. Ama onun başka bir Omega ile hayatına devam etmesini izleyecek kadar güçlü değildim. Bu beni tamamen yok ederdi. En azından burada daha güvende olurdum. Gözlemlediğim kadarıyla Bariloche Sektörü gibi bir köle kampları yoktu.

"Sen... sen burada Andorra Sektöründe mi kalmak istiyorsun? Ve benim gitmemi mi?"

Sertçe başımı salladım. "Lütfen."

Uzun bir süre beni inceledi, yüz ifadesi ciddileşti. "Pekâlâ, Kari. Eğer istediğin buysa." Başka bir şey söylemedi, sadece yataktan yuvarlandı ve kıyafetlerini bulmaya gitti.

Onu bir avın yırtıcı bir hayvana baktığı gibi izledim, bana sırtını dönmesinden korktum ama aynı zamanda beni kollarına çekip itaat etmemi istemesini de arzuladım.

Anlamadığım zihinsel bir komplekti.

Ama içimdeki acı bana bunun doğru olduğunu söylüyordu. Bu peri masalında yaşamaya devam edemezdim. Gerçekliğe ihtiyacım vardı ve benim Alfa Sven'i içermiyordu.

Giyinmeyi bitirdi, sonra tüm Alfa ihtişamıyla yatağın yanında durdu. Bir şey söylemek istemiş gibi dudakları aralandı. Ama sonunda sadece başını salladı. "İyi geceler, Kari."

O gittikten sonra sözleri uzun süre aklımdan çıkmadı. Ardında garip bir umut kalmıştı çünkü veda etmemişti, sadece iyi geceler demişti.

Ancak gece saatleri sabaha kadar ilerledikçe, onu yanlış duyup duymadığımı merak etmeye başladım.

Sonra tüm konuşmamız aklımdan geçti ve birçok şeyi yanlış anlayıp anlamadığımı merak etmeye başladım.

Kurdum içimde soğuk kaldı ve beni rahatlatmayı reddetti. Kararımdan nefret ediyordu. Düşündükçe ben de daha çok nefret ediyordum.

Birkaç saat sonra güneş yeniden batmaya başladığında gerçekleri anlamaya başladım. Bütün gün yatakta kalmıştım. Ağlamamıştım. Aslında hiçbir şey hissetmiyordum. Çünkü tüm duygularım uçup gitmişti. Sven onları içine çekmiş ve çekip gitmişti.

İşte o zaman tüm yüzüme çarptı.

Bu hiçbir zaman duygularla ya da kendimi fantezi bir hayatın acısından kurtarma arzusuyla ilgili olmamıştı. Çünkü bu duygular hiçbir zaman bana ait olmamıştı. Ben hiçbir şeydim. Sadece bir varlığın kabuğuydum. Yıllar süren sonsuz işkenceler yüzünden paramparça olmuş bir dişi.

Ve Sven gelip bana bir can simidi uzatana kadar bir ölüm havuzunda boğuluyordum.

Bir rüyanın gerçekleşmesi şeklinde.

Çünkü Sven benim umudum.

Ve ben de onu gönderdim. Temelli olarak.

OceanofPDF.com

K A R I

Yemek istemedim.

Bir anlamı yoktu.

Konuşmak istemedim.

Bir anlamı yoktu.

Ama Riley aksinde ısrar etti. Gücüme ihtiyacım olduğunu söyleyerek elinde yiyeceklerle geldi. Ben de onu yatıştırmak için yedim. Sonra benimle konuşmaya çalıştı.

Umudum sonunda yok

oldu. Sven'im gitti.

Asla geri gelmeyecek.

Ben ne yaptım ki?

Kelimeler kafamın içinde dönüp durdu ve umutsuzluk çukuruna daha da batmama neden oldu. Işığımı kovmuştum. Onsuz her şey çok karanlık geliyordu. Çok soğuk. Çok kasvetli.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Pencereleere, güneşe ya da aya dikkat etmedim. Riley ziyarete geldiğinde onu zar zor fark ettim.

Kurdum bana yardım etmeyi reddetti, ruhu benim hatam yüzünden parçalandı.

"Hata," diye mırıldandım kendi kendime, kelimeyi tekrarlayarak. Çünkü tüm bunlar tam olarak . Bir hataydı.

Ama hangi kısmın beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değildim - Sven'e bu kadar aşık olmama izin verdiğim gerçeği mi yoksa

Çok uzun zamandır yaşadığım ilk umut ışığına sırtımı döndüğümün farkına vardım.

Dönmesini dileyerek süitte volta attım.

Dönmedi.

Neyi yanlış yaptığımı düşünmeye başladım, konuşmamızı zihnimde tekrar tekrar canlandırımdım. Onu istemediğimi söylemişim. Ona başka bir Omega bulması gerektiğini söylemişim. Gitmesi için yalvardım.

O da dinlemişti.

Ellerim iki yanımda yumruk haline geldi.

Gerçekten gitmeye nasıl cüret eder.

Ama ona bunu söylemeye nasıl cüret edebilirim?

Önce ona sonra da tüm bu kafa karıştırıcı durum için kendime homurdandım. Ben... Ben ona gitmesini söylememeliydim. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Daha iyi, daha değerli birine ihtiyacı vardı.

Ve yine de...

Ve yine de, onun benim olması gerektiğini düşünüyorum.

Bir hüznün dalgasının altında yere yığıldım, kalbim gitmesini istediğim zamankinden daha fazla kırıldı.

Beni nasıl dinleyebildi? Neden onu zorladım? Neden ?

Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlandı, uzak tuttuğum hüznün içimden alçak, ağlamaklı bir iniltiyle patladı. Onu geri istiyordum. Geleceğimizi istiyordum. Farklı bir hayat istedim. Nefes almak istedim. Onun mırıltısını istedim. Onu istedim. Sven'imi istedim.

Ona benim olmadığını söyledim. Onun olmadığını. Onu istemediğimi.

Benim neyim var böyle?

Ama ben bunun cevabını biliyordum. Bende o kadar çok sorun vardı ki, bedenim tanınmayacak kadar paramparça olmuştu. Ancak Sven tüm kusurlarıma rağmen yine de beni seçmişti.

Ben de onu göndererek ödüllendirdim.

Konuşmamı istedi. Umuttan bahsetmişti. Ve ben... ben karanlık yolu seçmiştim. Yanlış yolu. Kendimi koruma kisvesi altında acıyı seçmiştim.

Dizlerimi göğsüme doğru kıvırdım, uzuvlarım içimden akan acıyla titriyordu. Göremiyordum, görüşüm bir hüznü nehrine boyanmıştı. Nefes almakta bile zorlanıyordum, ciğerlerim kendime duyduğum nefretin gözyaşlarıyla boğuluyordu.

Acıdı.

Ama bana hayatta olduğumu hatırlattı.

Bana daha fazlasını yapabileceğimi söyledi. Çünkü hâlâ hissedebiliyordum. Bu da iyileşebileceğim anlamına geliyordu.

Bu farkındalığa sarıldım, kalbim yavaş yavaş kendini yeniden bir araya getirerek umudu anlayan bir organ haline geldi.

Sven.

Ona ihtiyacım vardı. Onu istedim. Ona sahip çıktım.

Belki tamamen değil. Belki doğru şekilde bile değil. Ama onu ruhumla işaretlemiştim. Onunla yuva kurmuştum. Kurdum ona tapmış ve onu sevmişti.

Artık benim, yani bireyin de aynısını yapmasının zamanı gelmişti.

Ama nasıl? Merak ettim, umutsuzluk bir kez daha beni ele geçirmekle tehdit . Çiftleşme yeteneğim yokken onu nasıl kabul ?

Bu soru üzerinde saatlerce düşündüm, bir keşkeler denizinde yüzdüm ve sonunda anladım.

Düğümle ya da çiftleşmememle ilgili değildi. Tüm bunlara rağmen beni isteyeceğine güvenmekle ilgiliydi. Bu, iddia ısırığı olmasa bile kalbinin benimle birlikte olduğunu bilmekle ilgiliydi. Bu, hayat arkadaşımın beni koruyacağına, bana değer vereceğine ve beni olabileceğim kişi olarak değil, şu anda olduğum kişi olarak seveceğine olan inancım ile ilgiliydi.

Sven bunların hepsi olmuştu.

Bana yardım edeceğine, beni besleyeceğine, iyileştireceğine, hazır olduğumda bana kur yapacağına söz verirken yanımda durmuş, kendimi güvende hissetmemi sağlamış ve bizim için umudunu bir kez bile yitirmemişti.

Gölgelerden bana yol göstermesi için ihtiyacım olan ışıktı. Ayımın güneşiydi. Kurdumun arzuladığı Alfa ve kalbimin ihtiyaç duyduğu adam.

O benim.

Kelimeler bir amaç uğruna üzerime yerleşti, ruhum kararımın kesinliğine sevindi. Alfa Sven bana nasıl nefes alacağımı öğretmişti. Bana Bariloche Sektöründe yaşamının var olmanın tek yolu olmadığını göstermişti. Beni bir köleye değil, gerçek bir Omega'ya dönüştürmüş, kırık dökük halime rağmen daha fazlasını hak ettiğimi görmeme yardımcı olmuştu.

Onu hak etmiştim.

Ona bu kadar kötü davrandığım için belki şimdi değil ama kusurlarımla sevebileceği biriydim.

Ayağa kalktım, bacaklarım beklediğimden daha güçlüydü, kurdum gücümü pekiştiriyor ve harekete geçmemi istiyordu.

Duş.

Elbise.

Ye.

Bunlar benim emirlerimdi ve her birini sessizlik içinde tamamladım, zihnim odaklanmış ve hazırды. Sadece Sven'i bulmam gerekiyordu.

Hâlâ burada mı? Andorra sektöründen ayrıldı mı?

Kaç saat ya da gün geçtiğinden emin değildim. Belki sadece bir avuç. Ya da belki birkaç. Zaman hiçbir zaman ustalaşamadığım bir kavramdı çünkü önemi yoktu.

Ama Sven

önemliydi. O

önemliydi. O

benim.

Riley geldiğinde hâlâ kendi kendime bu sözleri tekrarlıyordum. Yanında bir tepsi yemek getirmişti ama beni önümde ısıtılmış bir tabakla iki kişilik küçük masaya oturmuş görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Buzdolabında bulmuş ve Sven'in bana kullanmayı öğrettiği aleti kullanarak ısıtmıştım. Kırmızı ışıklı bir çeşit ısıtıcı.

"Oh." Tepsiyi tezgâhın üzerine bıraktı ve karşımdaki sandalyeye oturdu. "Seni yemek yerken görmek güzel."

"Sven nerede?" Bugün çene çalmak istemediğim için sordum. Genelde bana nasıl hissettiğimi sorar, hayati değerlerimi almak ister ve en son ne zaman yer değiştirdiğimi öğrenmek isterdi. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Sadece Sven.

"Hâlâ Andorra Sektöründe mi?" Sabırsızlığım beni zorluyordu. Ona ihtiyacım vardı. Şu anda ona ihtiyacım var. Mırıltısı ya da ışığı için değil, ona nasıl hissettiğimi söyleyebilmek için. Benim olduğumu. Onu istediğimi. Ona inandığımı. Beni koruyacağına güvendiğimi. Bana yardım edeceğine. Beni koruyacağına. Benim olacağına.

Ve onun olmak istedim. Ne isterse, neye ihtiyacı varsa yapardım, sırf bir kez daha onun sıcak varlığında olmak için.

"I..." Saçları yüzüne düşerken canlı mavi gözleri aşağıya doğru kaydı. Boyadığından şüphelendiğim doğal olmayan bir safir rengiydi. Ama bu şu anda önemli değildi. "Eski kamarasında kalıyordu," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Ama buraya gelirken onu havaalanına doğru giderken gördüm."

fırladım. "Gidiyor mu?" Yutkundu.

"Bilmiyorum. Belki de."

"Onunla konuşmam gerek. Anlamasını istiyorum... Özür dilemeliyim. Yapmalıyım... Riley, gitmesine izin veremem." Bu tam olarak ona yapmasını söylediğim şeydi ama gerçekten istediğim şeyin tam tersiydi. "Onu durdurmana yardım edebilir misin? En azından beni ona götürebilir misin, böylece ben... Ben..." Ne yapmak için? Gözlerimi kırpıştırarak düşündüm. Onu durdurmak mı? "Ben sadece... Ben sadece ona söylemeliyim..." Henüz ne olduğundan emin değildim.

Bir şeyler.

Herhangi

bir şey.

Onu istediğimi. Onu arzuladığımı. Daha önce yanıldığımı.

Çok geç olabilir, ama denemeden bilemem.
Ve gitmesine izin verirsem kesinlikle çok geç .

"Lütfen Riley. Beni ona götürebilir misin?" Onu gördüğümde ne söyleyeceğimi bulacaktım. Sadece... Sadece denemem gerekiyordu.

Riley yüz hatlarımdaki çaresizliği görmüş olmalıydı çünkü yavaşça başını salladı ve kol saatinden bir tür güvenlik kamerası görüntüsü çıkardı. Tıpkı Sven'inki gibiydi, teniyle bütünleşiyordu ama yüksek teknoloji ürünü kontrollerle doluydu. Onun havaalanının dışındaki görüntülerini açtığında kalbim küt küt atmaya başladı.

Kararlı görünüyordu.

Ve kızgın.

Yutkundum. O benim. Ona benim olduğunu söylemeliyim.

Kararlılığım içime ağır bir şekilde yerleşti ve beni ileri doğru itti. Bu, kurdumun kontrolü ele geçirmesine izin verdiğim zamankinden çok farklıydı. Bu tamamen bendim. Zihnim. Bedenim. Kalbim. Ve en başından beri yapmam gerektiği gibi içgüdülerimi takip ediyordum. Ama korkmuş, incinmiş ve şartlanmalarımın dalgası altında Sven'in niyetine inanamamıştım.

Ancak şimdi onu anlıyordum. En azından çoğunlukla.

İçimde hala büyük bir tereddüt, kendimi açıklanamaz bir kalp acısına hazırlıyor olabileceğime dair bir korku vardı, ancak bu işi sonuna kadar götürme arzum, korkmuş yanımdan daha ağır basıyordu.

Sven bunu içimde uyandırmış, varlığından haberdar olmadığım bir yolda yürümemi sağlamıştı.

Sonuna kadar takip etmek, kendimi onun ayaklarına atmak ve kalması için yalvarmak istedim.

"Tamam," dedi Riley yavaşça. "Çok sessiz olman ve beni takip etmen gerekecek."

Başımı salladım, şartlarını kabul ettim. Sessiz olabilirim.

Kot pantolonumun üzerine bir çift bot giydim, nemli saçlarımı at kuyruğu yaptım ve siyah kazağımın kollarını ellerimin üzerine doğru uzattım. Paltom yoktu.

ya da eldiven, bu yüzden bu yapmak zorunda kalacaktı. Neyse ki şekil değiştirenler doğal olarak sıcaktan bunalırdı. Ve pencerelerden gördüğüm kadarıyla, karların çoğu kalkmaya başlamıştı, bu da dünyanın bu bölgesinde baharın geldiğini gösteriyordu.

Riley benimkine benzer bir kıyafet giymişti, sadece bot yerine spor ayakkabı giymişti ve saçları mavi ipekten bir perde halinde ince omuzlarından sarkıyordu. Kolayca tanınabilirdi, bu da dışarı çıkarken kimseye rastlamamış olmamızı bir şans haline getirdi. Bunun, biz hareket ederken her birkaç saniyede bir gözetimini kontrol etmesinin bir sonucu olduğundan şüpheleniyordum.

Asansöre bir kod tuşladı ve bizi daha önce hiç bulunmadığım bir kata çıkardı. Girişte gördüğüm büyük pencereli ve beyaz duvarlı giriş alanından farklıydı. Burası sade ve neredeyse kasvetliydi, beton duvarlar bana evimdeki hapisaneyi hatırlatıyordu.

Bir ürperti omurgamı gıdıkladı, yanlış kurda güvendiğime dair ilk ipucu ruhuma yerleşti.

O benim doktorum, kendi kendimi azarladım. Ve o bir Omega.

Bana zarar vermeyecek.

Bu sadece benim kimseye güvenmeme eğilimimden kaynaklanıyordu. Ama şimdi bunu bir kenara ittim ve son haftalar ya da aylar boyunca durumumu tedavi etmeye çalışan kadına güvenmeyi seçtim.

Saatini tekrar kontrol etmek için durakladı, beni uzak tutmak için bir parmağını kullandı.

Sonra başıyla onayladı ve bizi dışarı çıkaran çelik kapıdan içeri girdi. Onunla birlikte dışarı süzıldüm, onun yaptığı gibi binanın kenarında durdum, ta ki ötesinde gizlenen havaalanının kenarını bulana kadar.

Köşeden baktı ve ben de peşinden gittim; Sven'in birkaç metre ötedeki bir uçağa doğru yürüdüğünü görünce kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Jonas, Elias, Enrique ve Ander de onunla birlikteydi.

Kurdum bu manzara karşısında sızlandı, yer değiştirmemi ve ona doğru koşmamı istedi.

Hayır. Bunu kendim olarak yapmalıydım, o olarak değil.

Ben de ona topuklamasını söyledim. Bu garip bir duyguydu - bir parçamı zaman aşımına uğratarak kontrolü elimde tutmak - ama garip bir şekilde doğru hissettiriyordu. Sanki her zaman sorumlu ben olmalıymışım gibi. Onun değil. Hayatımın çoğunu kurdumdan kopuk geçirmiştım, bu yüzden onun kontrolü ele almasına izin vermek çok doğal gelmişti.

Bununla birlikte, giderek büyüyen bir parçam bunun şu ya da bu değil, ortak bir çaba olması gerektiğini anlamaya başladı. O hala içimde var olabilirdi, hala beni bir şeyler yapmaya teşvik edebilirdi, ama onun seçimlerini kabul etmek bana -kişiye- .

Ve şu anda, onun kararını görmezden gelmeyi seçtim.

Bunu yapmama izin ver, dedim.

Benimle kavga etmedi. Sadece başını salladı ve zihnimin içine oturdu, bekledi, izledi ve ona ihtiyacım olduğunda orada olacağına söz verdi.

Baş döndürücü bir deneyimdi ama doğru hissettirdi ve garip bir şekilde özgüvenimi artırdı.

Riley titredi, yüz ifadesi bana kendi Alfa'sını benimkiyle birlikte gördüğünde doğru kararı verdiğinden emin olmadığını söylüyordu.

Ama olmam gereken yerin burası olduğunu biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissettim. Oradaki benim Alfa'm ve onu istediğimi bilmesi gerekiyor.

O beni durduramadan koşmaya başladım, Sven'in bana doğru döndüğünü görünce ruhum sevinçten havalara uçtu.

Ancak beni gördüğünde yüz hatlarında beliren öfke karşısında donup kaldım.

Oh... İleriye doğru olan hareketimin aniden durmasıyla ayaklarım altıma takıldı ve beni ondan bir düzine kadar adım ötede yere düşürdü.

Kaldırıma vurduğumda dizlerimin bağı çözöldü ve kulaklarımda hırıltıların sesi yankılandı.

"Riley." Alfa Jonas'ın sesi kalbime korku saldı.

Ama ciğerlerimdeki havayı çalan Sven'in vahşi hırlamasıydı.

Ses bana evimi hatırlattı. Hücremi. Eski varlığımı.

Ben artık o Omega değilim. Ben... Ben... Düşüncemi nasıl tamamlayacağımı bilemedim, denemek için zamanım da olmadı.

Sert eller omuzlarımı kavradı ve beni yerden kaldırdı.

Sadece, Sven'e ait değillerdi.

Keskin, bronz yüz hatları ve kalın siyah saçları olan koyu renk gözlü bir Alfa'ya aitti. Göğsünden neredeyse bir mırıltıya benzeyen ama şiddetli bir niyetle vurgulanan alçak bir gümbürtü çıkardı.

Nereden ve neden geldiğinden emin değildim ama omzunun üzerinden Sven'e baktığımda yüz hatlarında sinirli bir tehdit titreşimi gördüm. Sanki benimle ilgili tüm haklarından vazgeçmiş ve beni görmeye dayanamıyormuş gibiydi.

Ve şimdi beni yeni kaderimle yüzleşmem için terk ediyordu. Tek başıma.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

S V E N

OceanofPDF.com

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE

"Carlos'u öldürmek için Bariloche Sektörüne gittiğine dair duyduklarım da neyin nesi?" diye sordu babam telefonuna cevap verirken.

Gözlerimi devirdim. "Kaz tam bir ispiyoncu." Dün gece Andorra Sektörü'nün duvarlarında volta atarken onu aramış, Bariloche Sektörü'ne gitme ve niyetlendiğim eşimi kıran o orospu çocuğunu öldürme planlarımdan bahsetmiştim.

Beni istediğini düşünmeyebilirdi. Ama ben daha iyi biliyordum.

Bu yüzden ona her şeyi düşünmesi için biraz yalnız zaman vermiştim. Genç olduğumu ve beni istemediğini iddia etmişti, bu yüzden babasının kellesini gümüş bir tepside geri getirerek ona değerimi kanıtlayacaktım. Sonra da durumu ne olursa olsun beni kabul etmesi için onu zorlayacaktım.

Bu yüzden onu düğümleyemedim. Bir gün bu değişecekti. Ve onu resmen talep edebilmek için ne kadar beklemek gerekiyorsa o kadar beklemeye hazırdım. Er ya da geç bunu anlayacaktı.

Koridorda binanın çıkışına doğru ilerlerken babam "Plan nedir?" diye sordu. "Sanırım kardeşin de seninle geliyor?"

"Öyleydi," dedim. "Ama artık değil."

Kaşları ekranda yükseldi. "Yalnız mı gidiyorsun?" "Hiç gitmiyorum. En azından şimdi değil."

Babam kaşlarını çattı. "Ne değişti?"

Yanımdaki sessiz Jonas'a baktım. "Önce başka bir plan devreye girdi." Kari'nin küçük öfke nöbetinden sonra Jonas'a gitmiş ve Kan Sektörü'nü aramasını istemiştim. Bir V Klanı Alfa'sını oyuna davet etme konusunda bazı çekinceleri olduğunu anlamıştım ama Riley yardım edebileceğini düşünüyorsa bu olasılığı değerlendirmek istiyordum.

Omega'm umudunu yitirmiş olabilir ama ben yitirmedim. Asla da vazgeçmeyeceğim. Ve en karanlık saatlerinde bile onun umudu olmaya devam edecektim.

"Alfa Kieran O'Callaghan'la buluşmaya gidiyoruz," diye devam ettim, kapıyı iterek dışarıdaki serin havaya çıktım. Güneş biraz karı eritecek kadar sıcaktı ama çok az. "Riley Kari'ye yardım edebileceğini düşünüyor. Ve her an gelebilir."

Babam başını sallamadan önce bir süre sessiz kaldı. "K'ye selamımı söyle." Ben cevap veremedi telefon kapattı.

Jonas ve ben bakışlarımızı paylaştık. "Baban Alfa Kieran'ı tanıyor mu?"

"Görünüşe göre," diye mırıldandım. Babam sırlarla doluydu, sanırım beş yüz küsur yıllık varlığı boyunca bu sırlara hak kazanmıştı. Anladığım kadarıyla Alfa Kieran daha da yaşlıydı, söylentiler onun en az bin yaşında olduğunu gösteriyordu.

Yine de bir eşi yoktu.

Ya da istediği bir kadın vardı ama kayıptı. En azından benim duyduğum hikaye buydu. Sözde Enfekte döneminde ortadan kaybolmuş, onun yanında kaderinden kaçmış ve o zamandan beri onu arıyormuş.

Bu tür bir kararlılığı anlıyordum çünkü ben de Kari için aynısını yapardım.

Enrique, Elias ve kardeşim bizi pistte karşıladı, hepimiz benzer şekilde kazak ve kot pantolon giymiştik. Kieran'ın gelişinden ne bekleyeceğimizden emin değildik, çünkü V-Clan Alfalarının ne yapacağı belli olmazdı. Teknolojileri Andorra'nın teknolojisine rakipti.

Sihirli bulut dalgalarının altında görünüp kaybolmalarıyla ünlü gizli jetler.

İpeksi gece yarısı kürkleri ve kedi gibi refleksleriyle daha çok panter gibi davranan kurtlardı. İlkbahar onların çiftleşme mevsimiydi, yaz ayları ise bebekler büyürken kış uykusuna benzer bir durumda kapalı alanlarda geçirilirdi.

Güneş ışığı onların baş düşmanıydı, bu yüzden Kieran'ın gün ışığında gelmeyi seçmesine hepimiz şaşırdık. Herhangi bir bildirimde bulunmamış, sadece Jonas'a yaklaşık bir saat önce buraya doğru yola çıktığını bildiren bir mesaj göndermişti.

Ander yanıma gelirken, "Az önce kuleyle telsiz bağlantısı kurdu," diye bilgi verdi. "O burada."

Jonas homurdandı, sinirlendiği her halinden belliydi.

Ona teşekkür etmenin bir faydası olmazdı, ben de etmedim. Belli ki V-Clan Alfa ile bir geçmişi vardı ve bu geçmiş Kieran'ın Riley ile olan arkadaşlığını da içeriyor gibiydi.

Bu işe yarasa iyi olur, diye düşündüm dişlerimi sıkarak.

İniş pistinin kenarında bir tür baskın karşılama partisi oluştururken diğerleri de benimle aynı fikirde görünüyordu.

Kesinlikle yüksek teknoloji, diye düşündüm gelen jetin şık tasarımına ve neredeyse sessiz yaklaşmasına hayranlıkla bakarken. Hayranlık duymaktan kendimi alamadığım bir zarafetle iniş yaptı, pilot kalbim bu güzelliği bir tur atma fırsatı için kaşınıyordu.

Ama ilgimi belli etmedim.

Bunun yerine, yüz hatlarımı bir kayıtsızlık maskesinin altına boyadım. Bu Alfa'yı tanıımıyordum. Bu nedenle ona güvenmiyordum.

Jonas kaskatı kesildi, bakışlarında kurdu gizleniyordu.

Sonra tanıdık bir koku hayvanımın dikkatini çekti. Kari. Tatlı parfümü beni dönmeye çağırdı ve bana doğru koştuğunu görünce neredeyse donup kalacaktım.

Ne oluyor lan? Onu burada ve varlığında bilinmeyen bir Alfa'da korumasız bulduğum için öfkeliydim.

yaklaşıyordu. Onu durdurup arkamdan itmeye hazır bir şekilde bir adım öne çıktım ki gözleri korkuyla benimkilere dikildi ve kendi ayağına takıldı.

Onu yerde ve dışarıda görünce kafam karıştı ve başımı salladım.

Ben Kieran'la ona yardım etmesi için anlaşma yaparken, onun odasında güvende olması ve geçirdiği krizden sonra iyileşmesi gerekiyordu.

Çevresel görüşümde beliren gölgemsi bir enerji, alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde hırlamama neden olurken, duman bir Alfa erkeği şeklinde bedenselleşti. Jonas öfkeli bir ses tonuyla "Riley," diye hırlarken o hepimizi görmezden gelerek doğruca Kari'ye yöneldi.

Tökezleyen Omega'ya baktım, gözleri V-Klanı Alfa'sını görünce şok içinde yuvarlandı, sonra kendi Alfa'sının onun adını haykırdığını duyunca yere düştü. Hemen ardından onu yakaladı, kabaca arkasına çekti ve bir anlığına dikkatimi elimdeki sahneden uzaklaştırdı.

Şaşkınlığım ve kızgınlığım bir yana, V-Klanı Alfa'sı Kari'yi yakalamıştı ve tüm dikkatini titreyen niyetime vermişti. Gözleri benimkilerle buluştu, gözleriyle bana bir şeyler yapmam için yalvarırken gözlerinden dehşet ve üzüntü akıyordu.

Sakinleştirici bir nefes aldım, Kari'yi diğer Alfa'nın ellerinden koparma arzusu damarlarıma o kadar büyük bir saldırganlıkla doldu ki neredeyse sadece içgüdülerimle hareket edecektim.

Ama onun hakimiyetinin benimkinden üstün olduğunu hissediyordum. Eski, arkaik, kraliyet.

Kieran O'Callaghan.

Ona meydan okuyabilirdim ama o kazanırdı. Eşimi geri alma konusundaki çaresizliğime rağmen, beni hesaplanmış bir büyü dalgasının altında yok ederdi. Bunu damarlarımda hissedebiliyor, zihnimde hissedebiliyor ve neredeyse gözümün önünde canlanan görüntüyü görebiliyordum.

Bu... alçakgönüllüydü. Ve sinir bozucuydu.

Ve yanlış olduğunu bir sonraki nefesimde fark ettim. "Siktir git başımdan," diye tersledim, kurdum ayağa kalktı ve bu büyümlü varlığın az önce üzerimde yarattığı sersemliği üzerinden attı. "Şimdi."

Zihnimde bir kıkırdama duyuldu ve ardından yumuşak bir ses "Bu zavallı Omega'ya ne yaptın böyle?" dedi.

Etrafımdaki manzara toparlanmaya başladı, gerçeklik yavaş yavaş ruhuma dokunan büyümlün bulutundan sızmaya başladı.

Bu varlık çok güçlü, diye fark ettim ve Kieran'ın eşimi bir kez daha kucakladığını görünce gözlerimi kırptım.

Zaman anlaşılmazdı. Beni bir tür sisin içinde asılı tutmuş, bana meydan okumak için elini bile kaldırmadan kurdumu boyun eğmesi için kandırmıştı.

Ander, Elias ve Enrique'den yayılan öfkeye bakılırsa, onlara da aynısını yapmıştı.

Sadece Jonas'ın aklı başında görünüyordu, belki de Riley'yi tuttuğu için ve Kieran'ın ona karşı bir zaafı olduğu tek bir bakışla anlaşılyordu. Ve görünüşe göre Omega'm için de bir tane geliştirmeye başlamıştı, çünkü yüzünü aç bir Alfa'nın değil, besleyici bir Alfa'nın özeniyle tutuyordu.

"Çok acı çekiyor," diye fısıldadı gözlerinin içine bakarak. "Şşşt, sorun yok küçüğüm," diye mırıldandı ve kızın gözlerinin karşılık olarak düşmesine neden oldu. "Bu Alfalar bana ne yaptıklarını söyler söylemez sana yardım edeceğim."

"Biz hiçbir şey yapmadık," diye tersledi Jonas onu. "Bunu Bariloche Sektörü yaptı."

Kieran gece yarısı bakışlarını bir kez kırptırdıktan sonra Jonas'a baktı. "Alfa Carlos mu?"

"Onun kızı," diye araya girdim. "Ve benim eş adayım."

V-Klanı Alfa'sı ölçümü aldı, sonra elindeki titreyen dişiye baktı. "Bu doğru mu ufaklık? Ona mı aitsin?"

Bir sonraki söyleyeceği şeyin farkında olarak içimden inledim. "Evet," diye cevap verdiğinde zihinsel durumunu açıklamak dilimin ucundaydı. Alfa Sven benim."

Şok tüm düşüncelerimi silip süpürdü. Çünkü konuşan Kari'ydi, kurdu değil.

İçimdeki canavarın onaylayarak gürlemesine neden oldu, iç sesi "Çok doğru, ben seninim" gibi bir şey söylüyordu. Ama ağzımdan bu sözler çıkmadı çünkü onun bu açık beyanı karşısında çok şaşırmıştım.

Kavga çıkmasını, onu akli dengesinin yerinde olmadığını ilan etmek zorunda kalmayı bekliyordum ama kelimeleri ruhumda hissettiğim bir güvenle söylemişti. Başlangıçtaki kekemeliği sözlerinin sonunda kaybolmuş, ifadesi sağlam ve ayakları yere basan bir güç kazanmıştı.

Onun olduğumu biliyor.

"Anlıyorum." Kieran onu nazıkçe serbest bıraktı ve bekleyen kollarıma doğru yönlendirdi. "Burada Omegalara nasıl davrandığınızdan emin değilim ama bizimkilerin başkalarının yanında yerde sürünmesine izin vermiyoruz. Bu davranış sadece yatak odalarımıza mahsustur."

Kari göğsümde titreyerek onun için mırıldanmama neden oldu. Başının üstünü öptüm ve diğerlerinin önünde beni sahiplendiği için ona kelimelerle teşekkür ettim. Bir yanımda hâlâ şaşkıncı ve bu dışının nereden geldiğini merak ediyordu, çünkü geçen gün bıraktığım dışının tam tersi bir inanca sahip olduğu açıktı. Sanki benden nefret ediyormuş gibi davranmıştı.

Ama onun bu versiyonu bana doğru kıvrıldı, mırıltım kulağına ulaştığı anda rahatladı.

Benim, diye düşündüm, kafasına doğru sırtarak. Artık buraya korumasız geldiği için kızamazdım bile. Çünkü yerini biliyordu ve benim kollarımda resmen güvendedeydi.

Aramızdaki açık avcı hariç.

Akıl oyunu onun hepimiz üzerinde Alfa olduğunu kanıtlamıştı ve bu durum Kieran hariç herkesi tedirgin etmişti.

Jonas bile hoşnutsuz görünüyordu, muhtemelen Sektör Alfa'sını Kieran'ın zihin yıkamasından korumak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bildiği için.

"Onu sen aradın," diye fısıldadı Riley. "Onu aradığını bana neden söylemedin?"

"Sürpriz olması gerekiyordu," diye cevap verdi Jonas, sesi .

"Gelip gelmeyeceğini de bilmiyordum ve senin onu karşılamak için burada olmanı kesinlikle beklemiyordum."

"Evet, burada ne işin var Omega?" Ander talep etti. "Senin görevin Omega Kari'ye eşlik etmektir. İçeride, benim sektörümde serbest bırakmayın."

Kari onun bariz öfkesi karşısında titredi ve Riley Jonas'ın arkasında inledi. "Ben... Kari Alfa Sven'i görmek istedi..."

"Ve sen de kabul ettin?" Ander'ın yüz ifadesi öfke çizgilerine dönüştü. "Yanında koruyucu refakatçisi olmayan, çiftleşmemiş bir Omega. Burada olmasaydık ne olurdu? Bunu hiç düşündün mü? Herhangi bir şeyi düşündün mü?"

"Özür dilerim," diye kekeledi. "Ben sadece... Ben sadece yardım etmek istedim..."

"Onu yaralanmasına ya da daha kötüsüne yol açabilecek tehlikeli bir duruma sokarak mı?" Ander'in sesi kızgınlığın yanı sıra kuşkulu geliyordu. "Bu işi ya sen halledeceksin Jonas ya da ben. Ve bunu nasıl yapmayı seçtiğimi beğenmeyeceksin."

"Oh, güven bana, bunu ben halledeceğim," diye cevap verdi Jonas, sesi aynı derecede öfkeliydi ve arkasındaki Omega'dan bir mızıltı çıkardı. Kieran'a odaklanmadan önce "Sessiz ol," diye tersledi. "Bugün tanışma faslının bu şekilde geçmesini planlamamıştık. Tiyatral hareketler için özür dilerim." Dişlerini sıkarak konuştu, özrü neredeyse acı verici geliyordu.

"Zaman kaybetmeyi sevmediğim için özür dilememe gerek yok. Gerekli değerlendirmeyi zaten yaptım ve cevabım evet, Omega'nıza yardımcı olabilirim."

Kaşları kalktı. Sınavını çoktan tamamlamış mı? Nasıl yani? Bir V-Klanı kurduyla hiç tanışmamıştım, bu yüzden hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

sihirlerini. Ama tüm bunları bu kadar çabuk sonuçlandırmak... imkânsız görünüyordu. Yine de kendinden emin bir havayla karşımızda duruyordu, Alfa statüsü heybetli duruşundan belli oluyordu.

"Bununla birlikte, bana yardımcı olması için Riley'nin sağlam ellerine ihtiyacım olacak. Ve ona vermeyi düşündüğünüz ceza yüzünden çok ağrıyor diye ameliyat etmek için beklemeyeceğim." Bileğini kontrol etti, derisinin üzerinde bir ekran belirdi. "En iyi geceleri çalışırım ve güneş üç saat sonra batar." Dikkatini Ander'e çevirdi. "Bir yemeğe ve dinlenmek için bir yatağa ihtiyacım var. Bu bana çok fazla enerjiye mal olacak."

Ander hiç vakit kaybetmeden, "Tamamdır," dedi.

Kieran başını salladı, koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Organlarından hissedebildiğim kadarıyla, birkaç yıldır kızgınlık yaşamamış. Burada işimiz bittiğinde hemen kızgınlık dönemine girmesi çok muhtemel. Senin olduğunu söylediğine göre, bununla başa çıkmaya hazır olmak senin sorumluluğunda."

"Omega'ma nasıl bakacağımı söylemene ihtiyacım yok."

Riley ve Kari'ye baktı, kaşları yukarı kalktı. "Bu konuda pek ikna olmadım." Sonra beklenti içinde Ander'e baktı.

"Elias, Kieran'a kamarasını göster," dedi kardeşim İkincisine bakmadan. "Yol boyunca ona meydan okumamaya çalış."

Elias homurdandı. "O zihin bulandırmadan sonra mı? Söz vermiyorum."

Kieran sadece gülümsedi. "Yolu göster, İkinci."

Yürümelerini izledim, zihnim bugün olayların beklenmedik bir şekilde değişmesinden dolayı sersemlemişti. Şartlarını söylemeden önce Kari'yi iyice incelemesi gerektiğini tahmin etmiştik ama görünen o ki neye ihtiyacı olduğunu çoktan biliyordu. Tek istediği bir yatak ve yemekti.

Elias'la birlikte binanın içinde kaybolurken, "Bir bit yeniği olmalı," dedim. "Bunu bedavaya yapıyor olamaz."

"V-Clan kurtları Omegalarına bizden bile daha fazla değer vermeleriyle bilinir," diye mırıldandı kardeşim. "Sanırım sadece onun acısını hissetmek bile onu yardım etmeye itmeye yetti."

"Beklediğiniz bir şeydi," diye araya girdi Enrique. "Bunu kabul etmesine hiç şaşırmadınız."

"Hayır, görmedim," diye yanıtladı Ander. "Çünkü Omega Kari onun ilgilendiğini gördüğüm ilk kişi değil." Bakışlarını Jonas ve Riley'ye çevirdi. "Omega'lara büyük saygı duyuyor, hatta bir Omega'nın sağlıklı zihinsel durumunu sağlamak için bir Alfa eşini kurtaracak kadar."

Jonas homurdandı. "O benim hayatımı kurtarmadı."

Ander yumuşak bir sesle, "Öyle," diye cevap verdi. "Birden fazla şekilde." Sonra altın rengi gözleri parlayarak Riley'ye kilitlendi. "Alfa Kieran'ın talepleri göz önüne alındığında, Omega'nın cezasının ameliyattan sonra verilmesi gerekecek."

"Evet," diye homurdanarak kabul etti Jonas. "Neyse ki bu ona daha çok uyacak çünkü geceyi atlatmak zorunda kalacak, bir yandan da işi bittiğinde ona ne yapacağımı tahmin edecek."

"Bu benim hatam," diye kekeleyerek konuşmayı böldü Kari. "Ondan bana yardım etmesini ben istedim. Cezayı ben çekmeliyim, o değil."

"Hayır," dedi ağabeyim ben daha bir şey söyleyemedim. "Sen benim kurtlarımdan biri değilsin. Ama Omega Riley öyle. Ve benim kurdum olarak, uygun koruma olmadan seni binadan çıkarmanın risklerini biliyordu. Öyle değil mi, Omega?"

Riley Jonas'a tutunmaya çalıştı ama Jonas ondan uzaklaşarak Sektör Alfa'sının gazabıyla tek başına yüzleşmesine izin verdi. Bunu yapmak onu öldürüyor olmalıydı ama yaptığı şey pervasızcaydı. Kardeşim haklıydı; Kari'yi gereksiz yere riske atmıştı. Bulmaya çalıştıkları kişi ben olduğuma göre, Jonas'ı arayıp ne istediklerini söylemeliydi. Bunun yerine Kari'yi gizlice dışarı çıkarmayı seçmişti ve onu bana götürmesini takdir etsem de, bu onun açısından yanlış bir hareketti.

Ya Kieran yanında başkalarını da getirdiyse?

Ya Kieran bize zarar vermek istediye?

Ya kubbe duvarlarından içeri giren Kieran değil de beklemediğimiz biri olsaydı?

Sadece Kari için değil, Riley için de potansiyel zarara yol açan pek çok durum vardı. Riley kendi başının çaresine bakabilecek durumdayken, Kari acıya karşı çok savunmasızdı.

O da iftleşmemişti.

Ve hemen boyun eğme eğilimi vardı.

Bu konuda ağabeyim ve Jonas'la aynı fikirdeydim-Riley'nin yaptıklarından dolayı cezalandırılması gerekiyordu. Onu bu ceza için beklemeye zorlamak başlı başına bir azarlama işlevi gorecekti, özellikle de Jonas kolektif bir birim olarak onun arkasında durmazsa.

Ona tek başına olmanın nasıl bir şey olduğunu gosteriyordu.

Kari'yle birlikte dışarı çıktığında o dışarıda olmasaydı olacak olan da buydu.

Sonuçlarıyla yzleş, dedi duruşu şimdi. Ve Alfa'nız olarak benimle birleşik bir cepheyi surdrmemeyi seçtiğiniz için onlarla tek başınıza yzleşeceksiniz.

"zr dilerim Alfa," diye fısıldadı Riley. "Alfa Sven'in gittiğini sanıyorduk. Onu durdurmaya çalışıyorduk."

İtirafı karşısında şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. Kari onu terk edeceğimi mi düşünmüştü? Küçük bir öfke nöbetinden sonra bu kadar kolay vazgeçmemi mi bekliyordu?

"O zaman bunu kendin yaparak savunmasız bir Omega'yı riske atmak yerine Alfa'nı arayıp yardım etmesini istemeliydin," dedi Ander bana bakmadan önce. "Kari'yi içeri götür. Bu geceki ameliyat için sakın ve hazır olması gerekecek."

Bana karşı titreyerek onun ne demek istediğini anladı. Alfaların Riley'yi azarlamasını dinlemek için burada kalamazdı. Ona zarar vermezlerdi. Ameliyattan sonra bile. Ama bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmamasını garanti edeceklerdi.

Tek umudum, ameliyatı duyguları kararlarını gölgelemeden gerekleştirebilmesiydi.

Ama Jonas'a bir bakışım bana onun bunu çok iyi bildiğini söyledi. Başarılı olması için gerekenlere sahip olduğundan emin olurken aynı zamanda cezalandırıcı havasını da koruyordu. İlişkileri bir asır öncesine dayanıyordu, yani birbirlerini nasıl idare edeceklerini çok iyi biliyorlardı. Ve tanık olduğum kadarıyla birlikte iyi çalışıyorlardı.

Ve şimdi Kari ve benim aynı türden bir ilişki geliştirmemizi sağlamanın zamanı gelmişti.

Ben de onu bu gece için hazırlardım.

Aynı zamanda ona kime ait olduğunu da hatırlattı. Çünkü bu işe daha fazla şüpheyile yaklaşamazdı. Ne olursa olsun, o benimdi. Ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak anladığından emin olmamın zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

K A R I

SVEN beni süitimize geri götürdü ve doğruca yatak odasına götürdü. "Soyun," dedi, sesinde omurgamdan aşağı bir titreme gönderen bir talep vardı. "Şimdi."

Dudaklarım aralandı.

"Sven-" "Şimdi," diye tekrarladı.

Onun hâkimiyeti altında ürperdim ama kurdum zihnimde iç çekti. Damarlarımda uğuldadığını hissettiğim bir vahşilikle onu istiyordu. Ona itaatsizlik etmiştik. Onu incitmiştik. Ve şimdi onun tarafından azarlanacaktık.

Dört gözle bekliyordu. Bu arada, ben henüz nasıl hissedeceğimden emin değildim.

Yatağın yanındaki botlarımı çekiştirdim, sonra kazağımı ve kot pantolonumu çıkardım, içimde hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı. Bununla ilgili bir şey onu hırlattı. "Dışarıdaki küçük gezintinde sadece bunları mı giydin?"

Yutkundum. "Gitmeni engellemek için sana gidiyordum."

"Gitmiyordum Kari. Alfa Kieran'ı Andorra Sektörüne davet ediyordum. Sana yardım etmesi için görüşmelere başlamak üzere buluşuyorduk."

Ona göz kırparken dudaklarım küçük bir O harfi oluşturdu. "Ama hoşça kal demiştin."

"Hayır, iyi geceler dedim," diye yanıtladı kazağını çıkarırken. "Sonra Enrique ve Elias ile iki gün geçirdim,

Jonas Kieran'ı ararken Bariloche Sektörüne karşı bir saldırı planlamalarına yardım ediyordu. Bugün geç saatlerde yola çıkacaktık ama Kieran bir saat önce bizimle temasa geçerek yolda olduğunu söyledi."

"Bariloche Sektörüne mi gidiyordunuz?" Kalbim boğazımda, fısıltıyla tekrarladım. Diğer Omegalar için mi?

"Evet. Sana yaptıklarından dolayı babanı öldürmek için."

Sözlerindeki sertlik karşısında irkildim. "öldürmek için...? Omegalar için değil mi?"

"Onları kurtarmak niyetindeyiz ama benim peşinde olduğum şey onun kellesi. Onu senin için öldüreceğim. Acımasızca. Omega'ma yaptıklarının bedelini ödeyecek." Ayakkabılarını tekmeledi ve kemerini çözmeye başladı. "Yatağın kenarına otur. Bacaklarını aç ki kalbini görebileyim. Ayak parmaklarını yere doğru aç."

Söylediği her şeyi düşünürken yatağın ucuna doğru kayarak emrettiği şeyi yaptım. almak için Bariloche Sektörüne gidiyordu.

O hain ses, daha iyi bir Omega bulmak için art niyetli olduğunu fısıldasa da, bunu fark etmek kalbimi ısıttı.

Bu güvensizliği yuttum ve zihnimden atmaya çalıştım. Omegaları kurtarmaktan sanki bu birincil değil de ikincil bir amaçmış gibi bahsetmişti.

"Hâlâ gitmeyi düşünüyor musun?" Kot pantolonunun fermuarını indirirken sordum. "Bariloche Sektörüne mi?" Konuşmamıza odaklanmak gittikçe zorlaşıyordu, bakışlarım otomatik olarak kasıklarına düşüyordu.

Pantolonunu çekiştirerek indirdi ve yere düşmesine izin verdi. Onu gördüğümde ürperdim, siki uyarılmaktan kızarmış ve boxer şortunun ince bariyerinin arasından ihtiyaçla titreşiyordu.

Benim, diye düşündüm, onu almaya hazırlanırken merkezimde kaygan bir şekilde toplanıyordu. Bunun canımı yakacak olması önemli değildi. Sadece onu içimde hissetmek istiyordum. Düğümünü olması gerektiği gibi almak.

Ama
yapamadım.
Gerçekten
yapamadım.

Ve bu fark ediş beni yukarıya, onun aç gözlerine bakmaya
itti. Bana ne yapacaktı?

"Evet, Kari. Hâlâ Bariloche Sektörüne gitmeyi
planlıyorum. Omega'nın yerine geçmek için değil, babanı
öldürmek için." Boxerını çekiştirerek çıkardı ve onu da benim
kadar çıplak bıraktı. "Hâlâ anlamadığın şey bu. Sen
benimsin."

"Biliyorum," diye başladım, ona söylemek istediğim her
şeyi hatırlamaya çalışıyordum.

Ama konuşması bitmemişti.

"Hayır, Kari. Yapamazsın. Birkaç kelimeyle senden
kaçabileceğimi mi sandın? Kuyruğumu bacaklarımın arasına
kısıtıp İskandinav Sektörüne geri mi döneyim?" Bu öneriye
sinirlenmiş gibiydi, bu da beni biraz ürküttü. "Seni asla terk
etmeyeceğim, Kari. Anlamadığın şey de bu. Tüm bunların
seni düzeltmekle ilgili olduğunu sanıyorsun, böylece seni
dügümleyebilirim."

Açılmış bacaklarımın arasından öne çıktı, kalçaları soğuk
tenime karşı sıcaktı. Parmakları göğüs kafesimden boğazıma,
oradan da saçlarıma doğru süzülürken at kuyruğumu tuttu ve
bakışlarımla buluşmak için başımı geriye eğdi.

"Bunu kendim için yapmıyorum Kari," diye devam etti, sesi
yumuşaktı ama bir parça vahşilikle vurgulanmıştı.
Yutkundum, ses tonu ruhumla konuşuyor ve dinlememi talep
ediyordu. Onu dinlememi. Ona inanmamı. Onu kucaklamamı.
"Bunu bizim için yapıyorum."

Diğer eli yüzüme doğru kaydı, parmak eklemleri yanağımı
okşadı.

"O güzel dudaklarını benim için ayır," diye fısıldadı,
egemenliği etrafımı sarıyor ve beni itaat etmeye zorluyordu.

Ağzım açık kaldı.

"İyi kız," diye övdü, daha da yaklaştı ve parmaklarını
saftının tabanına doladı. "Aynen böyle kal."

Yaptım.

"Yutmayın," diye ekledi. "Henüz değil."

Emrini yerine getirmek, ağzımda tükürük birikirken boğazımın çalışmasına izin vermemek bilinçli bir çaba gerektirdi. Onu iliklerime kadar hissettiğim bir vahşilikle istiyordum.

Vücudum daha da nemlendi, kayganlığım neredeyse içimde birikiyordu.

Ve ağzım nefes nefese kaldı, onun tadına bakma ihtiyacım beni arzudan çılgına çevirdi.

Alfa, diyecektim neredeyse ama ondan gelen uyarıcı bir bakış beni tamamen hareketsiz tuttu.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, sonra nemimin bir kısmını toplamak için içeri daldırdı ve onunla sikinin başının etrafında bir daire çizdi.

Kalçalarım kapanmakla tehdit ediyordu, sürtünme ihtiyacı karşı koyamadığım bir özlemde, ama bacakları hareket etmemi engelledi.

Ve gözleri ağzımı onun için açık tuttu.

Nefes nefese kaldım.

Ve dudağımı okşama, içine daldırma ve güzel şaftını süslemek için özümü kullanma eylemini tekrarladı.

Parmakları düğümün etrafına kapandığında inledim, kendi ellerim ona dokunma arzusuyla titriyordu. Lütfen Alfa, diye gözlerimle yalvardım.

Hâlâ saçlarımı tutuyordu ve benden önce kendini tatmin ederken beni yüzünü izlemeye zorluyordu.

"Bunu kendim için yapmıyorum," diye homurdanarak tekrarladı. "Bunu bizim için yapıyorum. Ben zaten sana sahibim, Kari. Sen zaten benimsin, benim senin olduğum kadar. Düğümler, ısırıklar, hepsi benim için ikinci planda. En önemli şey sensin. Ve bize yardım edemeyeceğimden bir an bile şüphe etmedim çünkü seni ilk gördüğüm andan beri benim olman gerektiğini biliyordum."

Dudaklarımı bir kez daha

kaydırdım. Daha fazla

tükürük.

Ve sert çeliği boyunca sert bir vuruş.

Boğazımda bir inilti oluştu. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. I
ona ihtiyacım var.

"Şşşt," diye sustu, içimdeki şikâyet ayrılmış dudaklarımdan kaçtı. "Sana istediğin her şeyi ve daha fazlasını vereceğim. Ama artık kontrol bende, Kari. Ne kadar alacağını, ne kadarını yutacağını ve ne kadar tohum bırakacağımı kontrol ederek sana benim olmanın ne demek olduğunu göstereceğim. Sen beslemek ve korumak için benimsin, cezalandırmak için benimsin, sahip olmak için benimsin ve istediğim gibi düğümlemek için benimsin."

Bir titreme omurgamı gıdıkladı, sadece çenesinin sertleşmesine neden olan küçük bir korku belirtisi.

"İşte tam da bu yüzden bunu yapıyoruz," diye ekledi, sesi midemin bulanmasına neden olan alçak bir tıslamaydı. "Dostlar birbirine güvenir, Kari. Benim ısırığımı takmıyor olabilirsin ama bu seni daha az benim yapmaz. Ve işim bittiğinde bunu anladığından emin olacağım. Şimdi ağzını genişlet."

Çenem gevşedi, bedenim emirlere boyun eğdi.

Parmak eklemleriyle yanağımı tekrar sıyırdı, bu şefkatli dokunuşta onayı açıkça görülüyordu, sonra sikini dudaklarıma götürdü.

İçgüdüsel olarak ona uzandım ama bileğimi yakaladı ve avucumu uyluğuma indirdi. "Yetki bende," dedi tekrar. "Sana ne verirsem onu alacaksın. Ve çok ileri gitmeyeceğim konusunda bana güveneceksin."

İçim ürperdi, onu çevreleyen kontrol havası karşısında taklalar attım. Beni altına almakla, kurdumu çekip çıkarmakla ve onun benim adıma boyun eğmesine izin vermekle tehdit ediyordu.

Ama burada onunla kalmanın, onu dinlemenin, bir hayvan değil, bir şekil değiştiren olarak ihtiyaç duyduğu şey olmayı öğrenmenin önemini hissettim.

Boğazımın arkasına vurduğunda yutkundum, sonra biraz daha itip onu almamı sağladığında kendimi rahatlamaya zorladım.

"Çok iyi," diye övdü, parmakları saçlarımı hafifçe sıkıyordu. "Gözlerini benden ayırma, küçük mucize," dedi. "Seni görmek istiyorum."

Benim kurdum değil, tercüme ettim. Beni test ediyordu, beni alırken orada kalacağımı garanti ediyordu. Bu bilgi beni aynı anda hem güvende hem de arzulanmış hissettirdi.

Hem rahatımı sağlıyor hem de saklanamayacağımı garanti ediyordu.

Dilimi ağzımdaki kadifemsi tende gezdirdim, tadından zevk aldım ve kalçalarım ihtiyacımla daha da kayganlaşırken inledim. Daha önce de Alfa'nın sikini arzulamıştım, bedenim düğümü arzulamak için hazırlanmış ve eğitilmişti ama hiç şu an olduğum kadar tahrik olmamıştım.

Onun sıcaklığı içimde sadece onun için yanan bir alevi tutuşturdu. Damarlarımdan kıvılcımlar saçarak sinir uçlarımla karıncalanmasına neden oldu.

"Daha derine," diye hırladı, başımı onun için boğazımı genişletecek bir açıyla eğerek.

İçeri girdiğinde inledim, sonra nefes alma yeteneğimi kestiğinde hareketsiz kaldım.

Bir süre orada kaldı, eli saçlarımda demir bir yumruk gibiydi ve beni onu almaya zorluyordu.

Kavga
etmedim.

Bekledim.

Beni bırakması için ona güvendim.

Bunu yaparken de çabam için beni övdü, parmaklarını düğümüne geri götürmeden önce boşdaki eli bir kez daha yanağımı okşadı.

"Yutabildiğin kadarını yutacaksın," diye mırıldandı. "Ve sonra biraz daha yutacaksın."

Başımı salladım, itaat etmeye hevesliydim. İçimdeki tohumu beni ona daha yakın hissettirdi, sanki kimsenin bizden alamayacağı bir şekilde birleşmiştik.

"Mmm," diye mırıldandı, bu sesteki onay aldığı belliydi. "Gözlerin üzerimde olsun, küçük mucize. Ne olursa olsun."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, ancak o zaman beklentiyle gözlerimi kapattığımı fark ettim. Koyu maviden oluşan ikiz havuzlar bana bakıyordu, Alfa kendini şehvetine kaptırmıştı.

Bu bakışı daha önce pek çok kez görmüştüm. Genelde beni korkuturdu.

Ama Sven'de değil. Ağzımın içine sertçe pompalamaya başladığında bile bana zarar vermeyeceğini biliyordum, horozu boğazımın arkasına çarpıyordu. Yine de, her vahşi dönüşünde, beni güvende tutacağına dair ona güveniyordum.

Boğazımı kullanmasına izin vererek onun için daha da derin açıldım.

Boşalmaya başladığında, tıpkı söylediği gibi onun için yutkundum.

Alabildiğim kadarını almaya çalışmamı izlerken göz bebekleri simsiyah oldu, gözbebeklerini sardı.

Hava yoktu. Sadece onun tohumu.

Aldım... ve aldım... ve aldım...

Panik bilincimin kalıntılarında alevlendi, sadece küçük bir ses bana bu şekilde boğulabileceğimi söylüyordu, ama onu ittim ve bakışlarını tuttum. Sana güveniyorum.

Beni izlerken yüzündeki gurur ifadesi titriyordu, parmakları düğümünü çalıştırıyor ve beni daha da fazla tüketmeye zorluyordu. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu ama bağırma ya da uzaklaşma dürtüsüne boyun eğmeyi reddettim.

Bana zarar vermez.

O benim Alfa'm. Benim Sven'im. Benim umudum.

Dudakları kıvrıldı ve ağzımı ondan çekerken saçlarımı kavradı. Ama boşalmayı bırakmadı. Tüm bu süre boyunca bakışlarımı tutarken tohumlarını boynuma ve göğsüme boşaltmaya devam etti.

"Derine sür," diye buyurdu.

Sorgusuz sualsiz itaat ederek parmaklarımı kaldırdım.

Bakışları benimkilerden ayrılıp onu izlemeye koyuldu, gördüğü manzara karşısında burun delikleri alevlendi.

"Şimdi yatağa uzanmak için geri çekilin ve bacaklarınızı açık tutun," dedi karanlık bir şekilde.

Beni düğümleyecek, diye fark ettim, başka bir düşünce aklıma gelmeden önce zihnim bir anlığına karardı. Hayır, düğümlemeyecek. Bana öyle zarar vermeyecek.

Yapmayacağını biliyordum çünkü yatakta sayısız saatler geçirmiştik ve bir kez bile beni almamıştı.

Onu ne kadar kızdırdığının bir önemi yoktu; bana asla zarar vermezdi.

İstedığı gibi yatağın ortasına geçip bacaklarımı onun için açtığımda bu bilgi içimde derin bir yere yerleşti.

Ona kesinlikle güveniyordum ve bakışlarıyla bir kez daha buluştuğumda bunu gözlerimde görmesine izin verdim.

"İşte benim eşim," dedi ve yatağa sürünerek kalçalarımın arasına yerleşti. Kendini bana sürttüğünde uzunluğu kıvrımlarımın arasından kayganlaştı, yıldızlar görmeme neden olan bir itme ile içime girmeden önce tüm sıvımı topladı.

Dondum kaldım, davetsiz misafir karşısında şok olmuştum.

Ama hemen ardından beni susturdu, siki tekrar içimden çıktı.

Yutkundum, altında nefes nefese kaldım. "Sadece benim olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Ve seni düğümlememek için kendimi yeterince kontrol ettiğimden."

Kendisini tutmak için aramıza uzanarak ve doğrudan girişime daha da fazla cum bırakarak noktasını noktaladı.

"Sen benimsin, Kari," dedi, dudakları ağzımın kenarına ulaşmadan önce yanağımın üzerinde geziniyordu. "Ve amındaki tohumum bunu kanıtlıyor." Gözleri benimkileri tutarken, tekrar sokmadan kendini içime boşaltmaya devam etti. Sadece başı, tam orada, beni içtenlikle öperken boşaldı... ve boşaldı... ve boşaldı.

Vücudum yanıyordu, içim beni tamamlaması için çılgık atıyordu ama yapmayacağını biliyordum. Bana işkence etmek için değil. Yalvarmamı istediği için değil. Hayır, bunu kendi kontrolünü kanıtlamak için yapıyordu. Bana Alfa'm olduğunu göstermek için. Benim koruyucum. Eşim olduğunu. Ve asla beni bilerek incitecek bir şey yapmazdı.

Elimi yanağına götürdüm, onun güç ve hüner gösterisi karşısında kendimi tamamen kaybetmişim.

Ben de başımı salladım.

Çünkü o haklıydı.

"Ben seninim," diye nefes aldım. "Ve sen de benimsin."

Gülümsedi. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken, "Ben fazlasıyla seninim," diye kabul etti. "Bu gece ne olursa olsun, ben yine senin olacağım. Sonsuza kadar, Kari."

Ona inandım, bunu ona gözlerimle ve onu öperken ağzımla söyledim.

"Eğer bu işe yaramazsa," dedi birkaç dakikalık şehvetli sessizlikten sonra, "vazgeçmeyeceğim. Bir yolunu bulacağım, Kari. Söz . Sen benim küçük mucizemsin ve seni iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Kendim için değil, bizim için. Ve senin için." Ağzımı bir kez daha aldı, dili ruhumda bir hayır duası dokudu. "Senin için dünyayı yerinden oynatırım Kari," fısıldadı. "Ve yapacağım. Göreceksin."

Onun altında eridim, her kelimesine inandım.

Sven benim umudumdu. Aşkımdı. Benim Alfa'mdı.

OceanofPDF.com

S V E N

BU ÖZEL BEYAZ KORİDOR benim ikinci evim olmaya başlamıştı.

Kari'nin başarısız ameliyatından sonra ve daha sonra Kaz'a Bariloche Sektörüne gitme konusunda telefon ettiğimde bu çizgiyi takip etmiştim.

Ve şimdi, Kari'nin mevcut ameliyatının sonucunu beklerken tam olarak aynı yolu yürüdüm.

Kieran'ın son sözlerini zihnimde tekrarlarlarken enseme avuçladım ve bir nefes verdim. Bu işe yarayacak. Ama odaklanmam gerekiyor ve senin sahiplenici enerjin etrafta dolaşırken bunu yapamam. O yüzden siktir git ve işimi yapmama izin ver.

O küstah herifin suratına bir yumruk atmak istedim. Ama yapamadım. Açıklamasına "Bu işe yarayacak" diye başladığında olmazdı.

İşe yarayacak, kabul ettim. Kesinlikle işe yarayacak.

Bunun doğruluğunu içimde hissedebiliyordum, kurdum kendinden emin duruşuyla kendini beğenmiş bir şekilde mırıldanırken eşimizi son köle bağlarından da kurtardığımızı .

"Bütün gece volta atmak mı yoksa işe yarar bir şeyler yapmak mı istersin?" Elias ve Enrique hemen arkasında olduğu halde köşeyi dönerken ağabeyimin sesi koridorda yankılandı.

Elias, "Eğer hazırsanız, gözden geçirmemiz gereken bir savaş planımız daha var," diye ekledi. "Bu gece gitmeyeceğimize göre üçüncü bir yedek oluşturabiliriz diye düşündüm. Asla çok hazırlıklı olamayız."

Zaten oldukça sağlam bir fikrimiz vardı, ama odaklanacak başka bir şey olması benim için sorun değildi. "Burada yapılabilir mi?" Çünkü Kari'den ayrılmayacaktım. Odanın dışında olmak bile yeterince acı vericiydi.

"Evet." Elias bileğine bir fiske vurarak beyaz duvarın üzerinde sergilenmek üzere şemalar çıkardı.

Dudaklarım kıpırdadı çünkü anlaşıcağımı tahmin etmişlerdi, yoksa planları gözden geçirmeye bu kadar hazır olmazlardı.

Teşekkür ederim, dedim gözlerimle kardeşime, onu söyleyebileceğimden çok daha fazla takdir ederek. Bunun onlardan çok onun fikri olduğunu biliyordum.

"Aile ne için?" der gibi başını .

Elias, Bariloche Sektörü'nün Alfalarını nasıl alt edeceğimize dair konuştuğumuz orijinal planı gözden geçirmek için doğrudan taktiksel bir tartışmaya daldı.

İlk bölüm bir anti-hallüsinojen içeriyordu, Enrique'nin Carlos'la kavga etmek isteyebilecek Alfaları uyandırmak için önerdiği bir şeydi.

İkinci bölümde saldırı planına geçtik. Enrique'nin rehberliğinde Bariloche Sektörü'nün tam bir planını, potansiyel silahların tam bir listesini ve ölümüne Carlos taraftarı olanların kimliklerini öğrenmiştik. Ayrıca bize Omegaların nerede tutulduğunu söylemiş, işkence çukurlarının ana hatlarını çizmiş -ki bunlar Kari'nin bana bahsettiği Enfekte ile dolu olanlardı- ve sadece Carlos'un bildiği vurgulanmış bir alanı işaret etmişti.

İkincisi bu geceki tartışmanın odak noktasıydı. Ekstra zamanımız olduğu için kardeşim Carlos'un özel bölgesinden görüntü alması için bir drone göndermişti. "Henüz bilgi alamadık ama yakında alacağız," dedi.

oyuncağının canlı yayınını açtı. "Önümüzdeki beş dakika içinde Bariloche Sektörü hava sahasını vurması gerekiyor."

"Demek tüm asıl amacı buymuş."

Elias omuz silkerek, "Evet, harcayacak otuz dakikamız vardı, bu yüzden planı tekrar gözden geçirmenin bir zararı olmayacağını düşündük," dedi. "Dikkatiniz dağıldı, değil mi?"

Homurdandım. "Biraz." Ama tam olarak değil. Kulaklarım birkaç adım odadaydı ve herhangi bir komplikasyon bekliyordum. Neyse ki sessiz ve sakindi.

Biz beklerken Enrique duvara yaslanmıştı ama gergin enerjisinden bir şeyler seziyordum. "Kardeşinin orada olabileceğini düşünüyorsun."

"Hiç kontrol edemediğim tek yerlerden biri," diye cevap verdi. "Yani evet."

Anlayarak başımı salladım. Ander ve Elias'a ikizinden ve onun hayatta olduğundan nasıl şüphelendiğinden bahsetmişti. Tüm bunların onun için ne anlama geldiğini öğrenmek istemişlerdi ve o da gerçeği açıkça dile getirmişti.

Gördüğüm kadarıyla o ve Elias hızlı arkadaş olmuşlardı. İkisi de müsabakalara ve silahlara tutkuyla bağlıydı. Elias, Ander'in ikincisi olduğu için tüm eğlenceli oyuncaklara erişimi vardı ve Enrique bu konuda daha fazla şey öğrenmeye çok hevesliydi.

Ander'in bileğinden gelen bir bip sesi dronun yaklaştığını haber veriyordu.

Sonra mavi gökyüzünde süzülüşünü izledik. -Dünyanın o bölgesinde hava hâlâ aydınlıktı ama aynı derecede karla kaplıydı. Patagonya bölgesine hiç gitmemiştim ama fotoğraflarını görmüştüm. Ağaçlar, buz, kar, dağlar ve şaşırtıcı mavi göller.

İnsansız hava aracı yere alçaktan yaklaşarak bunlardan birinin üzerinden geçti.

"Gizli bir tane mi gönderdiniz?" Kamuflej teknolojisini tanıyarak tahmin ettim. Makineyi parlak bir maviye dönüştürerek altındaki suyla karışmasını sağlıyordu.

"Evet," diye onayladı kardeşim, gözleri ekrandaydı. "Enrique koordinatları bu sabah Kieran'ın aramasından sonra programladı."

Kulağa doğru geliyor.

İzlemeye devam ettik, drone Enrique'nin istihbaratının doğruluğunu kanıtlamak için araziye taradı. Sonra yavaşça Bariloche Sektörünün kalbine girdi ve hepimiz dışlarımızı sıkarak sonuçları inceledik.

Hayal ettiğimden de kötüydü. Her türden köleler.

Kan.

Zalimlik

Sadece Enfekte işkencesinin ötesine geçen çukurlar, aynı zamanda diğer türler.

Omegaların gün ışığında neredeyse ölene kadar sikilmesi son derece normal bir şeymiş gibi.

Zincirlenmiş Betalar.

Uyuşturulmuş Alfalar.

Enrique ve Kari'nin söylediği her şey doğrudu. Onlardan tam olarak şüphe etmemiştim, sadece bazılarının abartı olduğunu ummuştum. Ama hayır. Anlattıklarından daha da kötüydü.

Ancak dron bir duvarı aşmış Carlos'un özel mabedine girdiğinde, ölüm ve vahşet havası bir vahaya . Etrafta dolaşan bir avuç Beta vardı, boyunlarındaki tasmalardan da anlaşılacağı üzere hepsi de açıkça köleydi, ancak saray gibi malikânenin zenginliği zenginlik ve zarafet çağrıştırıyordu.

Bahçeler, beyaz duvarlar, tertemiz odalar ve altın mobilyalar vardı.

"Hapishaneye benzemiyor," diye homurdandı

Elias. "Hayır," diye onayladı Enrique, sesi sinirli çıkıyordu.

"Onu yerin altına gönderin," diyen yeni bir ses hepimizin beklenmedik varlığa doğru dönmesine neden oldu.

Kieran duvara yaslanmış, kollarını gelişigüzel kavuşturmuş bir halde görüntüleri inceliyordu. Hepimize baktı.

Masum bir şekilde, sanki birdenbire ortaya çıkıp gösteriyi izlememiş gibi.

"Ne?" diye sordu, sesi pişmanlıktan çok uzaktı. "Rehine tutuyor olsaydım, onları evime değil, yeraltına koyardım." Bakışları aramızda gidip geliyordu. "Yani, aradığımız şey bu, değil mi? Rehineler mi?"

"Biz hiçbir şey yapmıyorduk," diye Ander.

Kieran sadece gülümsedi. "Buna yanıt vermeden önce bir sorum var." Dikkatini bana verdi. "Kari bir V-Clan kurdundan bahsetti mi? Belki de bir şifacı?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "İçeride olman gerekmiyor mu?" Kari'nin ameliyathanesini işaret ettim.

"Oh, evet, işimiz bitti."

"Bitti mi?"

Tekrarladım.

"Ben de öyle dedim, evet," diye mırıldandı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, başarılı oldu."

"Tabii ki merak ediyorum," diye tersledim ve bir adım öne çıktım.

Avucunu göğsüme bastırdı, büyüsu beni olduğum yerde dondurdu. "Hâlâ uyuyor Sven ama bir saat içinde uyanır. Bu yüzden hazırlıklı olman gerekecek, çünkü kızgınlık döneminin çoktan başladığını hissedebiliyorum."

"O zaman bırak da onu göreyim," dedim dişlerimi sıkarak, büyülenmişçesine.

"Ameliyattan yara izi veya ömür boyu sürecektir yan etkiler olmadan kurtulmasını sağlamak için Omega'nız adına önemli bir güç fedakârlığı yaptım. Şunu da belirtmek gerekir ki, ben olmasaydım muhtemelen ölecekti," dedi sakince, gece yarısı bakışları bariz bir uyarıyla titriyordu. "Bu yüzden lütfen Omega'nızın bir şifacıdan bahsedip bahsetmediğini söyleme onurunu bana bahşedin."

Kurdum onu yolumuzdan itmek ve bu işi bitirmek istedi.

Ama içimdeki erkek Omega'ma yardım etmekle ilgili söylediklerini duydu ve ona cevap verme nezaketini göstermekten kendimi alamadım. Çünkü ona borçluydum. Ve eğer benden tek istediği bir cevapsa, bunu ona verirdim.

"Carlos'un kampındaki Omegalarından birinin iyileşebildiğini söyledi. Ayrıca Carlos'un bir koleksiyoncu olduğunu ve tüm Omegalarının X-Clan kurdu olmadığını söyledi."

"İlginç," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde, Ander'e bakarak. "Omega Kari bana bu şifacı hakkında daha fazla bilgi verecek aklı başına gelene kadar birkaç gün daha burada kalmam gerekecek. Bu ayarlanabilir mi?"

"Eğer büyülerini üzerimizde kullanmayı bırakırsan, o zaman evet," diye cevap verdi kardeşim ince bir uyarı tıslamasıyla.

Kieran gülümsedi. "Ama tabii ki."

Neredeyse tökezleyerek ilerliyordum, büyüsü beni anında serbest bıraktı. Göğsüme bastırduğu avuç içi ona doğru düşmemi engelledi. "İhtiyacı olduğu için neredeyse teselli bulamayacak. İyi şanslar." Drone'un görüntüsü kaybolurken Ander'le yüzleşti. "Bir sonraki dronunuz için kızılötesini öneririm."

Kardeşim sırtıttı ve ekranı geri getirerek tam olarak bunu yaptı.

Oyuncaklarını, Bariloche Sektörünü ve uyku düzenlerini konuşmaları için yanlarından ayırdım.

İlgilenmem gereken bir Omega vardı.

Riley'nin Kari'nin fiziksel durumuyla ilgili ayrıntılar konusunda biraz daha açık sözlü olmasını umuyordum. Çünkü içimden bir ses Kieran'dan başka bir detay alamayacağımı söylüyordu.

"YANI TÜM KABLOLARI ÇIKARDIN MI?" Riley'nin az önce bana anlattıklarını tekrarlayarak sordum.

Başını salladı. "Evet. Kieran organlarını hızla iyileştirirken ben de hepsini çıkarmayı başardım. Yavaştı ve dikkatli manevralar gerektirdi ama üreme sisteminin kendi kendine iyileşmesini engelleyen içindeki her şeyi çıkarmayı başardık. Daha sonra Kieran yara izleriyle ilgilendi ve onu sihirle dikti."

Gözlerimi kırptım. "Onu büyüyle mi diktin?"

Kari'nin gömleğini yukarı çekerek pürüzsüz cildini ortaya çıkardı. "Gerçek dikiş yok. O... onun deri hücrelerini zihniyle onardı." Yutkunurken mavi gözleri Jonas'a kaydı.

Kollarını kavuşturmuş, duygusuz bir ifadeyle odanın köşesinde öylece duruyordu. Ameliyat başladığında da böyleydi ve o zamandan beri kapının yanındaki yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı.

"Yani sence tamamen iyileşecek mi?" Riley'ye yeniden odaklanarak sordum.

"Evet. Kieran onun kızgınlığının çoktan çiçek açtığını hissedebildiğini söyledi," diye yanıtladı yutkunarak. "Birkaç yıldır kızgınlık göstermediği için şiddetli olacağı konusunda uyardı. Ayrıca şu anda organlarının ne kadar genç ve ham olduğu göz önüne alındığında hamilelik şansının düşük olduğunu söyledi."

"Ama düğüm ona zarar vermeyecek mi?" Denklemin ısı kısmını halletmeye yardım etmeden önce bilmek istediğim için bastırdım.

Başını iki yana salladı. "Bu... kablolar yüzünden daha önce acıyordu." Kelimeler fısıltıyla çıkarken gözleri akmayan yaşlarla doldu. "Teller, düğümün onun için acı verici olmasını sağlamak için kasıtlı olarak yerleştirilmişti. İçindeki o noktadaki bükülmelerin tesadüfi olmasına imkan yok." Yutkundu. "Babası canının yanmasını istedi."

Çenem sıkıştı. Arkadaşımın tamamen iyileştiğinden emin olduktan sonra onunla görüşecektim.

Başımı sıkıca sallayarak, "Teşekkür ederim Riley," diyebildim.

"Rica ederim," diye fısıldadı, yutkunarak. "Ve ben... Onu daha önce tehlikeye attığım için özür dilerim."

Jonas'ın sert bakışlarıyla karşılaştım, sonra Riley'ye baktım ve tekrar başımı salladım. Onu affetmeyecektim. Bu benim haddime değildi. Alfa'sının onu istediği şekilde azarlaması gerekiyordu ve benim ağzımdan çıkacak herhangi bir söz onun bu konudaki otoritesini sarsacaktı.

Dudağını ısırды ve geri adım attı. "Onu yukarı taşımak güvenli ama ben olsam bunu hızlıca yapardım. Kızgınlık dönemine girdiğinde tüm bina bunu anlayacaktır."

Ellerimi Kari'nin vücudunda gezdirerek herhangi bir çürük ya da şişlik belirtisi olup olmadığını kontrol ettim ama avuçlarımın altında pürüzsüz, kıvrımlı bir dişi vardı. Ben de onu kucağıma aldım ve mırıldanarak göğsüme bastırdım.

Jonas yaklaşmamı izledi ve tek kelime etmeden kapıyı açtı.

Eşiği geçer geçmez kapı kapandı ve arkamdan kilitlendi.

"Burada mı?" Riley'nin kısık bir sesle sorduğunu duydum.

Jonas'ın aklında ne olduğunu öğrenmek için kalmadım. Bunun yerine asansör bölümüne doğru yöneldim ve boş koridora dikkat ettim.

Ander gösterisini bitirmiş ve Kieran'ı odasına götürmüş olmalıydı.

V-Klanı Alfa'sına şifacı Omega'yı nereden bildiğini daha sonra sormam gerekecekti. Kari'yi kontrol ettikten ve tıpkı söylediği gibi iyileşmekte olduğunu gördükten sonra aklımdan geçen bir şeydi bu.

Onu süitimize geri götürürken kollarımda baygın bir şekilde kaldı, minyon yapısı taşımam için mükemmel bir ağırlıktı.

Döndüğümüzde onu banyoya götürüp elimden geldiğince yıkadım. Sonra ihtiyacımız olan tüm malzemeleri bulmaya çalışırken onu yatağa yatırdım.

Kieran'ın daha önceki uyarısından sonra birkaç ürün sipariş etmiştim, hepsi de teslim edilmişti.

Su.

Çarşaf

ar.

Yemek.

Kızgın bir Omega için temel ihtiyaçlar.

Daha önce hiç kırgınlık dönemindeki birini görmemiştim ama dinamikleri ve benden ve bedenimden ne isteneceğini anlamıştım. Ve onun için performans göstermeye fazlasıyla hazırdım.

Giysilerimi çıkardım, yuvası için isterse diye çarşafların yanına koydum ve beklemek için yatağın yanına kaydım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

K A R I

SICAK. Güvenli. Alfa.

İnledim, mükemmelliğin üçlüsü damarlarımda çılgınca uğulduyordu. İçime çektiğim her nefes bana Sven'in erkeksi kokusunu getiriyordu, bu odunsu karışım ruhumu ateşe veren bir afrodisyaktı.

Daha fazlasını istedim.

Arkamdan gürledi, alçak hırıltısı diğer Alfalarda beni dehşete düşüren bir sestti. Ama Sven öyle değildi. Onun baskınlığını ve korumasını memnuniyetle karşıladım ve sarhoş edici parfümüne daha fazla ihtiyaç duyarak ona doğru yuvarlandım.

"Kari," diye mırıldandı, ben onun çıplak göğsüne sokulurken parmakları saçlarımı tarıyordu.

Çıplak, diye hayret ettim, kalçam onun kaslı bacakları arasında kayıyordu. Görkemli, şaşırtıcı bir şekilde çıplaktı.

Çok iyi hissettirdi. Çok doğru. Enfes. Onun bir parçası olmak, bedenlerimizi birbirine yapıştırmak ve bir olmak istedim.

Bu içsel bir arzuydu, midemin ihtiyaçla acı verici bir şekilde bükülmesine neden olan bir arzuydu.

Bu da beni ona karşı dondurdu.

Karnım... Avucumu karnımın alt kısmına bastırdım. Kendimi... Kendimi özgür hissediyorum.

Yine de içimde büyüyen ince bir sızı vardı, tatmin edilmeyi bekleyen bir sızı.

Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken zihnim dönüyordu. Her şey çok bulanıktı, bir içgüdü bulutunun altında kaybolmuştu. Kurdum kontrol için savaştı, teslim olmamı istedi, ama onu diz çökmeye zorladım, anlama ihtiyacım onun savaşması için çok güçlüydü.

"Sven," diye nefes aldım, göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve onları zorla açtım. "Neredeyiz biz?" Kendimi temiz hissettim. Dinlenmiş. Heyecanlı.

Anlamadım.

Tekrar hatırlamaya, ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Andorra Sektöründeki misafir süitimizde," diye cevap verdi. "Ameliyattan uyanıyorsun. Ve kızgınlık dönemine giriyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Mümkün değil." Sayamayacağım kadar uzun yıllardır ateşim çıkmamıştı.

Ancak... Gölge bir anı, ulaşabileceğim yerin hemen dışında gizleniyordu, bir uyarıyla ilgili bir şey. Ameliyattan sonra kızışacağımı söyleyen bir erkek.

Gözlerimi kırptırdım, karnım bir kez daha acıyla gerilirken dünya dönüyordu. Ama bu her zaman yaşadığım ağrı değildi. Bu yeniydi. Daha sıcaktı. Uyluklarımın içini yeni bir kayganlık dalgasının kaplamasına neden olan bir ağrı.

İnleyerek Alfa'ya doğru eğildim ve sikinin alt karnımda zonkladığını hissettim.

Mmm, evet, içimde istiyorum. Düğüm atmasını istiyorum... bekle... Tekrar göz kırptım, kafam karışmıştı. Bunu neden isteyeyim ki? Düğümler acıtır.

"Kızgınlık dönemine giriyorsun," demişti Sven.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Az önce söylediği diğer şeylerden habersiz sordum. Zaman ve mekân etrafımda garip bir şekilde hareket ediyordu, içgüdülerim yalnızca bedenime odaklanmıştı. Ama şimdi cevabını duymak, şu anki durumumu anlamak için çabalıyordum.

"Ameliyat başarılı geçti Kari," dedi, parmakları saçlarımda düğümlenirken beni yere indiren küçük bir çekiştirme yaptı

şimdiki zamanda. "Riley tüm kabloları çıkarmayı başardı. Kieran da seni iyileştirdi."

Kieran, diye tekrarladım, yakışıklı V-Clan Alfa'sını hatırlayarak. Kızgınlık dönemine gireceğim konusunda beni uyaran oydu. Sven'e benimle ilgilenmesini söylemişti. Yoksa bunu bana o mu söylemişti?

Sven'in ihtiyaçlarımı karşılamak için yakında orada olacağına dair kulağıma fısıldanan sözü hatırlayarak kaşlarımı çattım. Emin ellerdesin ufaklık. Bunu atlatman için Alfa'na güven

Bunu neden söylemişti?

Hayır, bunu ne zaman söylemişti?

Onun artık enerjisini içimde hissedebiliyordum, beni yaşamla yeniliyordu. Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Omega Quinn bile eve döndüğümde yaşadığım tacizden sonra kendimi bu kadar iyi hissetmemi sağlayamamıştı.

"Kari." Sven adımı emir verir gibi telaffuz etti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Canlı," diye hülyalı bir şekilde cevap verdim. "Sıcak. Güvende. Hazır." Son kelime beni duraksattı. Gerçekten hazır mıydım?

Geçmişte düğüm atmak hep acı verirdi. Ama bu farklı hissettirdi. Bana sensörlerle ya da uyuşturucularla eziyet ettiği için onun düğümüne muhtaç değildim. Beni tamamlaması için içimde olmasını istiyordum. Beni bir bütün yapmasını. Beni sahiplenmesini.

Ben zaten onun olmuştum ama onun damgasını içimde istiyordum. Sadece bunu düşünmek bile beni bir sızlanmayla tekrar ona doğru itti, damarlarım sadece Alfa'mın yatıştırabileceği bir alevle parlıyordu.

"Sven..." Yutkundum, ona duyduğum ihtiyaç her geçen nefeste daha da artıyordu. "Al beni. Lütfen. Hatırladığım sürece. Hâlâ kendimken." Bu korkunç bir istekti, dile getirmek istemediğim ama şu anda dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyaç duyduğum bir istek.

Östrus beni başka bir varoluş düzlemine götürecekti, hayvani içgüdülerin ve üreme ihtiyacının yönlendirdiği bir düzleme. Kontrolümü tamamen kaybedecek, bağımızı dürtülerimin dışında gerçekten deneyimleyemeyecektim.

Ve umutsuzca onu ilk kez içimde tam olarak deneyimlemek istiyordum.

"Lütfen, Sven. Beni düğümlediğini hissetmeliyim. Hemen şimdi. Böylece hatırlarım. Böylece seçerim. Böylece gerçekten inanırım." Avucumu boynunun arkasına doladım. "Umudum ol. Bana gerçek bir rüyada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu göster. Olman gerektiği gibi benim ol."

Adımı dudaklarıma fısıldadı, ses tonundaki hayranlık ve vaat doğrudan ruhuma işledi. Bir sonraki nefeste ağzı benimkini aldı, öpücüğü sıcak bir niyetle dolu bir kutsamaydı. Her şeyimi ona verdim, boyun eğdim ve dilimle onun olduğumu söyledim.

Saçlarımdan çekiştirerek beni sırtüstü yatırdı ve yatağa bastırmak için üzerime çıktı. Kaslı ağırlığı ağır ve doğru hissettiriyordu, kontrol havası tam da ihtiyacım olan ve arzuladığım şeydi.

İçimden daha fazla kayganlık akıyor, eşimi, Sven'imi zaten onun olanı alması için çağırıyordu. Neredeyse acıyordu, vücudum harekete geçmesini ve içeri kaymasını istiyordu. Ama onun yerine sıcak uzunluğunu kıvrımlarımın arasından geçirdi, alay etti ve boğazımdan yalvaran bir miyavlama çıkardı. "Sven..."

Aklımı kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Bir daha asla hissetmeyi beklemediğim bir varoluş durumuna düşmeye çok yakındım. Zevk almayı, gerçek doğamı kucaklamayı arzulasam da ona daha çok ihtiyacım vardı.

Dişleri alt dudağımı sıyırdı, sanki o anı uzatmak istercesine hafifçe ısırды - sahip olmadığımız bir anı.

Omuzlarını kavradım, sonra tırnaklarımı sırtına geçirdim, Alfa'mdan istediğimi yapmasını, beni yeni zirvelere çıkarmasını, beni kendi-

"Oh!" diye haykırdım, bana uyarıda bulunmadan girdiğinde, beni tek bir sert itişte tamamlamak için doldururken uzunluğu içimde titreşiyordu.

Gözyaşları görüşümü kapladı, ama acıdan çok sevinçten kaynaklanıyorlardı.

Çünkü doğru hissettiriyordu, sanki Alfa'm sonunda olması gerektiği gibi bana katılmıştı.

İçim içime girerken sızladı, aynı anda hem şikâyet ediyor hem de onun büyüklüğü karşısında seviniyordum.

Ve sonra hareket etmeye başladı.

Hızlı değil, yavaş, kayganlığımın içinden kayarak içime derinlemesine girerken ve neredeyse tekrar çekilirken uzunluğunun her santimini hissetmem için beni zorluyordu.

Bu en iyi türden bir işkenceydi ve daha fazlasını talep ettiğim için yataktan kalkmama neden oldu. Onun için çığlık attım, onun adı dilimde bir lanet ve bir kutsamaydı, ta ki ağzı sesleri yutana ve dili hakimiyet için benimle düello yapana kadar.

Her vuruş bana kimin yetkili olduğunu hatırlattı.

Kalçalarının her pompalanışı bana kime ait olduğumu söylüyordu.

İleriye doğru attığım her sert yumruk, Sven dışında kimsenin içime giremeyeceğini garantiliyordu.

"Benim," diye homurdandı dudaklarıma karşı, sahip olduğu şey beni başımdan ayak parmaklarıma kadar ısıtıyordu. Kendini kaptırmaya başlamıştı, iddiasını vurgulama ihtiyacı artan hızıyla kendini gösteriyordu.

Ondan önce gelen herkesi silerek ve beni sadece onu, eşimi, Sven'imi düşünmeye zorlayarak en iyi şekilde acıttı.

Nefes nefese kaldım, içimdeki cehennem cızırtılı bir noktaya ulaşıyordu, deliliğin zirvesi düşüncelerimi tehdit ediyordu, ama akıl sağlığımı sıkı bir şekilde kavradım, sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı.

Hissetmeme izin ver. Lütfen hissetmeme izin ver!

"Düğümle beni," diye yalvardım. "Oh, Sven, lütfen... İhtiyacım var..." Sesim tiz, nefes nefese ve kulaklarıma tamamen yabancı bir şekilde miyavlayarak çıktı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, sürtünmemizin yoğunluğu ruhumu yakıyor ve beni sonsuza dek onunla birlikte bu anda topraklıyordu.

Beni bir kez daha öptü, dili benimkine karşı sonsuza dek sürecek vaatler fısıldıyor, vücudu her dayanılmaz derecede mükemmel hamlesiyle beni kendisine ait olarak işaretliyordu.

Şu anda beni kırabilirdi ve umurumda olmazdı.

Beni unutulmaya mahkum edebilirdi ve ben sadece onun adını anardım.

Bana tamamen sahipti, kalbimi beslemek ve sahip olmak ona aitti ve bedenim artık bana ait değildi.

"Ben seninim," diye fısıldadım ağzına karşı. "Her zaman seninim."

Bu sözler onu teşvik gibiydi, kasları etrafımda kenetlenerek varlığımın her zerresini cızırdatan erkeksi bir sıcaklık ve vahşet örtüsü oluşturdu. Kalçalarımı kalçalarına doladım, onu daha derine çektim ve dudaklarından lezzetli, karanlık bir ses çıkardım.

"Siktir, Kari," diye mırıldandı, gözleri benimkileri bulmak için açılmıştı. "Çok harika hissediyorsun. Çok sıkı. Mükemmel. Yani benimsin."

"Senin," diye tekrarlardım, ona doğru eğildim ve daha fazlası için yalvardım.

Ama o hızını yavaşlattı, mavi gözleri benimkileri tutarken beni onun her santimini bir kez daha deneyimlemeye zorladı.

Onu duvarlarımla sıktım, alt karnım kollarım ve bacaklarım boyunca spazm geçiren şiddetli bir arzuyla büküldü. "Lütfen," diye yalvardım, tam olarak neye ihtiyacım olduğundan emin değildim. Ama yüz ifadesi bana bildiğini söylüyordu.

Bileklerimi yakaladı ve kollarımı başımın üzerine uzatarak parmaklarımızı birbirine kenetledi. Hızımızı kontrol ederken gözlerimin içine derin derin baktı.

Acı içimde dalgalandı, içim daha sert ve daha hızlı gitmesini istiyordu, ama beni altında tutarken yavaş, amaçlı hareketlerle bana işkence etti. Sonra yavaşça beni bir kez daha öptü.

Bu hassas, güzel ve sonsuza dek hatırlayacağım bir andı.

Büyük, güçlü Alfa'm benimle sevişiyordu. Sikişmiyordu, almıyordu ama gücü ve kontrolüyle bana ne kadar iyi hükmedebileceğini gösteriyordu.

Ve bu bilgi kalbimin içimde açılmasına, ciğerlerimdeki tüm havayı çalan bir güçle çiçek açmasına neden oldu.

"Sven," dedim nefes verirken, kalçalarım onun kalçalarının etrafında titriyordu.

Alt dudağımı yaladı, sonra kulağıma giden yolu öptü. "Seni seviyorum Kari," diye fısıldadı, usulca dişledi. "Ve şimdi sana ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim."

Bana cevap verme şansı vermedi, kalçalarını ileri doğru iterken ağzı göğsüme doğru indi ve yıldızlar görmemi sağladı.

Onun düğümü, içimde patlarken merakla fark ettim. Dişleri etimi keserken, düğümün tabanından yukarı doğru fırladığını hissettim.

Güç beni tüketti, iddiası beni onun altında suskun bırakan beklenen ve çarpıcı bir his.

Ve sonra daha önceki deneyimlerimin hiçbirine benzemeyen güzel bir acıyla çığlık atıyordum. İçimin derinliklerinden fışkırıyor, uzuvlarıma sıcaklık ve coşku yayıyor ve ardında ateşli bir iz bırakıyordu.

Oh...

Bir uçurumdan yuvarlanarak ruhumun her santimini yutan bir coşkuya kapıldım ve beni kaygan, tohum ve kan yatağında titreyen bir karmaşa içinde bıraktım.

Kendimi

tamamlanmış

hissettim.

Canlı.

Tamamen sahiplenildi.

Beni , hayret ettim, dilinin meme ucumun üzerindeki yarayı yaladığını hissettim. Beni gerçekten sahiplendi.

Ve hâlâ düğümü nabız gibi atıyor, siki daracık bedenimde çılgınca gümbürdüyor, sıcak zevk dalgaları halinde beni özüyle dolduruyordu.

Boşalmayı durduramıyordum. Sanki hayatım boyunca yaşadığım tüm orgazmlar bir araya toplanmıştı ve bedenim bu inanılmaz titreşimi nasıl durduracağını bilmiyordu.

İnledim.

Ağladım.

Daha fazlası için yalvardım.

Hepsi de arzu, aşk ve nefis bir ıstırapla temellendirilmiş, tepkilerin en tuhaf bileşimiydi.

Sven beni mırıldandı ve susturdu, dudakları boynumdan kulağıma doğru süzüldü ve orada övgü ve hayranlık dolu düşünceler mırıldandı. Bana güzel olduğumu söyledi. Bana mükemmel dedi. Onun olduğum ve ona inandığım için bana teşekkür etti. Beni düğümlemesine izin verdiği için minnettarlığını ifade etti. Ve sırada bir sürü kirli, kötü şey olacağına söz verdi.

İnledim, ona doğru eğildim, çok uzun ve kapsamlı listesindeki her maddeyi deneyimlemek istedim.

Ama onun yerine parmaklarını ağzıma götürerek bedenlerimiz arasındaki birleşmeyi tatmama izin verdi.

Titredim, çökmekte olan lezzet beni kalın shaftının etrafında başka bir doruğa gönderdi. Artık beni düğümlemiyordu, ama yine sertleşmişti, başka bir tur için hazırды. Ve bu sefer beni sertçe sikmesi için onu zorladım, bacaklarım bana gücünü ve kuvvetini vermesini talep eden bir mengeneyle etrafını sardı.

Hayal kırıklığına uğratmadı, ruhumu tatmin eden bir terk edilmişlikle içime girdi.

Ve yine geliyorduk, kıvranıyorduk, canavarlarımız tamamen kontrol altındaydı.

Zihnim sevindi, kalbim çarptı ve bedenim Alfa'm için eridi.

İşaretini bir kez daha öptü, ellerimi serbest bıraktı ve büyük, kaslı formunda dolaşmama izin verdi. Hepsi benim, diye hayret ettim, öpüyor, yalıyor ve ısıırıyordum. Her nasılsa şimdi onun üstündeydim, onu istediğim gibi sürerken, ondan ihtiyacım olanı alırken ve beni saatlerce ve günlerce düğümlemesini talep ederken horozu içimde derinlere gömüldü.

Sven taleplerime ayak uydurdu, bana tam olarak istediğim şeyi verdi ve beni tekrar tekrar yıldızlara götürdü.

Listesi devam ediyordu.

Ağzımı aldı, içime pompaladı ve beni tohumda boğdu.

Beni arkamdan aldı, kayganlığım son deliğime sahip olmak için ihtiyaç duyduğu tüm kayganlaştırıcıyı sağladı.

Beni yıkadı, tenimizdeki sıvıları temizledi, sonra beni duş duvarına doğru götürdü ve düğümü içimde titreşmeye devam ederken beni yatağa geri taşıdı.

Uyumadık, canavarlarımız böyle anlamsız ihtiyaçlarla zaman kaybetmeye cesaret edemeyecek kadar birbirlerine açtılar.

Onun altında, üstünde, yanında, yatağın üzerinde, çeşitli mobilyalara, pencereye ve daha pek çok yerdeydim; deneyimler zihnimde birbirine karıştı ve ruhumu öpen bir dinginlikle beni örttü.

Bir rüya gibiydi.

Ama gerçek olduğunu biliyordum.

Bitirdiğimizde ağrım olacaktı, Sven'in vücudu benimkinden çok daha büyük ve güçlüydü ama tüm bunlar ardından gelecek tatlı acıya değerdı.

Çünkü sonunda tamamlanmıştım.

Ele geçirilmiş.

Ve iddia etti.

Ve sevdim.

OceanofPDF.com

S V E N

On ikinci gün ve Kari kızgınlıktan çıkma belirtisi göstermedi.

Doymak bilmeyen küçük bir şeydi, günün her saati onu becermemi talep ediyordu. Onu uyutabilmem bile bir mucizeydi.

Şimdi altımda yatarken onun için mırıldanıyordum, gözbebekleri zevk ve keskin bir ihtiyaçla büyümüştü. Onu daha sert almamı istiyordu ama ben onu yavaş tempoma katlanmaya zorladım. Küçük pençeleri protesto amacıyla sırtıma sürtünürken, ince bir taleple içime doğru eğildi.

"Benimle alttan üste çıkamazsın, küçük mucize," dedim ona, maskaralıklarıyla eğlenerek.

Hırladı.

Boğazından bir inilti çıkararak ona karşılık verdim. Çığlık atmaktan sesi kısılmıştı, vücudu durmaksızın seks yapmaktan çatırdıyordu. Ama dirençliydi, kurt genetiği onu kendi canavarımın hayran olduğu bir zarafetle iyileştiriyordu.

Yakında sesi geri gelecekti ve bana tam olarak ne söyleyeceğini biliyordum.

Daha sert. Daha hızlı. Daha fazla, Alfa, daha fazla.

Boynundan aşağı, göğsünün ısırick izine doğru bir yol öptüm. Onu benim olarak tanımlayan ince yara izi dışında tamamen iyileşmişti. Benden onu yeniden sahiplenmemi istemişti.

Birkaç kez, kurdu derisine gömülü dişlerimin hissinden hoşlanıyordu.

Gövdem boyunca küçük hilal damgalarıyla beni aynı şekilde işaretledi. Bunlar tamamen iyileşti, geride bir yara izi bırakmadı; bu da onu son derece rahatsız ediyor gibiydi. Bu yüzden beni ısırmaya devam etti, kurdu her seferinde "Alfa'm" diye hırlıyordu.

Onun sahiplenici enerjisini ve doyumsuzluğunu seviyordum. Ama uzun süreli kızgınlığı için endişelenmeye başlamıştım.

Geçen gece Riley'e mesaj attım ve o da beni Kieran'la temasa geçirdi. V-Klanı Alfa'sı Kan Sektörüne geri dönmüştü ve yuvamızdan çıktığımızda onu aramamı söylemişti. O da Kari'nin onunla konuşmaya hazır olduğunu düşünerek ilk zil sesinde telefonu açmıştı. Durumun böyle olmadığını hemen anladı ve ona hala kızgınlık döneminde olduğunu söylediğimde sırttı.

"Devam iyi olur, Sven," dedi ve ben endişemi dile getiremeden telefonu kapattı.

Bu sabah ona bir not daha gönderdim, hâlâ bitirmediğini ve endişelenmem gerekip gerekmediğini sordum.

"İyi ki V Klanı kurdu değilsin" diye cevap vermişti. Bizimkiler haftalarca kızgınlık dönemine girerler.

Uzun süren ateşinin nedeninin onun iyileştirici enerjisi olup olmadığını merak ettim. Sonra yatağa dönmemi istedi ve o zamandan beri buradaydım, onun içindeydim.

Kaygan duvarları etrafımda kenetlenmiş, onu tekrar düşümlemem için bana yalvarıyordu.

Ama kendimi tuttum, ritmik bir okşayışla içine girip çıkarken altımda miyavlıyordu.

"Bu sese bayılıyorum," diye mırıldandım, o inlerken mırıldanıyordum. "Bu çok ateşli, küçük mucize." Dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirdim, usulca dişledim. "Mmm." Tekrar tamamen içine girdim ve başka bir inilti çıkardım. Gülümsedim, onu böyle seviyordum, çok güveniyor ve muhtaçtı.

Onu akla gelebilecek her şekilde becermeme izin veriyor, yol boyunca bana en sevdiği pozisyonları söylüyor ve

tekrar performans talep etmek için. Bazılarını yerine getirdim, bazılarını da geliştirdim.

"Küçük bir seks canavarı gibisin," dedim eğlenerek, beni kalçalarıyla sıkarken. "Doyumsuzsun ve ben buna bayılıyorum."

"Sik beni," diye mırıldandı. "Öyleyim."

"Daha sert."

"Mmm..." Boğazından nefis bir ses çıkararak ona vurdum. "Böyle mi?"

"Yesss," diye tısladı, tırnakları boynumu ısıırıyordu.

Onu öptüm, dilimle sevdim ve bir kez daha arzuladığı vahşilikle ona sahip oldum. Altımda soluk soluğa kaldı, göğüs uçları göğsümde sert küçük tepeler oluşturdu ve ben onu sessizce çığlık attıran bir orgazmın eşiğine getirdim.

Düğümüm nabız gibi atıyordu, bu his o kadar güzeldi ki, kendimi onun içine bırakıp onu tohumlarımla yıkarken ve en geleneksel yollarla iddiamı ortaya koyarken kendi onay iniltimi durduramadım.

Teklifimden memnun bir şekilde biraz miyavladı ve ben mırıldanırken yanağıma sokuldu.

Küçük ağzı bir esnemeye açıldı ve vücudu etrafımda kasılmaya devam ederken bile gözleri kapandı. Memnuniyetine hayran kalarak kıkırdadım.

"Mükemmelsin," diye fısıldadım, dudaklarımı kulağına yaklaştırarak. "Çok inanılmaz ve güzelsin, Kari. Sana sahip olduğum, sana benim diyebildiğim için çok şanslıyım. Teşekkür ederim, küçük mucize. Beni bulduğun için teşekkür ederim."

Yine esnedi ama dudakları gülümsemek için kıvrıldı. Yorumlarım hoşuna gitmişti ya da belki de sadece sesim onu tatmin ediyordu. Gerçekten kelimelerle konuşmadığı için bir şey söyleyemedim. Ama o bir kez daha altımda uykuya dalarken minnettarlığımı ve övgülerimi ifade etmeye devam ettim.

Neredeyse iki hafta boyunca onu tekrar tekrar dinlemekten kaslarım ağrıyordu. Kieran'ın yorumu alaycıydı

Düşüncelerim bir kez daha, iyi ki V-Clan kurdu değilsin.

Homurdandım.

Bunu haftalarca yapabilirim. Sadece bunun kabul edilebilir, normal ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Çünkü Kari neredeyse hiç yemek yememişti. Ona su içirmek bile çok zordu. İşin püf noktasını onu duşa götürüp duş spreyinin altında becermekte bulmuştum. Ağzını açtı ve sanki tohumlarım boğazından aşağı dökülüyormuş gibi yutkundu.

Erotik bir manzara, son zamanlarda neredeyse her gün keyif aldığım bir manzara.

Ama eninde sonunda bu durumdan çıkacağını bilmem gerekiyordu. Sekse aç bir Omega'ya dönüşmesinden ne kadar hoşlansam da Kari'mi özlemiştim. Onun sesini özledim. Çekingen bakışlarını, küçük gülümsemelerini ve büyük mavi gözlerini özledim.

Boğazından göğsüne doğru bir yol öptüm, şaftım onun sıcaklığından kayarken dilim izimi takip etti. Sonra onu temizlemek için aşağı doğru yalamaya devam ettim, onu birkaç dakika daha sakinleştirmek umuduyla uyurken ondan başka bir orgazm çektim.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, uzuvları gevşedi ve ağzı mutlu bir iç çekişle ayrıldı.

Gülümsedim ve uyluğunun iç kısmını öptüm, sonra Riley'yi bir kez daha aramak için uzaklaştım.

İlk zil sesinde telefonu açtı, mavi saçları birbirine karışmış ve kızarmış yüzünün etrafına kıvrıcık bukleler halinde sarkıyordu. "Hâlâ gidiyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim. "Ve Kieran yardımcı olmuyor." Jonas arka plandan, "Şok edici," diye seslendi.

Riley'nin dağınık görüntüsüne bakılırsa ne yaptıklarını ancak tahmin edebiliyordum. Sanırım bu cezasının bittiği anlamına geliyordu ve sağlıklı ışıltısına bakılırsa bu gelişmeden memnundu.

"Onu arayacağım," diye mırıldandı Riley.

"Hayır, onu ben ararım," diye araya girdi Jonas. "Arkadaşına iyi bak, Sven. Kieran'ın ne diyeceğini göreceğiz." Hat bağlantısı kesildi, Alfa devrildi.

Başımla onayladım ve Kari'nin uyumasını izlemek için yatağa geri döndüm. Uyandığında bir duş daha aldık. Sonra onu beslemeye çalıştım. Sadece benim tohumumla tatlandırılmış şeyleri kabul etti, tadı hoşuna gittikçe göz bebekleri parlıyordu.

Jonas nihayet geri dönene kadar üç gün daha geçirdik. Ve o zamana kadar, Kari'min normal haline döndüğüne dair işaretler görmeye başlamıştım bile.

Uzun yıllar kızgınlık yaşamadan geçirdikten sonra uzun bir kızgınlık dönemi geçirmesinin son derece doğal olduğunu söylüyor. Normalden daha hızlı bir şekilde başka bir kızgınlık dönemine gireceğini tahmin ediyor - hamileliğin daha uygun olacağı bir dönem - bu yüzden dayanıklılığınız üzerinde çalışmanızı öneriyor.

Homurdanarak cevap yazdım: Dayanıklılığımda bir sorun yok. Kadınıma tek bir bakışım bunu kanıtlayabilirdi. Orgazm sonrası parıltısının tadını çıkarırken yine mutluluktan uçuyordu. Ama onu hamile bırakma düşüncesi beni gülümsetti. Tıpkı Kieran'ın tahmin ettiği gibi, bu kızgınlık döngüsünde gebe kalmamıştı. Bir yanımda onun yanıltmış olmasını umuyordu. Diğer bir yanımda ise ikimizin de bir sonraki adıma henüz hazır olmadığımızın farkındaydı.

Jonas sadece yorumunu aktardığını söyledi. İşinin bir iki gün içinde tahmin ediyor.

Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirdim, göğsümün derinliklerine sokulurken mırıldandı. Artık daha fazla uyuyordu, bedeni fiziksel eforlarımızdan sonra iyileşiyordu.

Daha da yakınına sokulurken dudaklarından küçük bir inilti döküldü, kurdu iyileşirken rahatlamak istiyordu.

Onu sıkıca tuttum, mırıldandım ve uyurken onu sıcak tuttum.

Sonra uyandığında onu tekrar düğümledim ve bir kez daha duşa taşıdım.

Bize uyan samimi bir danstı. Ama bu sefer suyu bir can simidi gibi içti. Ve sonra hemen

daha sonra gerçek bir yemek yedim.

Beni yuvasına götürüp bir tur daha sikmeden önce.

Güvenli sığınanını yaratmak için tüm arşıaflarımızı karıştırmış, kirli kıyafetleri, temiz arşıafları ve havluları çıkarmıştı. Ortak sıvılarımız gibi kokuyordu, yırtıcı içgüdülerimi ortaya çıkartıyor ve onu tekrar tekrar talep etmemi istiyordu.

Ama her zaman kontrolü elimde tuttum, ona çok fazla şey emretmeden ihtiyacı olanı verdim.

Ertesi sabah uyandığında, mavi gözbebekleri siyah gözbebeklerini ınlatmak için geri dönmüştü. Bana uyukulu şekilde gülümsedi ve göğsündeki izi okşamadan önce gerindi.

 p şt k.

Seviştik.

Yavaşça, derinlemesine seviştik ve bu sefer yine boynumu ısırđı. Hırladığında gülümsedi, ifadesi çok sevimliydi ve utangalıkla karışıkta. "Benim," diye fısıldadı.

Sırıtışına karşılık verdim, tek bir kelime bile olsa normal konuştuğunu duyduğuma sevindim. En azından söylemek için mükemmel bir şey seçmişti. G ğs n  avuçladım, sıktım, sonra da bu duyguyu ona yineledim.

Onaylarcasına mırıldandı ve daha fazla uyumak için bana doğru kıvrıldı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde duyuları tamamen geri geldi, rahatsızlık iniltisi doğan güneşle birlikte geldi. Avularımı üzerinde gezdirdim, sert kaslarını yoğurdum ve dokunuşlarımla onu iyileştirmek için elimden geleni yaptım.

Onu bacaklarının arasından kavradığında, kalçaları sıkıştı ve protesto için biraz inledi. "Ağrın var mı?" Ona sordum.

Dudağını ısırarak başını salladı.

Dilimle onu iyileştirmek için aşağıya doğru bir yol yaladım.

Boşalırken miyavladı, klitorisi ağzımda zonkluyordu.

Ve sonra bir kez daha uykuya daldı.

Öğle vakti geldiğinde uyanıktı ve belli ki kendini daha iyi hissediyordu çünkü yiyecek bir şeyler istedi. Onu yuvada bıraktım ve ona bir ziyafet hazırladım, sonra onu yaşam alanına taşıdım -cırılçıplak- ve masada kucağıma otururken onu besledim. Küçük bedeni bana mükemmel bir şekilde oturdu ve bir kez bile benim onu taşımamdan şikayet etmedi. Kendisi gibi kurdunun da buna ihtiyacı vardı.

Bana birkaç kez teşekkür etti, bana sokuldu, beni yaladı ve tüm öğleden sonra içtenlikle gülümsedi.

Akşam olduğunda daha fazla konuşuyor, kızgınlık dönemine dair hatırladıklarını anlatıyordu. Bilmesini beklediğimden çok daha fazlasıydı çünkü çoğu Omega mutluluktan uçar ve bedenleri onlar için tüm işi yaparken sadece var olurdu. Ancak Kari'nin zihni tüm zaman boyunca onunla kalmıştı, bu da kurdundan koptuğunun bir kanıtıydı.

Bunun zamanla düzeleceğinden şüpheleniyordum. Şimdiden takdire şayan bir gelişme göstermişti ama zihinsel olarak toparlanması gereken çok şey vardı.

Bu da beni yapmak istemediğim ama yine de yapılması gereken bir konuşmaya götürdü.

Ona Bariloche Sektörü'nün planlarını, Enrique'nin Elias'la birlikte nasıl bir plan hazırladığını anlattım; kardeşimin insansız hava araçlarını kullanarak son birkaç hafta içinde mükemmelleştirdikleri bir plan. Kieran'ın yeraltı konusunda haklı olduğu ortaya çıktı.

Ve Enrique'nin kardeşi aslında hayattaydı.

"Orayı yerle bir edeceğiz," diye söz verdim ona. "Sektör var olmayı hak etmiyor."

"Peki ya seçme şansı olmayanlar?" diye fısıldadı, gözleri ona verdiğim bilgilerden dolayı yuvarlaktı.

"Masumlar başka bir yere yerleştirilecek. Hayatta kalanlar ise kendi başlarına bir sektör bulmak zorunda kalacak ve kendilerine izin verilmesi için yalvaracaklar.

içeride." Bu kısım benim kararımıydı, babam ve ağabeyim de aynı fikirdeydi. Bariloche Sektörünü kendim için almak isteyip istemediğimi sormuşlardı ama ben reddetmişim. Henüz liderlik etmeye hazır değildim ve bunu geçen gece Kari'nin uykularından birinde hem Ander'e hem de babama açıkça itiraf etmişim. Ne karşı çıktılar ne de onayladılar, sadece kararımı kabul ederek başlarını salladılar.

"Kızgınlık döneminden çıkmanı bekliyorlardı," diye devam ettim. "Ve şimdi çıktığına göre, mümkün olan en kısa sürede harekete geçmek isteyeceklerdir." Ve bununla yarın demek istedim. En azından Ander'den aldığım son mesaj bunu gösteriyordu.

Kieran'ın Kari'nin normalden daha çabuk kızışma olasılığı hakkında söyledikleri göz önüne alındığında, hemen harekete geçme kararına katıldım. Bana ihtiyacı olduğunda gitmiş olma riskini almak istemedim.

"Adil dövüşmüyor," diye fısıldadı, onu yuvamıza geri taşıırken korkusu üzerimize damlıyordu. "Onu benim kadar tanıımıyorsun."

"Evet," diye kabul ettim. "Ama Enrique bizimle geliyor." Bakışlarına karşılık verdim. "Kardeşi hayatta."

Gözleri büyüdü. "Alfa Joseph mi?"

Başımı salladım. "Ve kız kardeşin de hâlâ hayatta. Onları kurtaracak."

"Alfa Carlos'a meydan okuyarak mı?"

"Bir meydan okuma olmayacak," dedim ona. "Onu yargılamadan öldüreceğiz. Tıpkı sayısız yaptığı gibi. Ve tüm destekçileri de ölecek. Bariloche Sektörü tamamen yok olacak."

"Oh," diye nefes aldı, gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "İyi olacağından emin misin?"

Gülümsedim. "Kesinlikle eminim. Bizi durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Teknolojimiz onunkinden üstün ve halüsinojenlerine karşı koyacak bir toksin geliştirdik. Aklını tamamen yitirmiş olacak." sırt üstü yatırdım ve yanına sürünerek girdim. İkimiz de hâlâ ama ona ihtiyacım vardı.

Bir sonraki bölüm için örtülü, bu yüzden battaniyelerinden birini çektim.

Kaşlarını çattı, sanki yerine geri koymak ister gibiydi ama bunun için beni azarlamadı.

"Kieran da sen iyileştiğinde onu aramamızı istedi," diye ekledim. "Bariloche Sektöründeki Omegalar hakkında sana bazı soruları var."

Bir yanımda onun isteğini görmezden gelmek ve devam etmemek istiyordu, özellikle de Kari'nin kızgınlığı sırasında o kadar da yardımcı olmadığı için.

Ama eşimi iyileştirmiş ve muhtemelen bu süreçte onun hayatını kurtarmıştı ve bu asla tam olarak ödeyemeyeceğim bir borçtu. Bu yüzden onun isteklerini yerine getirerek başlayacağım.

"Onu şimdi aramam senin için sorun olur mu?" Ona sordum. "Burada mı?" diye fısıldadı, yuvamızın etrafına bakarak.

"Görmesine izin yok mu?" Kaşlarımı çatarak yüksek sesle merak ettim. Çünkü kurdum kesinlikle Alfa'nın bunu görmesini ve Kari'nin benim olduğunu bilmesini istiyordu. Ona sahip olamayacağını. O sonsuza dek bana ait olacaktı. Ama Omega'm güvenli yerimizi paylaşmak istemezse, onun isteklerine .

"Hayır, sadece..." Sözlerini yarıda kesti, yanakları kızardı ve beni gülümsetti.

"Ah, evet, işte tam da bu yüzden görmesini istiyorum," diye cevap verdim alçak sesle. "Bunu onun sihrinin işe yaradığını göstermenin bir yolu olarak düşün."

Yanakları daha da karardı ama başını salladı. "Tamam."

"Gerçekten iyi mi yoksa kurt iyi mi?" Bilmek istediğim için ona sordum.

"Ben... Kari... tamam," dedi gözlerinde bir gülümsemeyle. "Ona her şey için teşekkür etmek istiyorum."

Bu da bana bu aramayı yapmam için bir neden daha verdi - eşim minnettarlığını ifade etmek istiyordu. Onu bu fırsattan asla mahrum bırakamazdım. Şakağını öperek kol saatimle Kieran'ı aradım.

Saniyeler sonra yüzü belirdi, bakışları beni incelerken bilgi doluydu. "Benim rekorum yirmi dokuz gün," dedi selam vererek. "Bir dahaki sefere iyi şanslar."

Gözlerimi devirdim. "Omega'mla konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ah, çok isterim," diye mırıldandı, yüz ifadesi ciddileşmişti. Parmaklarımı ekranı Kari'ye doğru çevirmek için kullandım. Bana daha çok sarıldı, sanki ekrandaki Alfa'yla yüzleşmek için benden güç istiyordu. "Teşekkür ederim Alfa Kieran," diye fısıldadı. "Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim."

"Asla seni düzeltmekle ilgili değildi küçüğüm. Sana asla yüklenmemesi gereken bir yükten seni kurtarmaktı," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Ve ihtiyacım olan tek minnettarlık şu anda yüzündeki o güzel kızarıklığı görmek."

Dişlerimi sıktım, onun çapkın tonu kurdumu rahatsız ediyordu. "Jonas'ın neden senin en büyük hayranın olmadığını anlamaya başlıyorum." Kibar, düzgün konuşan V-Klanı Alfa'sının Omegalara karşı zaafı olduğu açıldı. Ve bunu tüm dünyanın da bilmesini sağlıyordu.

Kieran sırttı, gece yarısı gözleri bana döndü. "Jonas'ın gerekçesinin Riley ile hiçbir ilgisi yok ve her şey yaralı gururuyla ilgili." Cevap vermeme fırsat vermedi, odağı çoktan Omega'ma dönmüştü. "Artık düzgün bir şekilde çiftleştigiinize göre aklınızda başka aktiviteler olduğunu tahmin ettiğim için hızlı olacağım."

Kurdum bu ifadeyi onaylayarak mırıldandı, işaretini öpme arzumu beni zorluyordu. Ama bu onun göğüslerini ortaya çıkarmamı gerektirecekti ve başka bir Alfa beni izlerken bunu yapmak istemiyordum.

Vites değiştirmek için soyunmak bir şeydi.

Yuvada soyunmak tamamen başka bir şeydi.

"Yaralarınızdan bazılarını iyileştirirken, kendi yaralarımın birinden kalan bir enerji hissettim. Size bunu sormak istiyorum."

"Omega Quinn'i kastediyorsun," diye mırıldandı, yüz ifadesi korunaklıydı. "Alfa Carlos onun ne yapabileceğini bilmiyor."

"Yapabileceklerinden kastınız iyileştirmek, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Sana benziyor ama o kadar güçlü değil." Dudakları kıvrıldı. "Dokunuşum zaman içinde mükemmelleşti."

Doğru şekilde eğitilirse Omega Quinn'in de bir gün benzer bir beceri seviyesine ulaşacağını hayal ediyorum. Onu benim için tarif edebilir misiniz?"

"Sana benziyor," diye fısıldadı Kari. "Koyu renk gözler ve koyu renk saçlar. Ama daha solgun. Ve daha küçük... çok daha küçük."

Bu açıklamadan tatmin olmuş görünüyordu, dikkati bir kez daha bana kaydı. "Bariloche Sektörüne ne zaman saldırmayı planlıyorsunuz?"

"Ander yarın gitmek istiyor," diye cevap verdim, bu bilgi Kari'nin bana şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. Henüz tartışmanın bu kısmına gelmemiştim. "Omegaları tıbbi değerlendirme için Andorra Sektörüne geri götürmeyi planlıyoruz," diye ekledim, gerçekten önemseydiği şeyin bu olduğunu varsayarak. Eğer Carlos'un elinde gerçekten çok sevilen bir V-Clan Omega'sı varsa, Kieran onu geri almak için çok istekli olacaktır.

"Yarın saat kaçta?" diye sorarak kaşlarımı çatmama neden oldu. "Muhtemelen öğleden sonra," dedim yavaşça.

Başını salladı. "Pekâlâ, öğlen saatlerinde iki Elit'imle birlikte Andorra'ya varacağım ve sizi gölün karşısında gölgeleyeceğiz."

"Elitler mi?" Tekrar ettim.

Ama hat çoktan kesilmişti.

Saatime bakakaldım. "Ne be?" Onu partiye davet etmek için gerekli detayları vermemiştim. Hırlayarak ona bir mesaj gönderdim.

O da, "Bir şey yapmak için davete ihtiyacım yok" diye cevap verdi. Yarın görüşürüz.

"Kahretsin." Notu Ander'e ilettim ve öğlene kadar Kan Sektöründen bir misafir beklediğimi söyledim. Sonra da cevabını öğrenmek istemediğim için telsizlerimi sessize

aldım.

Bunun yerine eşime ve onun güzel yüzündeki endişe çizgilerine odaklandım. "Bana geri döneceğine söz ver."

"Oh, sana geri döneceğim," diye söz verdim. "Ve hediye olarak babanın kafasını da yanımda getireceğim."

Ağzımla yuttuğum bir nefesle dudakları aralandı.

Eşim olarak benim için endişelenirdi. Ve bunu bilmek bile beni ona çok daha hızlı geri gönderirdi.

"O sektörü yerle bir edeceğim," diye fısıldadım. "Bu intikamın her zerresini senin de hissetmeni sağlayacağım. Çünkü bunu senin için yapıyorum, eşim, kurduna değerimi göstermek için."

"Sen zaten bana ve kurduma layıksın."

Gülümsedim. "Evet, biliyorum ama bu benim de bunu kanıtlamam gerekmediği anlamına gelmiyor."

Ağzım onun itirazlarını susturdu.

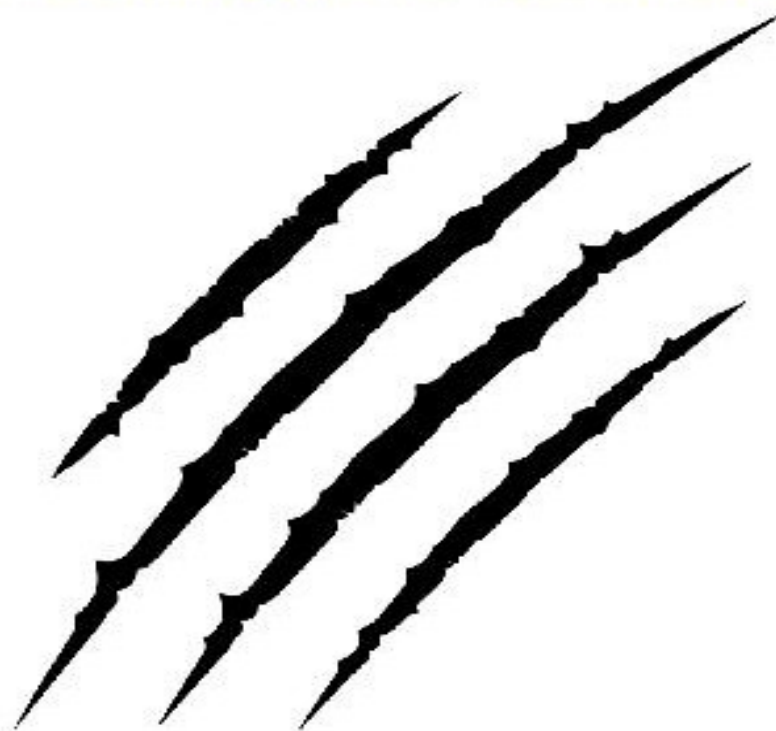
Sonra bedenim ağrılarını ve endişelerini yatıştırdı, ardından mırıltım onu gece boyunca sakinleştirdi.

Sabah olduğunda, doymuş ve memnundu. Benim mükemmel küçük mucizem.

Yaptığım her şeyi senin için yapıyorum, dedim ona bir öpücükle. Geleceğimiz şimdi başlıyor.

PART III

BARILOCHE SECTOR

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

S V E N

ARJANTIN HAVA SAHASI

Kari onun için bıraktığım telsizle oynarken saatimin üzerinde bir görüntü titreşti. Onu getirebilmeyi ne kadar istesem de kurdumun buna izin vermeyeceğini biliyordum. O benim tek zayıf noktamdı, uğruna hayatımdan vazgeçebileceğim dişiydi. Bu yüzden onun Andorra Sektöründe güvende ve korunmuş olmasına ihtiyacım vardı.

Bir yanıml onun bunun bir parçası olmamasının adil olmadığını düşünüyordu, çünkü burada intikamını almak istediğim kişi oydu. Bu yüzden onu iletişim cihazıyla birlikte geride bırakmışım. Burada işimiz bittiğinde ona yıkımı göstermek niyetindeydim.

Kaz yardımcı pilot koltuğundan, "Pilotluk yaparken görüntülü sohbet etmek yok," dedi.

Bu sabah, Kieran ve iki "Elit "i gizli bir savaş uçağıyla ortaya çıkmadan kısa bir süre önce habersizce gelmişti. Kaz'ın girişi için oluşturulan kubbe açıklığından içeri süzölmüşler, kelimenin tam anlamıyla havada belirmişlerdi. Kimse onların yaklaştığını hissetmemiş ya da duymamıştı ve şu anda gökyüzünde nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Lanet olası V-Clan kurtları, diye düşündüm.

En azından bugün bizim tarafımızdaydılar.

"Neredeyse vardın mı?" Kari, güzel yüzü bileğimin üzerinde belirerek sordu.

"İniş noktamızdan yaklaşık otuz dakika uzakta," dedim ona, etrafımdaki bulutları inceleyerek. Arjantin Hava Sahası boyunca ilerleyen birkaç jet vardı ve hepimiz Bariloche Sektörü'nün dışındaki eski bir havaalanına doğru yönelmiştik.

Carlos yakında bizi hissedecek, eğer henüz hissetmediyse. Savaşmasını bekliyordum.

Ancak, önden Enrique ve Elias şeklinde bir parti hediyesi göndermiştik. Kieran'ın kullandığına benzer bir gizli uçağa binmişler ve Enrique'nin müttefiklerinden biriyle, Carlos'un yöntemlerini beğenmeyen bir başka Alfa ile buluşmak üzere And Dağları'nda bir yere inmişlerdi.

Bir saat önce inişlerinin teyidini almıştık.

Son yazışmalarında paketin teslim edildiği bildiriliyordu, bu da halüsinojenlere karşı kullanılan maddenin havada olduğu anlamına geliyordu. Alfaların tepki vermesi ve iniş için ihtiyacımız olan dikkat dağınıklığını yaratması an meselesiydi.

Kari yaklaşma sırasında bizimle kaldı. Ona ne yaptığımı anlattım, iniş takımlarımı devreye sokmaya kadar. Kaz tüm bu süre boyunca küçük bir gülümsemeyle yanımda uzanıyordu, eğlendiği her halinden belliydi. Uçarken dikkatimi dağıtacak şeylerle ilgili şakalar yapıp duruyordu ama ikimiz de bu rotayı hallettiğimi biliyorduk.

Uçak yere inerken, "Artık gitmem gerekiyor, küçük mucize," dedim.

Havadaki savaşı şimdiden hissedebiliyordum, kurdum serbest kalmak için can atıyordu. Hepimizin görevleri vardı; benimki Carlos'u bulmak ve o orospu çocuğunu öldürmekti. Görünüşe göre Kaz oyunun dışında bırakıldığını hissetmişti, bu yüzden sürpriz bir şekilde gelmişti. Bu yüzden görevde benim ortağım olarak peşime takılmıştı.

Onun görevi yolu açmak ve yolumuza herkesi öldürmekti.

Kana olan tutkusu düşünöldüğünde, bu uygun görünüyordu.

"Seni seviyorum," diye ağzından kaçırdı Kari, daha önce bana söylemediğı sözcüklerdi bunlar.

Gölümsedim. "Eve gittiğimde bunu bana tekrarla, dostum."

"Tamam," diye fısıldadı. "Ve bu da benim -tamam, kurt değil- tamam."

Kaz bana bir bakış attı, garip terimler karşısında kaşlarını kaldırdı.

Sırıtişım daha da büyüdü. "Yakında konuşuruz, küçük mucize." Ona bir öpücük kondurup aramayı sonlandırdım ve Kaz'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu duymak istemiyorum. Winter da seni pençesine almış durumda."

Omuz silkti. "Bunu inkâr etmiyorum. Ama seni küçük mucizen tarafından bu kadar güzel evcilleştirilmiş görmek güzel."

Gözlerimi devirdim. "Buraya gelirken seni Buenos Aires'teki o yuvaya bırakmalıydım."

"Eğitimdeki çaylak ben değilim," diye . "O sensin."

"Evet, o çaylağın neler yapabileceğini görmeye hazır mısın?" Ben de karşı çıktım.

Koyu renk gözleri parladı. "Tüm eğitimimi test etme zamanı geldi mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Doğru saldırın, hepsini öldürün," dedi, ses tonunda bir gülümseme vardı. "Hadi gidip kanlarını akıtalım."

Sırıtarak kemerimi çözdüm ve giyindim.

Diğerlerinin hepsi havaalanına inmişti ve etrafımızda giderek artan bir Alfa kurt varlığı vardı. Ama hiçbir hayvan formunda değildi. Değişen enerjilerini hissedebiliyor, barutlarının tadını alabiliyor ve saldırganlıklarının kokusunu alabiliyordum.

"Onlar vahşi," diye homurdandım.

"Kesinlikle," diye onayladı Kaz, eğlencesi çoktan gitmiş ve duruşu aşırı dikkatliydi. "Bu oyunu nasıl oynamak istiyorsun Mick?"

diye sordu, benim için tercih ettiği lakabı kullanarak. "Cenevre gibi mi?"

Bunu düşündüm ve başımı salladım. "Kopenhag gibi."

Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Evet."

Dudakları vahşi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Mükemmel. Üç deyinince mi?"

"İki deyinince," diye karşılık verdim. "Bir."

Önce kapıya vurup dışarı sıçradım, sonra da bilerek yanına park ettiğim yakındaki ağaca doğru yuvarlandım.

Silah sesleri havada çınlayarak yanımdan vızıldayarak geçti ve Kaz uçaktan ateşe karşılık vererek ilk saldırgan grubunu mükemmel bir nişanla vurdu.

Tıpkı Kopenhag gibi, diye düşündüm.

"Ondan hoşlandım," dedi Kieran, gölgeli bir sisin içinden yanımda belirerek. "Hatırlat da onunla iletişim bilgilerini daha sonra paylaşayım."

"Elbette, hemen ilgileneceğim," diye kestirip attım.

Yarım saat sonra Kaz uçaktan atladı ve adımı bağırdı. Hemen nişan aldım ve Kieran'ın yanımda ıslık çalmasına neden olan birkaç hızlı atışla yaklaşan Alfaları vurdum.

"Buraya izlemeye mi yoksa bir şey yapmaya mı geldiniz?" Ben talep ettim.

"Yardım etmemi mi istiyorsun?" diye sordu masumca. "Bu senin için tüm keyfi kaçırılmaz mı?"

"Evet, haklısın. Bir şeyler vururken oturup seninle konuşmayı tercih ederim." Kaz ağaçların arkasından bize katılmak için kıvrılıp yuvarlanırken, ağaç hattındaki başka bir Alfa'ya nişan aldım -bu seferki kardeşimin jetine ateş açıyordu.

Kieran'a baktı. "V-Clan kurtlarının kandan hoşlandığını sanırdım ama sen bana çok temiz göründün."

Kieran sırtıttı. "Öyle mi? Sanırım bunu düzeltmem gerekecek, hmm?" Rüzgârda dağılan siyah bir mürekkep girdabının içinde kayboldu.

Çıglıklar hemen ardından geldi Kaz'a bakarken kaşlarının kalkmasına neden oldu. Hayatımda hiç bir Alfa erkeğinin böyle bir ses çıkardığını duymamıştım.

Havaalanına sıçrayan kan, batmakta olan güneşin alçak ışığında yansıyordu.

Gölgelerin ardından kafalar yuvarlandı.

Sonra bir kez daha cisimlenmeden önce ortada üç abanoz buhar kulesi oluştu. Kieran ellerini ceplerine sokmuştu ve artık onun infazcı eşdeğerleri olduğunu bildiğim iki Elit-varlığın arasında duruyordu. "Bu daha mı iyi, Alfa Kazek?" Kieran konuşur gibi seslendi. "Yoksa biraz daha kan ister misin?"

"O bir neşe katili," diye mırıldandı Kaz.

Homurdandım. "O kesinlikle bir şey."

Kieran sadece sırtıttı, belli ki bizi duymuştu ve bir kez daha ortadan kayboldu.

"Kaçmaya başlasak iyi olur, yoksa bizim için herkesi öldürecek," dedi Kaz, ses tonuna sinirlilik karışmış bir halde, hızla uzaklaşırken.

"Burada olmanın tek sebebi bu mu?" Peşinden giderken sordum. "Bir şeyleri öldürmek için mi?"

"Başka ne diye eşimi terk etmeyi seçeyim ki?" diye sordu hızını artırarak.

"Beni özlediğin için mi?" Onun hızına kolayca ayak uydurarak önerdim.

"Evet, sana bakıcılık yapmayı kesinlikle özledim," diye kabul etti. "Yani, şimdi bile sana liderlik etmeni hatırlatmak zorundayım. Yolu olan sensin, değil mi?"

"Bana liderlik etmemi hatırlat," diye tekrarladım alçak sesle. "Pislik."

Carlos'un ana malikânesine giden yolu hatırladıkça sola doğru keskin bir dönüş yaparak onun hızını devraldım. Enrique ve Elias'ın bizimle dışarıda buluşması gerekiyordu. Ben Carlos'un peşindeyken onların görevi hapisane sistemine girmekti.

Ander ve Jonas Omega görevindeydi.

Ve V-Klanı kurtlarının ne yaptığını kim bilebilirdi ki? Kendilerine ait akılları vardı ve

bizimle planlayın.

Alana, Kaz'ın yokluğunda Sektör Alfa'sı olarak hareket etmesi gerektiğinden yolculuğa çıkmamıştı. Bu arada Ander, Kat'in ailevi akrabalıkları nedeniyle Sammy Amca diye hitap ettiği Alfa Sam'i yokluğunda Andorra'ya liderlik etmesi için görevlendirmişti. Normalde bu görev Elias'a verilirdi ama o bu görev için etiketlenmişti.

Etrafımızdan daha fazla çılglık yükseldi ve Kaz'ın "Gösterişçiler" diye homurdanmasına neden oldu.

Neredeyse onunla aynı fikirdeydim ama yardımı memnuniyetle karşılayabileceğimizi düşündüm. "Hatırlat da bir V-Klanı Alfa'sını asla kızdırmayayım," dedim ona.

"Bunu sana hatırlatmam gerekiyorsa, sonuçlarına katlanmayı hak ediyorsun demektir," diye karşılık verdi Kaz.

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Güzel." Neredeyse başka bir şey söyleyecektim ama bir patlama dünyayı sarstı, beklenmedik etki beni birkaç adım geriye ve bir Oomph ile bir ağaca gönderdi.

Görüşümde noktalar yanıp sönüyor, kulaklarım sestten çınlıyordu.

Kara mayını, hayal meyal tanıdım. Kahretsin.

Bunları insansız hava araçlarıyla tespit edemedik çünkü yeryüzünde gizlenmişlerdi.

Lanet olsun. Yana düştüm, vücudum çarpmanın etkisiyle felç olmuştu. Birinin üzerine mi bastım yoksa Kaz mı bastı emin değildim. Öğrenmek için ne görebiliyor ne de konuşabiliyordum.

Karnıma sıcak bir şey dokundu, sıvı derimin üzerinde birikti. Kan.

İçimde acı ve kızgınlıktan doğan bir sızı kıpırdandı.

Kaz bana çaylak demekte haklıydı. Lanet bir tuzağa düşmüştüm. Allah kahretsin.

Görüşümün netleşmesini ve kulaklarımın çınlamasının durmasını bekledim. Saatler geçiyor gibiydi. Sonunda tepemdeki ağaçlar gözlerimin önünde dalgalanmaya başladı.

Hâlâ duyamıyordum, içimdeki kurt en iyi duyularımdan birine yapılan bu saldırıya öfkeleniyordu. Burnumun altında demir kokusu birikti, kaynağı kendi kanımdı.

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü ve beni nefessiz bıraktı.

"Kalk. Kalk." Kaz'ın kulağımdaki sesi omurgamdan aşağı bir sarsıntı gönderdi. "Hemen şimdi Mick. Kalk lan ayağa."

Hırladım, sesi şu anda ihtiyacım olan ya da istediğim bir ses değildi.

"Tam şurada bir Enfekte çukuru var. Hareket etmeye başlamazsan seni içine atarım," diye uyardı.

Hastaya yaklaşımın harika, ona söylemek istedim ama dudaklarım kıpırdamıyordu.

"Kımlıda," diye buyurdu, Alfa enerjisi üzerimde titriyor ve ruhuma hükmediyordu.

Sadece benim kurdum ona hırlayarak karşılık verdi, kendini savundu ve ona defolup gitmesini söyledi.

"Gördün mü, sana onun iyi olduğunu söylemiştim," dedi Kaz ve gözlerimi kırptırdı.

Elias, "Kanaması var," diye cevap verdi.

"Evet. Daha kötülerini de yaşadı." Kaz'ın sesi hiç de endişeli gelmiyordu. "Ayrıca, şifacılarımız var, değil mi?"

Homurdandım.

Kaz ıslık çaldı, ses zaten zedelenmiş kulak zarımı deldi. "Yakışıklı Prens!" diye bağırdı. "Tıbbi uzmanlığınıza ihtiyacım var."

"Beni çekici mi buluyorsun?" Kieran'ın tanıdık ses tonu beni bir topun içine kıvrılıp ölmek istememe neden oldu. "Eşinle tanışana kadar bekle."

"Benimle bu oyunu oynamak istemezsin," diye karşılık verdi Kaz, üzerinden ölümcül bir güç akıyordu. "Mick'i tamir et ki bu görevi bitirebilelim."

"Tüm bu patlamalar ve ıslık sesleriyle gizlilik yaklaşımını çoktan bozduğundan eminim," diye mırıldandı Kieran, avucu omzuma yerleşirken.

Ondan kaçmaya çalıştım, büyülerinin içimde dolaşmasına hiç de hevesli değildim ama iyileştirici öz ruhuma dokunduğunda rahat bir nefes almaktan kendimi alamadım.

Saniyeler içinde görüşüm ve işitme duyum tamamen açıldı ve kendimi dört adamımız tarafından kuşatılmış olarak buldum.

Kaz. Elias. Enrique. Kieran.

Avucunu bir süre daha üzerimde tuttuktan sonra başını salladı. "Tamamen iyileşmedi ama idare eder. Sadece başka bir parti hediyesine basma, tamam mı?" Ayağa kalktı ve bir duman girdabının içinde kayboldu.

"Yararlı," diye karar verdi Kaz başını sallayarak. "Çok faydalı."

"Ve ürpertici," diye mırıldandı Elias.

Kaz sadece omuz silkti ve elini uzattı. "Dans etmeye hazır mısın?"

OceanofPDF.com

KIERAN

BARILOCHE SEKTÖRÜ

Genç Alfa ve ölümcül arkadaşı Carlos'un malikânesine doğru tekrar yola koyuldular, bu sefer daha istikrarlı ve dikkatli bir tempoyla.

Cillian'a "Onlarla kal," dedim. "Hayatta kaldıklarından emin ol."

Gölgelerin arasında kaybolmadan önce alçak sesle eğilerek, "Emredersiniz efendim," diye cevap verdi.

Lorcan diğer tarafımda durmuş talimat bekliyordu.

Birkaç büyü darbesiyle tüm Bariloche Sektörünü yok edebilirdik ama X-Klanı kurtları arasındaki bu çatışma gerçekten bizim savaşımız değildi. Buraya sadece ve sadece tek bir sebep için gelmişim: Quinnlynn.

Ama onu güvenli bir şekilde dışarı çıkarmak için sahilin açık olması gerekiyordu.

Bu nedenle, yol boyunca birkaç Alfa'yı idare etmelerine yardım ettim. Sonra genç Alfa'ya sırf ondan hoşlandığım için yardım ettim. Kari'den gördüğüm kadarıyla bir Omega'ya nasıl davranılacağını biliyordu. Bu nedenle onu ödüllendirdim.

Elbette şimdi bana birkaç iyilik borçlu olacaktı. Ve bunlar her zaman işe yarardı.

Yerde kaydım, siyah ayakkabılarım ben hareket ettikçe toprakta sessizleşiyordu. Lorcan arkamda kaldı, beni koruma konusundaki ısrarı, benimle ilgili hayal kırıklığından kaynaklanıyordu.

Andorra Sektörüne ilk seyahatimde bana eşlik etmesine izin vermemiştim.

Hayatta kalmak için bir muhafıza ihtiyacım yoktu, bunu defalarca kanıtlamıştım.

Ancak bu yolculukta ona müsamaha gösterdim çünkü müstakbel kraliçeme destek olmak istiyordum. Alınan ve zekiydi ve benden kaçmakta ustaydı.

Bugün olmaz, küçük düzenbaz, diye düşündüm ona. Bugün seni eve götürüyorum. Ait olduğun yere.

Beni duyamıyordu çünkü henüz çiftleşmemiştik. Ama ellerimi onun üzerine koyar koymaz bunu değiştirecektim.

Burnumun beni yönlendirmesine izin verdim, yoluma çıkan her şeyi yok etme içgüdüm aklımla alay eden eğlenceli bir eğlenceydi. Çok kolay olacaktı. Tek bir büyü hepsini yere sererdi.

Ama ben sevgili sapkınımı riske atmazdım. Kaosun altında gelişti, arkasında hiçbir iz bırakmadan rüzgârın içine kaçabildi.

Ama şimdi onu hissediyordum, varlığı beni yeraltına giden yakındaki bir tünele götüren bir işaretti.

Dışarı çık, dışarı çık, her , diye düşündüm, gölgelerde kalarak gece görüşümün bana rehberlik etmesine izin verdim. Zifiri karanlıktı, tıpkı kürküm gibi, ama gözlerim panter gibiydi.

Nemli soğukluk bir alev gibi parlıyor, beni kayalara, kıvrımlara ve kötü kaynaşmış tuzaklara karşı uyarıyordu. Lorcan bir tanesine homurdandı, tuzak teli eğitimsiz bir göz için neredeyse görünmezdi ama ikimiz de ona ulaşmadan önce yakaladık. Önümde durdu, üzerine basmam gerekmesin diye söktü.

Sonra yürüyüşümüze devam ettik, Omegaların kafeslerde tutulduğu yerin derinliklerine indik, koşulları azı dişlerimin birbirine sürtünmesine neden oluyordu. "Onları serbest bırakın," dedim sadece Lorcan'ın duyabileceği bir fısıltıyla. "Onları yer üstünde güvenli bir yere götürün."

Sessiz yoldaşım başını salladı ve kadınları daha iyi Sektörlere gidecekleri uçaklara bindirilecekleri havaalanına kadar takip etmeye başladı.

Burası Carlos'un ahlaksızlığının çukuruydu, yaralanan Omegaları iyileşmeleri için gönderdiği yerd, bu da Quinnlynn'immin buradaki varlığını açıklıyordu. Kader eşim olarak, nişanlıma bir hediye olması gereken iyileştirme güçlerine erişimi vardı. Pek çok V-Clan kurdunun sahip olmadığı bir aile soyu özelliği.

O enerji izini takip ederek koridorda ilerledim ve içinde özellikle hırpalanmış bir Omega bulunan bir odaya girdim.

Quinnlynn durduğu yerden başını kaldırdı, avucu diğer Omega'nın kalbinin üzerindeydi. İfadesinde zerre kadar şok ya da şaşkınlık yoktu, sadece gözlerinde bir yalvarışa eşlik eden bir boyun eğme notası vardı.

"Bana yardım et," diye yalvardı. "Lütfen önce onu iyileştirmeme yardım et." "Gelişimi hissettin," diye mırıldandım, nedenini fark ederek tepki vermediği için. Yaklaşan enerjimi hissetmişti, tıpkı benim onun gücümü kullanışını izleyebildiğim gibi.

Başını salladı.

"Kaçmamayı seçtin," diye ekledim, önümdeki manzaraya bakarak. "Onun hayatını kendi hayatının önüne koydun." Çünkü ikimiz de yakınlığımı hissettiği anda buradan uzaklaşabileceğini biliyorduk.

Başka bir baş sallama.

"Takdire şayan," diye itiraf ettim, bileğini tutup kızıdan uzaklaştırarak.

"Kieran, lütfen," diye fısıldadı, kalbi gözlerimin önünde kırılıyordu.

"O ölürken senin orada durman uygun bir ceza olur," dedim ona, sesim kadifemsi bir yumuşaklıktaydı, bu dişiye duyduğum öfke onun varlığında geçen her saniye daha da artıyordu. "Neyse ki o kadar zalim değilim," dedim ve boştaki avucumu dişinin üzerine bastırıp kırık ruhunun parçalarını onardım.

Onun enerji imzası varlığını ısıtıyor, adını ve geçmişini fısıldıyordu. Tanıdık acı, onu bu halde bırakmamı imkânsız hale getirdi.

"Hmm, sen Kari'nin kız kardeşi olmalısın." Genetik yapılarındaki benzerlikleri fark ettim. Ama Kari'nin aksine, bu Omega'nın bir eşi vardı. Bir Alfa. Diğerinin ikizi. Zihnimle tüm bağlantıların izini sürdüm, sonra önümdeki kırık olanı onarmaya odaklandım.

Lorcan onu götürmek için geldiğinde, düzenli bir şekilde nefes alıyordu, yaralarının en kötüsü kapanmış ve kendi kendine iyileşiyordu.

"Bu Andorra Sektörüne gidiyor," dedim ona. "Daha fazla tedaviye ihtiyacı var."

Başını salladı, onunla birlikte ortadan kayboldu ve beni serseri küçük dostumla yalnız bıraktı. "Merhaba Quinnlynn. Bu saklambaç oyunu yorucu olmaya başladı, sence de öyle değil mi?"

Bir nefes verdi ve yanağına düşen koyu renk saçlarının esintisiyle dalgalanmasına neden oldu. "Bilmiyorum. Bu tur senin birkaç on yılını aldı, sanırım bu konuda daha iyiye gidiyorum. Bu sefer bir yüzyıl için tekrar gidelim mi?"

Gülümsedim. "Hayır, küçük düzenbaz. Sen saklandın ve ben seni yakaladım." Onu kollarıma çektim, gözlerim temkinli bakışlarını tutuyordu. "Oyun bitti prenses. Ben kazandım. Şimdi eve gitme zamanı. Tekrar."

OceanofPDF.com

ENRİQUE

BARILOCHE SEKTÖRÜ

Ağaçların arasında yürürken, bu toprakların artık bana ait olmadığını fark ettim. Yabancıydı. İstismar edilmişti. Kirlenmişti.

Çürümenin pis kokusu yaprakları kaplamıştı, Enfekte çukurlar sayısız ve boldu ve bakımları groteskti.

Burası artık evim değildi.

Bu da Sektörsüz bir kurt olduğum anlamına geliyordu. Bundan sonra nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geçmişim başımın üzerinde kara bir bulut gibi dolaşıyor, bazı topraklarda sığınma talep etmemi bile yasaklıyordu.

Kazek beni kabul etmedi.

Ludvig de kabul etmezdi.

Eğer davamı kabul ettirirsem ve bu gece yeterince takdire şayan bir performans sergilersem, Ander bunu yapabilir. İkincisi benden hoşlanıyor gibiydi. Savi ve Joseph için zaten güvenli bir yer ayarlamıştım, belki listeye kendiminkini de ekleyebilirdim.

Sonrası için bir düşünce, dedim kendime. Odaklan.

Carlos'un malikânesinin dışındaki mayınların zorlayıcı olduğu kanıtlanmıştı, bunlardan biri Sven'in kışına saplanmıştı bile. Neyse ki bu artık bir isabetti. Kazek birkaç adım önünde pusuya yattığını görmüş ve Sven üzerine basamadan önce silahıyla ateş etmişti.

Yine de genç Alfa'ya bir numara yaptı. Ama Kieran'ın ürpertici vudu büyüsü onu düzeltti.

V-Klanı kurtlarının işe yaradığını sanıyordum ama Kan Sektörü'ne sığınmayı kesinlikle istemezdim. Onların çılgın büyüleriyle kuşatılmaktansa yalnız bir kurt olmayı tercih ederim.

Bunu düşününce bile ürperdim.

Sonra elimdeki göreve, görüş mesafesindeki araziye odaklandım. Şimdiden Carlos'un topraklarına, Bariloche Bölgesi'nde kimsenin girmesine izin verilmeyen kadar yaklaşmıştık. Onun için geldiğimizi biliyor olmalıydı. Ama bizimle ilgilenmesi için gönderdiği her Alfa iyi eğitilmiş suikastçılar tarafından alt edildi. Daha önce narkotik tarafından kontrol edilen uyumsuz Alfa'ların da bizim tarafımızda savaşması işe yaradı. Kızgındılar ve haklı olarak kızgındılar.

Sektör Alfa'da dakikalarınızın sayılı olduğunu düşündüm.

İki Beta ellerindeki silahlarla ön kapıdan koşarak çıktılar ve kaçarken silahlarını hızla fırlattılar.

Kazek homurdandı. "Halkını köleleştirirsen böyle olur. Sadakat yok."

"Diğerlerini etten bir kalkan olarak kullanacak," diye uyardım onu.

"Sen kardeşini bulmaya git, o işi bana bırak," diye cevap verdi, silahını kaldırmış açık kapıya doğru ilerliyordu bile.

Sven de onunla birlikte hareket etti, belli ki ikisi birlikte savaşmak için eğitilmişlerdi.

Eve girdiklerinde bağırışlar ve silah sesleri birbirini izledi ve Elias tabancası hazır halde arkalarından atladı. En son ben girdim, muhtemelen Carlos'u korumayı reddeden birkaç kölenin kalıntılarını görünce hiç şaşırmadım. Çoğunun boğazından kanlar akıyordu, dişleri seçtiği açık bir silahtı.

"Kurt formundayken seninle adil bir dövüş yapacağımı mı sanıyorsun?" Sven, dikkatini köşede hırlayan kurda odaklayarak sordu. "Hiç şansın yok."

Homurdandım. "Oyunlara devam Carlos."

Hırlayarak karşılık verdi, diğerlerinin ona saldırmasına yardım eden Alfa olduğumu görmekten hiç memnun olmadığı belliydi.

Carlos zehirli gaz şeklindeki güvenlik mekanizmalarından birini devreye sokarken etrafımızı sis kapladı. Ama Bariloche Sektörü'ne gitmeden önce hepimiz zehirli gazı içmiştik. "İşe yaramayacak," diye seslendim eski liderime. "Onları tüm hilelerinize karşı çoktan hazırladım."

Elias toksinleri dağıtmak için iki duman bombası çıkardı ve onları odanın köşesindeki hırlayan kurdun hemen yanına bıraktı.

Patladılar, sisi dağıttılar ve hepimizi zarar görmeden bıraktılar. "Bir dahaki sefere daha iyi şanslar," diye söylendi Elias.

Sonra Sven nişan aldı ve Alfa'nın gözlerinin arasına bir kurşun sıktı.

"Ciddi misin?" Kazek talep etti. "mi?"

"Evet," diye yanıtladı Sven, diğer adama bir bakış fırlatarak. "Akıl hocam bana her zaman ukalalık yaparak hiçbir şey kazanamayacağımı söylerdi. Bir kez üstünlüğü ele geçirdin mi, onu kullanacaksın. Oyalanma."

Kazek'in dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Akıllı bir akıl hocasına benziyor."

"O en iyisidir," diye karşı çıktı Sven.

"Çok doğru," diye onayladı Kazek, kendi silahını alıp Carlos'un göğsüne iki el ateş ederek insan formuna geri dönmeyi bitirdi. "Hâlâ kafasını mı kesiyorsun?"

Sven karşılık olarak bir bıçak çıkardı. "Aynen öyle."

Kazek başını salladı, sonra bana baktı. "Git kardeşini ve diğerlerini bul."

Ben avlanırken bölgeyi korumaları için onlara güvenerek beklemedim.

Hapishane kapısında hiç gardiyan yoktu. Koridorlarda gizlenen kurtlar yoktu.

Carlos'u bir noktada kızdırdığı belli olan kırık Alfaları ve Betaları tutan sayısız hücre. I

her birinin kapısını açtı ve onlara özgür olduklarını söyledi.

Bazıları kaçtı.

Bazıları topalladı.

Çoğu... hareket
etmedi.

Kardeşimin tutulduğu son hücre de buna dahildi, kırık bedeni gümüş zincirlerle bağlıydı. İliklerine aç görünüyordu, vücudu metalin ağırlığı altında ezilmişti.

"Yusuf," diye nefes aldım, kalbim onun için parçalanıyordu.

"Ah...

Siktir."

Ölmemişti.

Ama tam olarak hayatta değildi.

Yarı deli görünüyordu, gözleri açlıktan çıldırmış gibiydi ve bana Enfekte'yi hatırlatıyordu. Onu serbest bırakırsam bana saldıracağından hiç şüphem yoktu, muhtemelen dişlerini geçirecek bir şey bulmak için.

Onu nasıl taşıyacağımdan emin değildim. Ama burada kalamazdı. Diğerleri, diğerlerine ek olarak bu mülkü de yakıp kül etmeye karar vermişlerdi.

"Buradayım," dedim ona, bunun ona ne kadar yardımcı olduğundan emin değildim. Ama sonunda onu bulduğumu bilmesine ihtiyacım vardı. Onu kurtaracağımı bilmesine ihtiyacım vardı. Bir şekilde. Bir şekilde. Bunu düzeltecektim.

Diğerleri de sonunda bana doğru geldiler, amaçları hücreleri temizlemek ve kendi başlarına hareket edemeyenlere yardım etmektir.

Elias elinde kardeşimi sakinleştirmek için bir şırıngayla geldi, hırıltıları kâbusları andırıyordu. Hiçbir zaman gözyaşı döken biri olmamıştım ama kırık ikizime bakarken gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim. "Sadece beslenmeye ve eşine ihtiyacı var," diye söz verdi Elias.

"Savi'yi bu halde göremez," diye cevap verdim hemen.
"Onu öldürecek."

"Hayır, çok yavaş bir yeniden giriş gerektirecek," dedi.
"Ama bunun için gerekli tesislerimiz var."

Başımı salladım, yutkundum.

"Ve sen de ona rehberlik edeceksin," diye ekledi sertçe. "Öyle değil mi?"

"Tabii ki orada olacak, o onun kardeşi," dedi Ander ikizimle ilgilenmeye yardım etmek için içeri girerken. Aramızdaki en güçlü X Klanı Alfa'sı olarak - belki Kazek dışında - bu kısmı onun yapması mantıklıydı.

Ama Kazek yardıma geldi, ikisi birlikte sakinleşmiş ama hâlâ vahşi olan kardeşimi kafesten çıkarıp yavaşça yukarı götürdüler. "Kieran tek kelime etmeden siktirip gitmeseydi iyi olurdu," diye mırıldandı Kazek. "Şu anda o sihirli dokunuşu kullanabilirdim."

"Hepimiz onun V-Clan Omega için burada olduğunu biliyorduk," diye yanıtladı Sven. "Belli ki onu bulmuş."

Kazek homurdanarak karşılığında bir şeyler söyledi ama benim dikkatim Yusuf'taydı.

Sonunda yapmak istediğim şeyi yapmıştım, kardeşimi bulmuştum.

Ve şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu iyileştireceğim, belli. Ama sonra ne olacaktı?

Her seferinde bir gün, dedim kendime. Her seferinde bir gün.

OceanofPDF.com

S V E N

ANDORRA SEKTÖRÜ

Andorra Sektörü kubbesine girdiğimde vücudum ağrıyordu, yorgunluğum göğsümün tam ortasına çarpıyordu. İki günün büyük bir kısmını Bariloche Sektörünü temizleyerek ve mültecileri farklı gruplara ayırarak geçirmiştik. Tıbbi tahliyeler geldi ve gitti, bunların çoğu kurtları önemli bir tedaviden geçmeleri için Andorra Sektörüne geri taşıdı. Daha iyi durumda olanlar İskandinav Sektörü ve Kış Sektörü'ne gitti. Bir kısmı da Shadowlands Sektörüne giden iki Kül Kurdu da dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki diğer müttefiklere gitti.

Son uçakta dünyanın çeşitli yerlerinden gelen Omegaların bir karışımı vardı. Enrique onları evlerine uçurmayı teklif etmiş, durumu çözmemize yardımcı olmak için en azından bunu yapabileceğini söylemişti. Önümüzdeki hafta Andorra Sektörüne dönecekti. Kardeşim bunun en iyisi olduğunu düşünmüştü çünkü Andorra doktorları Joseph ve Savi ile ilgilenirken Enrique'yi meşgul edecekti.

İç çekerek iniş takımlarını çevirdim ve koltuğumda rahatlardım.

"İyi iş çıkardın," dedi Kazek, ses tonu alışılmadık derecede ciddi idi. "Gerçekten iyiydin."

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Prag'dan çok daha iyi."

"Çok daha iyi," diye kabul etti. "Bombayla ilgili sadece küçük bir aksilik yaşadın. Ve bu sefer ısırılmadın."

. "Prag'da ısırılmadım." "Uh huh."

"Kottaki dişler sayılmaz. Deriyi parçalamamış."

Kazek bunu düşündü. "Evet, . Sadece yarım puan düşüldü."

Gözlerimi devirdim. "Kan akmadıkça puan düşülmez."

"Bunu ben mi

söyledim?"

"Söyledin."

"Kahretsin," diye . "Sanırım kurallarımı yeniden

düşünmem gerekiyor." "Neden? Beni bırakmak istediğin

başka bir yuva mı var?"

"Belki sen değilsin ama Winter." Sonra gülümsedi, yüz ifadesi hülyalıydı. "Benimle zombi avlamak istiyor."

Kıkırdadım. "Tam senin tarzında bir randevuya benziyor."

"Peki seninki ne?" diye sordu, koltuğun kemerini çözüp dönerek arkadaki koltuğun üzerinde duran çantanın içindeki kafaya dikkatle baktı.

"Bu bir simge," dedim ona. "Değerli olduğumu kanıtlamak için."

"Bunun için bir jetona ihtiyacın yok Mick," diye cevap verdi. "Sen tanıdığım en değerli Alfalardan birisin. Bu da iyi bir şey, çünkü artık aramızdaki bir kavgayı kimin kazanacağından emin değilim."

"Sen," diye cevapladım tereddüt etmeden. "Çünkü ben diz çökerdim."

"Evet," diye kabul etti. "Ama ben o dizi daha hızlı çekerdim ve sonunda yine de kazanırdım."

Homurdandım ve emniyet kemerimi çözdüm, lanet uçaktan inmeye hazırdım. Ama Kaz omzuma bir el atarak beni durdurdu. "Winter, Alana'yı yardımcım olarak tutabileceğimi söyledi." Bakışlarımı yakaladı, o ciddi ifadesi geri geldi. "Sadece önünde daha iyi bir fırsat olduğu için kabul ediyorum. Aksi takdirde işi kabul etmeni talep ederdim."

Kaşlarımı çattım. "Daha iyi bir fırsat mı?"

"Hadi ama Mick. Babanın seni yetiştirdiğini biliyorsun. Ben ve Alana gittiğine göre, İskandinav Sektöründe onun yardımcısı olarak doğal seçim sensin. Ve bir gün senin de onun yerine geçmeni isterse hiç şaşırmam."

Onun açıklamasını ve babamın etrafımda harekete geçirdiği her şeyi düşündüm. "Her zaman öğretiyor, değil mi?"

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Kaz, ama bakışlarındaki eğlenceyi yakaladım. "Bariloche Sektörü'nün planlarından bahsetmek için profesyonel bir nezaket gereği beni aradı ve ona daha önce senin aramandan bahsettiğim için bunun adil görüldüğünü söyledi."

"Çünkü kan banyosunda bize katılmak için hemen aşağıya uçacağını biliyordu."

"Evet." Sırıttı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyordu. Ama mayın olayı dışında bana gerçekten ihtiyacın olmadığını kanıtladın."

"Ve şimdi bunu yaşamama asla izin , değil mi?"

"Uzun bir süre için değil, hayır. Yani, neredeyse üzerine basıyordun, evlat. Sadece üç ayaktı-"

"Evet, evet, evet," dedim, ayağa kalkarken onu el sallayarak. "Yine hayatımı kurtardın. Sensiz ben kayboldum. Yada, yada, yada."

Güldü. "O kadar ileri gitmedim."

"Ama unutacaksın. Tıpkı lanet Stockholm'ü asla atlatamayacağın gibi." Poşetlenmiş kafayı almak için yaklaştım ve omzumun üzerinden bir bakış attım. "Beni tek bir tabancayla bıraktın ve uçağımı çaldın."

"Ödünç aldım."

O peşimdeyken çıkışa doğru ilerlemeye başladım. "Ve sonra, çok uzun sürdüğü için beni azarladın."

"Çünkü yavaşsın," diye cevap verdi.

"Sadece altı mermiyle lanet bir yuvaya düştüğünüzde böyle olur."

"Onları akıllıca kullanmaman benim suçum değil."

"Hiçbir uyarıda bulunmadığım için kesinlikle senin hatan," diye cevap verdim, kapı merdivenleri doldurmak için açılırken dışarı adım attım.

"Yedek olarak dişlerin vardı," diye önerdi. "Ve daha hızlı koşmak için vites değiştirebilirdin."

Sadece başımı salladım. "Bunu unutmama asla izin vermeyeceksin."

"Hayır," diye söylendi. "Ve şimdi sana eziyet etmem için bana daha fazlasını verdin."

İçimi çektim ve binaya doğru yürümeye başladım. Sonra duraksadım, daha iyi düşündüm ve onu küçük oyunumuzdan vazgeçirmeye karar verdim. "Benimle geldiğin için teşekkürler, Kaz." Bunu söylemek önemliydi, sadece bunu kastettiğim için değil, aynı zamanda resmen yollarımızı ayırıyormuşuz gibi hissettiğim için. Temelli değil. Sadece... iki yeni hayat yolunda yürüyorduk.

Beni inceledi.

Ben de onu inceledim.

Sonra başını salladı. "Sana sarılmayacağım Mick."

"Güzel. Bana dokunmandan hoşlanmıyorum."

Bana baktı. Ben

de ona baktım.

Ve yavaşça gülümsedi. "Hmm, onaylıyorum." Omzuma vurdu ve başını salladı. "Şimdi git Omega'nı al."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Kalbim, Kari'nin beni canlandırmak için etrafta olmadığı yıllar boyunca duraksamış gibiydi. Doğruca asansör bölümüne ve misafir süitimize çıktım.

Girişte beni bekliyordu, gözleri o kadar umut doluydu ki göğsüm ağrıyordu.

Dişi kurdum, gülümseyen ve daha parlak bir geleceğe inanan yeni bir kurda dönüşmüştü.

Ama bakışları elimdeki çantaya kayınca o umudun biraz olsun eridiğini hissettim. "Başardın," diye nefes aldı.

"Ben öldürdüm," diye cevap verdim. "Ve seni ameliyat eden iki doktoru da öldürdüm." Carlos'un tüm dosyalarını ve etkilerini gözden geçirirken onun tıbbi kayıtlarını Carlos'un çalışma odasında bulmuştum.

mültecilerin gruplandırılmasına öncelik vermeden önce.
"Eğer görmek istersen yanarken videolarını çektim" dedim.

Yavaşça başını salladı. "Evet."

Kazek'in bir yerlerden onun kan ihtiyacını onayladığını duyar gibiydim. Belki bir gün onu Enfekte avlamak için bir göreve götürebilirim. Kaz ve Winter ile çifte randevu olabilir.

Bu düşünce dudaklarımı neredeyse titretiyordu ama şu anda yapmam gereken daha önemli bir şey vardı.

Kari'ye geçmişî yakması için yardım etmeliydim.

Ve bu Carlos'un kafasını yok etmekle başladı.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

Birkaç Gün Sonra

ANDORRA SEKTÖRÜ

Kapıya baktım, menteşelerini ve pürüzsüz ahşap dış yüzeyini inceledim.

Arkasında asla geri alamayacağım bir parçam yatıyordu. Solmuş ve acı dolu bir ölümle ölmüş, yok olmuş bir ruh. Benim seçtiğim bir ölüm.

Çünkü artık o kadın değildim.

Artık kırık değil. Artık varoluşun paramparça bir parçası değil. Artık bir Omega kölesi değil.

Ama Kari Mickelson, Sven Mickelson'ın eşi.

Ve sonunda eve gidiyorduk.

Avucumu tahtaya bastırdım, son kez veda ettim ve eski dünyamı geride bıraktım. Babamın kafasını o odada yakmıştık. Ağlamıştım. Kaybettiğim için değil, bana acı için, ruhumda yarattığı yıkım için ve o karanlık parçam da onunla birlikte yok olduğu için.

Çünkü artık bana zarar veremezdi.

Bunu Sven yaptı. Beni kurtardı. Bana umut verdi. Beni yeni bir kadına dönüştürdü, güç ve umutla doğan bir kadına.

O mükemmel bir ești, ruhumun diğer yarısıydı ve şimdi onunla yüzleşmek için döndüğümde, onun sonsuza dek benim olduğunu fark ettim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, ona video yayınında söylediğimden beri sakladığım üç kelimeyi söyledim. O zaman ciddiymdim ama şimdiki gibi değil. Bir yanımda korkmuş ve arkadaşları için endişelenmişti. Ama şimdi onun sağlıklı, hayatta ve bana ait olduğunu biliyordum. Bu yüzden bu sözleri içtenlikle söyledim ve ona olan sevgimin ne kadar derin olduğunu gözlerimle gösterdim.

Bana doğru uzandı ve beni kollarının arasına çekti. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyordu. "Şimdi eve gidelim."

Başımı salladım.

Geleceğimin yattığı yer İskandinav Sektörüydü ve hâlâ o tedirginliği hissetsem de kaderime güvenmeyi seçtim. Sven'e güvenmeyi. Kendime ve içimdeki kurda güvenmeyi. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olmuştu ve şimdi kendi içgüdülerim kadar onunkileri de takip edecektim.

"Evet," dedim usulca, elini tutarak. "Hadi eve gidelim."

Arkadaşımla birlikte.

Sevgilerimle.

Tamamen iyileşmiş ruhumla.

Gelecek hiç bu kadar parlak görünmemiştir. Ve şimdi sonsuzluk benim tarafımdaydı.

Kadere, diye düşündüm, hayatımı değiştiren süite son bir kez bakarken. Hayata.

X-Clan Serisi'nin hikâyesi olan Bariloche Sektörü'nü okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Sven ve Kari'yi yazmak benim için kesinlikle farklıydı, ilişkileri duygusal bir kasırgaydı ve

ama sonları çektikleri acı ve ızdıraba değdi. Umarım onların sonsuza dek mutlu olmalarındaki ışığı bulmuşsunuzdur. Ve umarım Kan Sektörü'nde Kieran ve Quinn'in hikayesiyle bu dünyayı keşfetmeye devam ederken bana katılırsınız.

Ayrıca Hunted'da bu dünyayı tekrar ziyaret edeceğim: Sektör Dünyası Esirleri. Çünkü Enrique'nin hikayesi henüz bitmedi. Ve bu uçağı son varış noktasına ulaşamadı. USA Today ve Uluslararası Çok Satan Yazarlar Mila Young ve Jennifer Thorn ile birlikte adalara doğru bir yolculuğa . Güney Pasifik'te bir Omega uçağı vahşi Alfa bölgesinin kalbine iniş . Hayatta kalanlar Avlanmak .üzereler

OceanofPDF.com

KAN SEKTÖRÜ
Bir V-Clan Romanı

Quinn McNamara
Kan. Ölüm. Savaş.

Bir hanedan yok edildi.
Beni nihai ödöl olarak bırakarak.

Ben çiftleşmemiş bir Omega kurduyum. Bir Prenses. Ve kaderimde hükmetmek var. Ama geri kalan Alfa Prenslerinin hepsi beni ele geçirmek istiyor, acımasız yöntemleri dehşet verici ve zalim.

Son yüzyılı kaçarak, kimsenin bakmayı düşünmeyeceği saklanarak geçirdim.
Sadece o beni buldu. Prens Kieran, içlerindeki en güçlü şekil değıştiren.

Saklambaç oyunumuz sona erdi.
Teslim olma vaktim geldi.
Ya da savaşarak ölmek için.

Kieran O'Callaghan

Küçük düzenbazım bir keresinde benden kaçmıştı. Sektörler boyunca tehlikeli bir kovalamaca oyununa daldı ama sonunda ödölümü buldum.

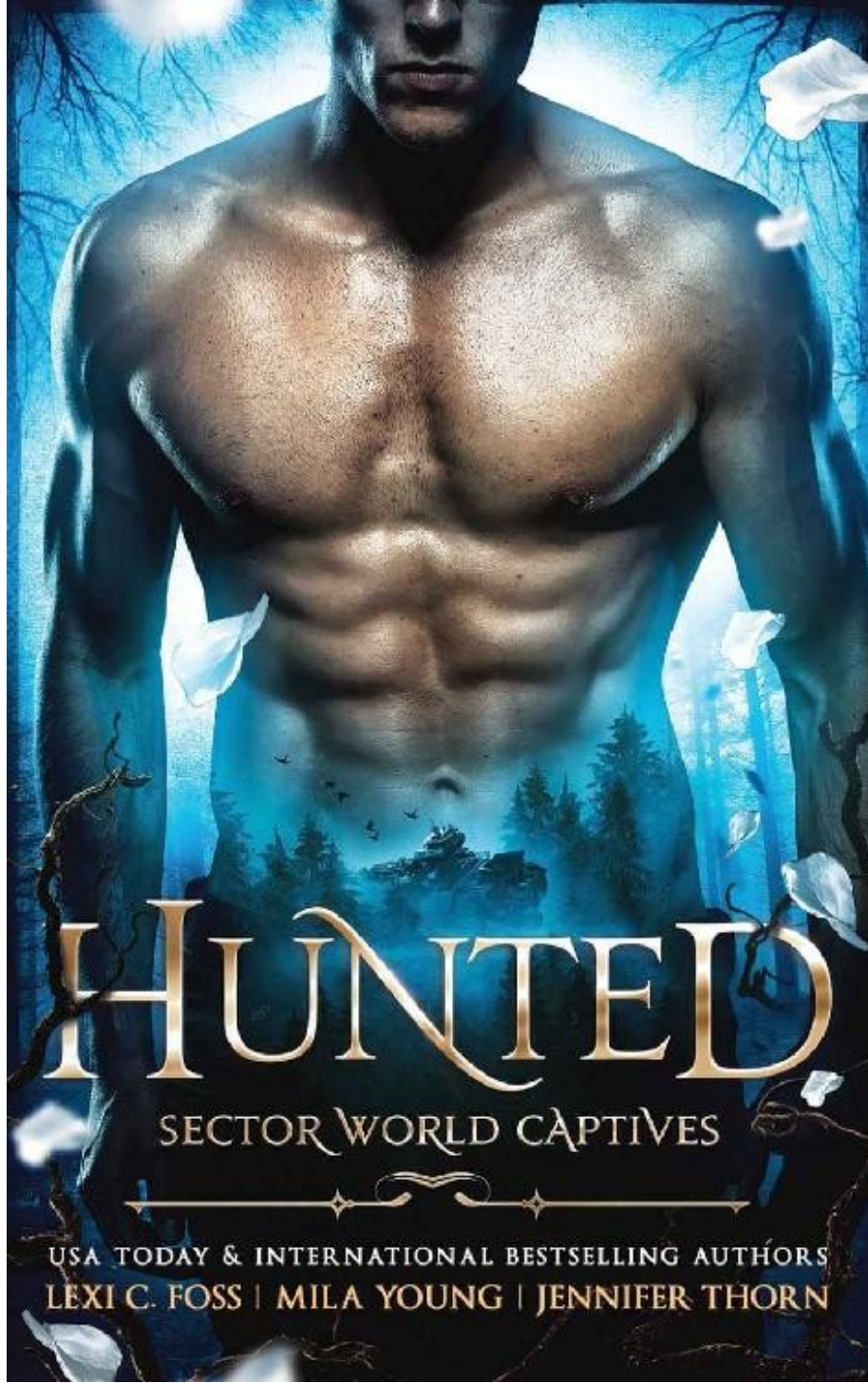
Zavallı küçük sevgilim, şövalyeliğe ve kur yapmaya değer verdiğimi sanıyordu. Ben bir Alfa Prensiyim. İsteddiğimi, istediğim zaman, istediğim şekilde alırım. Ve onun tatlı kanı, sonsuza dek mutlu olma hayallerini yok etmek için içimdeki yırtıcıyı çağırıyor.

Prensler Kraliyet Savaşlarının tadını çıkarsınlar.
Kan Sektörü Kralı olarak bana boyun eğdikleri sürece, müdahale etmeyeceğim.
Ayrıca, evcilleştirmem gereken yeni bir küçük Omega var.
Ona bir taç takıp kraliçem yapmanın zamanı geldi.

Yazarın Notu: Bu, Omegaverse temaları içeren bağımsız bir karanlık şekil değıştiren romantizmdir. Kieran özür dilemeyen bir Alfa Prensi, Quinn ise alingan bir Omega . Bu, anti kahramanın kral olduğu gerçek bir cehennemde yapılmış bir eşleşmedir.

[AMAZON'DA BUL](#)

[OceanofPDF.com](#)

AVLANMIŞ
SEKTÖR DÜNYA ESİRLERİ

Üç bağımsız roman.
Ahlaksızlık ve karanlıkla dolu bir dünya.

**Gezegendeki en ölümcül Alfaların evi olan Güney
Adaları'na hoş geldiniz.
Bu varlıklar diğerleriyle iyi geçinmezler. Sürgün
edildiler.
Ve bir uçak dolusu Omega adalarına düştü.**

Avlanıyoruz.
Vahşi hırıltıları bizi takip ediyor.
Ulumaları bizi
rahatsız ediyor.
Düğümleri bizi
çağırıyor.
Ve vahşilikleri bizi dehşete
düşürüyor.

Bazıları kaçacak.
Bazıları yakalanacak.
Üçü sahiplenilecek.

Bu ortak dünya deneyimi karanlık temalar içeriyor,
Omegaverse hisleri, affetmeyen Alfalar ve onlara meydan
okuyan Omegalar.

[AMAZON'DA BUL](#)

OceanofPDF.com

USA Today Çok Satan Yazarı Lexi C. Foss karanlık dünyalarda oynamayı seviyor, Özellikle de ısırıkları. Kocas ve tüylü çocuklarıyla birlikte Chapel Hill, Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, seyahat listesindeki maddeleri geçmekle veya dünyanın dört bir yanındaki tutulmaları takip etmekle meşguldür. İlginç biri, çok fazla kahve tüketiyor ve yüzmeyi seviyor.

Lexi'nin tüm kitapları için en güncel bilgilere erişmek ister misiniz? Haber bültenine [buradan](#) kaydolun.

Lexi ayrıca Facebook'taki özel okuyucu grubunda okuyucularıyla takılmayı seviyor - [Buraya Katılın](#).

Lexi'yi nerede bulabilirim?
www.LexiCFoss.com

OceanofPDF.com

ALSOBYLEXIC.FOSS

Kan İttifakı Serisi - Distopik Paranormal

Chastely Bitten

Royally Bitten

Bitten Rebel

BittenRegally

Kingly Bitten

Dark Provenance Serisi - Paranormal Romantik

Baelin Varisi '(ÜCRETSİZ!)

Ölümün Kızı

Kaos'un Oğlu

Günah'ın Eşi

Bael'in Prensesi

Elemental Fae Akademisi - Ters Harem

Birinci

Kitap İkinci

Kitap

Üçüncü

Kitap

Elemental Fae Tatili Kış

Fae Eşleri

Cehennem Perileri - Ters Harem

Cehennem Fae Esiri

Ölümsüz Lanet Serisi - Paranormal Romantik

Birinci Kitap: Kan Yasaları

İkinci Kitap: Yasak Bağlar

Üçüncü Kitap: Kan Kalbi

Kitap Dört: Kan Bağları Kitap

Beş: Melek Bağları Altıncı

Kitap: Kan Arayıcısı

Yedinci Kitap: Kötü Bağlar

Ölümsüz Lanet Dünyası - Kısa Öyküler ve Bonus Eğlence

Yaşlı Bağları

Kan Yüğü

Mershano İmparatorluğu Serisi - Çağdaş Romantik

Birinci Kitap: Prensın Oyunu İkinci

Kitap: Büyücünün Gambiti

Üçüncü Kitap: Asinin Kefareti

Gece Yarısı Fae Akademisi - Ters Harem

Ella'nın Maskeli

Balosu Birinci

Kitap İkinci

Kitap Üçüncü

Kitap Dördüncü

Noir Islahevi - Ménage Paranormal Romantik

Başlangıç İlk Suç

İkinci Suç

Yeraltı Dünyası Kraliyetleri Serisi - Karanlık Paranormal Romantik

Sonsuza Kadar Mutlu

Taçlandırılmış Sonsuza Kadar

Isırılmış

X-Clan Serisi - Distopik Paranormal

Andorra Sektörü

X-Clan: Deneyi Kış Oku

Bariloche Sektörü

Avlandı

V-Clan Serisi - Distopik Paranormal

Kan Sektörü

Vampir Hanedanı - Karanlık Paranormal

Violet Slays

Sapphire Slays

Çapraz Kaderler

İntikamın İlk Isırığı

Diğer Kitaplar

Scarlet Mark - Tek Başına Romantik Gerilim Rotanev -

Tek Başına Poseidon Masalı

Katliam Adası - Bağımsız Ters Harem Romantizm

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.